

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JEFFREY
ARCHER

Kılıçtan

DAHA

Keskin

nemesis

KİTAP

K Ö L N

KÜTÜPHANE

İLK YOLCULUĞUNA BAŞLAMIŞ VE TÜM İHTİŞAMIYLA DENİZDE SÜZÜLEN BİR GEMİ
İÇİNDE, BİRÇOK ÖNEMLİ MAKAMLARDA GÖREV YAPAN BİNLERCE YOLCU...

PUSUDA BEKLEYEN DÜŞMANLAR VE
GECEİN SESSİZLİĞİNİ JÜLET GİBİ KESEN BİR PATLAMA SESİ...

Başkan Clifton, tehlikenin kırsında yürüdüğünü biliyordu. Ancak gemisi Buckingham'ın saldırıya uğraması onun için beklenmedik bir durumdur. Patlamanın ardından karşı karşıya kaldığı meraklı soruları cevaplandırmaktan kaçınıyordu. Ancak artık, kendini korumak istediği tehlikenin kırsında değil tam ortasında yürüyordu.

— —
"Jeffrey Archer, okuyucuya hikâyesinin devamında
na olacağını merak ettiren eşsiz bir yetenek."

—The Washington Post

5/22

Instagram: [instagram.com/nemeshkitap](https://www.instagram.com/nemeshkitap)

Facebook: [facebook.com/nemeshkitap](https://www.facebook.com/nemeshkitap)

Twitter: twitter.com/nemeshkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KILIÇTAN DAHA KESKİN

Kılıçtan Daha Keskin
Jeffrey Archer
Kitabın Özgün Adı: Mightier Than the Sword
Nemesis Kitap / Polisiye
Yayın No: 320
Yazan: Jeffrey Archer
Çeviren: Pınar Öcal
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-69-6

© Jeffrey Archer
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Mayıs 2016

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. San. Böl. Depozite İş Merk.
A 6 Blok Kat: 3 No: 309 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

JEFFREY ARCHER

KILIÇTAN
DAHA
KESKİN

Çeviren: Pınar Öcal

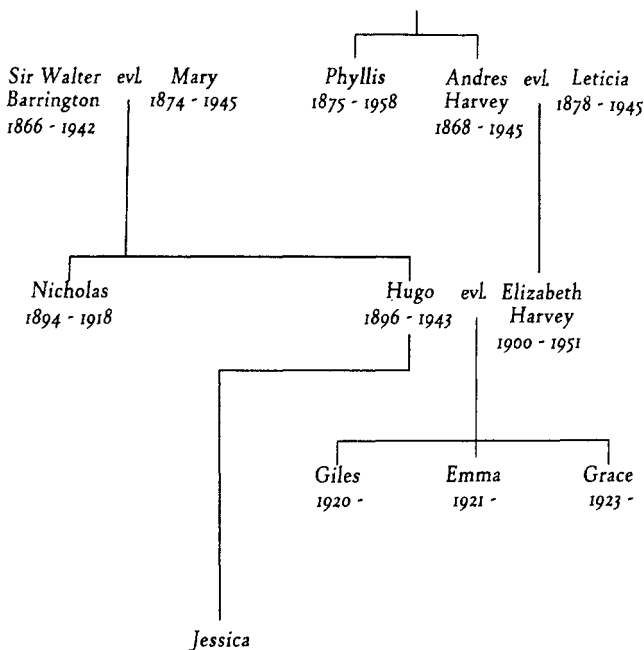
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KITAP

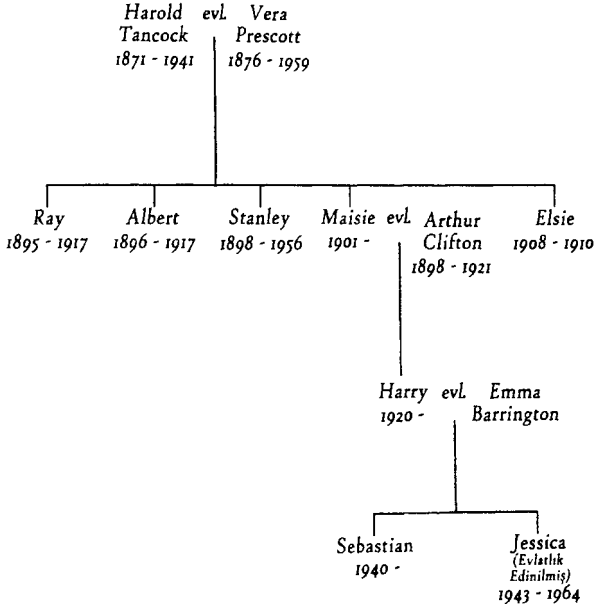
HARRY İÇİN

Simon Bainbridge, Alan Gard, Professor Ken Howard RA, Alison Prince, Catherine Richards, Mari Roberts, Dr. Nick Robins ve Susan Watt'a paha biçilmez önerileri ve araştırmaları için teşekkürlerimi sunuyorum.

BARRINGTON AİLESİ

CLIFTON AİLESİ

Gerçekten yüce insanların hâkimiyeti altındayken
Kalem kılıçtan kudretlidir.

EDWARD BULWER-LYTTON 1803 – 1873

GİRİŞ

Ekim 1964

Brendan kamaranın kapısını vurmadı, tokmağı çevirdi ve kimse-
nin görmediğinden emin olmak için arkasını kolağan ede-
rek içeri girdi. Gecenin bu vaktinde genç bir adamın daha üst
sınıftan birinin kamarasında ne aradığını açıklamak zorunda
kalmayı istemiyordu. Veya birilerinin bu konuda yorum yap-
masını.

“Gelen giden olabilir mi?” diye sordu kapıyı kapattıktan sonra.

“Yarın sabaha kadar kimse rahatsız etmez, o saatten sonra
da rahatsız edilecek bir şey kalmayacak zaten.”

“Güzel,” dedi Brendan. Dizlerinin üzerine çöküp büyük
sandığın kilidini açtı, kapağını kaldırdı ve bir ayda tamamlan-
yabildiği kompleks makine parçasını inceledi. Sonraki yarım
saati, kablolarda gevşeme olup olmadığını, tüm göstergelerin
doğru konumda durup durmadığını ve saatin, düğmenin tema-
sıyla çalışmaya başlayıp başlamadığını kontrol etmekle geçir-
di. Her şeyin mükemmel bir uyum içinde çalışacağından emin
olana kadar da ayağa kalkmadı.

“Hazır,” dedi. “Ne zaman faaliyete geçirilmesini istiyorsun?”

“Sabah üçte. Ve bütün bunları kaldırmak için de yarım saate
ihtiyacım var.” Daha yaşlı adam çifte gerdanına dokunup “Öte-
ki kamarama geçebilmek için,” diye ekledi.

Brendan sandığa dönüp zaman ölçeri saat üçe ayarladı.
“Tek yapman gereken, çıkmadan hemen önce şu düğmeye bas-

mak ve ikinci kolun hareket ettiğinden iyice emin olmak. Sonra yarım saat vaktin olacak.”

“Peki ne gibi bir sorun çıkabilir?”

“Zambaklar hâlâ Bayan Clifton’ın kamarasındaysa hiçbir sorun çıkmaz. Bu koridordakilerden ve muhtemelen alttaki güverteden kimsenin kurtulma umudu olamaz. O çiçeklerin toprağına yaklaşık üç kilo dinamit gömülü ve bu bize gereken miktardan fazla. Ama en azından bu şekilde paramızı alacağımızdan emin olabiliriz.”

“Sende benim anahtarım var mı?”

“Evet,” dedi Brendan. “706 numara. Yeni pasaportunla biletini yastığın altında bulacaksın.”

“Endişelenmem gereken başka bir konu var mı?”

“Hayır. Sadece gitmeden önce ikinci kolun harekete geçtiğinden emin ol.”

Doherty gülümsedi. “Belfast’ta görüşürüz.”

Harry kamara kapısının kilidini açtı ve önce Emma girsin diye kenara çekildi.

Sonra eğilip Anne Kraliçe’nin *MV Buckingham*’ın denize inişini kutlamak için gönderdiği zambakları kokladı. “Ana Kraliçe sabahtan akşama kadar nasıl dayanıyor bilmiyorum.”

“İşi bu, kadın gayet başarılı ama eminim ki birkaç günlüğüne Barrington’ın başkanlığını yapsa yorgunluktan mahvolurdu.”

“Yine de kendi işimi onunkine tercih ederim,” diyen Emma elbisesini çıkarıp gardıroba astıktan sonra banyoya girdi.

Harry, HRH¹ Ana Kraliçe’den gelen kartı bir daha okudu. Ne kadar kişisel bir mesajdı. Emma, Bristol’e dönünce vazoyu

¹ Her Royal Highness: Prenses Hazretleri anlamına gelen bir ünvan.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ofisine götürmeye ve her pazartesi sabahı taze zambakla doldurmaya karar vermişti. Harry gülümsedi. Neden olmasın?

Emma banyodan çıkınca Harry içeri girdi ve kapıyı kapattı. Emma da sabahlığını çıkarıp yatağa girdi, o kadar yorgundu ki Harry'nin önerdiği yeni bir yazarın *Soğuktan Gelen Casus* adlı romanına göz atacak hali bile yoktu. Yatağın başındaki lambayı söndürüp Harry'nin duyamayacağını bile bile "İyi geceler sevgilim," dedi.

Harry banyodan çıktığında Emma çoktan uyumuştı. Harry, Emma çocukmuş gibi yorganını düzeltti, alnına bir öpücük kondurdu ve "İyi geceler sevgilim," diye fısıldadıktan sonra kendi tarafına yattı. Karısının hafifçe horlamasına güldü. Tabii ona horladığını söylemeyi hayal bile edemezdi.

Karısıyla gurur duyarak uyanık yattı. Yeni geminin denize inişi bundan güzel olamazdı. Anında uykuya dalmayı umarak yan döndü ama uyuyamadı. Bir terslik vardı.

Artık güvenle ikinci mevkideki yerine dönmüş olan başka bir adam da uyanıktı. Sabahın üçü olmuştu, görevini yerine getirmişti ama uyumaya çalışmıyordu. Kalkıp işe gitmek üzereydi.

İnsan beklemek zorunda kalınca hep aynı endişelere kapılıyordu. *Acaba arkamda ucu bana uzanacak bir ipucu bıraktım mı? Operasyonun başarısız olmasına yol açacak bir hata yaptım mı, dönünce insanlar bana gülecek mi?* Bir cankurtaran filikasında, ya da daha iyisi başka bir limana giden başka bir gemide olana kadar huzur bulamayacaktı.

Beş dakika, on dört saniye...

Yurttaşlarının, aynı savaşa baş koymuş askerlerinin de bu durumda en az kendisi kadar gergin olacağını biliyordu.

Beklemek işin en zor kısmıydı. Kontrolü elinden bırakınca, yapabileceğin hiçbir şey kalmıyordu.

Dört dakika, on bir saniye...

Bir sıfır öndeyken karşı takımın daha güçlü olduğunu ve uzatma dakikalarında gol atabileceğini bildiğin bir futbol maçına çıkmaktan beterdi. Bölge komutanının talimatlarını hatırladı: Alarm çalmaya başlayınca güverteye ilk çıkanlardan ve cankurtaran filikasına ilk binenlerden olmaya dikkat et, çünkü sabah bu saatlerde ilk arayacakları otuz beş yaşın altında, İrlanda aksanıyla konuşan kişiler olacaktır. O yüzden çenenizi kapalı tutun çocuklar.

Üç dakika, kırk saniye... Otuz dokuz saniye...

Gözünü kamaranın kapısına dikip olabilecek en kötü şeyi düşündü. Bomba patlamayabilir, kapısı paldır küldür açılabilir ve içeri bir düzine polis girip onu dört yandan coplamaya başlayabilirlerdi. Fakat şu anda tek duyduğu, sakın sularda New York'a doğru yol alan *Buckingham*'ın uyumlu makine sesleriydi. O şehre asla varamayacaktı.

İki dakika, otuz dört saniye... Otuz üç saniye...

Falls Road'a döndüğünde neler olacağını hayal etmeye başladı. O geçerken kısa pantolonlu oğlanlar hayran hayran bakacak, büyüyünce onun gibi olmak isteyeceklerdi. Ana Kraliçe tarafından ismi verildikten birkaç hafta sonra *Buckingham* gemisini havaya uçuran kahraman. Masumların ölmesinin önemi yoktu; insan kendini bir amaca adayınca masum diye bir şey söz konusu değildi. Aslında, kamarlarda veya üst güvertelerde bulunan yolcularla hiç karşılaşmamıştı. Yarın hepsini gazetelerde okuyacaktı ve işini doğru dürüst yaptıysa kendi adı hiç geçmeyecekti.

Bir dakika, yirmi iki saniye... Yirmi bir saniye...

Yolunda gitmeyen ne olabilirdi ki? Dungannon mülkünün üst kattaki yatak odalarından birinde yaptığı aygıt son anda ona ihanet edebilir miydi? Yoksa birazdan başarısızlığın sessizliğiyle acı mı çekecekti?

Atmış saniye...

Fısıltıyla saymaya başladı.

“Elli dokuz, elli sekiz, elli yedi, elli altı...”

Salonda koltuğundan hiç kalkmayan o sarhoş onu mu gözetliyordu yoksa? Şu anda kamarasına mı geliyorlardı?

“Kırk dokuz, kırk sekiz, kırk yedi, kırk altı...”

Yoksa zambakları alıp bir yere mi götürmüşlerdi? Belki de Bayan Clifton’da polen alerjisi vardı.

“Otuz dokuz, otuz sekiz, otuz yedi, otuz altı...”

Yoksa Lord Hazretleri’nin kamarasını açıp sandığı mı bulmuşlardı?

“Yirmi dokuz, yirmi sekiz, yirmi yedi, yirmi altı...”

Acaba birinci sınıf salonunun tuvaletinden çıkan adamı mı arıyorlardı şu anda?

“On dokuz, on sekiz, on yedi, on altı...”

Yoksa... Yoksa... Yatağın iki kenarını kavrayıp gözlerini yumdu ve yüksek sesle saymaya başladı.

“Dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir...”

Saymayı bırakıp gözlerini açtı. Hiçbir şey olmadı. Sadece başarısızlığın ardından gelen uğursuz sessizlik. Başını öne eğip inanmadığı Tanrı’ya dua etti, tam o anda müthiş bir patlama oldu ve rüzgârda savrulan bir yaprak gibi kamaranın duvarına yapıştı. Zorla toparlandı, çığlıkları duyunca gülümsedi. Üst güvertede kaç kişinin öldüğünü tahmin bile edemiyordu.

HARRY VE EMMA

1964 – 1965

“HRH,” diye mırıldandı Harry tam uykuya dalmak üzereyken. İrkilerek doğruldu ve baş ucu lambasını yaktı. Hemen yataktan kalkıp zambakların durduğu vazoya gitti. Ana Kraliçe’den gelen mesajı bir daha okudu. *Bristol’deki unutulmaz gün için teşekkürler. Dilerim ki ikinci yuvam başarılı bir yolculuk yapar.* Yazı, HRH Kraliçe Elizabeth, Ana Kraliçe diye imzalanmıştı.

“Ne kadar da basit bir hata,” dedi Harry. “Nasıl gözden kaçırabildim?” Hemen sabahlığını kapıp kamaranın ışıklarını yaktı.

“Kalkma vakti geldi mi?” diye sordu uykulu bir ses.

“Evet,” dedi Harry. “Bir sorunumuz var.”

Emma gözlerini kısarak baş ucunda duran saate baktı. Hâlâ zambaklara bakmakta olan kocasına “Ama saat daha üç,” diye itiraz etti. “Sorun neymiş?”

“Ana Kraliçe’nin unvanı HRH değil.”

“Bunu herkes bilir,” dedi Emma uykulu uykulu.

“Bu çiçekleri gönderen kişi hariç herkes. Ana Kraliçe’nin unvanı HM’dir², HRH değil. Bunu prensesler için kullanırsın.”

Emma isteksizce yataktan kalkıp kocasının yanına geldi ve karta bir de o baktı.

“Kaptan’ı çağır, hemen buraya gelsin,” dedi Harry. “Vazoda ne olduğunu bulmamız lazım.” Bunları söylerken vazoun yanına diz çökmüştü.

² Her Majesty: Majesteleri anlamına gelen unvan.

Emma elini uzatırken “Muhtemelen sadece su vardır,” dedi. Harry onun bileğini yakaladı. “Daha yakından bak sevgilim. Bu vazo bir düzine zambak için fazla büyük. Kaptan’ı çağır sen.” Bu kez sesi daha telaşlıydı.

“Ama çiçekçi hata yapmış olabilir.”

“Umalım ki öyle olsun, ama bu riski göze alamayız,” dedi Harry kapıya doğru giderek.

Emma ahizeyi kaldırmıştı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Giles’ı uyandırmaya. Patlayıcılar konusunda benden daha deneyimli. İki yılını Alman istilacıların yoluna patlayıcı yerleştirerek geçirdi.”

Harry koridora çıkınca büyük merdivene doğru gözden kaybolmakta olan yaşlıca bir adam fark etti. O yaşta biri için fazla hızlı gidiyordu. Giles’ın kapısını tıklattı, ancak kapıyı yumrukladıktan sonra cevap alabildi. Uykulu bir ses “Kim o?” diye sordu.

“Harry.”

Harry’nin sesindeki telaş yüzünden Giles yataktan fırlayıp anında kapıyı açtı. “Ne oldu?”

“Gel benimle,” dedi Harry açıklama yapmadan.

Giles sabahlığını giyip kayınbiraderinin peşinden onların kamarasına gitti.

“Günaydın kardeşim,” dedi Giles, o sırada Harry de kartı uzatıp “HRH,” dedi.

“Anladım,” dedi Giles kartı inceledikten sonra. “Bu çiçekleri Ana Kraliçe yollamış olamaz. Peki o yollamadıysa kim yolladı?” Eğilip vazoya daha yakından baktı. “Her kim göndermişse içine bol bol Semtex koymuş olabilir.”

“Ya da bol bol su,” dedi Emma. “İkiniz de boş yere telaşlanmadığınızdan emin misiniz?”

Kaptan Turnbull kapıya vurduktan sonra içeri girdi. Giles “Suysa niye çiçekler solmaya başlamış peki?” diye sordu.

“Beni görmek istemiştiniz Başkan?”

Emma kocasıyla kardeşinin niye diz üstü çökmüş olduklarını açıkladı.

“Gemide dört SAS subayı var,” dedi Kaptan. “İçlerinden biri Bay Clifton’ın sorularına yanıt verecektir.”

“Bence onların gemide bulunması tesadüf değil,” dedi Giles. “Hepsinin aynı anda New York’ta tatile gitmeye karar vermiş olduğuna inanmam.”

“Hükümetten gelen talep yüzünden gemideler,” diye yanıt verdi Kaptan. “Fakat Sör Alan Redmayne bunun sadece tedbir olduğunu söylemişti.”

“Her zamanki gibi, adam bizim bilmediğimiz bir şey biliyor,” dedi Harry.

“O zaman belki de olup biteni anlamamanın zamanı gelmiştir.”

Kaptan kamaradan çıkıp hızla 119 numaralı kamaraya gitti. Albay Scott-Hopkins, birkaç dakika önce Giles’m yanıt verdiğiinden çok daha çabuk yanıt verdi.

“Ekibinizde bomba imha uzmanı var mı?”

“Çavuş Roberts. Filistin’deki bomba timindeydi.”

“Kendisini hemen Başkan’m özel kamarasına bekliyorum.”

Albay sebep sormakla vakit kaybetmedi. Koridorda koşarak büyük merdivene ulaştı ve kendisine doğru gelen Yüzbaşı Hartley ile burun buruna geldi.

“Biraz önce Liam Doherty’yi birinci mevki tuvaletinden çıkarken gördüm.”

“Emin misin?”

“Evet. Soylulardan biri gibi görünerek girdi ve yirmi dakika sonra Liam Doherty olarak çıktı. Sonra da ikinci mevkiye indi.”

Hartley’nin bir adım gerisinden aşağı inmekte olan Scott-Hopkins, “Bu her şeyi açıklayabilir,” dedi. “Robert’ın kamara numarası kaçtı?” diye sordu koşarken.

“Yedi dört iki,” dedi Hartley daha dar olan merdivenden

koşarak inmeye devam ederken. Yedinci güverteye ulaşana kadar durmadılar. Yedinci güvertede gölgelerin arasından Onbaşı Crann ortaya çıktı.

“Son birkaç dakika içinde Doherty buradan geçti mi?”

“Lanet olsun,” dedi Crann. “O serseriye gördüğümü biliyordum. Yedi sıfır altıya girdi.”

“Hartley,” dedi koridorda koşmaya başlayan Albay, “Crann’la ikiniz Doherty’yi izleyin. Kamarasından çıkartmayın. Çıkmaya kalkarsa tutuklayın.” Albay 742 numaralı kabinin kapısını vurdu. Çavuş Roberts ilk vuruşta kapıdaydı. Komutanını gecenin bir yarısında pijamayla görmeye çok alışık-mış gibi “Günaydın efendim,” dedi.

“Roberts araç gerecini alıp gel. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok,” diyen Albay, geldiği yöne koşmaya başlamıştı bile.

Roberts, üç kattan sonra komutanına yetişti. Özel kamaraya vardıklarında Albay’ın hangi becerilerine ihtiyaç duyduğunu öğrenmişti. Başkan’ın kamarasına dalıp vazoyu yakından inceledikten sonra yavaşça çevirdi.

“Eğer bu bir bombaysa büyük bir bomba demektir,” dedi sonunda. “Patlamasını engellemezsek kaç cana mal olabileceğini tahmin edemiyorum.”

“Peki engelleyebilir misin?” diye sordu Kaptan soğukkanlı bir tavırla. “Çünkü yapamazsan benim birinci sorumluluğum, yolcularımın hayatını korumak. Bu yolculuğun, felaketle sonuçlanan diğer bir ilk yolculukla karşılaştırılmasını hiç istemem.”

“Kontrol panelini ele geçirmeden hiçbir halt edemem,” dedi Roberts. “Geminin başka bir yerinde olmalı, tercihen buraya yakın bir yerde.”

“Bence lord kamaralarından birindedir,” diye araya girdi Albay. “Çünkü kamaranın Liam Doherty adında bir IRA bombacısı tarafından kullanıldığını öğrendik.”

“Hangisi olduğunu bilen var mı?” diye sordu Kaptan.

“Üç numara,” dedi Harry. Biraz fazla hızlı giden yaşlı adamı hatırlamıştı. “Bu koridorda.”

Kaptan ve Çavuş koşarak çıktılar. Scott-Hopkins, Harry ve Giles da peşlerindeydi. Kaptan tüm kamaraları açabilen özel anahtarıyla kapıyı açıp, Roberts girsin diye yana çekildi. Çavuş hemen odanın ortasındaki büyük sandığa gitti. Kapağını dikkatle kaldırıp içine baktı.

“Tanrım, sekiz dakika otuz bir saniye sonra patlayacak şekilde ayarlanmış.”

Kaptan Turnbull, rengârenk kabloları gösterip “Şunlardan birini kessen olmaz mı?” diye sordu.

“İyi de hangisini,” dedi Roberts başını çevirip Kaptan’a bakmadan. Bir yandan da kırmızı, siyah, mavi ve sarı kabloları dikkatle birbirinden ayırmaktaydı. “Daha önce bu tür bombalarla çok uğraştım. Her zaman dörtte bir şans vardır ve bu riski almak istemiyorum. Çölün ortasında tek başına olsam belki düşünürdüm ama okyanusun ortasında yüzlerce hayatı gözden çıkaramam.”

“O zaman Doherty’yi getirtelim buraya. Tanrı’nın cezası hangisinin kesileceğini biliyordur,” dedi Kaptan Turnbull

“Emin değilim,” dedi Roberts. “Bence bombacı Doherty değil. Gemiye bu işin uzmanı olan birini sokmuşlardır ve kim bilir şu an nerededir.”

“Vakit kaybediyoruz,” diye uyardı Albay. Gözünü durmaksızın ilerleyen ikinci ibreye dikmişti. “Yedi dakika...”

“Peki ne öneriyorsun Roberts?” diye sordu Kaptan yine soğukkanlılıkla.

“Pek hoşunuza gitmeyecek ama bu şartlarda yapabileceğimiz tek bir şey var efendim. Üstelik bu bile çok riskli çünkü sadece yedi dakikamız var.”

“Ne olduğunu söylesene be adam,” diye araya girdi Albay.

“Bu kahrolası şeyi alıp gemiden atmak ve dua etmek.”

Harry ile Giles başkan kamarasına koştular ve vazonun iki yanına yerleştiler. Artık giyinmiş olan Emma’nın sormak istediği bir sürü şey vardı ama tüm duyarlı başkanlar gibi o da ne zaman susması gerektiğini biliyordu.

“Yavaşça kaldırın,” dedi Roberts. “Kaynar su dolu bir kapmış gibi davranın.”

Harry ile Giles halterciler gibi çömeldiler ve ağır vazoyu yavaş yavaş kaldırdılar. Sıkıca tuttuklarından emin olduktan sonra kamaranın kapısına doğru yürümeye başladılar. Scott-Hopkins ile Roberts ise yollarındaki engelleri kaldırıyorlardı.

İki adam koridora çıkınca Kaptan, “Beni takip edin,” dedi ve büyük merdivene doğru gitmeye başladılar. Harry vazonun bu kadar ağır olmasına inanamıyordu. Sonra vazoyu getiren adamın dev gibi olduğunu hatırladı. Bahşış filan beklememişti. Herhalde şu anda Belfast yoluna düşmüştü bile. Veya bir yerlerde radyo başında oturmuş, *Buckingham*’ın kaderiyle ilgili haberi ve ölen yolcu sayısını duymayı bekliyordu.

Büyük merdivenin dibine gelince Harry yüksek sesle adımlarını saymaya başladı. On altı basamak sonra nefeslenmek için durduğunda Kaptan’la Albay, Emma’nın gurur kaynağı olan güneşlenme güvertesine açılan döner kapıları açmış bekliyorlardı.

“Olabilirdiğin kış tarafa gitmeliyiz,” dedi Kaptan. “Bu sayede geminin gövdesine hasar vermemiş oluruz.” Harry aynı fikirde değil gibiydi. “Merak etmeyin, fazla kalmadı.”

Harry, Kaptan’ın fazla kalmadı derken ne kadarlık bir mesafeden bahsettiğini merak etti. Elinde olsa vazoyu hemen atacaktı. Ancak geminin kışma doğru santim santim ilerlerken bir şey söylemedi.

“Neler hissettiğini biliyorum,” dedi Giles, eniştesinin aklından geçenleri okumuş gibi.

Yılan gibi süzülerek yüzme havuzunun, tenis kortunun ve muntazam bir şekilde dizilmiş şezlongların yanından geçtiler. Harry ne kadar zamanları kaldığını düşünmemeye çalışıyordu.

Çavuş Roberts saatine bakıp “İki dakika,” diyerek bu durumu bozdu.

Harry göz ucuyla geminin kış tarafındaki korkuluğu görebiliyordu. Sadece birkaç adım kalmıştı ama Everest’e tırmanıyormuş gibi o son birkaç adımın daha da yavaş atılacağını biliyordu.

Bel hizasındaki korkuluğa ulaştıklarında Roberts, “Elli saniye,” dedi.

“Dönem sonunda Fisher’ı nehre atışımızı hatırlıyor musun?” diye sordu Giles.

“Unutabilir miyim hiç.”

“Tamam, üçe kadar sayalım ve bu sefer de okyanusa atıp piç heriften tamamen kurtulalım o zaman.”

“Bir...” İki adam da kollarını gerdi, ancak birkaç santim kaldırabildiler. “İki...” Biraz daha kaldırabilmişlerdi. “Üç...” Bütün güçlerini topladılar ve vazoyu havaya kaldırıp korkuluktan attılar. Vazo aşağı inerken Harry güverteye düşeceğinden veya en azından korkuluğa çarpacağından emindi ama korkuluğu birkaç santimle sıyırıp hafif bir şıprıtiyla denize düştü. Giles zaferle kollarını kaldırıp “Tanrı’ya şükür olsun!” diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra bomba patladı ve ikisi birden güverteye doğru savruldu.

Kevin Rafferty, Martinez'in Eaton Meydanı'ndaki evinden çıktığını görür görmez taksinin "Boşta" ışığını yaktı. Aldığı emirler bundan daha kesin olamazdı. Müşteri kaçmaya yeltenirse, *Buckingham* bombalamasının ikinci ödemesini yapmak niyetinde olmadığını ve bu yüzden cezalandırılacağını varsayması gerekiyordu.

Emrin aslı IRA'nın Belfast'taki bölge komutanı tarafından onaylanmıştı. Bölge komutanının Kevin'a bırakılmasına izin verdiği tek şey, Don Pedro Martinez'in iki oğlundan hangisinin ortadan kaldırılacağını seçmektir. Ancak, Diego da Luis de çoktan Arjantin'e kaçmıştı ve belli ki İngiltere'ye dönmeye niyetleri yoktu. O yüzden şoförün kendine has Rus ruletinin yegâne adayı bizzat Don Pedro'ydu.

"Heathrow," dedi Martinez arabaya binerken. Rafferty, arkadan gelen protestolara aldırmadan Eaton Meydanı'ndan çıkıp Sloane Caddesi'nde Battersea Köprüsü istikametine doğru devam etti. Sabahın dördünde ve yağmur deli gibi yağmaya devam ederken, köprüde sadece on-on iki arabayı geçti. Birkaç dakika sonra Lambeth'te terk edilmiş bir deponun önünde durdu. Etrafta kimsenin bulunmadığından emin olunca taksiden çıkıp binanın dış kapısındaki paslı kilidi açtı ve arabayı içeri soktu. İş tamamlandıktan sonra hızla kaçabilmek için arabayı döndürüp öyle bıraktı.

Rafferty kapının sürgüsünü çekti ve odanın ortasından sar-

kan çıplak, tozlu ampulu yakan düğmeyi çevirdi. Martinez'in yarı yaşında ve iki katı formda olduğu halde herhangi bir riski göze alamazdı. Öleceğini düşünen insanda adrenalin pompalanmaya başladı ve canını kurtarmak için son anda insanüstü birine dönüşebilirdi. Üstelik Rafferty, Martinez'in ölüm tehlikesiyle ilk kez karşılaştığını sanmıyordu. Fakat bu kez durum sadece bir tehlike olmaktan çıkacaktı.

Taksinin arka kapısını açıp silahıyla Martinez'e inmesini işaret etti.

"Getirdiğim para burada," diyerek karşı çıktı Martinez çantasını kaldırarak.

"Heathrow'da bulursunuz beni diye düşünüyordum." Para tamamsa Rafferty adamın canını bağışlamaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu. "İki yüz elli bin sterlin mi?"

"Hayır, ama yirmi üç binden fazla var. Ön ödeme yani. Gerisi evde. Oraya dönersek..."

Soför, Martinez'in diğer varlıklarıyla birlikte Eaton Meydanı'ndaki evinin de banka tarafından geri alındığını biliyordu. Belli ki Martinez, IRA pazarlığın ona düşen kısmını yerine getirmeyeceğini fark etmeden havaalanına ulaşmayı ummuştı.

Rafferty çantayı alıp taksinin arka koltuğuna fırlattı. Martinez'in ölümünü, bir şekilde önceden planlandığından daha uzun sürdürmeye karar vermişti. Ne de olsa bir saat boyunca yapacak işi yoktu.

Tabancasıyla, tam çıplak ampulün altına yerleştirilmiş olan sandalyeyi gösterdi. Sandalyede önceki infazlardan dolayı kan lekeleri vardı. Kurbanını hatırı sayılır bir güçle itti ve Don Pedro'nun herhangi bir hareket yapmasına fırsat bırakmadan kollarını arkadan bağladı. Zaten bunu yapmaya alışıktı. Sonra adamın bacaklarını da bir araya getirip bağladı ve geri çekilip hayranlıkla eserini inceledi.

Şimdi tek yapması gereken, kurbanın ne kadar yaşamasına

izin vereceğini kararlaştırmaktı. İlk Belfast uçağına yetişmek-
ten başka derdi yoktu. Kurbanların gözünde, kurtulmak için
hâlâ bir şansı olduğuna inandıklarını ifade eden bu bakışı gör-
meye bayılırdı.

Taksiye dönüp Martinez'in çantasının fermuarını açtı ve beş
sterlinlik desteleri saydı. 226.000 sterlin eksik olsa da adam en
azından bu konuda doğru söylemişti. Çantayı tekrar kapatıp
bagaja kilitledi. Zaten Martinez'e lazım olmayacaktı.

Bölge komutanının emirleri gayet açıktı: İş bittikten sonra
cesedi depoda bırakıp gidecekti; onu ortadan kaldırma göre-
vi başka birinindi. Rafferty'den istenen tek şey telefon açıp
“Paket hazır” mesajını vermesiydi. Sonra havaalanına gidip
taksiyi ve parayı uzun süreli otopark alanının en üst katına bı-
rakacaktı. Başka biri de arabayı oradan alıp parayı dağıtmakla
görevliydi.

Rafferty, gözlerini üzerinden ayırmayan Don Pedro'nun ya-
nına döndü. Şoföre seçme şansı verilmiş olsaydı, adamı karnın-
dan vurur, çığlıklar dinsin diye birkaç dakika bekler ve bu kez
de kasıklarına ateş ederdi. Çığlıklar bir süre daha, muhteme-
len daha yüksek perdeden devam ederdi ve Rafferty sonunda
namluyu zorla adamın ağzına sokardı. Birkaç saniye kurbanın
gözlerine baktıktan sonra aniden tetiği çekerti. Fakat bu, üç el
ateş etmek demektir. Tek el silah sesi fark edilmeyebilirdi ama
üç el olursa gecenin bir yarısında mutlaka dikkat çekerti. Yani
bölge komutanının emrine uyacaktı. Tek el silah sesi olacak,
çığlık olmayacaktı.

Şoför, Don Pedro'ya gülümsedi. Adam önce umutla bakmış
ama sonra ağzına yönelen tabancayı görmüştü.

Rafferty ürkmüş bir çocuğu tatlılıkla ikna etmeye çalışan
bir diş hekimi gibi, “Aç ağzını,” dedi. Bütün kurbanlarının diş-
leri takırdardı.

Martinez direndi ve eşit olmayan boğuşma esnasında ön diş-

lerinden birini yuttu. Yüzündeki etli katmanlardan terler akıyordu. Birkaç saniye sonra tetiğe basıldı ama onun tek duyabildiği horozun çıkardığı ses oldu.

Hâlâ hayatta olduğunu anlayınca kimileri bayılır, kimileri hayretle bakakalır, kimileri de şiddetle kusardı. Rafferty bayılanlardan nefret ederdi. Bütün süreci baştan başlatabilmek için ayılmalarını beklemek zorunda kalırdı. Fakat Martinez gayet ayık kalmıştı.

Rafferty oral sekse benzettiği bu olaydan sonra tabancayı geri çekince kurbanların çoğu gülümser, en kötü kısmı atlatıklarını düşünürlerdi. Fakat Rafferty silindiri tekrar çevirirken Don Pedro öleceğini gayet iyi biliyordu. Bilmediği bunun zamanıydı. Ne de olsa nerede ve nasıl olacağına çoktan karar verilmişti.

İlk atışta işi halletmek Rafferty’de hayal kırıklığı yaratırdı her zaman. Bir keresinde dokuzuncuda vurmuştu ama ortalama olarak dördüncü veya beşinci atışta vururdu. Hoş, istatistik filan hiç umurunda değildi. Namluyu yine Martinez’in ağzına sokup biraz geri çekildi. Kan revan içinde kalmak istemiyordu elbette. Arjantinli, silaha direnecek kadar aptal olduğu için bir dişini daha yitirdi, bu seferki altındı. Rafferty dişi cebine atıp tetiğe ikinci kez bastı ama yine bir klik sesinden başka bir şey duyulmadı.

Rafferty tabancayı tekrar Martinez’in ağzına sokarken, “Üçüncü sefer şanslı olur,” deyip tetiğe bastı. Yine olmamıştı. Şoför artık sabırsızlanmaya başlamıştı ve dördüncü atışta bu iş bitsin istiyordu. Bu kez silindiri biraz daha hevesle çevirdi ama başını kaldırınca Martinez’in bayıldığını gördü. Ne büyük hayal kırıklığı. Mermi beyinlerine girdiğinde ayık olmalarını isterdi. Ancak bir saniye yaşayabilseler de bunu görmekten zevk alırdı. Martinez’i saçından kavrayıp namluyu dördüncü kez ağzına soktu ve tam o anda odanın köşesindeki telefon çalma-

ya başladı. Aniden duyulan metalik ses Rafferty'yi şaşırtmıştı. Daha önce hiç telefon sesi duymamıştı. Telefonu sadece bir yeri arayıp dört kelimelik mesajını iletmek için kullanmışlığı vardı.

Namluyu isteksizce Martinez'in ağzından çekip telefona gitti ve ahizeyi kaldırdı. Konuşmuyor, sadece dinliyordu.

"Görev başarısızlığa uğradı," dedi eğitilmiş, kısıt bir ses. "Ödemenin ikinci kısmını almaya gerek yok."

Klik sesi ve ardından cızırtılar duyuldu.

Rafferty telefonu yerine bıraktı. Belki de silindiri bir kez daha döndürüp bir defa daha denerdi ve başarılı olursa telefon çaldığında Martinez'in çoktan öldüğünü rapor ederdi. Bölge komutanına sadece bir kere yalan söylemişti ve bunun kanıtı olarak sol elinin bir parmağı eksikti. Soran olursa bir sorgu sırasında bir İngiliz subayın yaptığını söylüyordu ama pek inanan çıkmıyordu.

İstemedi silahını cebine koydu ve ağır ağır Martinez'e doğru yürüdü. Adam iskemlede çuval gibi yığılmış, başı bacaklarının arasına düşmüştü. Eğilip el ve ayak bileklerindeki ipleri çözdü. Martinez yere yuvarlandı. Şoför adamı saçından kavrayıp patates çuvalı gibi omzuna attı ve götürüp taksinin arkasına koydu. Bir an, adamın direnmiş olmasını düşündü ama o kadar şanslı değildi.

Depodan çıktı, kapıyı kilitledi ve sabah vakti yola düşmüş başka taksilerle birlikte Heathrow'a doğru gitmeye başladı.

Martinez öbürüne değil de bu dünyaya yeniden katıldığında havaalanına birkaç kilometre kalmıştı. Şoför dikiz aynasından yolcusunun kendine gelişini izledi. Martinez birkaç kere gözlerini kırıştırdıktan sonra pencereden, önünden geçip gittikleri varoş evlerine baktı. Durumu kavrayınca öne eğilip kustu. Rafferty'nin yerine gelecek kişi bundan pek hoşlanmayacaktı.

Don Pedro sonunda doğrulmayı başardı. İki eliyle birden koltuğa tutunup olası celladına baktı. Hangi sebeple fikir de-

giştirmişti? Belki de değiştirmemişti. Belki sadece mekân değişmişti. Don Pedro kaçabilmek umuduyla öne eğildi ama Rafferty'nin iki-üç saniyede bir dikiz aynasından baktığının farkındaydı.

Rafferty ana yoldan ayrılıp uzun süreli otoparkı gösteren işareti izlemeye başladı. En üst kata çıkıp uzak bir köşeye park etti. Arabadan çıkıp bagajı açtı ve paraları tekrar çantaya yerleştirdi. Aslında parayı yanına almak isterdi ama bütün Belfast uçuşları artık çok fazla izleniyordu ve buna cesaret edemezdi.

Çantadan bir Arjantin pasaportuyla, Buenos Aires'e tek yön bilet ve on sterlin nakit para aldıktan sonra tabancasını çantaya attı; bununla yakalanmayı da göze alamazdı. Bagajı kilitledi, şoför kapısını açıp, sonradan gelecek kişi için anahtarla park biletini koltuğun altına sakladı. Sonra da arka kapıyı açıp Martinez çıksın diye bekledi ama adam kıpırdamadı. Olay çıkarmaya mı kalkacaktı? Hayatına değer veriyorsa yapmazdı. Ne de olsa, şoförde hâlâ silah olup olmadığını bilmiyordu.

Rafferty, Martinez'i dirseğinden sıkıca tutup dışarı çekti ve en yakın çıkışa doğru yürüttü. Zemin kata inerken yanlarından iki adam geçti. Rafferty bir an bile dönüp bakmadı.

Uzun terminal binasını geçerken ikisi de konuşmadı. Kalabalığa girince Rafferty, Martinez'e pasaportunu, biletini ve iki beş sterlinlik banknotu uzattı.

"Ya gerisi?" diye hırladı Don Pedro. "Belli ki adamlarımız *Buckingham*'ı batıramamış."

Rafferty "Hayatta kaldığına şükret." dedikten sonra çabucak dönüp kalabalığa karıştı.

Bir an Don Pedro taksiye dönüp parasını almayı düşündü ama bu sadece bir an sürdü. Gönülsüzce British Airways'ın Güney Amerika bölümüne gidip biletini görevli kadına uzattı.

"Günaydın Bay Martinez," dedi kadın. "Umarım İngiltere geziniz güzel geçmiştir."

O sabah daha geç vakitte *Buckingham*'ın kahvaltı salonunda ailesine katılan Sebastian "O gözünü nasıl morarttın baba?" diye sordu.

"Horluyorsun deyince annen vurdu," diye yanıt verdi Harry.

"Ben horlamam," dedi Emma. Kızarmış ekmeğine tereyağı sürmekle meşguldü.

"Uykunda horlayıp horlamadığını nereden bileceksin ki," dedi Harry.

"Sana ne oldu Giles dayı?" diye sordu Sebastian. "Horladın dedin diye annem mi kırdı onu da?"

"Ben horlamam," diye tekrarladı Emma.

Samantha kararlı bir ses tonuyla "Seb, kimseye cevap vermek istemediğini bildiğin bir soru sormamalısn," diye araya girdi.

Karşısında oturan Seb'in kız arkadaşına gülümseyen Giles "Tam bir diplomat kızı gibi konuştun," dedi.

"Daha çok, soruma cevap vermek istemeyen bir politikacı gibi," dedi Seb. "Ama ben kararlıyım..."

O anda hoparlörden cızırtılı bir ses yükseldi. "Günaydın, kaptanınız konuşuyor. Şu anda yirmi iki deniz mili hızla seyretmekteyiz. Isı yirmi derece ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca hava durumunda değişiklik beklemiyoruz. Güzel bir gün geçirmenizi diliyorum. Lütfen *Buckingham*'m tadını çıkarın. Özellikle de üst güverteadaki şezlongları ve yüzme havuzunu ihmal etmeyin." Uzun bir duraksamadan sonra devam etti.

“Bazı yolcularımız gece yarısı uyanmalarına yol açan gürültüyü sordu. Anlaşılan, donanmamız sabaha karşı üç sularında Atlantik’te tatbikat yapıyormuş ve gemiler uzakta olduğu halde gecenin sessizliğinde top seslerinin çok daha yakından geldiği zannedilmiş. Uyanan yolcularımızdan özür diliyorum, ama savaş zamanında Kraliyet Donanması’nda bulunduğum için gece tatbikatlarının zorunlu olduğunu bilirim. Ancak yolcularımıza kesinlikle tehlikede olmadığımızı garanti edebilirim. Teşekkürler, güzel bir gün geçirin.”

Sebastian’a Kaptan sanki konuşmasını kâğıttan okuyormuş gibi geldi ve annesine göz atınca metni kimin yazdığını hemen anladı. “Keşke ben de yönetim kurulunda olsaydım.”

“Niye?” diye sordu Emma.

“Çünkü o zaman dün gece neler olduğunu öğrenebilirdim,” diye yanıt verdi Seb annesinin gözlerinin içine bakarak.

Emma masanın başındaki yerine yerleşirken on erkek ayakta bekledi. Biraz değişik bir masaydı ama MV *Buckingham*’ın balo salonu acil yönetim kurulu toplantıları için hazırlanmamıştı.

Emma çevresindeki meslektaşlarına baktı, hiçbiri gülümse-miyordu. Çoğu hayatları boyunca krizlerle yüz yüze gelmişti ama bu ölçekte değil. Amiral Summers’in dudakları bile bü-zülmüş vaziyetteydi. Emma önündeki mavi deri dosyayı açtı. Başkanlığa atandığı zaman Harry hediye etmişti bunu. Ve, kriz konusunda kendisini uyaran da krizi çözen de yine oydu.

“Burada konuşacaklarımızın çok gizli olduğunu söyleme-me gerek yok, çünkü gemideki herkesin canı ve Barrington gemicilik tehlikede.”

Emma, önceki gün Avonmouth’tan yola çıkarken Şirket Sekreteri Philip Webster’in hazırlamış olduğu gündeme göz attı. O gündem eskimişti bile. Yeni gündemde tek bir madde vardı ve bugün sadece bu konu konuşulacaktı.

“Ben başlayayım,” dedi Emma. “Anlatacaklarımın burada kalması kaydıyla sabaha karşı yaşananları özetleyeceğim ve nasıl bir hareket tarzı izleyeceğimize karar vermemiz gerekecek. Gece üç civarında kocam...” Yirmi dakika sonra Emma notlarını bir daha kontrol etti. Geçmişte her şeyle başa çıkmıştı ama geleceği öngörmesine imkân olmadığını kabul ediyordu.

Emma soruları beklediğini belirtince Amiral, “Atlatabildik mi?” diye sordu.

“Yolcuların çoğu Kaptan’ın açıklamasını sorgusuz sualsiz kabul etti.” Dosyasındaki başka bir sayfayı açtı. “Ancak, şimdiye kadar otuz dört yolcudan şikâyet aldık. Biri dışında hepsi tazminat olarak ileri bir tarihte *Buckingham*’la bedava geziyi kabul etti.”

“Daha pek çok talep geleceğinden emin olabilirsiniz,” dedi Bob Bingham. Tipik kuzeyli ataklığı daha yaşlı ve geleneksel üyeleri tedirgin ediyordu.

“Neye dayanarak söylüyorsun bunu?” diye sordu Emma.

“Bedava gezi kazanmak için tek yapmaları gerekenin şikâyet dilekçesi yazmak olduğunu öğrendikleri anda, hepsi dilekçe yazmaya koşacaktır.”

“Belki de herkes sizin gibi düşünmüyordur,” dedi Amiral.

“O yüzden ben de gemideyim,” diye karşılık verdi Bingham hiç aldırmadan.

“Başkan, bir yolcunun bu teklifi kabul etmediğini söylemişsiniz,” diye araya girdi Jim Knowles.

“Evet,” dedi Emma. “Maalesef Amerikalı bir yolcu şirketi dava edeceğini söylüyor. Sabahın erken saatlerinde güverte deymiş ve ortalıkta donanmadan eser yokmuş. Fakat sonuçta ayak bileği kırılmış.”

Aniden, bütün üyeler bir ağızdan konuşmaya başladı.

Emma sakinleşsinler diye bekledi. “Bay...” Dosyaya baktı. “Hayden Rankin’le on ikide randevum var.”

“Gemide başka kaç Amerikalı var?” diye sordu Bingham.

“Yüz civarında. Neden sordun Bob?”

“Umarım içlerinde pek fazla ambulans kovalayıcı avukat yoktur, yoksa ömür boyu davalarla uğraşır dururuz.” Masadakilerden gergin kahkahalar duyuldu. “Emma, umarım şu Bay Rankin avukat değildir.”

“Daha da beter,” dedi Emma. “Politikacı. Louisiana’lı bir senatör.”

Nadiren görüş belirten üyelerden Dobbs, “Kendini bir fiçı dolusu taze elmanın içinde bulan mutlu bir kurt,” dedi.

“Ne kastettiğini anlayamadım dostum,” dedi Clive Anscott masanın öbür ucundan.

“Yani, muhtemelen ülke çapında ün kazanacağı bir fırsat yakaladığına inanan yerel bir politikacı.”

“Bir bu eksikti,” dedi Knowles.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Bob Bingham net bir şekilde, “Adamı haklayacağız,” dedi. “Tek soru, tetiği kimin çekeceği.”

“Bana uyar,” diye karşılık verdi Giles. “Ne de olsa fiçidaki diğer tek kurt benim.” Dobbs münasip bir şekilde utanmış görünüyordu. “Seninle görüşme yapmadan önce tesadüfmiş gibi karşısına çıkarım ve ağzından laf almaya çalışırım Başkan. Umalım ki Demokratlardan olsun.”

Kardeşinin kendisine başkan demesine hâlâ alışmamış olan Emma, “Teşekkür ederim Giles,” dedi.

O zamana kadar konuşmamış olan Peter Maynard, “Patlamada gemi ne kadar hasar gördü?” diye sordu.

Bütün gözler masanın öbür başına, Kaptan Turnbull’un oturduğu yere döndü.

“Korktuğum kadar değil,” dedi Kaptan ayağa kalkarak. “Patlama dört uskurumuzdan birine zarar verdi ve Avonmouth’a dönene kadar tamir edilemeyecek. Biraz da gövdede hasar var ama oldukça yüzeysel.”

“Bu bizi yavaşlatacak mı?” diye sordu Michael Carrick.

“Yirmi dört deniz mili yerine yirmi iki deniz miliyle gittiğimizi pek fark eden olmaz. Diğer üç uskurumuz düzgün çalışıyor ve ancak çok dikkatli bir yolcu New York’a birkaç saat geç ulaştığımızı fark eder.”

Knowles araya girdi. “Eminim ki Senatör Rankin fark eder. Peki mürettebata nasıl açıkladınız hasarı?”

“Açıklamadım. Soru sormak için maaş almıyorlar.”

“Ama ya Avonmouth’a dönüş?” diye sordu Dobbs. “Vaktinde yetişebilecek miyiz?”

“New York’ta kalacağımız otuz altı saat içinde mühendislerimiz hasar üzerinde çalışacak. Yani denize açılma vakti geldiğinde Bristol tarzı, düzgün bir gemimiz olacak.”

“Güzel gösteri,” dedi Amiral.

“Fakat asıl sorun bu değil,” dedi Anscott. “Gemide bir IRA hücresi olduğunu unutmayın, kim bilir yolculuğun gerisi için neler planladılar.”

“Üçü tutuklandı zaten,” dedi Kaptan. “Parmaklıkların arkasına atıldılar ve New York’a ulaştığımız anda yetkililere teslim edilecekler.”

“Peki gemide başka IRA adamları da olamaz mı?” diye sordu Amiral.

“Albay Scott-Hopkins’in dediğine göre, IRA hücreleri genelde dört veya beş adamdan oluşuyor. Yani, evet gemide birkaç kişi daha olması mümkün ama üç arkadaşları tutuklandığı için ortaya pek çıkmayacaklardır. Görevlerini başaramadılar ve Belfast’a döndüklerinde pek anlatmak isteyecekleri bir durum değil bu. Ayrıca, çiçekleri kamaraya getiren adamın gemide olmadığını söyleyebilirim. Herhalde kalkıştan önce inmiş. Bence başkaları varsa bile dönüşte bizimle gelmeyeceklerdir.”

“Senatör Rankin kadar, hatta IRA kadar tehlikeli başka bir

şey geliyor aklıma,” dedi Giles. Herkesin dikkatini üzerine toplamıştı.

“Kim veya ne var aklında?” diye sordu Emma kardeşine bakarak.

“Dördüncü güç. Unutmayın, haber çıksın diye geziye gaze-teci davet etmiştiniz. Şimdi ellerinde özel bir haber olacak.”

“Doğru, ama buradakiler dışında dün gece olup bitenleri tam olarak bilen yok. Zaten sadece üç gazete kabul etti daveti. *Telegraph*, *Mail* ve *Express*.”

“Fazla bile,” dedi Knowles.

“*Express*’ten gelen adam gezi yazarı,” dedi Emma. “Öğle yemeği vaktinde pek ayık olmuyor, ben de kamarasında mutlaka iki şişe Johnnie Walker ile Gordon bulundurulmasını tem-bih ettim. *Mail* bu gezide on iki bedava tura sponsor oldu, yani atlatma haberle filan pek ilgileri olmaz. Fakat *Telegraph*’tan gelen Derek Hart şimdiden ortalığı kurcalayıp sorular sormaya başladı bile.”

“Meslekte ‘Kalpsiz’ diye anılan biri,” dedi Giles. “Onu oya-lamak için daha da büyük bir hikâye ortaya atmam lazım.”

“*Buckingham*’ın batma tehlikesi geçirmesinden veya ilk yolculuğunda IRA’nın işe bulaşmasından daha büyük ne ola-bilir ki?”

“Britanya’nın İşçi Partisi hükümeti tarafından batırılması olasılığı. Sterlinin düşüşünü durdurmak için IMF’den bir buçuk milyar sterlin borç aldığımızı ilan etmek üzereyiz. *Telegraph*’ın editörü sırf bu haberle birkaç sayfayı seve seve doldurabilir.”

“Bunu yapsa bile bu kadar şey tehlikedeyken bence kendi-mizi en kötü sonuçlara hazırlamalıyız Başkan,” dedi Knowles. “Ne de olsa, Amerikalı politikacımız açıklama yapmaya karar verirse veya *Telegraph* yazarı Bay Hart gerçeği kazara ortaya çıkarırsa ya da Tanrı korusun, IRA’nın bir devam planı varsa, o zaman *Buckingham*’ın ilk ve son yolculuğu olabilir bu.”

Yine uzun bir sessizlik yaşandı. Sonunda Dobbs "Eh, yolcularımıza bunun unutamayacakları bir gezi olduğuna söz vermiştik zaten," dedi.

Kimse gülmedi.

"Bay Knowles haklı," dedi Emma. "Bu üç ihtimalden herhangi biri hayata geçerse ne bedava yolculuklar ne de cin şişeleri bizi kurtarabilir. Hisse senetlerimiz bir gecede yerle bir olur, şirket rezervleri erir ve olası yolcular bitişik kamarada IRA bombacıları olduğuna dair en küçük bir şüphe duyarsa rezervasyonlar da iptal olur. En önemlisi yolcularımızın güvenliği. Bu nedenle, hepinizin bütün gün olabildiğince bilgi toplamanızı ve bir yandan da yolcularımızı rahatlatmanızı öneriyorum. Ben kamaramda olacağım, bir şey bulursanız oraya gelirsiniz."

"İyi bir fikir değil," dedi Giles kararlı bir ses tonuyla. Emma şaşırmışa benziyordu. "Başkan güneşlenme güvertesinde görünmeli, hem de keyifli ve rahat davranmalı ki yolcular da merak edilecek bir şey olmadığına inansın."

"İyi fikir," dedi Amiral.

Emma başını salladı. Tam toplantının bittiğini belirtecek biçimde ayağa kalkıyordu ki Şirket Sekreteri Philip Webster, "Başka konu yok mu?" diye mırıldandı.

"Sanmıyorum," dedi artık kalkmış olan Emma.

Giles "Bir mesele daha var Başkan," deyince tekrar oturdu. "Artık hükümet üyesi olduğum için şirket direktörlüğünden istifa etmek zorundayım, çünkü Majesteleri'nin hizmetindeyken gelir getirecek bir pozisyonda olmayı sürdüremem. Kulağa biraz cafcacı geliyor, biliyorum ama bütün yeni bakanların yapması gereken bu. Ne olursa olsun, kurula katılmamın tek sebebi Binbaşı Fisher'ın başkan olmamasını sağlamaktır."

"Neyse ki artık kurulda değil," dedi Amiral. "Olsaydı şimdiye kadar bütün dünya duymuştu gece olup bitenleri."

“Belki de bu yüzden kurulda değildir artık,” dedi Giles.

“Öyleyse sessiz kalacaktır, tabii teröristlere yardım ve yataklıktan tutuklanmak istemiyorsa.”

Emma ürperdi. Fisher’ın o kadar alçalabileceğine inanmayı istemezdi. Hoş, Giles’in okuldaki ve ordudaki deneyimlerinden sonra, Fisher’ın Leydi Virginia için çalışmaya başlamasına şaşmaması gerekirdi. Kardeşine döndü. “Böyle kritik bir dönemde şirkette direktörlük yaptığı için Giles’a teşekkürlerimi sunuyorum. Gerçi yönetim kurulunda iki yer birden boşalıyor. Çünkü kız kardeşim Dr. Grace Barrington da istifa etti. Belki onların yerini alacak aday önerisinde bulunabilirsiniz?” Sorar-casına etrafındakilere baktı.

“Bir öneride bulunmamın sakıncası yoksa,” diye lafa girdi Amiral. Herkes yaşlı kurda döndü. “Barrington yerel bağlantılarından kopmamış bir Batı firması. Yönetim kurulu başkanımız da bir Barrington. Belki artık yeni kuşaklara dönmenin zamanı gelmiştir ve aile geleneğini sürdürmek üzere Sebastian Clifton’ı kurula davet edebiliriz.”

“Ama daha yirmi dört yaşında!” diye itiraz etti Emma.

“Tahta çıktığında sevgili Kraliçemiz de bu yaşlardaydı,” diye hatırlattı Amiral.

Emma’ya göz kırpan Bob Bingham, “Uyanık ihtiyar tilki Cedric Hardcastle, Sebastian’ın Farthings Bankası’nda özel asistanı olabileceğini düşünüyor,” diye araya girdi. “Ve bildiğim kadarıyla geçenlerde bankanın emlak bölümüne ikinci başkanlığa terfi etmiş.”

“Ben de hükümete katılınca Sebastian’ın ailenin hisse senedi portföyünü yönetmesine hiç duraksamadan karar verdim,” dedi Giles.

“O zaman bana bir tek Sebastian Clifton’a, Barrington Gemcilik’in yönetim kuruluna katılmasını teklif etmek kahyor,” dedi Amiral.

“Ben de büyük bir zevkle destek olurum,” dedi Bingham.

“Utandığımı itiraf etmeliyim,” dedi Emma.

Giles’in “Bak bu ilk olur işte,” demesi ortamdaki gerilimi biraz hafifletti.

“Oylama daveti yapayım mı Başkan?” diye sordu Webster. Emma başıyla onaylayıp koltuğuna oturdu. “Amiral Summers’in önerisi,” diye devam etti Şirket Sekreteri, “ve Bay Bingham’in desteğiyle, Bay Sebastian Clifton’ın, Barrington’ın yönetim kuruluna davet edilmesi.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Lehte olanlar?” Emma ile Giles dışında herkes el kaldırdı. “Aleyhte olanlar?” Hiçbir el kalkmadı. Bunu takip eden alkışlar Emma’nın çok gurur duymasına yol açtı.

“Bu durumda, Bay Sebastian Clifton’ın Barrington yönetim kuruluna seçildiğini ilan ediyorum.”

Şirket Sekreteri toplantının bittiğini duyurduktan sonra Emma kardeşine, “Dua edelim de Seb’in katılacağı bir yönetim kurulu kalsın,” diye fısıldadı.

“Lincoln ve Jefferson’dan sonraki en iyi olduğunu düşünürüm hep.”

Açık yakalı gömlek ve spor ceket giymiş olan orta yaşlı adam başını kaldırıp baktı ama kitabını kapatmadı. Saçının birkaç teli, kelleşmeye başlayan tepesini örtecek biçimde özenle taranmıştı. Yanında bir baston duruyordu.

“Pardon,” dedi Giles. “Bölmek istememiştim.”

Aleni bir Güneyli şivesiyle konuşan adam “Sorun değil,” dedi ama kitabı hâlâ açıktı. “Aslında ülkenizin tarihini bu kadar az bildiğimiz için hep utanırım, çünkü sizler bizimkini gayet iyi biliyormuş gibisiniz.”

“Çünkü biz artık dünyanın yarısını yönetmiyoruz,” dedi Giles. “Oysa siz buna hazır görünüyorsunuz. Bu arada, merak

ediyorum, acaba yirminci yüzyılın ikinci yarısında da tekerlekli iskemledeki biri başkan seçilebilir mi?" Adamın kitabına göz attı.

"Sanmam," dedi Amerikalı iç geçirerek. "Kennedy, Nixon'ı televizyon tartışmasında yendi. Program radyoda yayınlansaydı kazanan Nixon derdiniz."

"Radyodayken kimse terlediğinizi görmez."

Amerikalı tek kaşını kaldırdı. "Amerikan siyaseti hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsunuz?"

"Parlamento üyesiyim. Siz?"

"Baton Rouge eyalet senatörü."

"Bu kadar genç olduğunuza göre herhalde Washington'ı hedefliyorsunuzdur."

Rankin gülümsedi ama bir şey demedi. "Soru sorma sırası bende. Karımın adı ne?"

Giles yenildiği zamanı bilirdi. "Rosemary," dedi.

"Demek ki tanışmamız tesadüf değilmiş Sör Giles. nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dün gece hakkında konuşmak istiyordum."

"Şaşırmadım. Sabaha karşı olanları bilen birkaç kişiden biri olduğunuza eminim."

Giles etrafa bakındı. Kimsenin duyamayacağından emin olunca "Gemi bir terör saldırıya uğradı ama neyse ki biz..."

Amerikalı elini sallayarak sözünü kesti. "Ayrıntıları bilme gerek yok. Sadece nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

"Gemideki vatandaşlarınızı dün gece gerçekten donanmanın tatbikat yaptığına inandırmaya çalışın. Bunu başarabilirseniz sonsuza kadar minnettar kalacak birini tanıyorum."

"Ablanız mı?"

Giles başıyla onayladı, artık şaşırmıyordu.

"Biraz önce güneşlenme güvertesinde dünyaya metelik vermezmiş gibi oturduğunu görünce ciddi bir şeyler olduğunu an-

lamıştı. Kendine güvenen bir yönetim kurulu başkanı oturup güneşlenmekle vakit geçirmez bence.”

“Benim hatam. Ama...”

“Dedim ya, detayları duymasam da olur. Tıpkı onun gibi.” Bunu söylerken kitabın kapağındaki fotoğrafı gösterdi. “Ben yarınki gazete manşetleriyle ilgilenmiyorum. Siyaset uzun vadeli bir oyun benim için. Yani istediğinizi yapacağım. Ama Sör Giles, bilin ki bana borçlandınız. Gerekliği zaman borcunuzu hatırlatacağımdan hiç şüpheniz olmasın.” Sonra tekrar Roosevelt’in hayatını anlatan kitabına döndü.

Samantha ile birlikte kahvaltıya gelen Sebastian “Rıhtıma bağlandık mı?” diye sordu.

“Neredeyse bir saat oldu,” dedi Emma. “Yolcuların çoğu kıyıya çıktı bile.”

Sam, yanına oturan Seb’e “Bu senin New York’a ilk gelişin,” dedi, “ve bizim sadece otuz altı saatimiz var.”

“Niye gemi sadece otuz altı saat kalıyor limanda?” diye sordu Seb.

“Ancak hareket halindeyken para kazanırsın, üstelik rıhtım ücretleri fahiş.”

“Siz New York’a ilk gelişinizi hatırlıyor musunuz Bay Clifton,” dedi Samantha.

Harry duygusallaştı. “Kesinlikle hatırlıyorum. İşlemediğim bir cinayet yüzünden tutuklanmışım. Altı ay boyunca bir Amerikan hapisanesinde yattım.”

Samantha, Seb’in bir ara anlattığı hikâyeyi hatırlamıştı. “Ah, özür dilerim. Düşüncesizlik ettim.”

“Hiç önemli değil,” dedi Harry. “Sen sadece Seb’in tutuklanmamasına dikkat et, bunun aile geleneğine dönüşmesini istemem.”

“Mümkün değil,” diye yanıtladı Samantha. “Metropolitan’a, Central Park’a, Sardi’ye ve Frick’e gideceğiz.”

“Jessica’nın en sevdiği müze,” dedi Emma.

“Her ne kadar hiç gitmese de,” dedi Seb.

“Onu özlemediğim gün yok,” dedi Emma.

“Keşke ben de daha iyi tanısaydım,” diye karşılık verdi Sam.

“Ben herhalde küçük kız kardeşimden önce ölürüm,” dedi Seb. Bir sessizlik oldu. Sonra konuyu değiştirmek isteyen Seb “Peki gece kulübüne filan gitmiyor muyuz?” diye sordu.

“Böyle zıpzırlıklara vakit yok,” dedi Samantha. “Zaten babam tiyatroya bilet almış.”

“Hangi oyuna gidiyorsunuz?” diye sordu Emma.

“*Hello Dolly!*”

“Peki o zıpzırlık değil mi?” diye sordu Harry.

Seb kimse bir şey sormadan “Babam Wagner’in bazı eserlerini bile zıpır bulabilir,” diye açıklama yaptı. “Giles dayım nerede?”

Garson bir fincan kahve daha koyarken Emma “Gemiden ilk ayrılanlardandı,” dedi. “Büyükelçimiz bir an önce buluşmak istemiş. Birleşmiş Milletler’de yapılacak konuşmanın üstünden geçecekler.”

“Belki biz de gidip izleyebiliriz,” diye önerdi Sam.

“Sanmıyorum,” diye yanıt verdi Seb. “Dayımı son dinlediğimde, çok geçmeden kalp krizi geçirdi ve İşçi Partisi’nin başkanlığını kaçırdı.”

“Bunu söylememiştin hiç!”

“Daha aile hakkında bilmediğin çok şey var,” diye itiraf etti Seb.

“Aklıma geldi, yönetim kurulu üyelliğini tebrik etmedim hâlâ,” dedi Harry.

“Teşekkür ederim baba. Toplantı notlarını okuduktan sonra...” Seb durup endişeyle onu izleyen annesine baktı. “Diğer

üyelerle, özellikle de amiralle tanışmak için sabırsızlanır oldum.”

“Ekstra bir toplantıydı,” diyen Emma acaba bir sonrakinin kendisinin son toplantısı olup olmayacağını merak etti, çünkü gerçek ortaya çıkarsa istifa etmekten başka çaresi yoktu. Bununla birlikte, artık biraz rahatlamıştı ve *Buckingham* New York’ta rıhtıma bağlandığı için güveni yerine gelmişti. Camdan dışarı göz attı. Görebildiği kadarıyla aşağıda heyecanlı bir gazeteci kalabalığı yoktu. Belki başkanlık seçimi daha çok ilgilerini çekiyordu. Ama asıl *Buckingham*, Avonmouth’a doğru dönüş yolculuğuna başlayınca rahatlayacaktı.

“E, sen ne yapacaksın bugün baba?” diye sorunca Seb, Emma daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

“Yayıncım Harold Guinzburg’la öğle yemeği yiyeceğim. Son kitabım hakkında ne düşündüğünü ve neler planladığını öğrenirim herhalde.”

“Annem için erken baskılardan alma şansım olur mu?” diye sordu Samantha. “Büyük hayranınızdır.”

“Elbette,” dedi Harry.

“Dokuz dolar doksan dokuz sent,” dedi Seb elini kaldırarak. Samantha da avucuna haşlanmış, sıcak yumurta koydu. “Peki sen anne? Gemiye boyamak gibi niyetlerin var mı?”

“Cesaret verme,” dedi Harry ciddiyetle.

“Gemiden son ayrılan ve ilk dönen ben olacağım. Kuzen Alistair’a uğrayıp, büyük hala Phyllis’in cenazesine katılamadığım için özür dilemek de istiyorum.”

“O sırada Seb hastanedeydi,” diye anımsattı Harry.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu Seb peçetesini katlarken.

Sam hava durumunu anlamak için dışarı baktı. “Önce bir taksiye atlayıp Central Park’a gideriz, turumuzu attıktan sonra da Met’e.”

“O zaman yola koyulsak iyi olur,” dedi Seb masadan kalkıp. “İyi günler sayın ailem.”

Emma yemek salonundan el ele çıkan gençlerin arkasından gülümsedi. “Keşke birlikte kalıp kalmadıklarını bilsem.”

“Emma, yirminci yüzyılın ikinci yarısındayız, ayrıca hiç hakkımız...”

“Yok, ahlakçı filan kesilmedim,” dedi Emma. “Sadece ikisi birlikte kalıyorsa öbür kamarayı satabilirim diyordum.”

Albay'm başka bir şansı varmış gibi, Sör Alan Redmague "Böyle kısa sürede gelmeniz büyük nezaket," dedi.

New York'ta *Buckingham*'dan iner inmez SAS komutanının eline bir telgraf tutuşturulmuştu. Bir arabayla JFK Havaalanı'na götürülmüş ve Londra'ya giden ilk uçağa binmişti. Heathrow'da da uçağın dibine kadar gelen şoförlü bir araba bekliyordu.

Hükümet binası Whitehall'a giden yol boyunca şoför sadece "Kabine sekreteri sabah gazetelerine göz atmak isteyeceğinizi düşündü," demişti.

Telegraph'ın manşeti KAYBEDECEĞİNİ TAHMİN EDİYORDUNUZ şeklindeydi. Albay sayfaları ağır ağır çevirdi ama ne *Buckingham*'dan bir haber ne de Derek Hart'ın adının geçtiği bir makale vardı, çünkü olsaydı, Lyndon Johnson'un Barry Goldwater karşısındaki seçim zaferinin duyurusu mutlaka ön sayfada yer alırdı.

Buckingham haberi Daily Express'in orta sayfalarını işgal ediyordu. Gazetenin gezi yazarı coşkulu bir haber yapmış, Atlantik Okyanusu'nu bu lüks gemiyle geçmenin nasıl bir şey olduğunu ballandıra ballandıra anlatmıştı. *Daily Mail*'de ise Özgürlük Heykeli önünde poz veren on iki talihli okurunun fotoğrafı bulunuyordu. İleriki bir tarih için on iki ücretsiz bilet daha vaat ediliyor ve bu sefer donanma tatbikatı yüzünden bir sorun yaşanmayacağından söz ediliyordu.

Bir saat sonra, Albay Scott-Hopkins, tıraş olmak veya üstünü değiştirmek için fırsat bulamadan Downing Sokağı 10 Numara'da kabine sekreterinin karşısında oturmaktaydı.

Albay, Sör Alan'ın sorularına geçmeden önce ayrıntılı bir durum raporu sundu.

Sör Alan "Eh, en azından bundan da bir hayır çıktı," deyip masasından altından çıkardığı deri dosyayı gösterdi. "SAS ekibiniz sayesinde Battersea'daki bir IRA deposunu ortaya çıkardık. Ayrıca, Martinez'i Heathrow'a götüren taksinin bagajında yirmi üç bin sterlin bulduk. Komutanına paraya ne olduğunu açıklayamazsa herhalde Kevin 'dört parmak' Rafferty bundan sonra 'üç parmak' diye anılacak."

"Peki Martinez? O nerede şimdi?"

"Buenos Aires'teki büyükelçimiz eski işlerine döndüğünü bildirdi. Kendisini de oğullarını da bir daha Wimbledon'da veya Ascot'ta göreceğimizi sanmıyorum."

"Ya Doherty ile diğer İrlandalılar?"

"Kuzey İrlanda yolundalar ama bu sefer lüks bir gemiyle değil, Kraliyet Donanması'nın bir gemisiyle gidiyorlar. Belfast'a yanaşınca doğruca en yakın hapisaneyeye aktarılacaklar."

"Hangi suçlamayla?"

"Buna henüz karar verilmedi," dedi Sör Alan.

"Bayan Clifton beni uyardı, *Telegraph*'tan bir gazeteci ortalığı kurcalıyor, çok fazla soru soruyormuş."

"Derek Hart. O sersem adam Giles'in yem olarak önüne attığı IMF borcu hikâyesine aldırmayıp New York'a ayak basar basmaz konuyla ilgili bir yazı gönderdi. Fakat yazısında bir sürü ama, bir sürü eğer olduğu için editörü pek ilgilenmedi. Zaten adamın akli, eski ekolden Leonid Brejnev'in nasıl darbe yapıp Kruşçev'i yerinden indirdiğiyle meşgul."

"E, nasıl indirmiş?" diye sordu Albay.

"Yarınki *Telegraph*'ı alıp okumanı tavsiye ederim."

“Ya Hart?”

“Bana söylendiğine göre Johannesburg’a doğru yola çıkmış. Nelson Mandela adında bir teröristle röportaj yapacakmış ama oldukça zor, çünkü adam iki yıldan uzun süredir hapiste ve şimdiye kadar hiçbir gazeteciye yanına yaklaştırmadılar.”

“Yani ekip Clifton Ailesi’ni korumayı bırakabilir mi?”

“Daha değil,” dedi Sör Alan. “Don Pedro Martinez artık para vermediğine göre IRA, Barrington ve Clifton Aileleri’yle uğraşmayı bırakacaktır. Ancak, yine de başka bir meselede bana yardım etmen lazım.” Albay’ tek kaşını kaldırdı ama kabine sekreteri kalkıp tokalaşmak üzere elini uzatmakla yetindi. “Temasta olacağım,” sözcüklerinden başka da bir şey demedi.

Central Park’ın doğu yakasındaki Boathouse Kafe’nin önünden geçerken Seb “Kararını verdin mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Samantha onun elini bırakarak. Seb ona bakarak endişeyle bekledi. “King’s Üniversitesi’ne yazıp Londra Üniversitesi’nde doktora tezimi vermem için önerdikleri bursu kabul ettiğimi bildirdim bile.”

“Yaşasın!” diye olanca sesiyle bağırdı Seb sevinçle havaya sıçrayarak. Kimse dönüp bakmadı bile, ne de olsa New York’taydılar. “Yani yeni bir ev tutunca sen de bana taşınacaksın demek mi bu? Hatta evi birlikte de seçebiliriz.”

“Gerçekten bunu istediğinden emin misin?” diye sordu Samantha sakın bir tavırla.

“Bundan daha emin olamazdım,” diye cevap verdi Seb genç kızı kollarına alarak. “Ben kent merkezinde çalışacağım, sen de Strand’da olacaksın, belki de en iyisi Islington civarında bir yer bakmak.”

“Emin misin?” diye tekrarladı Sam.

“Bristol Rovers’ın Kupa’yı asla alamayacağından emin olduğum kadar eminim.”

“Bristol Rovers de neyin nesi?”

“Onların dertleriyle başını ağrıtabilecek kadar iyi tanımıyoruz daha birbirimizi,” dedi Seb parktan çıkarken. “Belki zaman içinde, epey sonra, cumartesi günlerimi azimle karartan bu on bir işe yaramaz adamı anlatırım sana.” O sırada Beşinci Bulvar’a ulaşmışlardı.

Harry, Viking Press’in ofislerine girdiğinde, tanıdığı bir genç kadın resepsiyonda onu bekliyordu.

“Günaydın Bay Clifton,” dedi Harold Guinzburg’un sekreteri. Harry elinde olmadan kaç yazarın böyle bir muamele gördüğünü merak etti. “Bay Guinzburg sizi dört gözle bekliyor.”

“Teşekkür ederim Kirsty.” Genç kadının refakatinde yayıncının duvarları meşe lambriyle kaplı odasına girdiler. Duvarlarda eski, yeni yazarların fotoğrafları asılıydı: Hemingway, Shaw, Fitzgerald ve Faulkner. Harry, Guinzburg’un koleksiyonuna dahil olmak için önce ölmek mi gerekiyor diye düşündü.

Yetmişine yakın olmasına rağmen Harry odaya girer girmez Guinzburg yerinden fırlamıştı. Harry elinde olmadan gülümsemişti. Guinzburg, üç parçalı takım elbisesi ve altın zincirli saatiyle İngilizlerden daha İngiliz görünüyordu.

“En sevdiğim yazarım nasıllar?”

Tokalaşırlarken Harry güldü. “Kim bilir haftada kaç kez tekrarlıyorsunuz bu sözleri,” derken, adamın karşısındaki deri koltuğa oturdu.

“Haftada mı?” dedi Guinzburg. “Günde en az üç kere, hatta bazen daha fazla, özellikle de isimlerini hatırlayamadığım zamanlarda.” Harry gülümsemişti. “Ancak sizin için söylediğim gerçek, çünkü *William Warwick* ve *Aforoz Edilmiş Papaz*’ı okuduktan sonra ilk baskının seksen bin olmasına karar verdim.”

Harry ağzını açıysa da bir şey demedi. Son William Warwick

romanı 72.000 sattığı için yayıncının verdiği taahhüdün farkındaydı.

“Umalım da çok fazla iade olmasın.”

“Ön siparişlere bakılırsa seksen bin bile yetmeyecek. Ama lütfen kusuruma bakmayın. Önce Emma nasıl onu söyleyin. Geminin ilk seferi nasıl geçti? *New York Times*’a baktım ama bir şey göremedim.”

“Emma daha iyi olamazdı, size de sevgilerini yolladı. Şu anda köprü üstündeki piriçleri parlatıyor deseler hiç şaşır-mam. İlk sefere gelince, *New York Times*’ta söz edilmediği için bayağı rahatlamıştır herhalde ama yaşananlar bir sonraki romanım için bayağı ilham verdi bana.”

“Can kulağıyla dinliyorum.”

“Mümkün değil,” dedi Harry. “En güçlü özelliğiniz değildir biliyorum ama sabırlı olmanız lazım.”

“O zaman umalım da yeni sorumluluklarınız yazmanızın önüne geçmesin. Tebrikler bu arada.”

“Teşekkür ederim. Ama adımın İngiliz Yazarlar Demeği başkanı olarak kullanılmasına sadece tek bir sebeple izin verdim.”

Guinzburg tek kaşını havaya kaldırdı.

“Anatoly Babakov adlı bir Rusun derhal hapisten salıverilmesini istiyorum.”

“Babakov niye bu kadar önemli sizin için?” diye sordu Guinzburg.

“Harold, siz de işlemediğiniz bir suç yüzünden hapse atılsaydınız sebebini anlardınız. Hem unutmayın ki ben Amerikan hapishanesinde yattım, onlar Sibiry’a dakilerin yanında yazlık otel sayılır.”

“Babakov’un ne yaptığını bile hatırlayamıyorum.”

“Kitap yazdı.”

“Rusya’da suç mu bu?”

“İşvereniniz hakkında gerçekleri söylemeye karar verirseniz öyle, özellikle de o işveren Josef Stalin ise.”

“Hatırladım, *Joe Amca*,” dedi Guinzburg. “Ama o kitap hiç yayınlanmadı ki.”

“Yayınlanmıştı ama daha raflara konamadan Babakov tutuklandı ve sözüm ona yargılandıktan sonra temyiz hakkı olmadan yirmi yıl cezaya çarptırıldı.”

“İnsan, acaba o kitapta Sovyetlerin kimse okumasın diye bunca çaba harcadığı neler vardı diye merak ediyor bu durumda.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Harry. “Ama yayınlanmasından birkaç saat sonra bütün kitapların toplatıldığını biliyorum. Yayıncı vuruldu, Babakov hapse atıldı ve duruşmadan bu yana da onu gören olmadı. Kitabın bir kopyası kaldıysa onu bulup mayıs ayında Moskova’daki uluslararası kitap konferansına gitmek niyetindeyim.”

“O kopya elinize geçerse ben de bayıla bayıla tercüme ettirip basarım, çünkü çok satan kitaplar listesine gireceği gibi Stalin’in de Hitler kadar kötü olduğunu ortaya koyacaktır. Yalnız bu işneyi aramak için Rusya oldukça büyük bir samanlık.”

“Doğru, ama Babakov’un söylediklerini bulmakta kararlıyım. Unutmayın, on bir yıl boyunca Stalin’in özel tercümanıydı, yani rejimi ta içinden gözlemleyen çok az kişiden biri. Hoş, ilk elden tanık olduklarını yazınca KGB’nin ne tepki vereceğini öngörememiş.”

“Şimdi de Stalin’in eski müttefikleri Kruşçev’i yerinden edip tekrar güç sahibi oldu, eminim ki bunların bazıları bazı şeylerin gizli kalmasını ister.”

“Stalin’in ölümüyle ilgili gerçek gibi,” dedi Harry.

“Sizi hiç bu kadar kararlı görmemiştim,” dedi Guinzburg. “Ama büyük ayıyı sopayla dürtmek pek akıllıca olmayabilir. Yeni rejim de insan haklarına pek saygılı görünmüyor.”

“Görüşlerimi ortaya koyamayacak olduktan sonra PEN başkanı olmamın ne manası var?”

Guinzburg’un masasının arkasındaki saat on iki kez çaldı.

“Hadi gidip benim kulüpte yemek yiyelim ve Sebastian’ın niyetleri gibi daha tatlı konulardan konuşalım.”

“Galiba Amerikalı bir kıza evlenme teklif edecek.”

“O çocuğun zeki olduğunu hep söylemişimdir,” dedi Guin-
zburg.

Samantha ile Seb, Beşinci Bulvar’da hayran hayran vitrinlere bakar ve Harry yayıncısıyla birlikte Harvard Kulüp’te enfes bifteklerin tadını çıkarırken, sarı bir taksi gelip 64. Cadde ile Park’ın köşesindeki şık bir taş evin önünde durdu.

Araçtan inen Emma’nın elinde, kapağına Crockett & Jon kabbartması yapılmış bir ayakkabı kutusu vardı. İçindeki siyah ayakkabıların kuzeni Alistair’a olacağından emindi çünkü kuzeni hep pabuçlarının Jermyn Caddesi’nde imal edildiğini söylerdi.

Emma kapıdaki parlak pirinç tokmağa bakarken bu basamakları tırmandığı ilk günü hatırladı. Daha yirmisine gelmemiş gencecik bir kadın olarak yaprak gibi titriyor ve dönüp kaçmak istiyordu. Ama Amerika’ya gelmek için tüm parasını harcamıştı ve işlemediği bir cinayet yüzünden hapse atılan Harry’yi bulmak için New York’ta başka kime gideceğini bilmiyordu. Büyük teyzesi Phyllis’le bir araya geldikten sonra da Emma bir seneden uzun süre, ta ki Harry’nin artık Amerika’da olduğunu anlayana kadar İngiltere’ye dönmemişti.

Bu kez basamakları daha özgüvenli olarak çıktı, pirinç kapı tokmağını kararlı bir şekilde çaldı ve geri çekilip bekledi. Kuzeniyle randevulaşmamıştı çünkü evde olduğundan kuşkusu yoktu. Her ne kadar yakınlarda Simpson, Albion & Stuart firmasının büyük ortaklığından emekli olmuş olsa da hafta sonlarında bile kırsal bölgelere gitmeye meraklı değildi. Alistair tam bir New Yorkluydu. 64. Cadde ile Park’ın köşesinde doğmuştu ve belli ki orada da ölecekti.

Kapı birkaç saniye sonra açılınca Emma yirmi yıldan beri görmediği halde anında tanıdığı bir adamla karşılaştığı için şaşır-
dı. Adam siyah bir ceket, çizgili pantolon ve beyaz gömlek
giymiş, gri kravat takmıştı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Adam sanki her gün görüşüyorlarmış gibi "Sizi görmek ne
güzel Bayan Clifton," dedi.

Adamın ismini hatırlamaya çalışan Emma utanmıştı, Har-
ry'nin o ismi asla unutmayacağını biliyordu. "Sizi de öyle,"
diyerek içeri girdi. "Kuzenim Alistair'ı evde yakalarım diye
umdum."

"Maalesef madam," dedi Uşak. "Bay Stuart, firmanın eski
ortaklarından Bay Benjamin Rutledge'nin cenazesi için Conne-
cticut'a gitti ve yarın akşamdan önce dönmesini beklemiyoruz."

Emma hayal kırıklığını gizleyemedi.

"Buyurmaz mısınız, size bir çay getireyim, yanlış hatırla-
mıyorsam Earl Grey içiyordunuz değil mi?"

"Çok naziksiniz ama gemiye dönmem lazım," dedi Emma.

"Elbette. Umarım *Buckinham*'ın yolculuğu başarılı geçmiştir."

Emma "Beklediğimden de iyi," deyip "Alistair'a selamları-
mı iletir misiniz lütfen?" diye devam etti. "Kendisini göreme-
diğim için üzüldüğümü de söyleyin."

"Memnuniyetle Bayan Clifton." Uşak başıyla selam vere-
rek kapıyı kapattı.

Emma aşağı inip taksi aramaya başladı ama birden ayak-
kabı kutusunun hâlâ elinde olduğunu fark etti. Utanarak tekrar
kapıya çıktı ve bu sefer tokmağı biraz daha çekingen bir şekil-
de vurdu.

Birkaç saniye sonra kapı açılmış ve Uşak tekrar karşısına
çıkmişti. Yüzünde aynı sıcak tebessümle "Buyurun madam,"
dedi.

"Pardon ama Alistair'a getirdiğim hediye unuttum."

Emma kutuyu uzatırken Uşak "Bay Stuart'ın sevdiği ayak-

kabıcıyı unutmamışsınız, ne kadar düşüncelisiniz,” dedi. “Bu nezaketinizden mutlu olacağına eminim.”

Emma hâlâ adamın adını hatırlamaya çabalıyordu.

“Umarım Avonmouth’a dönüşünüz de aynı şekilde başarılı olur Bayan Clifton.”

Uşak tekrar başıyla selam verip kapıyı sessizce kapattı.

“Teşekkürler Parker,” dedi Emma.

Bob Bingham giyinmeyi bitirince gardırobun içindeki boy aynasına baktı. Eşinin de sürekli hatırlattığı gibi, bu geniş yakalı, duble astarlı resmi ceketini yakınlarında tekrar moda olacağına benzemiyordu. O da eşine, babası Bingham Balık Ezmesi'nin başkanyken bu ceketini giydiğine göre kendisinin de pekâlâ giyebileceğini söylemişti.

Priscilla aynı fikirde değildi ama son zamanlarda pek çok konuda aynı fikirde olmuyorlardı zaten. Bob, Jessica Clifton'ın zamansız ölümü –ki o sırada oğulları Clive ile nişanlıydı– ve Clive'in o kader gününden beri Mablethorpe Hall'a asla dönmeyişi yüzünden hâlâ yakın arkadaşı Leydi Virginia Fenwick'i suçluyordu. Eşi saftı ve konu Virginia olunca siniyordu ama Bob yine de Priscilla'nın sonunda aklını başına alacağını ve o kahrolası kadının gerçek yüzünü göreceğini umuyordu, böylece tekrar aile olabileceklerdi. Fakat bunun biraz daha zaman alacağından korkuyordu ve her hâlükârda kendi kafasında da çok daha öncelikli sorunlar vardı. Bu gece şirket başkanının masasında bulunan konukların önünde olacaktı. Priscilla'nın birkaç dakikadan fazla doğru dürüst davranacağından pek emin değildi. Kazasız belasız kamaralarına dönmeyi umuyordu.

Bob, yakınları ve rakipleri tarafından "Bristol'un Kraliçe Boadicea'sı" olarak anılan Emma'ya hayrandı. Bu lakabını bilse yaka kartına yazıp onur nişanesi olarak taşıyacağını bile düşünüyordu.

Emma o gün daha erken bir vakitte kamaranın kapısından bir not atıp akşam yemeğinden önce, 19.30 civarında Kraliçe Salonu'nda buluşmayı önermişti. Bob saatine baktı. Sekize on vardı ve eşi hâlâ ortada yoktu, duştan su sesi geliyordu. Öfkelerini güçlülükle bastırıp kamarada volta atmaya başladı.

Bob, Leydi Virginia'nın Başkan'a karşı manevi tazminat davası yürüttüğünün farkındaydı, olay ortaya çıktığında kadının tam arkasında oturuyordu ve bu unutulacağı bir şey değildi. Bu yıl yapılan Genel Kurul'da Leydi Virginia oturduğu yerden Barrington'ın direktörlerinden birinin şirketi batırmak niyetiyle bütün hisselerini sattığının doğru olup olmadığını sormuştu. Tabii ki Cedric Hardcastle'ın şirketin Don Pedro Martinez tarafından ele geçirilmesini önlemek üzere çevirdiği küçük oyundan söz ediyordu.

Emma kararlı bir ifadeyle cevap vermiş, Leydi Virginia'ya kendisinin yönetim kurulundaki temsilcisi olan Binbaşı Fisher'in ona ait hisseleri sattığını ve sonra da şirketin adına zarar vermemek için on beş gün sonra geri aldığını hatırlatmıştı. Elbette o arada müşterisi için epeyce kâr etmişti.

Virginia'nın bu konuda tek söylediği "Avukatımdan haber alacaksınız," olmuştu ve bir hafta sonra Emma haberi almıştı. İş mahkemeye yansırса Bob eşinin hangi tarafı destekleyeceğinden kuşku duymuyordu. Eğer bu gece Priscilla masada herhangi bir yararlı cephane elde ederse Avonmouth'a adım attıkları anda bunları Virginia'nın avukatlarına ulaştıracağı kesindi. Ve her iki taraf da gayet iyi biliyordu ki, Emma davayı kaybettiği takdirde sadece adı lekelenmeyecek, kesin olarak Barrington'ın yönetim kurulu başkanlığından istifa etmek zorunda kalacaktı.

Priscilla'ya IRA'dan veya yolculuğun ilk sabahında acil yönetim kurulu toplantısında konuşulanlardan söz etmemiş, sadece tatbikat hakkındaki hikâyeyi anlatmıştı. Eşi ona inanmasa da Sebastian'ın anlattıklarından fazlasını da öğrenememişti.

New York'ta, Bob'a kasalar dolusu ürüne mal olan birkaç günlük alışverişten sonra konuyu bir daha açmamıştı. Ancak Bob akşamki yemekte Emma'ya sorular sorabileceğinden korkuyordu ve bu durumda kendisine ustaca konuyu değiştirme rolü düşecekti. Neyse ki Leydi Virginia yolculuğa katılma tehdidini uygulamaya koymamıştı, çünkü gelseydi ilk gece gerçekte neler olduğunu ortaya çıkarana kadar uğraşırdı.

Sonunda Priscilla banyo kapısında belirdi, ama sekizi on geçeye kadar beklemişti.

"Belki de doğruca yemeğe gitmeliyiz," dedi Emma.

"Ama Binghamlar da bize katılmayacak mıydı?" diye sordu Harry.

"Evet," dedi saatine bakan Emma. "En az yarım saat önce."

"Aldırma hayatım," dedi Harry sakın bir sesle. "Sen şirket başkanısın ve Priscilla'nın seni kızdırmasına izin verme, zira onun istediği de bu." Emma itiraz etmek üzereyken "Ve yemekte Virginia'nın mahkemede kullanabileceği bir şey söyleme sakın, Priscilla Bingham'ın hangi tarafta olduğu gayet açık," diye devam etti.

Emma önceki hafta karşılaştığı onca sorun varken olası mahkemeyi bir kenara koymuştu ve aylardır Virginia'nın avukatlarından ses çıkmadığı için acaba sessiz sedasız davadan çekildi mi diye merak etmeye başlamıştı. Ama Virginia hiçbir şeyi sessiz sedasız yapmazdı.

Harry ayağa kalktığı anda Emma baş garsona siparişini vermekteydi.

"Beklettiğim için özür dilerim ama zaman duygumu tümüyle kaybetmişim," dedi Priscilla.

Kadının sandalyesini çekip yerine yerleşmesini bekleyen Harry "Önemli değil," dedi.

“En iyisi siparişlerimizi verelim,” diye araya girdi Emma. Bel-
li ki konuğuna ne kadar çok beklediklerini hatırlatmak istemişti.

Priscilla deri kaplı mönünün yapraklarını ağır ağır çevirdi
ve seçim yapana kadar birkaç kere karar değiştirdi. Garson si-
parişi alıp gidince Harry, New York’ta iyi vakit geçirip geçir-
mediğini sordu.

“Evet, 5. Cadde’de bir sürü harika mağaza var, Londra’ya
göre çok fazla çeşit bulunduruyorlar ama yine de bütün bunlar
çok yorucu geldi bana. Aslında, gemiye dönünce yatağa serilip
uyudum. Peki siz Bay Clifton, alışveriş yapabildiniz mi hiç?”

“Yok, yayıncımla randevum vardı, Emma da uzun zamandır
görünmeyen kuzenini bulmaya gitti.”

“Tabii ya, roman yazarı olduğunuzu hep unutuyorum. Kitap
okumaya vakit bulamıyorum da.” O arada önüne dumanı tüten
bir kâse domates çorbası konmuştu. Garsona bakıp “Ben çorba
söylemedim,” dedi. “Somon fûme istedim.”

“Özür dilerim madam,” dedi çorbayı alan garson. Adam on-
ları duymayacak kadar uzaklaşınca Priscilla “Herhalde gemi
yolculukları için deneyimli garson bulmak zordur,” dedi.

“Biz başlarsak kusura bakmazsınız değil mi?” diye sordu
Emma çorba kaşığını alarak.

“Kuzeninle buluşabildiniz mi?” diye sordu Bob.

“Maalesef hayır. Connecticut’a gitmiş, ben de Harry ile bu-
luştum, bilet bulduk Lincoln Center’de konsere gittik.”

Priscilla’nın önüne somon fûme tabağı konurken Bob “Kim
vardı?” dedi.

“Leonard Bernstein. Önce Candide uvertüründe orkestrayı
yönetti, sonra da Mozart’ın piyano konçertosunu çaldı.”

“Nasıl zaman bulabiliyorsunuz anlamıyorum,” dedi Priscil-
la iki lokma arasında.

Emma hayatını alışverişle geçirmediğini söylemek üzerey-
di ama kaşlarını çatmış olan Harry’yi gördü.

“Bir kere Kraliyet Festival Salonu’nda Bernstein’in yönettiği bir senfoni izlemiştim,” dedi Bob.

“Brahms’tı. Şahaneydi.”

“Peki Priscilla’nın yorucu alışveriş turunda siz de var mıydınız?” diye sordu Emma.

“Hayır, ben Amerikan pazarına girmek için bir şans var mı diye bakmak için aşağı Doğu Yakası’na gittim.”

“Sonuç?” diye sordu.

“Amerikalılar Bingham’ın balık ezmesine hazır değil gibi,” dedi Harry.

“Peki hangi ülkeler hazır?” Yine Harry sormuştu.

“Sadece Rusya ve Hindistan aslında. Onların da kendi sorunları var.”

“Ne gibi?” diye sordu Emma. Gerçekten ilgilendiği belliydi.

“Ruslar faturalarını ödemek istemiyor, Hintliler ise istese de sık sık ödeyemeyecek halde oluyor.”

“Belki de tek tip ürün probleminiz var,” dedi Emma.

“Çeşitlendirmeyi düşündüm ama...”

“Balık ezmesinden başka bir şey konuşabilir miyiz acaba?” diye araya girdi Priscilla. “Ne de olsa tatildeyiz güya.”

“Elbette,” dedi Harry. “Clive nasıl?” diye sordu ve sorduğu an pişman oldu.

“Çok iyi teşekkürler,” dedi Bob hemen atılarak. “Herhalde Sebastian’ın yönetim kuruluna katılmak için davet edilmesinden ikiniz de gurur duyuyorsunuzdur.” diye devam etti.

Emma gülümsedi.

“Pek sürpriz sayılmaz,” dedi Priscilla. “Açık konuşalım, birinin annesi yönetim kurulu başkanıysa, ailesi de hisselerin çoğuna sahipse cins köpek dahi olsa yönetim kuruluna davet edilir ve diğer direktörler de kuyruk sallar.”

Harry, Emma’nın patlayacağını düşündü ama neyse ki ağzı doluydu ve uzun bir sessizlik oldu.

Önüne biltek tabağı konarken Priscilla azametle “Az pişmiş mi?” diye sordu.

Garson sipariş formuna baktı. “Hayır madam, orta,” diye yanıt verdi.

“Ben az pişmiş söylemiştim. Daha açık söyleyemezdim. Bunu alın ve tekrar deneyin.”

Garson yorum yapmadan usta bir hareketle tabağı aldı ve Priscilla, Harry’ye döndü. “Yazar olarak geçiminizi sağlayabiliyor musunuz?”

“Zor,” diye itiraf etti Harry. “Çünkü pek çok mükemmel yazar var. Yine de...”

“Yine de zengin bir kadınla evlisiniz ve bu o kadar da önemli değil, değil mi?”

Bu Harry’yi susturdu ama Emma’yı değil. “En azından ortak bir noktamız olduğunu keşfettik, değil mi Priscilla?”

“Doğru,” dedi Priscilla hiç aldırmadan, “ama ben eski kafalıyım ve bana erkeğin karısına bakması gerekir diye öğretildi. Öbür türlüünü yadırgıyorum nedense.” Şarabından bir yudum aldı ve tam Emma yanıt vermek üzereyken sıcak bir tebessümle “Galiba şaraba mantar kokusu sinmiş,” dedi.

“Bence şarap mükemmel,” dedi Bob.

“Sevgili Robert hâlâ kırmızı şarapla burgonyayı ayırt edemiyor. Evde davet verirken şarabı seçmek hep bana kalıyor. Garson!” Şarap garsonuna dönmüştü. “Bize yeni bir şişe Merlot getirin.”

“Elbette madam.”

“Herhalde İngiltere’nin kuzeyine gitmemişsinizdir,” dedi Bob.

“Pek sık değil,” diye cevap verdi Emma. “Fakat ailemin bir kolu Dağlık Kuzey İskoçya’dan.”

“Benim de,” dedi Priscilla. “Campbell olarak doğmuşum.”

“Demek ki siz ovalık kesimdensiniz,” dedi Emma ve Harry masanın altından bacağına tekmeledi.

“Eminim ki her zamanki gibi haklısınızdır,” dedi Priscilla. “Neyse size kişisel bir soru sormama da aldırılmazsınız umarım.” Bob çatalını bıçağını bırakmış endişeyle eşine bakıyordu. “Yolculuğumuzun ilk gecesinde gerçekte ne oldu? Çünkü donanmamızın ortalıkta görünmediğini biliyorum.”

“O sırada uyuyordun, nasıl bilebilirsin ki?” diye sordu Bob.

Emma, erkek kardeşinin sorularını yanıtlamak istemediği zaman kullandığı yöntemle başvurup “Sizce ne oldu Priscilla?” dedi.

“Bazı yolcular türbinlerden birinin patladığını söylüyor.”

“İsteyen yolcu dilediği zaman makine dairesini görebilir,” dedi Emma. “Aslında, sabah gayet kalabalık bir ziyaret yapılmış olduğuna inanıyorum.”

Priscilla yılmadan devam etti. “Bir de kamaranızda bomba patladığını söyleyenler var.”

“Dilediğiniz zaman kamaramızı görmeye gelebilirsiniz, böylece o dedikoduyu yayanları da aydınlatma imkânınız olur.”

Priscilla ısrar etti. “Başka biri de bir grup İrlandalı teröristin gece yarısı gemiye çıktığını...”

“Ve hiç boş kamaramız kalmadığını görünce dönüp Belfast’a kadar yüzdüklerini mi söylediydi?”

Garson az pişmiş biftekle geri geldiğinde Harry “Peki bazı Marslıların uzaydan gelip bacalardan birinden gemiye indiğini de duydunuz mu?” diye soruyordu.

Priscilla yerinden kalkmadan önce şöyle bir göz attı. “Hepiniz bir şeyler saklıyorsunuz,” deyip peçetesini masaya attı. “Ve Avonmouth’a gelmeden ne sakladığınızı öğrenmek niyetindeyim.”

Üçü birden kadının soğukkanlı bir şekilde yürüyüp yemek salonundan çıkışını izledi.

“Kusura bakmayın,” dedi Bob. “Korktuğumdan da beter oldu.”

“Aldırma,” diye cevap verdi Harry. “Benim eşim de horluyor.”

İki adam kahkahalarla gülerken Emma “Horlamıyorum işte,” dedi.

“İkinizinki gibi bir ilişkim olması için servetimin yarısını verirdim.”

“Olur alırım,” dedi Harry ve bu kez masanın altından tekme atan Emma oldu.

“Tek bir şeye şükrediyorum Bob,” dedi. Sesi yine başkan sesine dönmüştü. “Belli ki ilk gece olanlardan eşinin hiç haberi yok. Ama bir anlarsa...”

“Bu toplantıyı oğlum Sebastian Clifton’a yönetim kuruluna hoş geldin diyerek açmak istiyorum.”

Balo salonunda alkışlar duyuldu.

“Bir yandan genç yaşta elde ettiği başarısıyla gurur duyuyorum ama bir yandan da diğer yönetim kurulu üyeleri tarafından dikkatle izleneceğini hatırlatmak istiyorum.”

“Teşekkür ederim Başkan,” dedi Sebastian. “Hem sıcak karşılamana hem de yararlı tavsiyene.” Bu sözleri bazı üyelerin gülümsemesine yol açtı. Annesinin özgüvenini, babasının çekiciliğini almıştı.

“Bu arada, tatbikat kazası olarak bilinen konuda son durumu anlatayım,” dedi Başkan. “Her ne kadar henüz gevşeyecek durumda olmasak bile belli ki en büyük korkularımız henüz gerçekleşmiş değil. Atlantik’in iki yakasında da basından önemli bir uyarı gelmediğini öğrendim, sanırım 10 Numara da bu konuda biraz yardımcı olmuş. Tutuklanan üç İrlandalı artık gemide değil. Rıhtıma yanaşıp tüm yolcuları indirdikten sonra gizlice Kraliyet Donanması’nın bir firkateynine aktarıldılar ve şu an Belfast yolundalar.

“Hasar gören uskur tam kapasite olmasa da yüzde atmış

verimle çalışıyor ve Avonmouth'a gider gitmez değiştirilecek. New York rıhtımındayken bakım onarım ekibimiz gece gündüz çalışıp gövdedeki hasarı tamir etti ve birinci sınıf iş çıkardı. Onarım izlerini ancak çok tecrübeli bir denizci fark edebilir. Avonmouth'a vardıktan sonra gövdede de gerekenler yapılacaktır. *Buckingham* sekiz gün sonra New York'a ikinci yolculuğuna çıkarken kimsenin bir sorun yaşadığımızı bile bilmeyeceğini tahmin ediyorum. Ancak, sanıyorum ki herhangi birimizin bu kazayı yönetim kurulu dışında tartışması akıllıca olmaz ve bu konuda bir soruyla karşılaşıldığında tatbikat kazası açıklanmasına sadık kalmak gerekir."

"Sigortadan bir talebimiz olacak mı?" diye sordu Knowles.

"Hayır," dedi Emma kati bir şekilde. "Çünkü başvurursak cevaplamak istemediğim bir sürü soruyla karşı karşıya kalırız."

"Anlaşıldı," dedi Dobbs. "Ama bu tatbikat kazası bize ne kadara mal oldu?"

"Henüz kurula sunulacak kesin rakamlar elime geçmedi fakat yedi bin sterlin civarında olacağı söylendi."

"Koşullara bakılacak olursa küçük bir bedel," diye şakıdı Bingham.

"Aynı fikirdeyim. Yine de bu toplantının notlarına tatbikat kazasının eklenmesine gerek yok. Hissedarlara açıklanmasının da."

"Başkan, olup bitenlerden söz etmek zorundayım," dedi Şirket Sekreteri.

"O zaman Donanma tatbikatı açıklamasına sadık kalın ve benden habersiz evrak dağıtımı yapmayın."

"Nasıl isterseniz."

"Artık daha olumlu haberlere geçebiliriz." Emma dosyasında bir sayfa açtı. "*Buckingham*, Avonmouth'a dönüş için yüzde yüz doluluk sağladı ve New York'a yapılacak ikinci yolculuk için de yüzde yetmiş ikisi dolmuş görünüyor."

"Bu güzel haber," dedi Bingham. "Gelecekte herhangi bir

zamanda kullanılacak 184 bedava kamara sözü verdiğimizizi de unutmayalım.”

“Önemli olan, gelecekte bunun nasıl dağılacağı Bay Bingham. Önümüzdeki birkaç yıl içinde eşit şekilde dağılırsa nakit akışımızdaki etkisi çok küçük olur.”

“Ama korkarım, nakit akışımızı etkileyebilecek başka bir şey daha var. Ve daha da kötüsü bu sorun bizden kaynaklanmıyor.”

“Neden söz ediyorsunuz Bay Anscott?” diye sordu Emma.

“Bir ara ağabeyinizle çok enteresan bir konuşma yapma fırsatım oldu ve ülkede sterlinin yükselişini durdurmak için IMF’den bir buçuk milyar sterlin borç alınmasının sonuçları hakkında bir hayli iyimser olduğunu gördüm. Ayrıca hükümetin bütün şirketlere yüzde yetmiş kurumsal vergi getirebileceğinden söz etti, üstelik yılda otuz binin üzerinde kazananlardan alınacak gelir vergisi de cabası.”

“Tanrım,” dedi Amiral. “Acaba cenazemi kaldıracak para bulabilecek miyim?”

“Başbakan’ın en son fikri de, ki bana göre akıl almaz bir şey,” dedi Knowles. “Hiçbir iş adamının ya da tatile çıkanın yanında elli sterlinden fazla nakit parayla ülkeden çıkmasına izin verilmeyecekmiş.”

“İnsanları yolculuğa çıkmaya teşvik edecek bir durum sayılmaz,” dedi Dobbs duygusal bir sesle.

“Bu konuda bir çözüm bulabileceğimi sanıyorum,” dedi Sebastian.

Bütün başlar en yeni üyeye döndü.

“Rakiplerimiz neler yapıyor diye şöyle bir araştırdım ve anlaşılan SS *New York* ve SS *France* kendi vergi sorunlarına bir çözüm bulmuşlar”

Seb yönetim kurulunun dikkatini çekmeyi başarmıştı. “SS *New York*, merkezi Manhattan’da olduğu halde ve bir sürü

çalışanına rağmen artık Amerikan şirketi olarak kayıtlı değil. Vergi sorunları yüzünden Panama'ya kayıtlı. Aslında, şu resme dikkatle bakarsanız," diyen Seb, SS *New York*'un kocaman bir fotoğrafını masanın ortasına koydu, "gemideki her şeyin üstünde, yemek tabaklarından halılara kadar, Amerikan Bayrağı motifleri bulunsa da geminin kıçında küçük bir Panama bayrağı asılı olduğunu görürsünüz."

"Fransızlar da mı aynı şeyi yapmış?" diye sordu Knowles.

"Kesinlikle ama küçük bir Gal farkıyla. SS *France*'nin kıçında Amerikan bayrağı dalgalanıyor, ki bence politik bir manevradan başka bir şey değil." Bu kez Fransız transatlantığının kocaman bir fotoğrafını gösterdi.

"Yasal mı bu?" dedi Dobbs.

"Her iki hükümetin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok," dedi Seb. "Her iki gemi de yılın üç yüz gününden fazlasını denizde geçiriyor ve yolcuların da söylediği kadarıyla her şey aynen her zamanki gibi devam ediyor."

"Ben pek sevmedim bu işi," dedi Amiral. "Doğru bir şey gibi gelmiyor."

"Bizim ilk görevimiz hissedarlarımızın menfaatini korumak," diye araya girdi Knowles. "Bence Clifton bu konuda bir çalışma yapsın ve bir sonraki toplantıda ayrıntılarıyla konuşalım," dedi.

"İyi fikir," dedi Dobbs.

"Fikre karşı değilim," dedi Emma. "Ama finans direktörümüz bazılarının daha cazip bulabileceği bir öneri getirdi." Başını Michael Carrick'e doğru salladı.

"Teşekkürler Başkan. Aslında oldukça basit. İkinci bir gemi inşaatıyla devam eder ve Harland ve Wolff'la birlikte spesifik bir kontrat periyodunda anlaşıp ikinci sipariş avantajımızı kullanırsak önümüzdeki dört yıl boyunca kurumlar vergisi ödemekten kurtuluruz."

“Bunda bir bit yeniği olmalı,” dedi Knowles.

“Belli ki yok,” dedi Emma. “Fiyat ilk projedekiyle aynı olduğu sürece firmalar vergi muafiyeti isteyebilir.”

“Peki bütün diğer önlemleri son derece gaddarken hükümet niye kabul ediyor bunu,” dedi Maynard.

“Çünkü böylece işsizlik oranları düşüyor,” dedi Seb. “Ve İşçi Partisi son programında buna söz vermişti.”

“O zaman ben bu çözümü tercih ederim,” dedi Dobbs. “Ama Harland ve Wolff’un teklifini kabul edip etmemek için ne kadar süremiz var?”

“Beş aydan biraz fazla,” diye cevap verdi Carrick.

“Karar vermek için fazlasıyla yeter,” dedi Maynard. “Ancak yolculara tanınan elli sterlinlik izin sorununu çözümüyor bu.”

Seb elinde olmadan gülümsedi. “Giles dayı yolcuların gemide çek bozdurmasına engel bir durum olmadığını söyledi.”

“Ama bizim gemide bankacılık yapacak donanımımız yok ki,” diye hatırlattı Dobbs.

“Farhings gemide şube açmaktan büyük mutluluk duyar,” dedi Seb.

“O zaman Bay Clifton böyle bir teklifi de raporuna eklesin ve herhangi bir öneri gelirse o da toplantıdan önce tüm yönetim kurulu üyelerine yazılı olarak dağıtılsın,” dedi Anscott.

“Tamamdır,” dedi Emma. “Şimdi hep birlikte bu toplantının zamanına karar vermemiz lazım.”

Her zamanki gibi bütün üyelere uyacak bir tarih belirlemek epey vakit aldı.

“Umalım ki gelecek toplantıya kadar şu tatbikat kazası meselesi de tarih olur,” dedi Emma. “Başka konumuz var mı?” Masadakilere göz gezdirdi.

“Evet, Başkan,” dedi Knowles. “Kuruldaki boş yer için aday önermemizi söylemiştiniz.”

“Kim var aklınızda?”

“Desmond Mellor.”

“Bristol Otobüs şirketini kuran adam mı?”

“Ta kendisi, ama geçen yıl Ulusal Otobüs’ü sattı. Gayet güzel kâr etti ve şimdi çok boş zamanı olduğunu anladı.”

“Ulaşım işinde çok tecrübesi var,” dedi Anscott ve konu üzerinde Knowles ile birlikte çalıştıkları belliydi.

Emma iki adamın bu adayı oylamaya koymasına fırsat vermeden “O zaman Bay Mellor’u davet edeyim, önümüzdeki hafta gelsin tanışalım,” dedi.

Knowles isteksizce kabul etti.

Toplantı sona erince Emma birçok direktörün kurula hoş geldin demek üzere Sebastian’ın yanına gitmesinden mutlu oldu. Sonuçta oğluyla özel olarak konuşma imkânı bulması biraz vakit aldı.

“Planın mükemmel işledi,” diye fısıldadı Emma.

“Evet, ama zaten üyelerin çoğuna senin önerinin benimkinden daha cazip geleceği ortadaydı. Yine de hâlâ ikna olmuş değilim. Anne, bir gemi daha inşa etmek için çok büyük bir sermayeyi riske etmemiz lazım. Britanya’nın finansal durumu Giles dayımın teklifi kadar kötüyse seneye sandviç haline gelebiliriz. Ve durum böyle olursa sandviçin içine de Barrington ekibini koyarlar.”

Kabine sekreteri Harry'yi odanın ortasındaki külçük oval masaya buyur ederken "Ziyarettime gelmeniz ne büyük incelik Bay Clifton," dedi. "Özellikle de ne kadar meşgul olduğunuzu düşününce."

Harry, Downing Caddesi 10 Numara'da, ülkenin en meşgul adamlarından birinin karşısında olmasa gülerdi. O arada, Harry müdavimi olduğu bir kafeye gelmiş gibi bir sekreter belirdi ve önüne bir fincan çay bıraktı.

"Umarım eşiniz ve oğlunuz iyidir?"

"İyiler Sör Alan, teşekkürler." Normalde Harry de kabine sekreterinin ailesinin hatırını sorardı ama adamın ailesi olup olmadığını bile bilmiyordu. İşin sohbet kısmını kısa kesmeye karar verdi. Çayından bir yudum alıp "Bombalama olayının ardında Martinez'in olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

"Gerçekten de öyle, artık Buenos Aires'te olduğu için ve o ya da oğulları buraya geldikleri takdirde hemen tutuklanacaklarını bildiği için sanırım size bir daha sorun olmaz."

"Ya İrlandalı dostları?"

"Onun gerçekten dostları değillerdi. Sadece parasının peşindeydiler ve adamın parası suyunu çeker çekmez başlarından atmaya hazırlardı. Fakat o ekibin lideriyle iki işbirlikçisi zaten parmaklıkların ardında, belli bir süre onlardan haber alacağımızı düşünmüyorum."

"Gemide başka IRA ajanı olup olmadığını belirlediniz mi?"

“İki kişi. Ama o zamandan beri ortaya çıkmadılar. İstihbarat raporlarında New York’ta bir yerlerde gizlendikleri ve yakın zamanda Belfast’a dönmelerinin beklenmediği yazıyor.”

“Minnettarım Sör Alan,” dedi Harry toplantının bittiğini farz ederek. Kabine sekreteri başını salladı ama tam Harry kalkmak üzereyken “Bay Clifton, itiraf etmeliyim ki sizi görmek istememin tek nedeni bu değildi,” dedi.

Harry tekrar oturup dikkatini topladı. Bu adam bir şey istiyorsa pür dikkat kesilmesi daha iyi olurdu.

“Bir ara kayınbiraderiniz inanmakta zorlandığım bir şey söylemişti. Belki siz beni aydınlatırsınız da kendisinin konuyu abartıp abartmadığını anlayabilirim.”

“Politikacılar yapıyor böyle şeyler.”

Sör Alan cevap vermek yerine önünde duran dosyayı açıp tek bir kâğıt çıkardı, masada Harry’ye doğru itti, “Bunu dikkatle okur musunuz lütfen,” dedi.

Harry, yaklaşık üç yüz kelimelik metne göz attı. Çeşitli yer isimleriyle Londra çevresindeki bölgelerdeki askeri birliklerin hareketlerinin ayrıntıları ve işe dahil olan tüm yüksek rütbeli subayların isimleri yazılıydı. Yedi paragrafı söylendiği gibi dikkatle okudu ve bitirince başını kâğıttan kaldırıp salladı. Kabine sekreteri kâğıdı geri alıp onun yerine bir not defteriyle tükenmez kalem koydu.

“Şimdi de az önce okuduklarınızı yazma nezaketini gösterir misiniz lütfen?”

Harry oyuna katılmaya karar verdi. Tükenmez kalemi alıp yazmaya başladı. Bitirince not defterini Sör Alan’a doğru itti. o da metni orijinal haliyle karşılaştırdı.

“Demek ki doğruymuş,” dedi birkaç saniye sonra. “Siz de fotografik hafızaya sahip o ender kişilerdensiniz. Ama bir tane hata yapmışsınız.”

“Godmanchester yerine Godalming yazmış olman mı,” dedi Harry. “Sadece dikkatinizi ölçmek istedim.”

Kolayca etkilenmeyen sekreter etkilenmişti.

“Yani beni de sınav ekibinize almak mı istiyorsunuz?” diye sordu Harry.

Sör Alan gülümsemedi. “Hayır, korkarım mesele daha ciddi Bay Clifton. Mayısta İngiliz Yazarlar Birliği Başkanı olarak Moskova’ya gidiyorsunuz. Oradaki büyükelçimiz Sör Humphery Trevelyan’ın eline diplomatik kuryeyle bile göndermek istemediği kadar hassas bir belge geçmiş.”

“İçeriğini sorabilir miyim?”

“Birleşik Krallık’ta operasyon yapan tüm Rus ajanlarının isimlerini ve bulundukları yeri içeren ayrıntılı bir liste. Sör Huphrey yardımcısına bile göstermemiş. Siz hafızanıza alıp buraya ulaştırabilirseniz ülkemizde görev yapan bütün Sovyet ajan ağını çökterebiliriz ve ortada belge olmadığı için siz de tehlikede olmazsınız.”

Harry hiç duraksamadan “Bunu yapmayı çok isterim,” dedi. “Ama karşılığında ben de bir şey isteyebilirim.”

“Gücüm dahilinde olan her şeyi yaparım.”

“Dışişleri sekreterinin, Anatoly Babakov’un hapse atılmasına resmi olarak karşı çıkmasını isterim.”

“Stalin’in çevirmeninin mi? Hani yasaklanan kitabı yazan, neydi adı?”

“*Joe Amca*,” dedi Harry.

“Evet, tabii. Eh, elimden geleni yaparım ama hiçbir şeye söz veremem.”

“Ve ben Rusya’ya uçmadan bir gün önce bütün ulusal ve yabancı basına resmi bir beyanat vermesi lazım.”

“Buna garanti veremem, ama bilin ki dışişleri sekreterine Bay Babakov’a özgürlük kampanyanızı desteklemesini tavsiye edeceğim.”

“Bunu yapacağınızdan eminim Sör Alan. Fakat Babakov konusunda bana yardım etme imkânınız yoksa,” diyen Harry

durakladı ve “Ne halt yerseniz yiyin ve kendinize ulak olarak başkasını bulun.”

Harry’nin sözleri tam da umduğu etkiyi yaratmıştı. Kabine sekreterinin nutku tutulmuştu.

Emma, yanında tokalaştıkları andan itibaren hoşlanmayacağını bildiği bir adamla içeri giren sekreterine baktı. Sekreter kadın, Bay Mellor’u şöminenin önündeki iki rahat koltuğa buyur etti.

“Sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Clifton,” dedi adam. “Yıllardır hakkınızda bir sürü şey okudum ve duydum.”

Emma da diğer koltuğa yerleşip karşısındaki adama daha yakından bakarken “Ben de geçenlerde hakkınızda epey şey okudum Bay Mellor,” dedi. Kısa süre önce *Financial Times*’ta okuduğuna göre Desmond Mellor on altı yaşındayken okulu bırakmış ve Cooks Seyahat’te iş hayatına atılmıştı. Yirmi üç yaşına gelince kendi şirketini kurmuştu. Yolda bazı kazalara uğrayan şirketi bir süre önce yaklaşık 2 milyon sterline satmış bulunuyordu. Fakat Emma çoğu başarılı girişimci için bunun doğru olduğunu bilirdi. Kendini adamın çekiciliğine hazırlamıştı ama kırk sekiz yaşından çok daha genç görünmesine şaşırılmıştı. Hiç kilo fazlası yoktu, gayet formdaydı ve Emma adam her ne kadar mali durumuna yakışır şekilde giyinmemiş olsa da yakışıklı biri olduğu hususunda sekreterine hak vermek durumundaydı.

“Umarım hepsi de kötü değildir,” dedi adam kendisiyle dalga geçercesine bir kahkaha atarak.

“Son devir mücadelenize bakılırsa belli ki esir almaya inanmıyorsunuz Bay Mellor.”

“Günümüzde koşullar çok zorlu Bayan Clifton, eminim siz de anlamışsınızdır. Yani bazen, ifademi mazur görün, arkanızı kollamanız gerekir.”

Emma, sekreterine en az yarım saat rahatsız edilmemesini tembih ettiği halde toplantıyı kısa kesmek için bir mazeret bulabilir miyim diye düşünüyordu.

“Eşinizin Babakov için yaptıklarını izliyorum,” dedi Mellor. “Onun da arkasını kollaması gerekebilir,” diye sırtarak ekledi.

“Harry, Bay Babakov’un durumunu çok ciddiye alıyor.”

“Hepimizin ciddiye aldığına eminim. Ama buna değiyor mu diye sormam lazım. O Rusların insan haklarına hiç aldırdığı yok.”

“Bu Harry’yi durdurmaz, inandığı şeyler için mücadele etmekten kaçınmaz.”

“Sık sık gider mi uzaklara?”

“Çok değil,” diye yanıt verdi Emma, konunun aniden değişmesinden ötürü şaşırdığını belli etmemeye çalışarak. “Ara sıra kitap tanıtımlarına veya konferanslara gider. Ama insan bir yayın şirketinin başkanı olunca bazen tanınmamak bir nimet haline gelir.”

“Ne hissettiğinizi biliyorum,” dedi Mellor öne eğilerek. “Benim eşim de taşrada yaşamayı tercih ediyor, hafta içi Bristol’de kalmamın sebebi bu.”

“Çocuğunuz var mı?” diye sordu Emma.

“İlk evliliğimden bir kızım var. Londra’da sekreterlik yapıyor. İkinci evliliğimden de bir kızım oldu.”

“Peki o kaç yaşında?”

“Kelly dört yaşında ve elbette oğlunuz Sebastian’ın da geçenlerde Barrington yönetim kuruluna katıldığından haberim var.”

Emma gülümsedi. “O zaman sorabilirim demektir Bay Mellor. Neden yönetim kurulumuza katılmak istiyorsunuz?”

“Des deyin lütfen. Bütün dostlarım Des der. Bildiğiniz gibi, şirketi satmış olsam da uzmanlığım daha çok seyahat üzerine. Emlak işiyle ilgilenmeye başladım ama gördüm ki yine de boş

vaktim oluyor. Ben de kadın yönetim kurulu başkanıyla çalışmak eğlenceli olabilir diye düşündüm.”

Emma bunu duymazdan geldi. “Yönetim kurulumuza üye olursanız şirket ele geçirilmeye kalkışılrsa tutumunuz ne olur?”

“Başlangıç olarak ilgilenmiyormuş gibi yaparım ve onları ne kadar sağabileceğime bakarım. İşin sırrı sabırlı olmak.”

“Şirketi elde tutmak isteyeceğiniz herhangi bir durum olmaz mı?”

“Fiyat uygunsa olmaz.”

“Ama Ulusal Otobüs sizin şirketi satın alırken personelinizin başına gelebilecekleri hiç düşünmediniz mi?”

“Tam olarak uykuda değillerse bunun geleceğini yıllardır görüyor olmaları lazımdı. Ve böyle bir fırsat bir daha asla ele geçmezdi.”

“İyi ama FT’ye bakılacak olursa şirket satın alındıktan en geç bir ay sonra, bir kısmı yirmi yıldan uzun süredir birlikte çalıştığınız kişiler işten çıkarılacak. Tüm personelin yarısı.”

“Altı aylık tazminat ödenerek. Ve bir kısmı kolayca her yerde iş bulur, hatta bir-ikisi Barrington’a gelebilir.”

“Fakat bir ay daha geçince Ulusal Otobüs, adınızı şirket bayrağından çıkardı, böylece yıllarca didinerek elde ettiğiniz ününüz de gitti.”

“Harry Clifton’la evlendiğiniz zaman kendi soyadınızı bıraktınız,” dedi Des. “Ama yine de Barrington’ın yönetim kurulu başkanı olabildiniz.”

“Başka şansım yoktu ve önümüzdeki yıllarda bunun bile değişebileceğinden kuşkuluyum.”

“Gerçekle yüzleşelim bence, işin özü duygusal davranacak haliniz yok.”

“Nasıl bu kadar başarılı bir iş adamı olduğunu anlamak zor değil Des ve aynı nedenle doğru şirket için ideal bir direktör olursun.”

“Böyle hissetmene sevindim.”

“Ancak yine de meslektaşlarımla görüşmem lazım, benimle aynı fikirde olmayabilirler. Görüştükten sonra temas kurarım.”

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim Emma.”

Sebastian ertesi gün saat tam dokuzda misyon şefiyle olan randevusu için Grosvenor Meydanı'ndaki Amerikan Büyükelçiliği'nin önündeydi.

Geldiğini kabul masasına bildirince bir deniz piyade çavuşu eşliğinde ikinci kata çıktı ve koridorun sonundaki odanın kapısını tıklattı. Kapı bizzat Bay Sullivan tarafından açılınca şaşırdı.

“Hoş geldin Seb. İçeri gel.”

Seb, Grosvenor Bahçeleri'ne bakan odaya girdi ama gözü manzarada değildi.

“Kahve içer misin?”

Aklı fikri açılış cümlesinde olan Seb, “Hayır teşekkür ederim efendim,” dedi.

“Ne yapabilirim senin için?” diye sordu misyon şefi masasına geçerken.

Seb hâlâ ayaktaydı.

“Kızınıza evlenme teklif etmek için izninizi rica ediyorum efendim.”

“Ne kadar hoş, tam eski usul,” dedi Bay Sullivan. “Sorma nezaketine katlanmana sevindim Seb. Samantha'nın da arzusu buysa bence uygundur.”

“İsteyip istemediğini bilmiyorum efendim,” diye itiraf etti Seb. “Çünkü ona henüz sormadım.”

“O zaman iyi şanslar, çünkü annesiyle beni bundan daha çok sevindirecek bir şey olmayacağını söyleyebilirim.”

“Çok rahatladım,” dedi Seb.

“Ailene söyledin mi?”

“Dün gece efendim.”

“Onlar ne diyor?”

“Annem daha çok sevinemezdi ama babam Sam’in biraz aklı varsa teklifimi reddedeceğini söyledi.”

Sullivan gülümsedi. “Yalnız, evet derse onu alışık olmadığı bir tarzda idare edebilecek misin? Çünkü biliyorsun, akademisyen olmak istiyor ve akademisyenlere fazla para vermiyorlar.”

“Bu konuda hazırlanıyorum efendim. Bankada terfi ettim ve emlak bölümünde iki numara oldum. Ayrıca sanırım geçenlerde Barringtonların yönetim kuruluna katıldığımı da biliyorsunuzdur.”

“Bütün bunlar son derece ümit verici, aslına bakarsan Marion niye bu kadar uzun sürdü diye merak ediyordu.”

“Yani onayınızı aldım mı?”

“Kesinlikle aldın. Fakat sakın unutma. Samantha’nın da annen gibi standartları vardır, sıradan faniler bunları ağır bulur, ancak baban gibi aynı ahlak değerlerine sahip olanlar bunlara uyabilir. Şimdi, bu meseleyi hallettiğimize göre otursana artık?”

Sebastian şehre dönünce masasında Adrian Sloane’dan bir not buldu, döner dönmez ofisine gelmesini istiyordu.

Sebastian kaşlarını çatı. Son birkaç aydır radar ekranında yanıp sönen ışık halihazırdaki amiriydi. Cedric Hardcastle’ın kendisini ona emlak bölümündeki yardımcısı olarak tanıttığı günden beri Sloane’ı memnun etmeyi hiç başaramamıştı. Sloane daima işinden tatmin olduğu izlenimi yaratmayı beceriyordu ve dürüst olmak gerekirse bölümün geliri ve kârı aydan aya sürekli artış gösteriyordu. Ancak, her nedense adam Seb’e

güvenmiyor gibi görünüyor ve sır paylaşmaya yanaşmıyordu. hatta onu uzakta tutmak için özellikle uğraşıyordu. Seb'in, iş arkadaşlarının birinden duyduğuna göre konuşma sırasında ne zaman adı geçse Sloane onun kuyusunu kazmaktan çekinmiyordu.

Seb bu sorunu Cedric'e açmayı düşünmüştü ama annesi bunun Sloane'ın kulağına gideceğini ve daha da düşman olacağını söyleyerek karşı çıkmıştı.

"Her hâlükârda," diye eklemişti Emma, "ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmeli ve bir sorunla karşılaştığın her anda Cedric'in sana yardım etmesini beklememelisin."

"İyi güzel de," demişti Seb, "başka ne yapabilirim ki?"

"Sadece işine odaklan ve işini iyi yapmaya bak," demişti Emma. "Çünkü Cedric sadece buna bakar."

"Ben de tam olarak öyle yapıyorum," diye ısrar etmişti Seb. "O zaman Sloane niye böyle davranıyor?"

"Tek kelimeyle açıklayabilirim," dedi Emma. "Kıskançlık. Ve kariyerinde yükselmek niyetindeysen buna alışsan iyi olur."

"Ama Bay Hardcastle için çalışırken hiç böyle bir sorun yaşamadım."

"Tabii ki yaşamadın çünkü Cedric hiçbir zaman seni tehdit olarak görmedi."

"Sloane beni tehdit olarak mı görüyor?"

"Evet. Onun yerine göz diktiğini düşünüyor ve bu yüzden daha ketum, daha güvensiz oluyor, paranoyak da diyebilirsin. Fakat Des Mellor'un en sevdiği ifadelerden birini kullanacak olursam, mutlaka arkanı kolla."

Seb, Sloane'a geldiğini haber verince adam doğrudan konuya girdi ve sekreterinin de bütün sözlerini dinliyor olmasına hiç aldırmadı.

“Sabah gelip de seni masanda bulamayınca müşteri ziyaretinde olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır, özel bir mesele için Amerikan Elçiliği’nde idim.”

Bu sözler Sloane’ın bir süre susmasına neden oldu. “Bundan sonra özel işlerinle ilgileneceksen mesai dışında ilgilen, şirketteki vaktini kullanma. Banka işletiyoruz burada, sosyal bir kulüp değil.”

Seb dişlerini gıcırdattı. “Bunu aklımda tutarım Adrian.”

“İş saatlerinde Bay Sloane demeni tercih ederim.”

“Başka bir şey var mıydı... Bay Sloane?” dedi Seb.

“Şimdilik yok, ama bu akşam mesai sona ermeden aylık raporunu masamda görmek istiyorum.”

Ofisine dönen Seb, Sloane’dan bir adım önde olduğu için rahat bir nefes aldı, aylık raporunu hafta sonu hazırlamıştı zaten. Onuncu ayın sonunda da başarı grafiği muntazam şekilde yükselmeye devam ediyordu ama Sloane’ın kendi sonuçlarını da Seb’inkilere ekleyip puan topladığını son zamanlarda açıkça anlamıştı. Sloane bu taktiklerle sonunda Seb’i yere sereceğini, hatta istifaya zorlayacağını umuyorsa fazla heyecanlanmamalıydı. Cedric bankanın başkanı olduğu sürece Seb yerinin güvencede olduğunu biliyordu. Başarısını sürdürdüğü sürece Sloane’dan korkması yersiz olurdu çünkü Başkan satır aralarını okumayı gayet iyi biliyordu.

Saat birde Seb yakınlardaki bir kafeden salamlı sandviç alıp yolda giderken yedi. Annesi bunu onaylamazdı, icap ederse masasında yiyebilirdi ama yürürken olmazdı.

Taksi bakılırken bir anlaşmayı kapama konusunda Cedric’ten aldığı bazı dersleri düşündü. Basit, zekâyâ dayalı şeylerdi ama çoğu eski usul sağduyuyu içeriyordu.

“Ne kadarını kaldırabileceğini bil, asla sınırlarını zorlama ve karşı tarafın da kâr etmek istediğini unutma. Ve sağlam bağlantılar kur, çünkü kötü zamanlarında bunlar sana can simidi

olur ve inan bana bankacılık sektöründe mutlaka kötü zamanlar olur. Bu arada da,” diye devam etmişti, “asla ucuzcu olma.”

“Bunu sana kim öğretti?” diye sormuştu Seb.

“Jack Benny.”

Hem Cedric Hardcastle’ın hem de Jack Benny’nin öğütleriyle silahlanmış olan Seb nişan yüzüğü aramaya gidiyordu. Bağlantıyı eski okul arkadaşı Victor Kaufman önermişti. Şu anda babasının bankasında kambiyo servisinde çalışıyordu ve banka Farthings’ten birkaç sokak ötedeydi. Seb’e Hatton Garden’de Bay Alan diye birine gitmesini söylemişti.

“Adam sana herhangi bir mücevherciden alacağının yarı parasına daha büyük taş bulur.”

Seb sandviçini yolda yemişti, çünkü bir saat içinde tekrar masasının başında olması gerektiğini biliyordu, yoksa Adrian Sloane ile başı tekrar derde girerdi. Aradığı yer, üzerine net bir şekilde 47 numarası yazılmış olmasa farkına bile varmadan önünden geçip gideceği yeşil kapılı bir yerdi. İçeride hazineler bulunduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Seb, özel işler yapan çok dikkatli biriyle iş yapacağını anladı.

Zile bastı ve bir an sonra Dickens kitaplarından fırlamış gibi görünen bir adam tarafından karşılandı. Seb, Victor Kaufman’ın arkadaşı olduğunu söyleyince adam onu hemen Bay Gard’ın iç taraftaki odasına buyur etti.

Boyu bir atmış geçmeyen sıırım gibi bir adamdı ve rahat bir şekilde giyinmişti. Üzerinde yuvarlak yakalı tişörtle giyilmekten eskimiş bir kot pantolon vardı. Masasından kalkıp muhtemel müşterisine sıcak bir tebessümle baktı. Kaufman adını duyunca tebessümü biraz daha yayıldı ve zar atmaya hazırlanıyormuş gibi ellerini ovuşturdu.

“Saul Kaufman’ın arkadaşıysanız muhtemelen beş sterline Koh-I-Noor elmasını satın almayı bekliyorsunuzdur.”

“Dört,” dedi Seb.

“Ve Musevi bile değilsiniz.”

“Hayır,” dedi Seb, “ama Yorkshire’lı biri tarafından yetiştirildim.”

“Bu da her şeyi açıklıyor. Peki nasıl yardımcı olabilirim size genç adam?”

“Nişan yüzüğü bakıyorum.”

“Şanslı hanım kim?”

“Sam adında bir Amerikalı.”

“O zaman Sam için özel bir şey bulmamız lazım değil mi?” Bay Gard masasının çekmecesini açıp kocaman bir anahtar halkası çıkardı ve tomarın içinden belli bir anahtarı seçti. Duvara gömülü büyük kasanın önüne gidip ağır kapısını açtı ve ortaya düzgün bir şekilde yerleştirilmiş bir düzine mücevher tepsisi çıktı. Bir süre düşündükten sonra alttan üçüncü tepsiyi seçip üzerindeki masasına koydu.

Bazı küçük elmaslar Seb’e göz kırpyordu. Başını kararlı bir şekilde sallayarak beğenmediğini göstermeden önce birkaç saniye elmasları inceledi. Mücevherci bir yorumda bulunmadı. Tepsiyi kasaya kaldırdı ve bir üsttekini aldı.

Seb azıcık daha büyük parlak taşlara biraz daha dikkatli baktıysa da onları da geri çevirdi.

Bu kez üstten üçüncü tepsiyi çıkaran adam “Bu kızı mutlu edebileceğinizden emin misiniz?” diye sordu.

Siyah kadifenin ortasında duran minik elmaslarla çevrili safiri gördüğü anda Seb’in gözleri parladı.

“Bu,” dedi hiç duraksamadan.

Gard masasından bir büyüteç alıp yüzüğe daha yakından baktı. “Bu güzel safir Seylan’dan geliyor ve bir buçuk karat. Çevresindeki sekiz elmas da yarımşar karat ve yakınlarda Hindistan’dan alınmış.”

“Ne kadar?”

Gard bir süre cevap vermedi. “Sürekli müşteri olacağını-

zı hissediyorum,” dedi sonunda. “O yüzden de bu olağanüstü yüzüğe başlangıç fiyatı isteyeceğim. Yüz sterlin diyelim mi?”

“İstediğinizi söyleyebilirsiniz ama yüz sterlinim yok.”

“Yatırım olarak bakın.”

“Kimin için?”

“Size şöyle bir şey yapalım.” dedi Gard ve masasına dönüp büyük bir defter aldı. Birkaç sayfa çevirdikten sonra durdu ve o sayfadaki listede yazılı rakamları parmağıyla aşağı doğru takip etti. “Sürekli müşteri olacağınıza ne kadar güvendiğimi belirtmek için size alış fiyatımı göstereceğim,” dedi. “Atmış sterlin.”

“O zaman en alttaki tepsiye bakmamız gerekecek,” diye karşılık verdi Seb gönülsüzce.

Gard kollarını salladı. “Sizin gibi biriyle pazarlık etmek zorunda kalan zavallı biri nasıl kâr edebilir ki? Pekâlâ, en düşük teklifim...” Adam biraz durdu. “Elli sterlin.”

“Banka hesabımda sadece otuz sterlinim var.”

Gard birkaç saniye bu fiyatı kafasında tarttı. “O zaman on sterlin peşin, on iki ay beş sterlin taksit yapalım.”

“Ama bu yetmiş sterlin demek!”

“On bir ay olsun.”

“On.”

“Sıkı pazarlık ediyorsunuz genç adam.” Gard başını sallayıp tokalaşmak üzere elini uzattı. “Umarım ki bir sürü alışverişin ilki olur.”

Seb on sterlin için çek yazarken Bay Gard da yüzüğü koymak için kırmızı deriden küçük bir kutu seçti.

“Sizinle iş yapmak bir zevk Bay Clifton.”

“Bir sorum var Bay Gard. En üst raftakileri ne zaman görürüm?”

“Bankanın başkanı olduktan sonra.”

Harry, Moskova'ya uçmadan bir gün önce, İngiliz Dışişleri Sekreteri Michael Stewart, Rus büyükelçisini Whitehall'daki ofisine davet etti ve Kraliçelerinin Hükümeti adına mümkün olan en sert ifadelerle Anatoly Babakov'a yapılan kötü muameleye karşı çıktı. Babakov'un serbest bırakılmasını ve kitabındaki yasaklamanın derhal kaldırılmasını önerecek kadar da ileri gitti.

Daha sonra basına yaptığı açıklama da ülkenin belli başlı tüm gazetelerinde baş sayfalarda yer aldı, *The Times* ve *Guardian* da ünlü yazar Harry Clifton'ın yürüttüğü kampanyadan söz ederek destek verdi.

Aynı gün öğleden sonra Başbakan'ın parlamentodaki olağan soru-cevap oturumunda muhalefet lideri Alec Douglas-Horne da Babakov'un durumuyla ilgili endişelerini dile getirdi ve Başbakan'a, Sovyet lideri Leonid Brejnev'le gelecek ay Leningrad'da yapılacak ikili görüşmeyi boykot etmesini önerdi.

Ertesi gün Babakov'un ve karısı Yelena'nın fotoğrafları bazı gazetelerde boy gösterdi. *The Daily Mirror*, Babakov'un kitabını yayınlandığı takdirde Sovyet rejimini temelinden sarsacak bir bomba etkisi yaratacağını yazdı. Harry kitabı okumadan bunu nasıl bildiklerini merak etti. Ancak Sör Alan'ın yardımcı olmak için bundan fazlasını yapamayacağını düşündü ve pazarlığın kendi üzerine düşen kısmını yapmaya karar verdi.

Moskova'ya uçuğu gece konferansta yapacağı konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirdi ve BOAC uçağı Şeremetyevo havaalanına indiğinde kampanyasının ivme kazandığından ve konuşmasının Giles'ı gururlandıracağından gayet emindi.

Valizi iki kez gümrükçüler tarafından açıldığı ve kendisi tarafından tekrar düzeltilip kapatıldığı için gümrükten çıkması bir saat sürdü. Belli ki hoş karşılanan bir konuk değildi. Sonunda gümrükten kurtulduğunda onunla gelen diğer delegelerle birlikte eski bir okul otobüsüne bindirildi ve sarsıla sarsıla şehir merkezine gittiler. Elli dakika sonra Majestic Otel'in önüne gelmişlerdi. Harry yorgunluktan tükenmiş vaziyeteydi.

Resepsiyondaki görevli İngiliz delegasyonunun lideri olarak otelin en iyi odalarından birinde kalacağını belirtti. Kadın anahtarını verdi, asansör bozuk olduğundan ve komi de bulunmadığı için Harry valizini sürüyerek yedinci kata çıktı. Otelin en güzel odalarından birine girmek üzere kapının kilidini açtı.

Az sayıda mobilyayla döşenmiş kutu gibi oda Harry'ye St. Bede'deki okul günlerini hatırlattı. İncecik, yamru yumru bir şilte, sigara yanıklarıyla ve bira bardağı lekeleriyle dolu bir masa. Köşede musluğundan incecik soğuk su akıtan bir lavabo bulunuyordu. Bırakılan bir notta, eğer duş almak istiyorsa koridorun sonuna gitmesi söyleniyordu: *Havlunuzu getirmeyi unutmayın ve duşta on dakikadan fazla kalmayın, musluğu damlar halde bırakmayın.* Ortam okul ortamına o kadar benziyordu ki bir hemşire içeri girip tırnak muayenesi yapsa Harry şaşırmayacaktı.

Odada mini bar veya en azından bir paket bisküvi bile olmadığı için meslektaşlarıyla birlikte akşam yemeği yemek üzere aşağı indi. Sıraya girip tek çeşitten ibaret yemeğini aldıktan sonra Bingham'ın balık ezmesinin Sovyetler Birliği'nde niye lüks kabul edildiğini anlamıştı.

İlk günün programında saat on birde açılış konuşmasını yapacağı belirtildiğı için erken yatmaya karar verdi.

Yatağa girmiş olabilirdi ama uykuya dalmadan önce saatler geçti. Sebep sadece yamru yumru şilte, kâğıt inceliğindeki battaniye veya plastik perdelerden giren parlak yeşil neon ışıkları değildi. Sonunda uykuya dalabildiğinde Moskova'da sabahın ikisi, Bristol'de on birdi.

Ertesi sabah erkenden kalktı ve Kızıl Meydan'da bir tur atmaya karar verdi. Meydana hakim olan ve Sovyet devletinin kurucusunu sürekli hatırlatan Lenin mozolesini görmemek mümkün değildi. Başka bir düşmana karşı elde edilen zaferi hatırlatan Kremlin muazzam bir bronz topla korunuyordu. Emma'nın ısrarıyla getirdiği paltoyu giyip yakasını da kaldırdığı halde soğuktan kulakları ve burnu anında kıpkırmızı olmuştu. Rusların o güzelim kürk kalpakları, uzun paltoları niye giydiğini, uzun atkılara niye sarındığını anlamıştı. Durmadan kendini tokatladığı halde gelip geçen kent halkı ona bakmıyordu bile.

Planladığından daha önce otele döndüğünde resepsiyondan bir mesaj notu verdiler. Konferans başkanı Pierre Bouchard yemek salonundaki kahvaltıda Harry'nin ona eşlik edebileceğini umut ediyordu.

"Bugün on birdeki açılışta size eşlik etmekle görevlendirildim," diyen Bouchard tavuktan çıkmışa benzemeyen yumurtasından çoktan vazgeçmişti. "Konferanslara her zaman katılım çok iyidir. On buçukta toplantıyı başlatıp yetmiş iki ülkeden gelen delegeleri karşılayacağım." Sonra Gallilere has bir cakayla "Rekor düzeyinde bir sayı," diye de ekledi. "Delegelere Rusların yeryüzündeki herkesten iyi yaptığı bir şey olduğunu söylediğimde konuşmamın bitmek üzere olduğunu anlarsınız." Tek kaşını kaldırdı. "Bale. Ve hepimiz bu gece Bolşoy'daki *Kuşu Gölü* balesine davetliyiz. Bu sözlerimden sonra açılış konuşması için sizi kürsüye davet edeceğim."

"Gurur duydum," dedi Harry. "Ben de atacağım adımlara dikkat etsem iyi olur galiba."

“Hiç gerek yok,” diye yanıt verdi Bouchard. “Açılış konuşması için komitedeki herkes sizi seçti. Hepimiz Anatoly Babakov için yürüttüğünüz kampanya hayranız. Uluslararası basın da hatırı sayılır ölçüde ilgi gösteriyor, bu arada KGB de açılış konuşmanızın metnini önceden görebilir miyiz diye ricada bulundu.”

Bouchard’ın sözleri Harry’nin bir an için endişeye kapılmasına yol açtı. O ana kadar kampanyasının yurt dışında bu ölçüde takip edildiğini ve kendisinden ne kadar çok şey beklendiğini fark etmemişti. Konuşmasının üzerinden bir daha geçmek için vakit kaldığını umarak saatine baktı, kahvesini bitirdi ve Bouchard’dan özür dileyip kalktı. Neyse ki asansör çalışıyordu. Babakov için böyle bir fırsatı, hem de Rusya’nın arka bahçesinde bir daha asla bulamayabileceğinin farkındaydı.

Odasına neredeyse koşarak gitti ve konuşma metnini bıraktığı küçük komodinin çekmecesini açtı. Yerinde yoktu. Odayı araştırdıktan sonra KGB’nin o kadar istediği metni ele geçirdiğini anladı.

Tekrar saatine baktı. Konferansın açılışına kırk dakika vardı ve bu sürede geçen bir ay boyunca üzerinde çalıştığı konuşma metni artık yoktu.

Kızıl Meydan’daki saat onu vurduğunda Harry sadece kafasında var olan bir makale üzerinde konuşmak için müdürün odasına gidecek bir çocukmuş gibi tir tir titriyordu. Hafızasına güvenmekten başka çare bırakmamışlardı.

Sahneye çıkmak üzere olan bir aktörün neler hissettiğini anlayarak ağır ağır aşağı indi. Konferans merkezine giden delege akınına katıldı. Balo salonuna girerken tek istediği odasına dönüp kendini içeri kilitlemekti. Yazarlarla dolu salon, hücumda olan bir Alman ordusundan daha korkutucuydu.

Bazı delegeler şimdiden tıklım tıklım dolmuş olan salonda oturacak yer arıyordu. Fakat Harry, Bouchard’ın tembih ettiği gibi öne gitti ve ikinci sıranın başındaki yerine oturdu. Muaz-

zam büyüklükteki salonu incelerken gözü bir guruba takıldı. Yüzlerinde hiçbir ifade olmayan iri yarı adamlar uzun siyah paltolar giymiş, sırtlarını duvara dayamıştı. Başka bir ortak yönleri daha vardı: Hiçbiri hayatı boyunca tek bir kitap okumuş gibi görünmüyordu.

Harry ile göz göze gelip içtenlikle gülümsediğinde Bouchard takdim konuşmasının sonuna gelmek üzereydi.

“Ve hepinizin beklediği an geldi,” dedi. “İngiltere’den gelen seçkin meslektaşımız, Dedektif Çavuş William Warwick’in kahramanı olduğu dokuz başarılı suç romanının yazarı. Keşke benim Fransız kahramanım Müfettiş Benoit da onun yarısı kadar meşhur olsa. Belki birazdan bunun nedenini anlarız.”

Kahkahalar dinince Bouchard devam etti. “İngiliz Yazarlar Kulübü Başkanı Harry Clifton’ı huzurlarınıza davet etmekten gurur duyuyorum.”

Harry hafifçe yükseltilmiş olan platforma çıkarken sahnenin etrafını kuşatmış bir sürü fotoğrafçının patlayan flaşları karşısında şaşırmıştı. Ayrıca peşinde bir sürü televizyoncu vardı.

Kürsünün ardında yerini almadan önce Bouchard’la toka-laştı. Derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp karşısındaki idam mangasına baktı.

“Sayın Başkan,” diye başladı. “İzninizle nazik sözlerinize teşekkür ederek başlayayım ama bilin ki bugün ne Dedektif Çavuş William Warwick’ten ne de Müfettiş Benoit’dan söz edeceğim. Bu salondaki herkes gibi etten kemikten yapılmış gerçek bir insan hakkında konuşacağım. Kendisi bu konferansa katılamadı çünkü Sibirya’da bir Sovyet hapishanesinde bulunuyor. Suçu mu? Bir kitap yazmak. Elbette haksızlığa uğramış birinden, Anatoly Babakov’dan söz ediyorum.”

Kopan alkış Harry’yi bile şaşırttı. Kitap konferanslarına genellikle dalgın akademisyenler katılır, onlar da ancak konuşmacı oturduktan sonra şöyle bir alkışlardı. Neyse ki bu alkışlar düşüncelerini toparlama fırsatı vermişti.

“Bu salonda bulunanların pek çoğu Hitler, Churchill veya Roosevelt hakkında ne çok kitap okumuştur? İkinci Dünya Savaşı’nın sonucuna karar veren dört liderden üçü hakkında. Fakat yakın zamana kadar Josef Stalin’le ilgili olarak okunabilen tek şey, KGB’nin sansüründen geçmiş resmi bir broşür oldu. Hepinizin bildiği gibi, bunu İngilizceye çeviren adam o kadar hayal kırıklığına uğradı ki resmen yetkisi olmadan oturup hepimizin *Joe Amca* olarak bildiği kişi hakkında bize bambaşka bir perspektif sunacak olan bir biyografi yazdı. Ancak kitap yayınlanır yayınlanmaz bütün kopyaları imha edildi, yayıncı vuruldu ve göstermelik bir mahkemeden sonra yazar yeryüzünden silinip gitti. Hitler Almanyası’ndan bahsetmiyorum, günümüz Rusyası’ndan bahsediyorum.

“İçimizden birkaç kişi Anatoly Babakov’un otoriteleri böylesine tiranca davranmaya iten kitabında ne yazdığını merak edebilir. Ne de olsa, Sovyetler ütöpik devletlerinin güzelliklerini anlata anlata bitiremiyorlar, bütün dünyaya örnek olmakla kalmayıp zaman içinde tüm ülkeler tarafından mecburen kopyalanacağını söylüyorlar. Durum böyleyse Sayın Başkan, neden muhalif bir kitabı da okuyup kendi kararımızı kendimiz veremiyoruz? Unutmayın ki bu kitap on bir yıldan uzun süre boyunca Joe Amca’nın bir adım gerisinde duran, en gizli saklı düşüncelerine sırdaş olan, gün be gün nasıl yaşadığına tanıklık eden biri tarafından yazıldı. Fakak Babakov olayları kendi bakış açısıyla yazmaya kalkınca kimsenin, Sovyet halkının bile bu düşünceleri öğrenmesine izin verilmedi. Acaba neden diye merak ediyorum.

“*Joe Amca* kitabını ne İngiltere’de, ne Amerika’da, ne Avusturalya’da, ne de Güney Amerika’da bulabilirsiniz, Sovyetler Birliği’ndeyseniz asla bulamazsınız. Belki çok kötü yazılmıştır, sıkıcıdır, hiçbir özelliği yoktur ve okumak vakit kaybı olur ama en azından bırakın da buna biz karar verelim.”

Bir alkış tufanı daha koptu. Sözleri Rusçaya çevrildikten sonra uzun siyah paltolu adamların ellerini ceplerinden çıkarmadığını ve yüzlerindeki ifadenin hiç değişmediğini fark eden Harry gülümsemek için kendini zor tuttu.

Konuşmasına devam etmek için alkışların dinmesini bekledi. “Burada kendi hükümetleri, kendi liderleri ve hatta kendi politik sistemleri hakkında ne kadar eleştirel olurlarsa olsunlar kitapları yayınlanan tarihçiler, biyografi yazarları, bilim insanları ve hatta birkaç romancı var. Niçin yayınlanıyor bunlar? Çünkü sizler eleştiriye, hicve, alaya ve hatta hor görmeye bile hoşgörüyle bakılan ve vatandaşlarının kendi özgür düşüncelerini oluşturması teşvik edilen ülkelerden geliyorsunuz. Sovyetler Birliği yazarlarının kitapları ancak devlet onaylarsa yayınlanıyor. Rusya’da doğsaydınız kim bilir kaçınız şu anda hapiste olurdunuz?”

“Bu büyük ülkenin liderlerine neden aynı ayrıcalıkları tanımıyorsunuz diye sesleniyorum. Anatoly Babakov’u serbest bırakmak ve kitabının yayınlanmasına izin vermekle başlayabilirsiniz. Tabii, özgürlük meşalesinden korkunuz yoksa. *Joe Amca*’yı Piccadilly’deki Hatchards’ta, Beşinci Bulvar’daki Doubledays’ta, Sydney’deki Dymocks’ta ve Bristol Park Caddesi’ndeki George Kitapçısı’nda bulana kadar rahat etmeyeceğim. Ama en çok da bu salondan birkaç yüz metre ötede, Vozdvizhenka Caddesi’ndeki Lenin Kütüphanesi’nde görmek isterim.”

Alkışlar kulakları sağır edecek hale gelmişti ama son paragrafını söylemediği için Harry yerinden ayrılmadı. Salonda tam bir sessizlik olmasını bekledi, gözlerini kaldırıp “Sayın Başkan. İngiliz delegasyonu adına gelecek yıl Londra’da yapılacak olan uluslararası konferansımızda Bay Anatoly Babakov’u açılış konuşmacısı olarak davet etme ayrıcalığına sahibim.” dedi

Salonda uzun siyah palto giymeyen ne kadar katılımcı varsa ayağa fırlamış coşkuyla alkışlıyordu. Salonun gerisinde bir locada oturan üst düzey bir KGB yetkilisi yanındaki amirine dönüp “Kelimesi kelimesine aynı konuşmayı yaptı,” dedi. “Bilmediğimiz bir kopya daha varmış demek ki elinde.”

“Bay Knowles birinci hatta Başkan.”

Emma telefonundaki düğmeye bastı. “İyi günler Jim.”

“Sana da Emma. Bir arayayım dedim, Desmond Mellor bulduğunuzu ve güzel geçtiğini hissettiğini söyledi.”

“Öyle hissettiğine eminim,” dedi Emma. “Ben de Bay Mellor’dan etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Şüphesiz, kendi alanında epey tecrübesi olan bir iş adamı.”

“Katılıyorum,” dedi Knowles. “Peki, kurulda bize katılacağını düşünebilir miyim?”

“Hayır Jim, düşünmezsin. Bay Mellor birçok etkileyici özelliğe sahip ama benim düşünceme göre hepsini önemsizleştiren bir zaafı da var.”

“Neymiş bu?”

“Sadece birini düşünüyor, kendisini. ‘Sadakat’ kelimesinin adam için hiçbir anlamı yok. Bay Mellor’u dinlerken, bana babamı hatırlattı ve ben kurulda sadece büyük babama benzeyen kişiler olsun istiyorum.”

“Bu beni sıkıntılı bir duruma sokuyor.”

“Neden öyle bir şey olsun Jim?”

“Mellor’u kurul için öneren kişi bendim ve senin kararın benim konumuma zarar veriyor.”

“Böyle hissettiğin için üzgünüm Jim.” Emma konuşmaya devam etmeden önce durakladı. “İstifa etmek istersen bunu anlayışla karşılayabilirim tabii ki.”

Harry günün kalanını daha önce tanışmadığı insanların elini sıkarak geçirdi, bu kişilerin çoğu Babakov'un davasını kendi ülkelerinde de tanıtacaklarına söz verdi. Bir politikacı olarak Giles sahte samimiyet konusunda iyiydi ama Harry bunu yorucu bulmuştu. Yine de kayınbiraderiyle beraber geçen seçim kampanyası boyunca Bristol sokaklarında yürüdüğü için memnundu, ondan ne kadar çok şey öğrendiğini ancak şimdi fark ediyordu.

Bolşoy Tiyatrosu'na gitmek için, konferans delegelerinin otobüsüne bindiğinde o kadar yorgundu ki gösteri sırasında uyuyakalabileceğinden korktu. Ancak perde açıldığı andan itibaren heyecan içindeydi, dansçıların sanatsal hareketleri, yetenekleri, asaletleri ve enerjileri Harry'nin gözlerini sahneden almasına izin vermemişti. Perde sonunda kapandığında, Harry Sovyetler Birliği'nin bu alanda gerçekten dünyanın öncüsü olduğuna emindi.

Otele döndüğünde, resepsiyonist onu ertesi sabah saat sekizde bir elçilik arabasının alacağını ve Büyükelçi'yle kahvaltı yapacağını onaylayan bir not verdi. Harry'nin on ikide Londra'ya gidecek uçağını yakalaması için fazlasıyla zamanı olacaktı.

Lobinin bir köşesinde iki adam sessizce oturuyor, onun her hareketini izliyorlardı. Harry, elçilikten gelen bir notu onların çok önceden okuduğuna emindi. Anahtarını aldı, adamlara gülümsedi ve yedinci kata asansörle çıkmadan önce iyi geceler diledi.

Harry soyunduğunda, yatağa yıkıldı ve hızlıca derin bir uykuya daldı.

“Hiç doğru bir hareket değil anne.”

“Niyeymiş?” diye sordu Emma. “Jim Knowles hiçbir zaman destek olmadı, açıkçası ondan kurtulursam memnun olurum.”

“Lyndon Johnson, J. Edgar Hoover için ne demişti unuttun mu? Dışarıdan içeriği pisletmesindense çadırın içinde olup içeriği pisletmesini tercih ederim.”

“Eğitim göresin diye babanla neden o kadar çok para harcadığımızı merak ediyorum bazen. Hem Knowles ne zarar verebilir ki?”

“Şirketi batıracak bir bilgi var elinde.”

“Tatbikat konusunu halk önünde konuşmaya cesaret edemez.”

“Halk önünde konuşmasına gerek yok. Tek yapması gereken, kulübünde Alex Fisher’la sessiz sedasız bir yemek yemek. Yarım saate kalmadan Leydi Virginia gemide olup biten her şeyi öğrenir. Ve en sansasyonel kısmını tanık kürsüsüne saklayacağından hiç şüphelenmesin, çünkü böylece seninle birlikte şirketi de batırmış olur. Hayır, sürekli bomba ne zaman patlayacak diye endişelenmek istemiyorsan biraz taviz vermek zorunda kalacaksın maalesef.”

“Ama Knowles zaten Mellor kurula alınmazsa istifa edeceğini söylemişti.”

“O zaman Bay Mellor’un kurula davet edilmesi gerekecek.”

“Cesedimi çiğnemeleri lazım.”

“Bunlar senin sözlerin anne, benim değil.”

Tak, tak, tak. Harry'nin gözleri açıldı. Tak, tak, tak. Biri kapıya mı vuruyordu yoksa sesler dışarıdan mı geliyordu? Tak, tak, tak. Kesinlikle kapıydı. Duymazdan gelmek istedi ama belli ki kapıdaki gideceği yoktu. Tak, tak, tak. İstmeden doğrulup ayaklarını soğuk yere bastı, sabahlığını aldı ve sürünerek kapıya gitti.

Kapıyı açtığı anda şaşırdıysa da belli etmemeye çalıştı.

"Merhaba Harry," dedi tutkulu bir ses.

Harry yirmi yıl önce âşık olduğu kıza hayretle bakıyordu. Karşısında Emma'nın yirmi yaşlarındaki hali duruyordu. Üzerinde samur palto vardı ve Harry içinde başka bir şey olmadığını kuşkulandı. Bir elinde sigara, diğerindeyse bir şişe şampanya vardı. Uyanık Ruslar, diye düşündü Harry.

"İsmim Alina," diye cıvıladı kız elini Harry'nin koluna koyarak. Harry'nin yanından odaya süzülmeğe istedi ama Harry olduğu yerde kıpırdamadan durarak bu hareketi engelledi.

"Güzel konuşmanın ödülüüm ben Harry. Başkan'a senin asla unutamayacağın bir gece yaşatmak için söz verdim." Harry, Alina'nın hangi başkandan söz ettiğini merak ederek "Bunu başardın zaten," dedi.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey yok mu Harry?"

"Aklıma bir şey gelmiyor ama lütfen patronlarına teşekkür et ve ilgilenmediğimi söyle." Alina hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Oğlanlar olur mu?"

"Hayır, teşekkürler."

"Ya para?"

"Çok kibarsın ama yeterince param var."

"Yani sana cazip gelecek hiçbir şey yok mu?"

"Bak şimdi oldu," dedi Harry. "Daima istediğim bir şey var ve seninkiler bunu verebilirse beni kazandılar demektir."

“Peki neymiş o Harry?” Kız ilk kez ümitlenmiş gibiydi.

“Nobel Edebiyat Ödülü.”

Alina çok şaşırmıştı ve Harry kendini tutamayıp eğildi, çok sevdiği teyzesiymiş gibi kızı iki yanağından öptü. Sonra kapıyı sessizce kapatıp yatağına döndü. Uykusu kaçtığı için “Kahrolası kadın,” diye söylendi.

“Hatta Bay Vaughan diye biri var Bay Clifton,” dedi santraldeki kız. “Acilen Bay Sloane ile konuşması gerektiğini söylüyor ama kendisi York’ta bir konferansta ve cumaya kadar dönmeyecek.”

“Sekreterine bağla, o ilgilensin.”

“Sarah da telefonunu açmıyor Bay Clifton. Daha yemekten dönmedi sanırım.”

“İyi, bana bağla o zaman,” dedi Seb isteksizce. “Günaydın Bay Vaughan, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Savills emlak ajansının büyük ortağıyım,” dedi Vaughan. “Derhal Bay Sloane ile görüşmem lazım.”

“Cumaya kadar bekleyemez miydi?”

“Hayır. Shropshire’deki Shifnal Çiftliği için masamda iki teklif daha var ve ihale cuma günü kapanacağı için Bay Sloane’in hâlâ ilgilenip ilgilenmediğini bilmem lazım.”

“Belki detayları bana söyleyebilirsiniz Bay Vaughan,” dedi Seb eline bir kalem alarak. “Hemen incelerim.”

“Lütfen Bay Sloane’a Bay Collingwood’un bir milyon altı yüz bin sterlinlik teklifi kabul ettiğini söyler misiniz? İş bağlamak istiyorsa cuma günü saat beşe kadar yüz altmış binlik sterlinlik avansı almam lazım.”

“Bir milyon altı yüz bin sterlin,” diye tekrarladı Seb rakamı doğru duyup duymadığından emin olamayarak.

“Evet, tabii ki bunun içinde evle bin dönümlük arazi de var.”

“Tabii ki,” dedi Seb. “Bay Sloane aradığı an kendisine iletceğim.” Telefonu kapattı. Bu tutar Shropshire’ki bir mülk bir yana, Seb’in Londra piyasasında tanık olduğu en büyük rakamın da üzerinde olduğu için konuyu bir de Sloane’ın sekreterine doğrulatmaya karar verdi. Koridordan geçip Sarah’ın odasına gittiğinde kadını paltosunu asarken buldu.

“İyi günler Bay Clifton. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Collingwood dosyasına bakmam lazım Sarah, Bay Sloane arayınca tam bilgi verebilmek istiyorum.”

Sarah şaşırır mışa benziyordu. “Bu müşteriden haberim yok ama bir bakayım.”

Dosya dolabını açıp çabucak fihristi inceledi ve C’lerin bulunduğu bölüme baktı. “Bay Sloane’ın bu isimde müşterisi yok. Bir yanlışlık var herhalde.”

“Bir de Shifnal Çiftliği olarak bak,” dedi Seb.

Sarah bu kez S’leri taradı ama yine başını iki yana salladı.

“Galiba bir yanlışlık olmuş,” dedi Seb. “Belki de en iyisi Bay Sloane’a bundan hiç bahsetmemek.” Seb ağır ağır ofisine dönüp kapıyı kapattı ve Bay Vaughan’la yaptığı konuşmayı düşündü. Sonra telefonu alıp numara sorma servisini aradı.

Sonunda biri telefonu açınca Shropshire’den Shifnal Çiftliği sahibi Bay Collingwood’u sordu. Santral birkaç saniye sonra hatta döndü.

“Elimde Shifnal Çiftliği’nden Bay D. Collingwood adına bir kayıt var.”

“O olmalı. Telefon numarasını alabilir miyim?”

“Maalesef hayır efendim. Eski kayıt olarak görüntüyor.”

“Ama acil bir durum vardı.”

“Olabilir ama hiçbir koşulda eski kayıt numaralarını verme yetkim yok.” Hat kapandı.

Seb bir an duraksadıktan sonra telefonu yeniden kaldırıp dahili bir numara çevirdi.

“Başkan’ın ofisi,” diye yanıt verdi tanıdık bir ses.

“Rachel, patronla on beş dakikaya ihtiyacım var.”

“Beş kırk beş, ama on beş dakikadan fazla olmaz çünkü altıda başkan yardımcısıyla toplantısı var ve Bay Buchanan asla geç kalmaz.”

Harry sekize on kala lobiye indiğinde büyükelçiliğin İngiliz bayraklı Rolls Royce’u çoktan kapının önüne gelmişti. Köşede yine aynı iki adam duruyor, ona bakmıyormuş gibi yapıyordu. Acaba hiç uyuyorlar mı, diye merak etti Harry.

İsminin pek hakkını vermeyen Majestic Otel’den çıkışını yaptıktan sonra elinde olmadan adamlara başıyla selam verdi. Bir şoför koşup Rolls’un arka kapısını açtı. Harry arkasına yaslanıp Moskova’ya gelişinin diğer sebebinin düşünmeye başladı.

Araba yağmurdan ıslanmış yollarda ilerliyordu. St. Basil Katedrali’nin önünden geçtiler. Ender güzellikteki bina Kızıl Meydan’ın güney ucuna konuşlanmıştı. Moskova’yı geçip sola saptılar ve birkaç saniye sonra İngiliz Büyükelçiliği’nin kapıları açıldı. Şoför aracı bahçeye sokup binan önünde durdu. Harry etkilenmişti. Karşısında ziyaretçilere son dünya savaşından sonraki küçülmeyi değil, Britanya İmparatorluğu’nun görkemini çağrıştıracak saray gibi bir yapı yükseliyordu.

Büyükelçi’nin onu karşılamak üzere merdivenin başında beklediğini görünce ikinci şaşkınlığını yaşadı.

Harry arabadan iner inmez Sör Humphrey Trevelyan “Günaydın Bay Clifford.” dedi.

“Günaydın ekselansları,” diye cevap verdi Harry de tokalaşırken. Birazdan bir anlaşmayı yerine getirecekleri için el sıkışmak uygundu.

Büyükelçi Harry’i Kraliçe Victoria’nın bire bir ölçüsündeki heykelinin ve Kraliçe’nin büyük-büyük torununun boydan portresinin bulunduğu muazzam bir salona aldı.

“Sabah *The Times*’ı okumamışsınızdır,” dedi Trevelyan. “Ama konferanstaki konuşmanız arzu edilen etkiyi göstermişe benziyor.”

“Umarım,” dedi Harry. “Ancak Babakov serbest kalınca inanacağım.”

“Bu biraz daha zaman alabilir,” diye uyardı Büyükelçi. “Sovyetler elini çabuk tutmasıyla ünlü sayılmaz, özellikle de yapacakları şey kendi fikirleri değilse. Uzun soluklu bir oyuna hazırlanmak daha iyi olur. Ama cesaretiniz kırılmasın, çünkü aldığınız uluslararası desteğin Politbüro’yu şaşırttığını söyleyebilirim. Öte yandan, madalyonun öbür yüzünde de artık bu ülkede istenmeyen insan haline gelmiş olmanız var.”

Konuğunu Rusyalı akrabalarıyla aynı kaderi paylaşmayan Britanya monarklarının tablolarıyla dolu bir koridordan geçirdi. Büyükelçi henüz birkaç adım ötede olduğu halde yerden tavana kadar uzanan kapının çift kanadı iki hizmetli tarafından açıldı. Büyükelçi hemen odasına girip kocaman, düzenli masasının arkasındaki yerine geçti ve Harry’ye de karşısına oturmasını işaret etti.

“Rahatsız edilmememiz için talimat verdim,” dedi elindeki tomardan bir anahtar seçerken.

Bir dosya çıkarıp içinden tek bir kâğıt aldı ve Harry’ye uzattı. “Acele etmeyin Bay Clifton. Sör Alan’ın uyguladığı kısıtlamalar yok şimdi.”

Harry isim, adres ve telefon numaralarından oluşan listeyi incelemeye başladı, aralarında belli bir sıralama veya mantıklı bağlantı yok gibiydi. Listeyi iki kere baştan aşağı okuduktan sonra “Sanırım hepsini aklıma kaydettim efendim,” dedi.

Büyükelçinin yüzündeki kuşkulu ifade buna pek inanmadığını gösteriyordu. “O zaman emin olalım mı?” Listeyi geri alıp birkaç tane elçilik antetli kâğıtla bir dolmakalem uzattı.

Harry derin bir nefes aldıktan sonra on iki ismi, dokuz adresi ve yirmi bir telefon numarasını yazmaya başladı. İşini bi-

tirince kontrol etmesi için Büyükelçi'ye geri verdi. Sör Humfrey yazdıklarını ağır ağır orijinal listeye karşılaştırdı.

"Pengelly'i iki l yerine tek l ile yazmışsınız."

Harry kaşlarını çatı.

"Rica etsem tekrar yazar mısınız Bay Clifton." Büyükelçi arkasına yaslanıp bir kibrit çaktı ve Harry'nin ilk listesini yaktı.

Harry ikinci seferinde çok daha hızlıydı.

Büyükelçi listeyi iki kere kontrol ettikten sonra "Bravo," dedi. "Keşke benim ekibimde olsaydınız. Şimdi, Sovyetlerin odanıza yolladığım notu okuduğunu farz edersek adamları hayal kırıklığına uğratmamamız gerekir." Masasının altındaki düğmeye basınca kapı kanatları yeniden açıldı ve beyaz keten ceket, siyah pantolon giymiş iki elçilik görevlisi tekerlekli bir tepsiyi iterek içeri girdi.

Sıcak kahve, kızarmış ekmek, Oxford marmelatı ve yumurtadan oluşan kahvaltılarını ederken yaklaşan Güney Afrika İngiltere mücadelesi üzerine sohbet ettiler. Harry İngiltere'nin kazanacağından emindi, Büyükelçi ise ikna olmamıştı; ancak Britanya'nın Ortak Pazar'a gireceği konusunda hemfikirler. Birlikte kahvaltı edişlerinin asıl nedenine asla değinmediler.

Tekerlekli tepsi dışarı çıkarılıp baş başa kaldıklarında Trevelyan "Huysuz bir ihtiyar gibi davrandığım için kusura bakmayın ama listeyi bir kere daha yazabilir misiniz?" dedi.

Harry büyükelçinin masasına dönüp listeyi üçüncü kez yazdı.

"Şaşırtıcı. Sör Alan'ın niye sizi seçtiğini anlıyorum." Trevelyan konuğuyla kapıya kadar geldi. "Arabam sizi havaalanına götürecektir. Erken gittiğinizi sanabilirsiniz ama size bir şey verdiğimi düşündükleri için tepeden tırnağa uzun bir arama yapacaklardır. Aslında haklılar tabii ki ama neyse ki ele geçirebilecekleri bir şey değil. Bana düşen sadece size teşekkür etmek ve uçak pistten havalanmadan listeyi bir yere yazmamanızı

söylemek. Hatta Sovyet hava sahasından çıkmayı beklemek daha iyi olabilir. Ne de olsa uçakta her hareketinizi izleyen birileri vardır belki.”

Sonra elçilik binasının kapısında tekrar tokalaştılar ve Harry Rolls Royce’un arka koltuğuna geçti. Büyükelçi araba gözden kaybolana kadar bulunduğu yerde bekledi.

Uçağının kalkmasına iki saat kala Şeremetyevo havaalanının önünde indi. Büyükelçi haklı çıkmıştı, çünkü Harry bir saatini gümrükte geçirdi. Valizindeki her şeyi iki kere elden geçirmiş, sonra da ceketıyla paltosunun astarını sökmüşlerdi.

Bir şey bulamayınca Harry’yi boş bir odaya götürüp soyunmasını istediler. Yine bir şey bulamayınca bu kez bir doktor gelip Harry’nin aklına bile gelmeyecek yerlerini kontrol etti ama bir sonraki kitabında bunları en ince ayrıntısına anlatacağı kesindi.

Bir saatin sonunda, istemeye istemeye valizinin üstüne görüldüğüne dair tebeşirle bir çarpı yaptılar. Emma’nın Noel hediyesi olan paltosunu geri vermeyi unuttuklarında bile Harry karşı çıkmamaya karar vermişti. Karısının Sör Alan’la görüşmelerinin asıl nedenini bilmesini istemediği için Ede & Ravenscroft’tan aynısını alması gerekecekti.

Harry nihayet uçağa binince, kabine sekreterine yardım ettiği için yerinin birinci sınıfa çıkartılmış olmasına sevindi. Daha da güzeli, yanındaki koltuk da boş bırakılmıştı. Sör Alan hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Hostesten BOAC’ın başlıklı kâğıtlarından istediğinde uçak bir saattir havadaydı. Fakat kâğıtlar gelince fikrini değiştirdi. Koridorun öbür tarafında kendisinden yana fazla sık bakan iki adam oturuyordu.

Koltuğunu yatırdı, gözlerini kapattı ve listeyi tekrar tekrar aklından geçirdi. Uçak Heathrow’a indiğinde zihnen ve fiziksel olarak çok yorulmuştu. Tam zamanlı casus olmadığına şükrediyordu.

Uçaktan ilk inen oydu ve Sör Alan'ın pistte onu beklediğini görünce hiç şaşırmadı. Arabanın arkasına atlayıp gümrükçülerle uğraşmadan havaalanından ayrıldı.

Kabine sekreteri, beklenen not defteriyle kalemi verene kadar "Günaydın Clifton," dışında tek laf etmedi.

Harry saatlerdir aklında tuttuğu on iki ismi, dokuz adresi ve yirmi bir telefon numarasını yazdı. Sör Alan'a vermeden önce listeyi iki kere kontrol etti.

"Şükran duyuyorum," dedi kabine sekreteri. "Babakov meselesi için Dışişleri Bakanı'nın önümüzdeki hafta BM'de yapacağı konuşmaya birkaç satır eklediğimi duyunca sevinirsiniz herhalde. Bu arada, birinci sınıfa yerleştirdiğim iki adamımı fark etmediniz mi? Başınıza bir şey gelirse sizi korusunlar diye koydum adamlarımı."

"Birincisi, benim bildiğim bir milyon altı yüz bin sterlinlik herhangi bir teklif yok," dedi Cedric. "Sloane'in niyeti neymiş merak ettim."

"Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Sebastian. "Ama basit bir açıklaması olduğuna eminim."

"Cumaya kadar da dönmeyecekmiş öyle mi?"

"Evet. York'ta bir konferansta."

"O zaman meseleyi kurcalamak için birkaç günümüz var demektir. Muhtemelen haklısın, basit bir açıklaması vardır. Ama bir milyon altı yüz bin sterlin. Ve Bay Collingwood teklifini kabul etmiş?"

"Savills'in büyük ortağı Bay Vaughan öyle dedi."

"Ralph Vaughan eski ekoldendir ve böyle bir hata yapmaz" Cedric birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Sen en iyisi sabah ilk iş Shifnal'a git ve ortalığı kolaçan etmeye başla. Yerel bardan başla. Bar müdavimleri köyde olup biten her

şeyi bilir, bir milyon altı yüz bin mutlaka dedikodu konusu olmuştur. Böyle biriyle konuştuktan sonra yerel emlakçılara bak ama sakın Collingwood'a yaklaşma. Yaklaşırsan Sloane bunu mutlaka duyar ve altını oymaya kalktığını zanneder. Bence en iyisi her şey aramızda kalsın, bakarsın tamamen masum bir şey çıkar. Londra'ya döner dönmez de doğruca Cadogan Place'e gel ve akşam yemeğimizi yerken öğrendiklerini anlat."

Seb, Cedric'e ertesi akşam Samantha ile yemek yemek için Mirabelle'de yer ayırttığını söylemenin sırası olmadığını düşündü. Şömine rafının üstündeki saat altı kere çalınca başkan yardımcısı Ross Buchanan'ın beklediğini düşünerek kalktı.

"Aferin Seb," dedi Cedric. "Umarım basit bir açıklaması vardır. Ama ne olursa olsun bana bilgi vermeye devam ettiğin için teşekkür ederim."

Seb başını salladı. Kapıya geldiğinde iyi geceler dilemek üzere arkasını dönünce Cedric'in bir hap içtiğini gördü. Hiç fark etmemiş gibi yapıp dışarı çıktı.

Ertesi sabah Seb, Samantha uyanmadan kalkmış, giyinmiş ve evden çıkmıştı.

Cedric Hardcastle asla birinci sınıfta yolculuk etmezdi ama uzun yolculuklarda üst düzey yöneticilerinin bunu yapmasına izin verirdi. Seb, Euston'da bir *Financial Times* almıştı ama üç saatlik Shropshire yolculuğunda ancak başlıklara şöyle bir göz atabildi. Akıllı Shifnal'a gidince zamanı en iyi nasıl kullanabileceğindeydi.

Tren saat on bir buçuğu biraz geçe Shrewsbury istasyonuna girdi ve bu kez vakit para demek olduğu için Seb hiç duraksamadan bir taksiye bindi. Kasaba iyice geride kalınca şoföre "Shifnal'ın en iyi barı nerededir?" diye sordu.

"Ne aradığınıza bağlı. İyi yemek mi istersiniz yoksa ülkenin en iyi birasını mı?"

"Her zaman barları sahiplerine göre değerlendirmek gerektiğini düşünmüşümdür."

"O zaman Fred ile Shelia Ramsey'nin barı Shifnal Arms'a gidiyoruz. Barı yönetmekle kalmazlar, köyü de idare ederler. Adam yerel kriket kulübünün başkanı ve bowling turnuvasını o başlatırdı. Birkaç kere kasaba için bile oynadı. Eşi de kilise konseyinde. Ama söylemedi demeyin, yemekleri o kadar iyi sayılmaz."

"O zaman Shifnal Arms'a," dedi Seb. Arkasına yaslandı, stratejisini gözden geçirdi. Sloane'ın onun niye ofiste olmadığını bilmesine gerek yoktu.

Taksi on ikiyi birkaç dakika geçerken Shifnal Arms'ın önünde durdu. Seb normalde şoföre daha fazla bahşış verirdi ama ileride hatırlanmak istemiyordu.

Günün ilk müşterisi olunca bu pek mümkün değildi ama rahat bir tavır takınmaya çalışarak bara girdi. Barın arkasındaki adama baktı. Adam kırkını aşmış gibiydi, yanaklarıyla burnunun kızarıklığı sattığı ürüne düşkün olduğunu kanıtlıyordu ve göbeğinden akşamları fazla yediği belli oluyordu. Bu dev gibi adamın bowling oynamasında şaşılacak bir şey yoktu.

“İyi günler,” dedi bar sahibi. “Ne verebilirim?”

“Yerel biranızdan yarım kupa iyi olur,” dedi Seb normalde gün içinde içki içmese de. Ne de olsa bugün içki içmek işinin parçasıydı. Barmen yarım pintlik Wrekin IPA birası doldurup bara koydu. “Bir şilin altı pens.” Londra’da olsa ödeyeceğinin yarısıydı bu. Bir yudum içti. “Fena değilmiş,” dedi. “Batı Yakası birası gibi değil ama idare eder.”

“Demek buralardan değilsin,” dedi barmen.

“Yok, doğma büyüme Gloucestershire’lıyım dostum.” Bir yudum daha bira içti.

“Shifnal’a niye geldin?”

“Şirketim Shrewsbury’de şube açıyor da karım taşrada ev bulmadıkça gelmem diye tutturdu.”

“Kriket oynar mısın?”

“Somerset Stragglers’in başlangıç vuruşunu yaparım. Taşınmaya da o yüzden pek gönüllü değilim zaten.”

“Bizde doğru dürüst bir on bir çıkıyor ama hep yeni yetenekler ararız.”

Seb barın arkasındaki bir fotoğrafı gösterdi. “Elinde kupa olan sen misin?”

“Evet. 1951. On beş yaş gençtim o zamanlar, on beş kilo da zayıf. O sene ilk kez ilçe kupasını kazanmıştık, maalesef o son oldu. Ama geçen yıl yarı finale kadar geldik.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Buralardan bir ev alacak olsam kime gitmemi önerirdin?”

“Kasabada adam gibi sayılacak bir emlakçı var sadece. Kalecim Charlie Watkins. Ana Cadde’de yerini görürsün, kaçırmana imkân yok.”

“O zaman gidip Bay Watkins’le bir görüşeyim, sonra da gelip yemek yerim.”

“Günün mönüsü böbrekli börek,” dedi barmen göbeğine vurup.

“Sonra görüşürüz,” dedi Seb içkisini bir yudumda içerek.

Ana Caddeyi’de, Watkins Emlak Ajansı’nın rüzgârda salınan cart renkli flamasını da bulmak zor değildi. Seb bir süre cama yapıştırılmış emlak fiyatlarına baktı. Fiyatlar yedi yüzle on iki bin sterlin arasında değişiyor gibiydi. İyi de o zaman bir milyon altı yüz bin sterlinlik mülk nasıl olabiliyordu?

Ön kapıyı açınca hafif bir çingirak sesi duyuldu ve masasında oturan genç bir adam başını kaldırıp baktı.

“Bay Watkins buralarda mı?” diye sordu Seb.

“Şu an bir müşteriyle birlikte ama geç kalmaz.” O arada arkasında bir kapı açılmış ve iki adam odadan dışarı çıkmıştı.

Daha yaşlı olanı “En geç pazartesiye kadar evrak işlerini tamamlarım, siz de avukatınız kanalıyla depoziti yatırırsanız çok iyi olur,” deyip müşterisini uğurladı.

“Bu bey de sizi bekliyor Bay Watkins,” dedi masadaki genç adam.

“Günaydın,” dedi Watkins elini uzatarak. “Ofisime buyurun.” Adam kapıyı açtı ve muhtemel müşterisini içeri aldı.

Seb, bir masa ve üç koltukla tıktış tıktış dolu görünen küçük odaya girdi. Duvarlarda eski zaferlerin fotoğrafları asılıydı. her birinin üzerinde SATILMIŞTIR anlamına gelen kırmızı etiketler vardı. Seb’in gözü büyük bir mülk ve etrafındaki arazilere kilitlendi. Watkins’in neyle ilgilendiğini hemen anlamasını istiyordu. Emlakçının yüzünde keyifli bir tebessüm belirdi.

“Bu tür yerler mi arıyorsunuz?”

Seb, Watkins’in karşısındaki koltuğa otururken “Etrafında çiftlik arazisi de olan büyük bir taşra evi bakıyorum,” diye cevap verdi.

“Maalesef bu tür yerler çok fazla bulunmuyor. Ama elimde ilgilenebileceğiniz iki yer var.” Arkaya uzanıp odadaki tek dosya dolabının çekmecesini açtı ve üç dosya çıkardı. “Ama sizi uyarmam lazım bayım, hükümetin tarım arazilerine yatırım yapanlara vergi muafiyeti getireceğini açıklamasından sonra çiftliklerin fiyatı ok gibi fırladı.” Seb yorum yapmadı. Watkins birinci dosyayı açtı.

“Asgarth Çiftliği, Welsh sınırında. Yedi yüz dönüm, çoğunluğu ekilebilir arazi ve muhteşem bir Victoria tarzı köşk var... Tabii köşke biraz onarım gerekebilir.”

“Fiyatı?”

“Üç yüz yirmi bin,” dedi Watkins broşürü uzatırken. “Ya da buna yakın bir teklif olabilir,” diye ekledi çabucak.

Seb başını iki yana salladı. “Ben en azından bin dönümlük bir yer bulurum diyordum.”

Watkins’in gözleri parladı. “Satışa yeni çıkarılan beklenmedik bir yer var ama ben asıl emlakçısı değilim ve maalesef ihale bu cuma beşte kapanıyor.”

“Aradığım yerse bu durum beni engellemez.”

Watkins masa çekmecesini açıp ilk kez bir müşterisine Shifnal Çiftliği’ni sundu.

“Bu daha ilginç görünüyor,” dedi Seb broşürün sayfalarını çevirirken.

Emlakçı fiyatı söylemek istemiyormuş gibi duraksamıştı. Seb sabırla bekledi.

“Savills’te bir milyon altı yüz bin sterlinlik bir ihale olduğunu biliyorum,” dedi Watkins. Müşterinin bu sözlerden sonra çiftliği elinin tersiyle itmesini bekler gibiydi.

“Belki öğlen ayrıntılara bakar, sonra da öğleden sonra gelip sizinle tartışırım?”

“Bu arada mülkü görmeniz için randevu alacak mıyım?”

Bu Seb’in istediği son şey olduğu için “O kararı da ancak ayrıntıları inceledikten sonra vereceğim,” dedi hemen.

“Zaman aleyhimize işliyor efendim.”

Çok doğru, diye düşündü Seb. “Öğleden sonra geldiğimde kesin kararımı söylerim,” dedi biraz daha kararlı bir ifadeyle.

“Tabii, elbette efendim.” Watkins ayağa fırladı, müşterisini kapıya kadar geçirdi ve tekrar tokalaştıktan sonra “Öğleden sonra mutlaka bekliyorum,” dedi.

Seb, Ana Cadde’ye çıkıp alelacele bara döndü. Bay Ramsey barın arkasında bardakları parlatıyordu. Seb gelip karşısındaki tabureye oturdu.

“Nasıl gitti?”

Parlak broşürü bar sahibinin gözünden kaçmayacak şekilde tezgâhın üstüne bırakan Seb “Belki,” dedi. “Bir yarımlik daha lütfen, siz de bana katılın isterseniz.”

“Teşekkür ederim efendim. Yemek de yiyecek misiniz?”

“Biftekle, böbrekli börek alacağım,” dedi Seb barın arkasındaki panoya tebeşirle yazılmış panoya bakarak.

Barmen, müşterinin birasını doldururken bile gözünü broşürden ayırmamıştı.

“O mülk hakkında bir-iki şey söyleyebilirim,” dedi karısı mutfaktan çıkıp geldiğinde.

“Benim için biraz pahalı aslında,” dedi Seb birasından bir yudum alarak.

“Bence de öyle,” dedi Ramsey. “Daha beş yıl önce üç yüz bine satışa çıkmıştı ve genç Bay Collingwood o fiyata bile elden çıkartamıyordu.”

“Şu yeni vergi teşvikleri yüzünden olabilir,” dedi Seb.

“Duyduğum fiyatı açıklamaya yetmez.”

“Belki de sahibi yeni imar planı çıkarttırabilmiştir. Konut yapımına ya da şimdilerde moda olan yeni sanayi inşaatlarına izin almıştır.”

Bayan Ramsey de lafa karıştı. “Rüyanızda bile olmaz. Hıristiyan cemaatinin hiç gücü olmayabilir ama Belediye mektup kutusundan tutun katlı otoparka kadar ne inşa etmek istiyorsa bize bilgi veriyor hâlâ. Magna Carta’dan beri yeni bir şey inşa etmek için doksan gün boyunca duyuru yapmak şart. O arada itirazda bulunma hakkına sahibiz. Böyle bir duyuru olmadı.”

“O zaman o toprakta ya petrol var, ya altın var ya da Firavun’un kayıp hazinesi var,” dedi Seb durumu aydınlatmaya çabasıyla.

“Bunlardan daha çılgın fikirler de duydum,” dedi Ramsey. “Milyonlar değerinde Roma altını gömülüymüş sözde. Fakat benim en hoşuma giden Collingwood’un tren soyguncusu olduğu ve çaldıklarını oraya gömdüğü iddiası.”

Bayan Ramsey elinde biftek ve böbrekli börekle geri dönmüştü. “Unutma, Bay Swann da fiyatın niye böyle uçtuğunu gayet iyi bildiğini iddia etti, ama okulunun tiyatro gösterisine bağış yapılmadıkça kimseye söylemeyecekmiş.”

“Bay Swann kim?” diye sordu Seb çatal bıçağını alırken.

“Yerel dilbilgisi okulunun müdürüydü, birkaç yıl önce emekli oldu, şimdi de vaktini okul tiyatrosuna bağış toplamakla geçiriyor. Bence bu konuda biraz fazla takıntılı.”

Seb istediği bilgiyi almıştı, artık işe devam etmek istiyordu. “Güney Afrikalıları yenebilecek miyiz sizce?”

“M.J.K. Smith’in elleri hep dolu olacak,” dedi Barmen, “ama bana sorarsanız...”

Seb birasından biraz daha içip biftekle böreğin hangi kısımlarının yenebileceğini hesapladı. Sonra da yemeğini yiyip barmenin Beatles’in Kraliyet Onur Nişanı alma ihtimalinden

(Harold Wilson genç oyların peşindeydi) Amerikalıların Ay'a adam gönderip gönderemeyeceğine (Ne işe yarayacaksa?) kadar uzanan fikirlerini dinledi.

Bara gürültücü bir gurup girip de Ramsey'in dikkati dağılınca Seb bara beş şilin bırakıp dışarı süzüldü. Caddede küçük bir oğlanın elinden tutmuş giden bir kadın görünce de dilbilgisi okulunun yerini sordu.

"Beş yüz metre kadar ileride, mutlaka görürsünüz," dedi kadın.

Beş yüz metreden fazla gibiydi ama hakikaten kocaman, kırmızı tuğladan yapılmış Victoria tarzı binayı görmemek elde değildi. John Betjeman görse hayran olurdu.

Seb'in aradığı şeyi görmek için okulun bahçe kapısından içeri girmesine bile gerek kalmadı. Okul için yeni tiyatro inşasında kullanılmak üzere on bin sterlin para toplanması gerektiğini gösteren ilan gayet açık görünüyordu. İlanın yanına da kocaman bir termometre çizilmişti ama Seb kırmızı çizginin ancak bin yedi yüz altmış altı sterline kadar çıktığını gördü. *Proje hakkında daha fazla bilgi edinmek için, Shifnal 2613'te Bay Maurice Swann'a başvurabilirsiniz.*

Seb günlüğüne 8234 ve 2613 numaralarını not ettikten sonra yeniden Ana Cadde'ye döndü. Kırmızı bir telefon kulübesi gördü ve boş olmasına sevindi. Kulübeye girip söyleyeceklerini aklından geçirdikten sonra günlüğündeki numaraya baktı. 2613'ü çevirip kutuya dört peni attı ve yaşlıca bir ses telefonu açana kadar bekledi.

"Maurice Swann."

"İyi günler Bay Swann. Adım Clifton. Farthings Bankası'nın kurumsal bağış işlerinin başındayım ve tiyatro kampanyanıza bağışta bulunmayı düşünüyoruz. Acaba buluşabilir miyiz diyordum. Ziyaretinize gelmekten mutluluk duyarım."

"Yok, okulda buluşmayı tercih ederim," diye atıldı Swann hevesle. "Böylece neler planladığımızı da gösterebilirim."

“Tamam o zaman,” dedi Seb. “Yalnız maalesef sadece bugünlüğüne buradayım, akşam Londra’ya döneceğim.”

“Hemen çıkıyorum o zaman. On dakika sonra bahçe kapısının önünde buluşalım mı?”

“Bekliyorum,” dedi Seb. Almacı yerine bırakıp dilbilgisi okuluna döndü. Çok geçmeden baston yardımıyla yürüyen kırılğan görünümlü bir beyefendi gördü.

Seb kendini tanıttikten sonra Swann “Madem böyle az zamanınız var, isterseniz hemen kültür salonuna gidelim,” dedi. “Hem mimari planlarımızı gösteririm, hem de varsa sorularınıza yanıt veririm.”

Seb yaşlı adamın peşinden bahçeye girdi ve bahçenin sonundaki salona gittiler. Bu arada gençlerin kendi tiyatrosu olmasının önemi ve bunun topluma katabilecekleri hakkındaki konuşmayı dinlemişti.

Seb, duvara asılmış ayrıntılı mimari planları dikkatle incelerken Swann da projesini heyecanla anlatmayı sürdürdü.

“Gördüğünüz gibi Bay Clifton, hem yarım daire biçiminde bir sahnemiz, hem de sanatçıların rahatça durabileceği kanatlar olacak. Ve bütün parayı toplayabilirsem kızlarla erkeklere ayrı ayrı soyunma odaları yapabileceğiz.” Geri çekildi. “Hayatımın rüyası bu, ölmeden yapıldığını görebilirim umarım. Yine de bankanızın niye Shifnal’daki bu küçük projeye ilgi duyduğunu sorabilir miyim?”

“Şu sıralar vergi indiriminden yararlanmak isteyen müşterilerimiz adına bu yöreden arazi alıyoruz. Köyde hoş karşılanmanın bir yolu olarak da bazı yerel projeleri desteklemeye karar verdik.”

“Bu arazilerden biri de Shifnal Çiftliği’nde mi olacak?”

Seb, Swann’ın sorusuyla gafil avlanmıştı ve ancak bir süre sonra “Yok, Bay Collingwood’un elindeki yerle ilgileniyoruz ve fiyatın biraz yüksek olduğuna karar verdik,” dedi.

“Sizce hayatım boyunca kaç öğrenci yetiştirmiştir Bay Clifton?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Seb şaşkınlıkla

“Üç binden fazla, yani biri bana hikâyenin sadece yarısını anlatıp kaçmaya niyetlenince anlarım.”

“Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim efendim.”

“Pekâlâ anladınız Bay Clifton. İşin doğrusu, siz olta atmaya çıkmışsınız ve tiyatromla hiç mi hiç ilgilenmiyorsunuz. Asıl istediğiniz, birinin çıkıp Shifnal Çiftliği’ne niye bir milyon altı yüz bin sterlin ödemeye kalktığını anlamak, özellikle başka kimse o miktara yakın bir teklif yapmamışken. Haklı mıyım?”

“Evet,” diye itiraf etti Seb. “Ve bu sorunun cevabını alabilirsem bankamın tiyatro projesine önemli bir bağışta bulunacağından eminim.”

“Bay Clifton yaşlanıp da geriye çok az vaktiniz kaldığını anlayacaksınız, özellikle de aktif ve anlamlı bir hayat sürdürüseniz. Yani birileri Shifnal Çiftliği’ne aşırı bir bedel ödemeye kalkınca merakıma yenildim ve vaktimin bir kısmını bunun nedenini anlamaya ayırdım. Bütün iyi dedektifler gibi ipuçlarına bakmakla başladım ve altı aylık titiz araştırmalardan ve en ilgisiz görünen ipuçlarını bile değerlendirdikten sonra birilerinin Shifnal Çiftliği’ne neden bu kadar çok para vermeye istekli olduklarını buldum.”

Seb kalp atışlarını hissedebiliyordu.

“Ve bulduklarımı öğrenmek istiyorsanız tiyatro projesine önemli bir bağış yapmakla kalmayıp tüm projeyi finanse etmeniz gerekiyor.”

“Peki ya yanılıyorsanız?”

“O da sizin almanız gereken bir risk Bay Clifton, çünkü ihalenin kapanmasına birkaç gün kaldı sadece.”

“O zaman siz de risk alacaksınız demektir,” dedi Seb. “Çün-

kü haklı olduğunuzu kanıtlamadan ve bunu yapana kadar sekiz bin küsur sterlini verecek değilim.”

“Bunu kabul etmeden önce soru sorma sırası bende.”

“Elbette,” dedi Seb.

“Acaba yazar Harry Clifton’la bağınız var mı? Kendisi babanızsa bu benim için yeterli.”

“Teşekkür ederim,” dedi Seb.

“Oturun o zaman genç adam, zaman aleyhimize işliyor.”

Seb sahnenin kenarına ilişti ve Swann son altı ayda yaptığı titiz araştırmaları anlatmaya başladı. Bütün bunlar tek bir sonuca çıkıyordu. Seb de bu sonuçta bir kusur bulamamıştı. Sahneden yere atladı.

“Gitmeden bir soru daha sorabilir miyim efendim?”

“Tabii evlat.”

“Keşfettiklerinizi neden Bay Collingwood’a anlatmadınız? Ne de olsa, haklı olduğunuzu kanıtlamadan onun da tek peni kaybı olmazdı.”

“Dan Collingwood da öğrencimdi,” dedi Swann. “Çocukken bile arsız ve aptaldı, o zamandan beri de pek değişmedi. Zaten anlatacaklarımla ilgilenmez, beş pound bağış yapıp iyi şanslar diler sonra da başından savardı beni.”

“Yani bunları başka hiç kimseye anlatmadınız,” dedi Seb fazla endişeli görünmemeye çalışarak.

İhtiyar adam bir an duraksadı. “Tek bir kişiye anlattım,” diye itiraf etti, “ama o zamandan beri de kendisinden haber almadım.”

Seb’in o ismi sormasına gerek yoktu.

Saat sekizde Seb, Cadogan Place 37 numaranın kapısına vurdu. Kapıyı Cedric açtı ve tek kelime etmeden چراğını çizim odasına aldı. Seb’in bakışları anında şöminenin üzerine asılı

olan Hockney manzarasına takıldı, sonra da yan masada duran Henry Moore maketine hayran kaldı. Picasso Yorkshire’de doğmuş olsa Cedric’in koleksiyonunda mutlaka onun çalışmalarından da bulunacağını düşündü.

“Şarapta bana katılır mısın?” diye sordu Cedric. “Chateau-neuf-du-Pape, 1959. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla istiyorsun.”

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Seb en yakın koltuğa otururken. Cedric şarap koyduğu kadehi ona verip karşısındaki koltuğa yerleşti.

“Kendini toparlayınca, bugün yaşadıklarını yavaş yavaş anlat bana.”

Seb bir yudum şarap içti. Bay Ramsey’nin o gece barda sunacağı mahsullere pek benzemiyordu.

Yirmi dakika sonra hikâyesinin sonuna geldiğinde Cedric “Swann uyanık bir ihtiyara benziyor,” dedi. “Tanısam severdim herhalde. Peki sen ne dersler çıkardın bugün yaşadıklarından?” Seb kişisel asistanı olduğundan beri Cedric bu soruyu sık sık sorardı.

“Bir insanın kırılğan görünmesi beyninin iyi çalışmadığı anlamına gelmez.”

“Güzel. Başka?”

“İtibarlı bir üne sahip olmanın önemi.”

“Bu vakada babanın ünü. Ama bugün başka bir şey elde etmesen bile tek başına bu ders Shifnal’a gitmene değermiş Seb. Tabii bu arada ben de üst düzey yöneticilerimden birinin arkamdan iş çevirdiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım.” Şarabından bir yudum alıp devam etti. “Sloane’ın basit bir açıklaması da olabilir elbette ama nedense bundan kuşkuluyum.”

Seb gülümsememek için kendini tuttu. “Ama anlaşma konusunda bir şey yapmamız gerekmez mi, hükümetin aklında kini de öğrenmişken?”

“Hepsinin sırası var. Önce Ralph Vaughan’a iki laf etmem lazım, çünkü bankanın teklifini geri çekince pek mutlu olmayacak, sebebinin söylediğimde daha da kızacak.”

“Peki daha düşük tekliflerden birini kabul etmez mi?”

“Birkaç gün daha asılırsa daha büyük bir fiyat alacağına inanıyorsa etmez.”

“Ya Bay Swann?”

“Her ne olursa olsun o 8.234 sterlini vermek niyetindeyim. Bence bunu hak etti.” Cedric biraz daha şarap içip ekledi. “Fakat bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok Seb, sen de evine git. Aslında, yarın kıyamet kopacağına göre belki de izin alsan ve ofisten mümkün olduğunca uzak dursan daha iyi olur. Fakat pazartesi sabahı ilk iş beni gör, çünkü içimden bir his Shropshire’a dönebileceğini söylüyor.”

Odadan çıkıp ön kapıya yöneldiler. “Bu gece için bir programın yoktu umarım,” dedi Cedric.

Özel bir şey yoktu, diye düşündü Seb. Sadece Samantha’yı yemeğe çıkarıp evlenme teklif edecektim.

Sebastian pazartesi sabahından önce işe beklenmediğini anlayınca Samantha için sürpriz bir hafta sonu planlamaya başladı. Bütün sabahı trenlerde, uçaklarda, otellerde yer ayırtmakla geçirdiği gibi Rijksmuseum'un açılış saatlerini bile kontrol etti. Amsterdam'da geçirecekleri hafta sonunun mükemmel olmasını istediği için gümrükten çıktıklarında otobüs ve tren işaretlerini görmezden gelip doğrudan taksi sırasına yürüdü.

Taksileri havaalanından ayrılanların trafiğine karışınca Sam "Sloane'ın niyetini öğrenmen Cedric'in hoşuna gitmiş olmalı," dedi. "Bundan sonra ne olacak sence?"

"Herhalde bugün saat beş civarında işten atılmış olur."

"Niye beşte?"

"Shifnal Çiftliği anlaşmasını o saatte bitirmeyi umuyor."

"Adeta bir Yunan trajedisi," dedi Sam. "Yani birazcık şans yardımıyla pazartesi işe gittiğinde Sloane gitmiş olacak."

"Hemen hemen kesin sayılır, çünkü Cedric sabah ilk iş onu görmemi istedi."

"Sloane'ın işini sana verir mi?" O arada taksi otoyola çıkmıştı.

"Olabilir. Ama Cedric daha tecrübeli birini aradığına göre ancak geçici olur."

"Ama Shifnal olayını tamamıyla sen hallettiğine göre belki de başka birini aramaya zahmet etmez."

"Bu da bir olasılık, hem pazartesi günü kendimi yine Sh-

rewsbury treninde bulursam şaşırmam da. Adam döner kavşağa soldan mı girdi?"

"Hayır, sağdan," dedi Sam gülerek. "Unutma Avrupa kıtasındayız." Sıkı sıkı tutunmuş olan Seb'e dönüp elini bacağına koydu. "Çok özür dilerim," dedi. "Bazen o korkunç kazayı unutuyorum."

"İyiym ben," dedi Seb.

"Bay Swann'ın sesi hoşuma gitti. Belki de onu yanında tutmak akıllılık olur."

"Cedric de seninle aynı fikirde. Anlaşma işini halledersek muhtemelen adamın okuluna konser salonu da yaparız." Şehrin eteklerine gelmişlerdi.

Karşılarında Amstel Nehri'ne hâkim beş yıldızlı lüks otel belirince Sam "Herhalde Amstel'de kalıyoruz değil mi?" dedi.

"Bu kez değil, onun için bankaya başkan olmamı beklememiz lazım. Ama o zamana kadar Pension De Kanaal'la idare edeceğiz. Parlak bir gelecek vaat edenlerin kaldığı, tanınmış bir yer, tek yıldızlı."

Taksi küçük konuk evinin önüne yanaşırken Sam gülümse-di. Binanın bir yanında manav bir yanında Endonezya restoranı vardı. Küçük lobiye girerken "Amstel'den çok daha iyi," dedi. Kayıt yaptırdıktan sonra Seb valizlerini alıp en üst kata çıkardı. Pansiyonda asansör de komi de yoktu. Oda kapısını açıp ışığı yaktı.

"Saray gibi," dedi Sam.

Seb odanın küçüklüğüne inanamamıştı. İki kişilik yatağın iki yanında sadece ayakta durabilecekleri kadar yer vardı. "Özür dilerim," dedi. "Hafta sonumuz mükemmel olsun istemiştim."

Sam ona sarıldı. "Bazen çok budala oluyorsun. Burası mükemmel zaten. Geleceği parlak olanları tercih ederim. Böylece bekleyecek bir şeyleri olur insanın."

Seb kendini sırtüstü yatağa bıraktı. "Ben ne beklediğimi biliyorum."

"Rijksmuseum'a gitmeyi mi?" diye sordu Sam.

"Beni görmek mi istedin?" diye sordu Sloane. Başkan'ın odasına girerken. Oturmak için davet edilmeyi beklememişti.

Cedric başını kaldırıp emlak bölümünün başkanına baktı ama gülümsemedi. "Aylık raporunu şimdi bitirdim."

"Geçen ayın artışı yüzde iki nokta iki," diye hatırlattı Sloane.

"Çok etkileyici. Ama diyorum ki acaba daha iyi olabilir miydi... Yani..."

"Yani ne Başkan?" diye atıldı Sloane.

Cedric masasından bir broşür alıp "Shifnal Çiftliği de raporunda yer almış olsaydı," dedi.

"Shifnal Çiftliği mi?" Gergin bir şekilde kravatını düzeltmeye başlayan Sloane "O Clifton'ın baktığı işlerden biri olmasın," dedi.

"Senin arazilerden biri olduğuna eminim Sloane. Emin olmadığım kısım bankanın kilerden biri olup olmadığı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sloane birden savunmaya geçerek.

"Biraz önce Savills'in büyük ortağı Ralph Vaughan'ı arayınca orası için bir milyon altı yüz binlik bir ihaleye katıldığını, bankanın da garantör olarak görüldüğünü doğruladı."

Sloane huzursuzca doğruldu. "Haklısın Başkan, ama anlaşma henüz tamamlanmadığı için ayrıntıları ancak gelecek ayın raporunda görebileceksin."

"Açıklama gerektiren ayrıntılardan biri de hesabın niye Zürih'teki bir müşteri üzerine kaydedildiği."

"Evet," dedi Sloane. "Şimdi hatırladım. Haklısın, gizli kal-

mak isteyen İsviçreli bir müşterimiz adına hareket ediyoruz, ama banka da bu müşteri adına yaptığımız her işten yüzde üç komisyon alıyor.”

Cedric masasında duran bir tomar kâğıda dokunarak “Ve bu müşterinin geçen yıl yine bankamız üzerinden altı tane daha işlem yaptığını ve büyük kâr elde ettiğini keşfetmek için çok büyük bir araştırma yapmak gerekmedi,” dedi.

“Ama zaten benim departmanımın görevi bu değil mi?” diye itiraz etti Sloane. “Müşterilerimize kâr ettirmek, o arada bankaya da dolgun komisyonlar kazandırmak.”

“Evet öyle,” dedi Cedric soğukkanlılığını korumaya çalışarak. “Tek sorun, İsviçreli müşterinin hesabının senin adına olması.”

“Bunu nereden bilebilirsin ki?” diye patladı Sloane. “İsveç-re’de hesaplarda isim olmaz, sayılar olur.”

“Bilmiyordum. Ama şu anda en büyük korkularımı doğrulamış oldun.”

Sloane ayağa fırladı. “Son on ayda bankaya yüzde yirmi üç kâr sağladım ben.”

“Ve hesaplarım doğruysa, aynı dönemde kendine de yüzde kırk bir aldın,” dedi Cedric. “Sanırım Shifnal Çiftliği de en büyük ödemen olacaktı.”

Sloane tekrar yerine çöktü, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. “Ama...”

“Kötü haber veren kişi olmak istemezdim,” diye devam etti Cedric. “Ama İsviçreli müşterin için bu işi kotaramayacaksın, çünkü birkaç dakika önce Bay Vaughan’a Shifnal Çiftliği tek-lifimizi geri çektiğimizi söyledim.”

Başkan’a meydan okurcasına bakan Sloane “Ama bu işten çok büyük kâr sağlayabilirdik,” dedi. “Belki de bir milyon sterlin.”

“Bunu söylerken bizi değil kendini kastediyorsun sanırım,” dedi Cedric. “Teminat gösterdiğin para bankanın parası olsa dahi.”

“Fakat sen gerçeklerin sadece yarısını biliyorsun.”

“Seni temin ederim ki Sloane, Bay Swann sayesinde bütün gerçekleri biliyorum.”

Sloane ağır ağır yerinden kalktı. Sözcükleri tükürürmüş gibi konuşarak “Budala ihtiyarın tekisin,” dedi. “Eski kafalı-sın, modern bankacılıktan hiç anlamıyorsun. Bir an önce yerini genç birine bıraksan iyi olur.”

Hasmıyla göz göze gelmek üzere ayağa kalkan Cedric “Zamanı gelince bırakacağım kesin,” dedi. “Ama o genç adam kesinlikle sen olmayacaksın.”

“Buna pişman olacaksın,” dedi Sloane. Masasına abanmış, gözlerini devirerek Başkan’a bakıyordu.

“Vaktini beni tehdit etmekle harcama Sloane. Senden çok daha önemli insanlar denedi de başaramadı.” Cedric’in ses tonu her kelimeyle biraz artıyordu. “Şimdi yapman gereken tek bir şey var, masanı boşalt ve otuz dakika içinde binayı terk et. Aksi takdirde her geçen görsün diye kişisel eşyalarını bizzat ben atarım kaldırırma.”

“Avukatlarım bankayı arayacak,” dedi Sloane çıkmak üzere dönerken.

“Hiç sanmıyorum, tabii önümüzdeki birkaç yılı hapiste geçirmek istemiyorsan. Çünkü seni temin ederim, bu budala ihtiyar, bütün yaptıklarını İngiltere Bankası ahlak kuruluna rapor ettiği andan itibaren Londra’da asla çalışamazsın.”

Sloane geri döndü, yüzü kâğıt gibi olmuştu. elinde tek jetonu kalmış bir kumarbaz gibi çarkı son kez çevirdi. “Ama yine de bankaya bir servet kazandırabilirim, sen sadece...”

Cedric öfkesini bastırmaya çalışarak masasının kenarına sıkı sıkı yapışmıştı. “Yirmi dokuz dakika,” diye bağırdı.

Başkan masasının çekmecesinden küçük bir ilaç şişesi alırken Sloane hâlâ odadaydı. Cedric şişenin tıpasını çıkarmaya çalıştı ama şişe elinden kayıp masaya düştü. İki adam oradan

da yere yuvarlanışını izlediler. Cedric bir bardak su koymaya çalıştı ama sürahiyi kaldıracak gücü kalmamıştı.

Orada dikilip dikkatle kendisini izleyen Sloane'a "Yardı-
mın gerek," diye mırıldandı.

Sonra sendeledi, iki adım geri gitti ve nefes almak için çabalayarak yere yığıldı. Sloane gözünü yerde yaşam savaşı veren Başkan'dan hiç ayırmadan masanın yanına gitti. Şişeyi yerden alıp tıpasını açtı. Cedric hapları kendisinin erişemeyeceği bir yere dökmesini izledi. Sonra boş şişeyi üst cebinden aldığı mendille silip Başkan'ın avcuna bıraktı.

Sloane eğilip dikkatle kulak verdi, Başkan'ın artık o kadar güçlü soluk almadığını fark etmişti. Cedric elini kaldırmaya çalıştı ama tek yapabildiği Sloane'ın masasındaki tüm kâğıtları almasını çaresizce izlemek oldu. Bunlar son yirmi dört saattir üzerinde çalıştığı belgelerdi. Sloane dönüp yavaşça uzaklaştı, bir kez bile arkasına bakmamış, o yakıcı bakışlarla karşılaşmaktan kaçınmıştı.

Kapıyı açıp koridora baktı. Görünürde kimse yoktu. Kapıyı sessizce kapatıp Başkan'ın sekreterini aramaya koyuldu. Kadının paltosuyla şapkası yerinde olmadığı için gitmiş olduğunu düşündü. Koridorda yürürken soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama alnı boncuk boncuk terliyor, kalbinin küt küt attığını duyabiliyordu.

Bir an durup, tehlike var mı diye havayı koklayan av tazısı gibi ortalığı dinledi. Zarı bir kez daha atmaya karar verdi.

"Kimse var mı?" diye bağırdı.

Sesi yüksek tavanlı koridorda yankılandı ama cevap veren olmadı. Yönetici odalarını tek tek kontrol etti, hepsi kilitliydi. En üst katta, cuma akşamında bile saat altıda burada olan Cedric'ten başka kimse yoktu. Sloane binada hâlâ çalışanlar olduğunu biliyordu, bu insanlar patronları buradayken çıkmayı aklına bile getirmezlerdi. Fakat Başkan'ı rahatsız etmek hiçbirinin aklının ucundan geçmezdi ve temizlikçiler de pazartesi

sabah beşten önce gelmeyecekti. Geriye bir tek gece bekçisi Stanley kalıyordu ki o da bina yanmadıkça rahatını bozmazdı.

Sloane asansörle zemin kata indi ve lobiden geçerken Stanley'nin uyukladığını fark etti. Hiç ellemedi.

“Rijksmuseum,” dedi Sam, Hollanda milli müzesine girerlerken, “yeryüzündeki en güzel koleksiyonların yuvası. Baş rolde Rembrandt eserleri var ama Vermeer’ler, De Witte’ler ve Steen’ler de Hollanda sanatının görüp görebileceğin en güzel örnekleri.”

Büyük müzeyi el ele dolaştılar, Sam sık sık durup elindeki rehber bile bakmadan bir karakteri veya bir eserin belli bir yerini gösteriyordu. Başlar ona döndüğünde, ki sık sık dönüyordu, Seb’in içinden “Evet o da çok müthıştır!” diye haykırmak geliyordu.

Galerinin sonunda tek bir esere hayranlık duyan küçük bir gurup toplanmıştı.

“Gece Bekçisi,” dedi Sam. “Tam bir şaheser ve muhtemelen Rembrandt’ın en çok bilinen eseri. Maalesef aslının neye benzediğini asla bilemeyeceğiz çünkü kent konseyi belediye salonundaki iki kolonun arasına sığsın diye kenarlarını tıraşlamış.”

Seb gözlerini elinde fener tutan adamın çevresini kuşatan figürlerden alamadan “Kolonları yıksalar mı ya,” dedi.

Öbür salona geçtiler. “Keşke sen olsaymışsın kent konseyinde,” dedi Sam. “Bak burada da doktora tezimde yer alacak bir resim var.” Büyük bir tablonun önünde durmuşlardı. “Rubens’in bu eseri tek bir hafta sonunda yaptığına inanmak çok zor, çünkü pazartesi günü İngilizlerle İspanyollar arasındaki barış anlaşması törenine katılacakmış. Çoğu insan onun sanatçı olduğu kadar diplomat da olduğunu bilmez.”

Seb bunları not alması gerektiğini hissediyordu ama aklı başka şeylerle meşguldü.

“En sevdiklerimden biri,” dedi Sam, *Arnolfini Dügünü* adlı eserin önünde durarak.

“Bunu başka bir yerde daha görmüştüm,” dedi Seb.

“Demek ki ara sıra beni dinlediğin oluyormuş. Geçen yıl Milli Müze’ye gittiğimizde görmüştün.”

“Burada ne işi var peki?”

“Muhtemelen ödünç alınmıştır,” dedi Sam. “Ama sadece bir aylığına.” Tablonun yanındaki etikete göz atmıştı. “Ama daha önemlisi, sana o zaman ne dediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet, zengin bir tüccarın düğünü olduğunu ve olayı kayda geçirsin Van Eyck’in bunun için tutulduğunu söylemiştin.”

“Fena değil,” dedi Sam. “Gerçekten de Van Eyck bugün düğün fotoğrafçılarının yaptığı işi yapıyordu.”

Seb tam bir şey söyleyecekken Sam “Gelinliğin dokusuna, damadın yakasındaki kürke bak. Elini değdirebilecekmişsin gibi hissedebiliyorsun.”

“Gelin epey hamile gibi göründü bana.”

“İyi gözlem. O zamanlar zengin erkekler eş olarak seçtikleri kadının vârislerini doğurabileceğinden emin olmak zorundaydı.”

“Ne kadar da pratik zekâlıymışlar,” dedi Seb. “Peki ya zengin değilsen?”

“Alt sınıfların daha uslu durmaları beklenirdi.”

Seb resmin önünde diz çöküp Sam’e baktı. “Samantha Ethel Sullivan, sana tapıyorum ve hep tapacağım ve dünyada en çok istediğim şey karım olman,” dedi.

Sam kıpkırmızı oldu, eğilip “Ayağa kalk sersem,” diye fısıldadı. “Herkes bize bakıyor.”

“Soruma cevap vermeden kalkmam.”

Ziyaretçilerden küçük bir grup durmuş Sam’in cevabını bekliyordu.

“Tabii ki evlenirim seninle,” dedi Sam. “Beni tutukladığın

günden beri âşığım sana.” İzleyenlerden bazıları şaşırmış gibiydi, kızın sözlerinin anlamını çözmeye çalışıyorlardı.

Seb ayağa kalktı, cebinden küçük kırmızı deri kutuyu çıkardı ve Sam’e sundu. Sam kutuyu açıp da minik elmaslarla çevrili muhteşem mavi safiri görünce hayatında ilk kez nutku tutuldu.

Seb yüzüğü alıp Sam’in sol elinin yüzük parmağına geçirdi. Nişanlısını öpmek üzere uzandığında alkışlar yükseldi. El ele uzaklaşırlarken Sam son kez dönüp resme göz attı. Acaba ona söylemem gerekir mi, diye düşündü.

“Cuma günü ofisten kaçta çıktığınızı sorabilir miyim efendim?”

“Altı civarı olmalı müfettiş,” dedi Sloane.

“Bay Hardcastle ile randevunuz kaçtaydı?”

“Beşte. Her ayın son cuması buluşur, departmanımın verilerini değerlendirirdik.”

“Kendisinden ayrıldığınızda keyfi yerinde miydi?”

“Daha iyi olamazdı,” dedi Sloane. “Aylık sonuçlarım yüzde iki virgül iki artış gösteriyordu, bir de üstünde çalıştığım yeni projeden söz etmiştim. Ona da çok heyecanlanmıştı.”

“Patolog ölüm saatini cuma akşam altı civarı olarak belirttiğine göre, demek ki kendisini sağ olarak gören son kişi sizsiniz.”

“Eğer öyleyse, keşke toplantımız daha uzun sürseymiş,” dedi Sloane.

“Doğru. Peki siz yanındayken herhangi bir ilaç içmiş miydi?”

“Hayır. Zaten Cedric’in kalp sorunu olduğunu hepimiz bilsek de asla çalışanlarının önünde ilaç içmezdi.”

“Boş şişe elinde olduğu halde içindeki hapların dört bir yana saçılmış olması garip. Neden o hapların birini bile içmemiş ki?”

Sloane bir şey demedi.

“Gece bekçisi Stanley Davis, cumartesi sabahı adınıza herhangi bir paket gelip gelmediğini sormak için aradığınızı söyledi.”

“Evet aradım. Pazartesi sabahı yapılacak bir toplantı için bazı belgeler lazımdı.”

“Peki gelmiş mi?”

“Evet ama bu sabah geldi.”

“Bay Davis daha önce hiç cumartesi sabahı aramadığınızı söyledi.”

Sloane yemi yutmadı.

“Patolog, Bay Hardcastle’ın kalp krizinden öldüğünü belirten ölüm sertifikasını imzaladı, eminim ki soruşturmada adli tabip de onaylayacak.” Sloane hâlâ bir şey dememişti. “Önümüzdeki üç beş gün buralarda olacağınızı varsayabilir miyim Bay Sloane? Yine bazı sorularım olabilir.”

“Tabii, ama yarın Huddersfield’e gidip Bay Hardcastle’ın dul eşine saygılarımı sunmak ve cenaze organizasyonu için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak istiyordum.”

“Ne kadar düşüncelisiniz. Görüşeceğim bir-iki kişi daha kaldı Bay Sloane, sonra gideceğim.”

Sloane müfettişin odasından çıkmasını bekleyip kapıyı kapattı ve telefonu aldı.

“Bugün tamamlanacak anlaşma belgelerini istiyorum. İmzaya hazır olacaktı.”

“Şu anda bir ekiple üstünde çalışıyoruz efendim.”

Sloane ikinci telefonu Savills’ten Ralph Vaughan’aydı. Adam taziyelerini sundu ama cuma öğleden sonra Cedric Hardcastle ile yaptığı konuşmanın bütün ayrıntılarına girmedi.

“Sizin gibi şu anda bizim de tek düşündüğümüz Cedric ve ailesi,” dedi Sloane. “Fakat cuma akşamı bana son söylediği şey Shifnal Çiftliği anlaşmasını mutlaka tamamlamam oldu.”

“Ama herhalde cuma günü bankanın teklifini geri çektiğini biliyorsunuzdur.”

“Kendisine bütün detayları anlatmadan önceydi, anlattıktan sonra sabah ilk iş sizi aramaya karar vermişti.”

“Durum böyleyse, anlaşma tarihini bir hafta erteleyebilirim ama daha fazla olmaz.”

“Çok iyisin Ralph. Bugün yüz atmış bin depoziti alacaksın. O zaman benden yüksek teklif veren var mı diye beklemekten başka bir şey kalmayacak.”

“Böyle birinin çıkacağını sanmıyorum,” dedi Vaughan. “Fakat banka adına bir milyon altı yüz binlik teklif yapma yetkin olup olmadığını bilmem lazım.”

“Cedric’in son arzusunu yerine getirmek görevimdir,” deyip telefonu kapattı Sloane.

Üçüncü ve dördüncü telefonları bankanın büyük hissedarlarından ikisineydi ve onlar da destek vereceklerini söylediler. Ama ancak Bayan Hardcastle da bunu onaylarsa.

“Yarın mesai bitiminden önce imzaya hazır belgeler masanızda olacak,” diye teminat verdi Sloane.

Beşinci olarak da İsviçre’deki Zürih Bankası’nı aradı.

Seb sabah ofisten annesini arayıp haberi verdi.

“Çok üzıldüm,” dedi Emma. “Cedric’e ne kadar hayran olduğumu bilirim.”

“Farthings’te sayılı günüm kaldığını düşünmeden edemiyorum, özellikle de Cedric’in yerini Adrian Sloane alacaksa.”

“Sen orasını merak etme, işini düzgün yapan birini kovmak oldukça zordur.”

“Belli ki Sloane ile tanışmamışsın. General olacağını garantilese, Waterloo Savaşı’nın sabahında Wellington’ı bile kopardı.”

“Unutma, Ross Buchanan hâlâ başkan yardımcısı, Cedric’in yerine en uygun aday o olacaktır.”

“Umarım sen haklı çıkarsın,” dedi Seb.

“Eminim ki Cedric, Sloane’ın yaptıklarını Ross’a anlatıyor-

dur. Cenaze ne zaman ve nerede olacakmış mutlaka haber ver bana, babanla birlikte katılmak isteriz.”

“Böyle bir zamanda rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim Bayan Hardcastle, fakat ikimiz de Cedric’in de benden bunu beklediğini biliyoruz.”

Beryl Hardcastle yün şalına sıkıca sarınıp büzüldü, adeta büyük deri koltuğun içinde gözden kaybolmuştu.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye fısıldadı.

“Fazla bir şey değil,” dedi Sloane. “Sadece imzalanması gereken birkaç belge var, sonra Peder Johnson’la cenaze düzenlemelerini konuşacağınızı biliyorum. Peder’in tek endişesi kilisenin perşembe günü Londra’dan gelecek dost ve meslektaşlarla birlikte yerel halk için yeterince büyük olmaması.”

“Aslında kimsenin işinden kalmasını istemezdi,” dedi Beryl.

“Bende onları durdurmaya kalkacak yürek yok.”

“Ne kadar düşüncelisiniz.”

“O bundan çok daha fazlasını hak ediyor,” dedi Sloane. “Fakat çözülmesi gereken küçük bir mesele daha var.” Çantısından üç kalın tomar çıkardı. “Sadece imzanız gerekiyor, böylece bankanın günlük işleri aksamadan sürebilir.”

“Öğleden sonraya kalamaz mı?” diye sordu Beryl. “Oğlum Arnold da Londra’dan geliyor. Muhtemelen biliyorsunuzdur, kendisi Kraliçe’nin danışmanlarından, bankayla ilgili konularda bana yardımcı olur.”

“Maalesef bilmiyordum,” dedi Sloane. “Bay Hardcastle’ın ayarladığı randevulara yetişebilmek için iki treniyle Londra’ya dönmem lazım. Yardımı olacaksa bankaya döner dönmez Arnold’a evrakların kopyalarını gönderirim.” Kadının elini tuttu. “Sadece üç imza lazım Bayan Hardcastle. Fakat kuşkunuz varsa bütün belgeleri okuyabilirsiniz.”

Beryl, Sloane'ın uzattığı kalemı alıp "Herhalde bir sorun olmaz," diyerek küçücük puntıyla yazılmış belgelere baktı. Sloane odadan çıkıp Papaz'ı içeri çağırdı. Sonra Bayan Hardcastle'in yanına diz çöküp ilk tomarın son sayfasını çevirdi, parmağıyla yan yana noktalarla belirtilmiş imza yerini gösterdi. Beryl, hiçbir şeyden haberi olmayan Peder Johnson'ın tanıklığında üç belgeyi de imzaladı.

"Perşembe günü görüşmek üzere," dedi Sloane doğrulup ayağa kalkarken. "Hep birlikte Cedric'in yaptıklarına saygılarımızı ve şükranlarımızı sunacağız o gün."

Sonra da kadını Papaz'la beraber bıraktı.

"Bay Clifton, cuma günü beşte neredeydiniz söyler misiniz?"

"Kız arkadaşım Samantha ile Amsterdam'daydık, Rijksmuseum'u geziyorduk."

"Bay Cedric Hardcastle'ı en son ne zaman görmüştünüz?"

"Perşembe gecesi, Shropshire'deki Shifnal'dan döndüm ve Cadogan Place'teki evine gittim."

"Neden iş saatleri dışında evine gitmenizi istediğini sorabilir miyim, ertesi sabah iş yerinde de görüşebilirdiniz?"

Sebastian bir süre vereceği cevabı düşündü, isterse bankayla ilgili özel bir mesele diyebilirdi ve müfettişin devam etmekten başka seçeneği olmazdı.

"Başkanın isteği üzerine bankanın bir sözleşmesini kontrol etmiştim, üst düzey yöneticilerden birinin arkasından iş çevirdiğine inanmak için sebepleri vardı."

"Peki bunu doğrulayan bir keşifte bulunmuş muydunuz?"

"Evet."

"Bu üst düzey yönetici Bay Adrian Sloane olabilir mi acaba?" Seb sessiz kaldı.

"Bulduklarınızı anlatınca Bay Hardcastle bunu nasıl karşıladı?"

“Söz konusu kişiyi ertesi gün kovacağını söyledi ve kendisi bunu yaparken bankadan mümkün olduğunca uzakta olmamı tavsiye etti.”

“Çünkü kovacağı kişi sizin amirinizdi.”

“Cuma öğleden sonra Amsterdam’da olmamın nedeni buydu,” dedi Seb bunu duymazdan gelerek. “Ama şimdi buna pişmanım.”

“Niçin?”

“Çünkü o gün ofiste olsaydım Bay Hardcastle’ı kurtarabilirdim belki.”

“Aynı koşullarda Bay Sloane’ın da onu kurtaracağına inanıyor musunuz?”

“Babam polislerin asla farazi sorular sormaması gerektiğini söyler.”

“Hepimiz suçları Müfettiş Warwick kadar kolay çözemiyoruz.”

“Sloane’ın Bay Hardcastle’ı öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?” dedi Seb.

“Hayır düşünmüyorum,” dedi Müfettiş. “Ama hayatını kurtarabilirdi belki de. Fakat Müfettiş Warwick bile bunu kolay kolay ispatlayamazdı.”

Huddersfield Piskoposu, “*Abide With Me*” ilahisinin son dize-leri okunurken, altı basamağı çıkıp kürsüdeki yerini aldı.

Kalabalık cemaate bakıp herkesin yerleşmesini bekledi. Oturacak yer bulamayanlardan bazıları koridorda ayakta duruyor, geç gelen bazılarıysa sıraların en arkasındaki boşluğa sığışıyordu.

“Cenazeler doğal olarak hazin olaylardır.” diye söze başladı Piskopos. “Merhum, sadece herkese örnek olacak kusursuz bir hayat sürmüşse daha da hazin olur ve kendisi hakkında konuş-

mak iyice güçleşir. Ancak Cedric Arthur Hardcastle için konuşma hazırlarken konu bulmakta hiç zorlanmadım.

“Cedric’in hayatı bir banka hesabı özeti olarak düşünülrse, hesabındaki her şeyi bu dünyaya bıraktığı söylenebilirdi. Bu değerli Yorkshire’linin inanılmaz öyküsünü anlatmaya nereden başlamalıyım?

“Cedric okulu on beş yaşında bırakmış ve Farthings Bankası’nda babasına katılmıştı. Babasına hem işte hem de evde daima ‘efendim’ diye hitap ederdi. Aslında, babası da tam zamanında emekliye ayrılmış ve oğluna ‘efendim’ diye hitap etmek zorunda kalmamıştı.”

Kalabalıktan hafif kahkahalar duyuldu.

“Cedric iş hayatına stajyer olarak başladı. İki yıl sonra, daha bankada hesap açacak yaşa bile gelmemişken memur oldu. O noktadan müdür yardımcılığına, şube müdürlüğüne ve daha sonra bölge müfettişliğine tırmandı. Sonra da banka tarihinin en genç direktörü oldu. Ve açıkçası kırk iki yaşında bankanın başkanı olduğunda kimse şaşırmadı. O günden itibaren yirmi üç yıl boyunca bu görevini sürdürdü ve bu arada Farthings Bankası bir Yorkshire kentinin yerel bankası olmaksızın Londra’nın en çok saygı gören finans kurumlarından biri olmaya terfi etti.

“Ancak Cedric, İngiltere Bankası’nın başkanı olsa dahi değişmeyecek bir şey vardı, o her zaman, penilerle ilgilendikçe sterlinlerin kendilerine bakabileceğine olan inancıydı.”

“Sence paçayı kurtardık mı?” diye sordu Sloane gergin bir tavırla.

“Bununla son birkaç gün içinde yaptıklarının yasal ve dürüst olup olmadığını soruyorsan cevap evet.”

“Çoğunluğumuz var mı?”

“Var,” dedi bankanın baş yasal danışmanı Malcolm Atkins. “İdari direktör, Şirket Sekreteri ve altı orta düzey direktör yönetim kurulu salonunda seni bekliyor. Bu arada,” diye ekledi, “adamları Huddersfield’de cenaze törenine gitmek yerine Londra’da kalıp yönetim kuruluna katılmaya ikna etmene de hayran kaldım.”

“Seçim sizin dedim sadece. Ya bu dünyada bir yer edineceklerdi ya da öbür dünyada.”

Atkins gülümseyip saatine baktı. “Yanlarına gitmemiz lazım. Neredeyse on oldu.”

İki adam Sloane’ın bürosundan çıkıp kalın halıyla kaplı koridorda sessizce yürüdü. Sloane kurul salonuna girince, tıpkı merhum başkan içeri girince olduğu gibi herkes ayağa kalktı.

Hepsi yerine oturunca Şirket Sekreteri “Baylar,” dedi. “Bu olağanüstü toplantı tek bir amaç için yapılıyor, yani...”

“Cedric Hardcastle’ı her düşündüğümüzde her şeyden çok hatırlamamız gereken bir şey var,” dedi Piskopos. “Sorgusuz sualsiz tam bir Yorkshire’lıydı. Cedric, Yorkshire’nin ilçe değil yurt olduğuna inanırdı. Aslında, Farthings Bankası’nın uluslararası olması için Hong Kong’da değil Manchester’da şube açması gerektiğine inanırdı.”

Piskopos devam etmeden önce kahkahaların dinmesini bekledi.

“Cedric kibirli bir insan değildi ama gururluydu. Her gün hizmet verdiği bankayla gurur duyduğu gibi onca müşteri ve çalışanın kendi rehberliğiyle önderliğinden yararlanmasıyla da gurur duyardı. Bugün burada bulunanların pek çoğu onun bilgeliğinden ve öngörüsünden yararlanmıştır. Fakat onu unutulmaz bir kişi yapacak olan dürüstlüğü, doğruluğu ve iyi ahlakı olacak. Vatandaşlarıyla iş yaparken ortaya koyduğu standartlar

olacak. Ona göre iyi anlaşma demek her iki tarafın da yarar sağladığı anlaşma demekti ve anlaşmalarını yaptığı kişilerle sokakta karşılaştığında mutlulukla selamlaşmalıydı.”

“Bugünkü gündem tek maddeden oluşuyor,” diye devam etti Şirket Sekreteri. “Cedric Hardcastle’ın trajik ölümünün ardından yerine yeni bir başkan seçmek. Önerilen tek isim çok kârlı emlak bölümümüzün başkanı Bay Adrian Sloane. Bay Sloane hissedarlarımıza ödenecek yasal yüzde atmış altıyı çoktan elde etmiş durumda. Fakat bu anlaşmanın kurul tarafından da onaylanması gerektiğine inanıyor.”

Ardından Malcolm Atkins söz aldı. “Farthings Bankası’nın bir sonraki başkanı olarak Adrian Sloane’ı takdim etmekten onur duyuyorum, eminim ki Cedric de böyle olmasını arzu ederdi.”

Kısa süre önce sorumsuz direktörlere katılmış olan Desmond Mellor “Bu öneriyi memnuniyetle destekliyorum,” dedi.

“Lehte oy verenler?” diye sordu Şirket Sekreteri. Sekiz el havaya kalktı. “Oy çokluğuyla karar verilmiştir.”

Sloane ağır ağır yerinden kalktı. “Beyler. İzninizle bana gösterdiğiniz güvene teşekkür ederek başlamak istiyorum. Cedric Hardcastle’dan sonra başkan olmak kolay değil. Trajik koşullarla aramızdan ayrılan birinin yerine geçiyorum. Hepimiz onun uzun yıllar bizimle olacağını sanıyorduk. Kendisine hayranlığım sonsuzdu. Sadece meslektaşım olarak değil dostum olarak görüyordum onu ve şimdi bankayı onun bıraktığı yerden alıp bir sonraki hedefe taşımaktan gurur duyacağımı belirtmek istiyorum. Hepimiz kalkalım ve bu büyük adam için saygı duruşunda bulunalım.”

“Fakat Cedric Hardcastle her şeyden çok bir aile erkeği olarak hatırlanacak,” dedi Piskopos. “Beryl’ı ilkokulda süt dağıtım nöbetinde ona fazladan süt verdiği günden itibaren hep sevdi. Biricik oğlu Arnold’ın Kraliçe Danışmanları’ndan biri olmasıyla da her şeyden çok gurur duyardı. Yalnız çocuğun Leeds yerine neden Oxford’u seçtiğini hiçbir zaman anlayamadı.

“En eski ve en sevgili dostlarımdan biri olan Cedric için son olarak, Sör Thomas Fairfax’ın *Buckingham Düku* eserinden bir alıntı okuyacağım:

*O ne kıskançlığı bildi ne de nefreti;
Ruhu dürüstlük ve doğrulukla besleniyordu,
Ve diğer şeylerin yanı sıra daima
Tevazu denen huyla.”*

Malcolm Atkins şampanya kadehini kaldırdı.

Sloane ilk kez Cedric’in masasındaki yerine otururken “Farthings’in yeni başkanının şerefine,” dedi. “İlk icraatın ne olacak?”

“Başka kimse bir milyon altı yüz bine niye çok ucuz olduğunu anlamadan Shifnal meselesini halletmek.”

“Ya ikinci?” diye sordu Mellor.

“Sebastian Clifton’ı kovmak.” Tükürür gibi söylemişti. “Tabii Hardcastle’a yakın olan ve onun modası geçmiş değerlerine göre davranan diğerlerini de. Bu banka gerçek dünyaya katılmak üzere, tek hedefi de insanlar değil para olacak. Ve hesabını kapatmakla tehdit eden müşteri olursa, özellikle de Yorkshire’liyse bırakın kapatsın. Şimdiden sonra düsturumuz ‘Sadece penilerin varsa bize gelmeye zahmet etme,’ olacak.”

Tabut mezara indirilirken Sebastian gözyaşlarını kimse görmesin diye başını öne eğdi. Ross Buchanan ise duygularını saklamaya kalkışmamıştı bile. Emma ile Harry el eleydi. Hepsi çok iyi ve bilge bir dost kaybetmişti.

Mezarlıktan ağır ağır uzaklaşırken Arnold Hardcastle ile annesi de aralarına katıldı.

“Adrian Sloane niye burada değil?” diye sordu Ross. “Tabii öbür direktörler de?”

“Babam pek üzülmemiştir,” dedi Arnold. “Ölmeden önce Sloane’ı kovmak üzereydi.”

“Sana da söylemiş miydi?” dedi Ross.

“Evet. Cuma sabahı arayıp bir departman başkanı bankanın parasını şahsi işleri için kullanırken yakalanırsa yasal durumun ne olacağını sormuştu.”

“Hangi departman olduğunu da söyledi mi?” diye sordu Ross.

“Gerek yoktu.”

“Olmayan altı direktör mü var dedin?” diye araya girdi Emma.

“Evet,” dedi Ross. “Ne olacak ki?”

“Çoğunluk oluşturuyor. Cedric hayatta olsaydı Sloane’ın niyetini anlardı.”

“Aman Tanrım,” dedi Beryl. “Niye o evrakları imzalattığını şimdi anladım. Cedric hiç affetmeyecek beni.”

“Şimdi ben de dehşete düştüm anne, ama merak etme bankanın yüzde elli biri hâlâ senin.”

“Biri bana da açıklayabilir mi acaba?” diye sordu Harry. “Neden söz ediyorsunuz?”

“Adrian Sloane şu anda kendini Farthings’in yeni başkanı ilan etti,” dedi Sebastian. “En yakın telefon nerede?”

Sebastian saatine göz attı. Ancak bir arama yapacak kadar vakti vardı. Görüş alanındaki tek telefon kulübesini boş görünce sevindi, üstelik bozuk da değildi. Ezbere bildiği numarayı çevirdi.

“Victor Kaufman.”

“Vic, benim Seb.”

“Seb, merhaba. Sesin dünyanın öbür ucundan arıyormuşsun gibi geliyor.”

“Pek sayılmaz. Huddersfield istasyonundayım. Cedric Har-dcastle’ın cenazesindeydim.”

“Ölüm ilanını FT’de okudum. Ne müthiş adammış.”

“Yarısını bile bilemezsin. Zaten o yüzden aradım. Acilen babanı görmem lazım.”

“Sekreterini ararsan randevu ayarlamasını sağlarım.”

“Konuşmak istediğim konu bekleyemez. Onu ya bu gece, ya da en geç yarın sabah görmem lazım.”

“Büyük bir mesele var galiba?”

“Hayatımda karşılaştığım en büyük mesele.”

“O zaman hemen ararım. Ne zaman Londra’da olursun?”

“Trenimin dördü on gece Euston’da olması lazım.”

“O zaman gelince beni...”

Keskin bir düdük sesi duyulunca Seb dönüp baktı ve yeşil bir bayrağın dalgalandığını gördü. Telefonu bıraktı, koşarak perona çıktı ve hareket halindeki trene atladı.

Vagonun arka tarafında bir yere oturdu ve solukları düzelince aklına St. Bede’de Vic’le ilk tanışmaları geldi. Vic ve Bruno

Martinez'le aynı daireyi paylaşıyorlardı ve bu ikili en yakın dostları olmuştu; birisi Yahudi bir göçmenin oğlu, diğeri de Arjantinli bir silah tacirinin oğluydu. Yıllar geçtikçe ayrılmaz bir üçlü olmuşlardı. Seb, Yahudi ne demektir tam bilmediği halde Yahudi arkadaşını korumak için gözüne yumruk yediğinde dostlukları daha da pekişmişti. Ne ırk meselesinden ne de din konularından habersiz bir kör gibiyken önyargının genellikle kahvaltı masasından öğretilen bir şey olduğunu keşfetmişti.

Dikkatini, annesinin cenazeden sonra babasıyla birlikte Bristol'e hareket etmeden önce verdiği bilgece tavsiyeye çevirdi. Onun haklı olduğunu biliyordu.

Vakit bulmuşken iki müsvedde hazırladı. Tren Euston'a vardığında, hem annesinin hem de Cedric'in onayını alır diye umduğu son müsveddeyi yeni bitirmişti.

Sloane el yazısını anında tanıdı. Zarfı yırtarak açtı ve okuduğu her kelimeyle siniri biraz daha arttı.

Sayın Bay Sloane,

Sizin bile Cedric Hardcastle'ın cenaze töreni gerçekleştirirken yönetim kurulunu toplamaya tenezzül edecek kadar alçalacağınızı düşünemezdim. Benim aksime, muhtemelen Cedric bu numaranız karşısında hiç şaşırılmazdı.

Bu işi hallettiğinizi sanabilirsiniz, ama sizi temin ederim ki halletmediniz çünkü çevirdiğiniz sahtekârlık ortaya çıkana kadar peşini bırakmayacağım, çünkü her ikimiz de Cedric'in onun yerine geçmenizi katiyen istemediğini biliyoruz.

Bu mektubu okuduktan sonra artık sizin gibi ahlaksız bir şarlatanla çalışmak istemediğimi duyunca herhalde şaşırmazsınız.

S. Clifton

Sloane öfkesini kontrol edemedi oturduğu yerden fırladı. Doğruca sekreterinin odasına dalıp “O hâlâ binada mı?” diye kükredi.

“Kim?” diye sordu Rachel saf saf.

“Clifton tabii, başka kim olacak?”

“Bana bir mektup verip masanıza bırakmamı istediğinden beri görmedim kendisini.”

Sloane hızla odasından çıkıp Clifton’ı masasında bulmak umuduyla koridorda yürümeye başladı, böylece onu herkesin gözü önünde kovabilecekti.

“Clifton nerede?” diye sordu Sebastian’ın odasına dalarak. Seb’in genç asistanı Bobby Rushton yeni başkana bakıyor ve o taş kesildiği için konuşamıyordu. “Sağır mısın?” dedi Sloane. “Dediğimi duymadın mı? Clifton nerede?”

“Birkaç dakika önce eşyalarını topladı,” diyebildi Rushton. “İstifa ettiğini ve geri dönmeyeceğini söyledi.”

“Zaten birkaç dakika önce kovulmuştu,” dedi Sloane. Sonra genç adama tepeden bakarak “Sen de ona katılabilirsin,” diye ekledi. “Bir saat içinde pılını pırtını topla ve geride Clifton’ın burada çalıştığını gösterecek en ufak bir iz bile kalmadığından emin ol.”

Sloane fırtına gibi odasına dönüp masasına oturdu. Üzeri *Kişisel* damgalı beş zarf daha bekliyordu.

“Cedric Hardcastle ile ancak beş altı kere karşılaşmıştık, çoğu da sosyal ortamlardaydı,” dedi Saul Kaufman. “Hiçbir zaman iş yapmadık ama isterdim, çünkü bir anlaşmanın kontratla değil el sıkışmakla mühürleneceğine inanan nadir kişilerden biriydi.”

“Yeni başkanla kontrat yapsanız bile anlaştığınıza güvenemezseniz,” dedi Seb.

“Adrian Sloane ile hiç tanışmadık, sadece ününü bilirim. O yüzden mi böyle alelacele görüşmek istemiştin?”

“Evet efendim,” dedi Seb. “Başkan kalp krizi geçirdiğinde ben Sloane’ı da içeren büyük bir anlaşmayı inceliyordum.”

“O zaman bildiklerini tane tane anlat ve hiçbir ayrıntıyı atlama.”

Seb, Bay Kaufman’a Savils’ten Ralph Vaughan’dan aldığı telefonda başlayarak anlatmaya başladı. Cedric’in talimatıyla ertesi sabah yaşananları, Shifnal’a gidişini ve Bay Swann’la karşılaşmasıyla günün nasıl bittiğini ve Sloane’ın Shropshire’deki bin dönümlük yere niye o kadar çok para yatırmak istediğini anlattı.

Hikâyesinin sonuna geldiğinde Kaufman’ın yüzünde gizemli bir tebessüm belirmişti.

“Bay Sloane’ın hepimizin gözden kaçırdığı bir hata yapmış olması ihtimali var mı? Çok yakında anlarız, çünkü hükümet bulgularını önümüzdeki birkaç hafta içinde duyurmayı bekliyor.”

“Ama elimizde haftalar yok, sadece birkaç gün var. Unutmayın, ihale yarın beşte kapanacak.”

“Yani Bay Swann’ın hükümetin planını ortaya çıkardığı varsayımına dayanarak Sloane’ın üstüne çıkacak bir fiyat vermemi istiyorsun?”

“Cedric bu riski almaya hazırды.”

“Ve Sloane’ın aksine, Cedric Hardcastle dikkatli bir adam olmasıyla tanınırdı.” Kaufman dua edermiş gibi ellerini birleştirdi ve duasına cevap gelince, “Son bir karara varmadan önce birkaç telefon etmem lazım,” dedi. “Yarın saat 16.40’ta büromda ol. İkna olmuşsam oradan başlarız.”

“Ama o zaman çok geç olur.”

“Hiç sanmam,” dedi Kaufman.

Seb başı dönerek bankadan çıktığında Kaufman'ın bu işi yapacağına tam olarak ikna olmamıştı. Fakat gideceği başka yer yoktu.

Aceleyle eve gitti. O sabah evden çıktığından beri olup biteni bir an önce Samantha ile paylaşmak istiyordu. O her zaman olayları farklı bir açıdan görürdü.

Sam akşam yemeğini hazırlarken Seb sabahki cenaze törenine katılanları ve daha da önemlisi katılmayanları anlattı. Sloane ile kafadarları kendisi Huddersfield'deyken bazı dolaplar çevirmişti... Ve o yüzden yeni bir iş arıyordu.

Sonunda mutfakta volta atmayı kesip oturduğunda Sam "Ama Sloane'm sahtekârın biri olduğunu zaten biliyordun," dedi. "Yani, kendisine karşı olan herkes kent dışındayken yönetim kurulunu toplamasında şaşacak bir şey yok. Eminim ki annen bunu tahmin etmiştir."

"Etti ama o zaman iş işten geçmişti. Yine de Sloane'ı kendi oyunuyla yenebileceğimizi düşünüyorum."

"Kendi oyunuyla değil. Bu durumda Sloane'ın değil, Cedric'in ne yapacağını düşünmeye çalış."

"Ama onu yeneceksem onun gibi düşünmem lazım."

"Muhtemelen. Ama bu onun gibi davranacağın anlamına gelmez."

"Shifnal Çiftliği insanın hayatta bir kez karşılaşacağı fırsatlardan."

"Bu Sloane ile aynı batağa batmak için yeterli bir sebep değil."

"Ama Sam, böyle bir şansı bir daha hiç bulamayabilirim."

"Tabii ki bulursun Seb. Uzun vadeli düşün, o zaman Adrian Sloane ile Cedric Hardcastle arasındaki farkı da anlarsın. Çünkü kesinlikle emin olduğum tek bir şey var, Sloane'ın cenazesine çok az kişi katılacak."

O cuma, Sebastian'ın hayatındaki en uzun gündü. Kaufman'ın ne yapacağını düşünmekten gece de uyuyamamıştı zaten.

Sam, Kings'teki derse katılmak üzere gidince evde dolanıp durdu. Gazete okumaya çalıştı, kahvaltı bulaşıklarını yıkamak için uzun uzun oyalandı, parkta koşuya bile çıktı ama döndüğünde saat henüz on birdi.

Duş yapıp bir fasulye konservesi açtı. Durmadan saatine bakıyordu ama yelkovan ancak atmış saniyede bir hareket ediyordu.

Derme çatma öğle yemeğinden sonra yukarı, yatak odasına çıkıp dolaptan en şık takım elbisesini çıkardı ve yeni ütülenmiş beyaz gömleğini giyip eski okul kravatını taktı. En son olarak, ayakkabılarını cilalayıp bir başçavuşun bile hayran olacağı hale getirdi.

Saat dörtte otobüs durağında Kent'e giden 4 numaralı otobüsü bekliyordu. St. Paul'e gelince otobüsten atladı; ağır ağır yürüdüğü halde saat 16.25'te Kaufman'ın Cheapside'deki bankasının önüne gelmişti. Sokağı dolanmaktan başka çare yoktu. Çeşitli tanıdık kurumun önünden geçerken Square Mile'da çalışmaktan ne kadar hoşlandığını hatırladı. Belirsiz bir süre için işsiz olacağını düşünmekten kaçınmaya çalıştı.

Saat 16.38'de bankaya girip resepsiyon görevlisine "Bay Kaufman'la randevum vardı," dedi.

"Hangi Bay Kaufman?" diye sordu kadın sıcak bir tebessümle bakarak.

"Başkan."

"Teşekkür ederim efendim. Siz oturun, ben kendisine haber vereyim."

Seb lobiyi arşınlayarak el yapımı duvar saatinin bir dakikayı daha tamamlanmasını izledi. Omzuna vurulup "Başkan

bizi ofisinde bekliyor,” sözleri duyulunca daldığı düşüncelerden uyandı. “Seni yukarı çıkarayım.”

Vic’in baba diye hitap etmemesi Seb’i etkiledi. Avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu, asansör en üst kata çıkarken pantolonuna kuruladı. Başkan’ın ofisine girdiklerinde Bay Kaufman’ı telefonda buldular.

“Bu kararı vermeden önce bir meslektaşım la konuşmam lazım Bay Sloane. Saat beş civarında ararım sizi.” Seb dehşete düşmüşe benziyordu ama Kaufman parmağını dudaklarına götürüp susmasını işaret etti. “Tabii uygunsa.”

Sloane almacı yerine bırakıp anında kaldırdı ve sekreterini araya sokmadan bir numara çevirdi.

“Ralph, ben Adrian Sloane.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Vaughan saatine göz atarak. “Bütün gün Shifnal için arayan kimse olmadığını duyunca sevinirsin belki. Yani on beş dakika sonra mülkün senin olduğu kesinleşecek galiba. Beşten hemen sonra ararım, resmi işleri nasıl halledeceğimizi konuşuruz.”

“Bence uygun,” dedi Sloane. “Ama aradığında hattım meşgul olabilir çünkü şu anda Shifnal Çiftliği’nden bile büyük bir anlaşmanın içindeyim.”

“Ama birisi şimdiyle saat beş arasında teklif verecek olursa...”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Sloane. “Sen sadece pazar-tesi sabahı ilk iş kontratı Farthings’e yollamaya bak. Seni bekleyen bir çek olacak.”

“Saat beşe on var,” dedi Vic.

“Sabırlı ol evlat,” dedi yaşlı adam. “Anlaşma yapmaya çalışırken önemli olan tek bir şey vardır. Zamanlama.” Arkasına

yaşlanıp gözlerini kapattı ama uyumuyordu. Sekreterine ne olursa olsun beş on kalayla on geçte arasında rahatsız edilmesini tembih etmişti. Ne Vic ne de Seb başka bir şey söyledi.

Aniden Saul'un gözleri açıldı ve doğruldu. Masasındaki iki telefonun tam istediği şekilde konulup konulmadığını kontrol etti. Beşe altı kala uzanıp siyah telefonu aldı. Mayfair'deki bir emlak şirketini arayıp büyük ortakla konuşmak istedi.

"Bay Kaufman, ne beklenmedik bir zevk," dedi Vaughan. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Saati söylemekle başlayabilirsiniz Bay Vaughan."

"Beşe beş var," dedi şaşkın bir ses. "Niye sordunuz?"

"Çünkü Shropshire'deki Shifnal Çiftliği ihalenizin hâlâ açık olup olmadığından emin olmak istiyorum."

"Kesinlikle açık. Fakat sizi uyarmam lazım, elimde başka bir bankanın bir milyon altı yüz bin sterlinlik teklifi var."

"O zaman ben de bir milyon altı yüz on bin teklif ediyorum."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Vaughan.

"Peki şu anda saat kaç?"

"Beşe üç var."

"Lütfen hattı bırakmayın Bay Vaughan, öbür hatta biri var. Bir saniye sonra size dönerim." Kaufman siyah almacı masasına bırakıp kırmızıyı aldı ve bir numara çevirdi.

Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı. "Adrian Sloane."

"Bay Sloane bankanızın seçkin yatırımcılara teklif ettiği Nijerya petrol hisseleri için arıyorum tekrar. Daha önce dediğim gibi, çok heyecan verici bir fırsata benziyor. En çok ne kadarlık yatırım yapmamıza izin verirsiniz?"

"İki milyon sterlin Bay Kaufman. Daha çok olsun isterdim ama hisselerin büyük çoğunluğu satıldı zaten."

"Meslektaşlarıma danışmam için biraz bekleyebilir misiniz?"

"Elbette Bay Kaufman."

Saul bu kez kırmızı almacı masaya bırakıp siyahı aldı.

“Beklettiğim için özür dilerim Bay Vaughan, fakat size tekrar saati sormam lazım. Saatiniz kaç şu anda?”

“Beşe bir var.”

“Harika. Şu anda kapıya gidebilir misiniz acaba?”

Kaufman yine siyah almacı masaya bırakıp kırmızıyı aldı. “Meslektaşım iki milyon yatırdığımız takdirde yeni şirketin yönetim kurulunda yer alıp almayacağımızı soruyor.”

“Kesinlikle evet,” dedi Sloane. “Aslında hisselerin yüzde onuna sahip olacağınız için iki yer bile teklif edebilirim kurulda.”

“Müsadenizle meslektaşına tekrar danışayım.” Kırmızı telefon almacı yerine kondu ve Kaufman siyah telefonu kaldırdı.

“Kapıyı açınca ne buldunuz Bay Vaughan?”

“Bir ulak içinde yüz atmış bir bin sterlinlik banker makbuzu olan bir zarf verdi.”

“Yani anlaşılmayı tamamlamak için gereken yüzde onu. Şu anda saat kaç Bay Vaughan?”

“Beşi iki geçiyor.”

“O zaman anlaşma tamamlandı demek ki. Ve otuz gün içinde geri kalan yüzde doksanı da ödersem Shifnal Çiftliği benim olacak.”

“Kesinlikle öyle olacak,” dedi Vaughan, Sloane’a ihaleyi kaybettiğini söylemek için nasıl sabırsızlandığını belli etmek istememişti.

Kaufman siyah telefonun almacını yerine bırakıp kırmızıya dönmeden önce “İyi bir hafta sonu dilerim,” dedi.

“Bay Sloane, bu heyecan verici projeye iki milyon sterlin yatırmak istiyordum.” Kaufman, Sloane’ın yüzündeki ifadeyi görmek istedi. “Fakat maalesef meslektaşlarımı ikna edemedim. O yüzden teklifimi üzümlere geri çekiyorum. Hisselerin çoğunun zaten satılmış olduğunu söylediğiniz için, çok sorun yaşayacağınızı sanmıyorum.”

Sebastian, Samantha'ya Bay Kaufman'ın Shifnal Çiftliği için yaptıklarını sırasıyla anlatmadı çünkü sonunda kaybeden Sloane olsa bile onaylamayacağını biliyordu. Sadece Kaufman'ın iş teklif ettiğini söyledi.

"Ama onun bankasında emlak departmanı yok sanıyordum."

"Artık var," dedi Seb. "Kendi departmanımı kurmamı istedi. Başlangıçta ufak tefek işlerle gideceğiz ama genişlemeye açık olacağız, tabii kendimi kanıtlayabilirsem."

"Harika bir haber," dedi Sam, Seb'e sarılarak.

"Sloane istifa edenler dışında Rachel'la benim tüm ekibimi kovduğu için çalışan bulmak da zor olmayacak."

"Rachel mı?"

"Cedric'in sekreteriydi ama yeni düzende sadece bir hafta kaldı. Bana katılmasını istedim. Pazartesi temiz bir sayfayla başlıyoruz. Tam da temiz sayfa sayılmaz aslında çünkü Sloane asistanımı da kovmuş ve benden kalan ne varsa temizlemesini emretmiş, yani üstünde çalıştığım bütün dosyalar onda, Cheap-side gelip hepsini bana verdi."

"Bu yasal mı?"

"Kimin umurunda, Sloane asla anlamaz zaten."

"Farthings Bankası, Adrian Sloane'dan ibaret değil. Senin de hâlâ bankaya karşı yükümlülüklerin var."

"Sloane'ın bana davranışından sonra da mı?"

"Hayır, Cedric'in sana davranışından sonra."

“Ama bu Shifnal Çiftliği’ne uygulanmaz çünkü Sloane o konuda Cedric’in arkasından iş çeviriyordu.”

“Şimdi de sen aynı şeyi yapıyorsun.”

“Chelsea’de bir daire almamıza olanak sağlayacaksa bal gibi de yaparım.”

“Bütün borçlarını ödeyene kadar bir şey satın almayı düşünmememiz lazım.”

“Bay Kaufman, hükümet duyuruyu yaptığı zaman kırk bin sterlin bonus vereceğine söz verdi, yani o zaman borcum filan kalmayacak.”

“Tabii hükümet o duyuruyu yaparsa,” dedi Sam. “Para eline geçmeden harcamaya başlama. Ve her şey umduğun gibi gitse bile Bay Swann’a sekiz bin sterlin borcun olduğunu unutma, yani belki de taşınmayı düşünmemiz için henüz erken.”

Seb’in Sam’e bahsetmemeye karar verdiği bir şey de buydu.

Seb birkaç hafta boyunca Cedric’i bile etkileyecek bir performansla çalıştı ve Rachel ile eski Farthings ekibinin yardımıyla Bay Kaufman’ın beklediğinden çok önce belli yerlere geldiler.

Seb sadece eski müşterileriyle tekrar iş yapmakla tatmin olmamış, kendini Sloane’ın bundan çok fazlasını hak ettiğine ikna ederek yağmacı korsanlar gibi Farthings’in başka müşterilerini de çekip almıştı.

Kaufman’ın bankasında çalışmaya başlamasından üç ay kadar sonra Başkan onu ofisine çağırdı.

Seb daha kapıyı kapatmadan Kaufman “Bu sabah *Financial Times*’ı okudun mu?” diye sordu.

“Sadece ilk sayfasıyla emlak bölümünü. Neden?”

“Çünkü Bay Swann’ın öngörüsünün doğru olduğunu anlamak üzereyiz.” Seb, Kaufman’ın sözünü kesmedi. “Anlaşılan Ulaştırma Bakanı bugün öğleden sonra saat üçte Kamara’da

bir açıklama yapacakmış. Belki de Vic'le gidip ne dediğini dinleseniz iyi olur, hemen beni arayıp servet mi kazandım yoksa servet mi kaybettim söylersiniz.”

Seb ofisine döner dönmez Avam Kamarası'ndan Giles dayıyı aradı ve öğleden sonra için dışarıdan gelenler galerisinden birkaç bilet ayarlayıp ayarlayamayacağım sordu. Böylece arkadaşıyla gidip ulaştırma bakanını dinleyebilirlerdi.

“Ana Lobi'ye bırakırım,” dedi Giles.

Giles telefonu kapayıp gündem metnine baktı ve Sebastian'm sadece Shropshire'da yaşayan bir avuç insanı ilgilendirecek kararı neden dinlemek istediğini merak etti.

Ulaştırma Bakanı açıklamasını yapmadan çok önce Seb ile Vic galerinin dördüncü sırasındaki yerlerini almışlardı. Giles dayı hükümete ait sıralardan gülümseyerek onlara baktı, hâlâ yeğenin merakından ötürü şaşkındı.

İki genç bankacı yeşil sıraya ilişmiş beklerken ulaştırma bakanı kürsüye davet edildi.

Bakan kürsüye çıkıp “Kamara'ya bakanlığım tarafından Shropshire'den geçecek otoyolda hangi güzergahın seçildiğini açıklamak üzere buradayım,” dedi.

Duvarda SESSİZ OLUNUZ yazan bir uyarı olmasa bakan yeni otoyol uzantısı için Shifnal Çiftliği'ni de içeren güzergâhtan söz ettiğinde Seb ayağa fırlayabilirdi.

Yerel üyelerin sorularına da yanıt verdikten sonra Ulaştırma Bakanı yerini Dışişleri Bakanı'na bıraktı.

Seb'le Vic hükümetin Güney Afrika'ya uygulamayı düşündüğü yaptırımlarla hiç ilgilenmedikleri için sessizce galeriden çıkıp ana lobiye indiler ve Parlamento Meydanı'na çıktılar. Seb ancak o zaman havaya sıçrayıp “Başardık!” diye haykırdı.

Ertesi sabah uykulu bir Sebastian kahvaltı için ortaya çıktığında Samantha *Guardian*'ı okuyordu.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu. "Geldiğini bile duymadım."

"Vic'le kutlama yapıyorduk. Özür dilerim, arayıp haber vermem lazımdı."

"Neyi kutladınız?" diye sordu Sam ama kâsesine mısır gevreği dolduran Seb yanıt vermedi.

"Bay Swann'm yeni otoyolun Shifnal Çiftliği'nden geçeceğini tahmin etmiş olmasını olabilir mi," dedi Sam önündeki gazeteye bakarak. "*Guardian*, bir avuç spekülâtörün küçük servetler elde ettiğini yazıyor." Gazeteyi Seb'e uzattı, o da sadece manşete bakmakla yetindi.

Bir yandan kahvaltısını eden Seb, "Anlaman lazım," dedi. "Artık Chelsea'da ev alabiliriz demek."

"Bay Swann'ın Shifnal'daki tiyatrosunu yapmasına yetecek para da kalacak mı?"

"Bu şeye bağlı..."

"Neye? Adama söz verdin, tahmini doğru çıkarsa o 8.234 sterlini ödeyecektin."

"Ama ben yılda dört bin sterlin kazanıyorum sadece," diye itiraz etti Seb.

"Ve kırk bin dolar ikramiye almak üzeresin."

"Gelir vergisi de vereceğim o paradan."

"Bağış yaparsan vermezsın."

"Ama yazılı bir şey yok ki."

"Seb, az önce dediklerimi duymadın mı?"

"Ne olursa olsun," diye ekledi Seb çabucak. "Servet kazanacak olan Bay Kaufman, ben değilim."

"İlk başta riski alan ve bir servet kaydebilecek olan da o. Seninse kaybedecek bir şeyin yoktu, her durumda kazanacaktın."

“Anlamıyorsun,” diye söze başladı Seb.

“Gayet iyi anlıyorum,” dedi Sam, o arada Seb kâsesini kenara itip masadan kalkmıştı.

“Gitmem lazım,” dedi. “Zaten geç kaldım ve çok işim var bugün.”

“Bay Swann’ın kazandırdığı parayı nasıl harcayacağına karar vermek gibi mi?”

Seb öpmek üzere eğildi ama Sam başını çevirdi.

“İşin doğrusu, Bay Swann’a para vermeye hiç niyetin yoktu, öyle değil mi?”

Seb bu soruya cevap vermek için durmadı ve dönüp kapıya doğru yürüdü.

“Göremiyor musun, Bay Swann’a parasını vermezsen Adrian Sloane kadar kötü olacaksın.” Sam duygulanmıştı.

Seb hiçbir şey demeden çantasını aldı ve vedalaşmadan evden çıktı. Caddeye gelince bir taksi çevirdi. Yolda giderken Saul Kaufman gibi kendi arabasına ve şoförüne ne zaman kavuşacağını merak etmeye başladı. Ama aklı sürekli Sam’e ve söylediklerine takılıyordu: “Adrian Sloane kadar kötü olacaksın.”

Seb bu gece Mirabelle’den iki kişilik bir masa ayırtırdı ve banka işlerinden hiç söz etmezlerdi. Öğle tatilinde de Hatton Garden’de Bay Gard’ı görmeye gider ve o markazit broşu alırdı. O zaman Sam de mutlaka Sebastian Clifton’la nişanlı olmanın avantajlarını takdir etmeye başlardı.

“Her zamanki masanız mı Bay Kaufman?”

Seb garsonun bu soruyu kendisine de sormasının ne kadar zaman alacağını merak etti.

Grill Room’daki öğle yemeğinde, Başkan’a sahiplerinin henüz gerçek değerini fark etmediği bir-iki arazi daha bulduğunu anlattı.

İçkiyi biraz fazla kaçırdığı öğle yemeğinden sonra taksiye atlayıp Hatton Garden'a gitti. Bay Gard kasayı açıp en üstten üçüncü tepsiyi çıkardı. Seb mücevherin hâlâ orada olduğunu görünce sevindi. Victoria tarzı markazitin etrafında Sam'in dayanılmaz bulacağından emin olduğu elmaslar vardı.

Taksiyle Islington'a dönerken, Mirabelle'deki akşam yemeğinden sonra Sam'i de kendisi gibi düşünmeye ikna edebileceğini tahmin ediyordu.

Anahtarı kilitte çevirirken ilk düşüncesi burada uzun süre kalmak zorunda olmadıklarıydı ama bütün ışıkların kapalı olduğunu görünce şaşırdı. Acaba Sam akşam dersine mi katılmıştı? Işığı yakar yakmaz bir tuhaflık olduğunu hissetti. Eksik bir şey vardı ama neydi? İkisinin Central Park'ta çektiği fotoğraf, Jessica'nın çizimlerinden biri ve Sam'in *Gece Bekçisi* romanı da dahil bir sürü kişisel eşya yerinde yoktu.

Koşarak yatak odasına gidip gardırobun Sam'e ait kısmı açtı. Boştu. Yatağın altına bakınca Sam'in valizlerinin de yerinde olmadığını gördü.

"Hayır, hayır," diye bağııyordu Seb yatak odasından mutfığa giderken. Sonunda zarfı gördü. Üzerinde adı yazan zarf küçük deri kırmızı kutunun altında duruyordu. Zarfı yırtarak açtı ve Sam'in güçlü el yazısıyla yazılmış mektubu çıkardı.

Çok sevgili Seb,

Bu hayatımda yazdığım en zor mektup, çünkü sen benim hayatımsın. Fakat, Agnews Galerisi'ne gelip sahip olduğu her peniyi kardeşinin çizimlerinden birini almak için harcayan adamla bu sabah kahvaltı ettiğim adamın aynı kişi olmamasından korkuyorum.

Cedric'le çalışmaktan onca gurur duyan ve Adrian Sloane'ın temsil ettiği her şeye karşı duran erkek, şimdi Bay Swann'a karşı hiç yükümlülük hissetmeyen, onu sadece büyük

bir ikramiye almasını sağlayan biri olarak gören erkekle aynı kişi değil. Bay Swann'ın sözlerini de mi unuttun? Harry Clifton'ın oğluysan benim için yeterli, demişti.

Bugün Cedric hayatta olsa bunların hiçbiri olmazdı, çünkü mutlaka verdiğin sözü yerine getirmeni sağlardı ve bunu yapmazsan senin yerine o yapardı.

Kariyerinin giderek gleneceğinden ve elini attığın her alanda büyük başarı sağlayacağından hiç kuşkum yok. Fakat bu, benim de bir parçası olmak isteyeceğim türden bir başarı değil.

Ben, Harry ile Emma Clifton'ın oğluna, Jessica Clifton'ın kardeşine aşık oldum ve bir sürü başka nedenle de Seb Clifton'ın karısı olmak istedim. Fakat artık öyle biri yok. Her şeye rağmen birlikte geçirdiğimiz kısa süreyi hayatım boyunca hazine olarak kabul edeceğim.

Samantha

Sebastian dizlerinin üzerine kt. Kulaklarında Sam'in babasının sözleri ınılıyordu. "Samantha'nım da annen gibi standartları vardır, sıradan faniler bunları ağır bulur, ancak baban gibi aynı ahlak değerlerine sahip olanlar bunlara uyabilir."

LEYDÌ VIRGINIA
FENWICK
1966

“Leydi Hazretleri evde mi bakayım,” dedi Uşak.

Ne gülünç bir laf, diye düşündü Leydi Virginia. Morton evde olup olmadığını gayet iyi biliyor. Aslında, leydi hazretleri seninle konuşacak mı bakalım, demek istiyor.

Uşak odaya girince “Kimmiş Morton?” dedi Leydi Virginia.

“Bayan Priscilla Bingham leydim.”

“Bayan Bingham için evdeyim tabii ki,” dedi Virginia yanındaki telefonu kaldırarak. “Priscilla hayatım.”

“Virginia hayatım.”

“Çok oldu.”

“Çok fazla, sana anlatacak o kadar şeyim var ki.”

“Gelip Londra’da birkaç gün kalsana. Eski günlerdeki gibi. Aışverişe çıkarız, gösteriye gideriz, bir-iki yeni restoran keşfederiz, hatta Annabel’e gideriz ki orada arada sırada görünmek gerek, değil mi tatlım?”

“Kulağa harika geliyor. Ajandama bakıp arayacağım.”

Virginia telefonu bırakıp arkadaşını düşündü. Mablethorpe Hall’a gittiğinden beri pek görüşmemişlerdi, o zaman da Priscilla’nın kocası Robert korkunç davranmıştı. Daha da kötüsü, o günden bu yana Robert öbür tarafa geçmiş ve düşmana katılmıştı. Barrington Ulaşım’ın yönetim kuruluna girmekle de kalmamış, bir de Virginia’nın temsilcisi Binbaşı Fisher’in sonunda kuruldan atılmasında rol oynamıştı. Bunlar yetmezmiş gibi, Virginia’nın *Buckingham*’ın ilk New York seferine katılması

için ısrar etmişti, hem de Virginia birinci sınıf kamara teklifini reddettiğini söylediği halde.

Priscilla iki hafta sonra döndüğünde Virginia'ya yolculuğun ilk gecesinde çok kötü bir şeyler olduğunu ama Robert'ın ona bilgi vermeyi kabul etmediğini anlatmıştı. Virginia bu konuyu sonuna kadar öğrenmeye yemin etmişti ama beklemek zorundaydı çünkü şimdilik kafasında Emma Clifton değil, Robert Bingham vardı.

Birkaç gün sonra Priscilla, Virginia'nın dairesine geldiğinde yolculuk boyunca yaşanan tüm felaketleri nefes almadan sıraladı, bunlara o iğrenç Emma Clifton'la geçirmek zorunda kaldığı feci akşam yemeği de dahildi. Yemekler yenecek gibi değildi, şarap mantar kokusuyla bozulmuştu ve personel Butlins'ten gelmiş gibiydi. Fakat Priscilla, Bayan Clifton'a birkaç kere haddini bildirdiğinden emindi.

"Peki ilk gece neler olduğunu öğrendin mi?" diye sordu Virginia.

"Hayır, ama Robert'ın öbür direktörlere gerçek ortaya çıkarsa Başkan'ın çekilmek zorunda kalacağını ve şirketin iflasla bile karşılaşabileceğini söylediğini duydum. Bunun iftira davana yardımı olacağı da kesin."

Virginia arkadaşına davanın beklemede olduğunu, çünkü aşırı pahalı avukatlarının kazanma ihtimalini yüzde elliden yüksek görmediğini ve en son banka dökümlerinin bu riski alacak kadar iyi durumda olmadığını ortaya koyduğunu söylemişti. Ancak, Bob Bingham için planladıkları yüzde elli-elli değildi. Adam servetinin en az yarısını kaybedecekti. Ve onun hesabını gördükten sonra Virginia dikkatini Emma Clifton ile o donanma kazasına çevirecekti. Fakat Bob Bingham planı başarıya ulaşırsa yine Binbaşı Alex Fisher'ın yardımına ihtiyacı olacaktı, o da Barrington Ailesi'nden neredeyse kendisi kadar nefret ediyordu.

Priscilla, birkaç günlüğüne The Bolttons'taki evlerinde kalacağını, böylece Virginia ile de vakit geçirebileceğini bildirdiğinde Bob Bingham memnun olmamıştı. Kadının bir niyeti olduğunu hissediyordu ve aklından neler geçtiğini tahmin etmek çok zor değildi.

Priscilla'nın bir hafta evden uzak olmasının tek yararı birkaç günlüğüne Clive'ı Mablethorpe'a davet etme imkânı vermesiydi. Clive kısa süre önce terfi etmişti ve artık Bob'un mali desteğine ihtiyacı yoktu. Aslında, Jessica'nın trajik ölümü yüzünden bağımsızlığına bu kadar düşkün hale gelmesi de mümkündü. Bob, Jessica Clifton'ın kendi canına kıydığı korkunç geceden sonra oğlunu çok az görmüştü ve Priscilla o suç ortağı kadını hafta sonu için yanlarına davet etmese bu asla olmayacaktı. Karısı, Virginia'nın ilk başta daveti reddettiğini ama Jessica Clifton'ın da davetliler arasında olduğunu ve Clive'in o hafta sonu kıza evlenme teklif edeceğini duyunca fikrini değiştirdiğini ancak sonradan söylemişti.

Bob, Barrington'ın son yönetim kurulu toplantısının notlarına odaklanmak istediği için o rezil kadını aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Genç Sebastian'la aynı fikirdeydi, onu bu şekilde düşünmekten vazgeçmeliydi, ne de olsa çocuk daha şimdiden yetenekli bir direktör olduğunu kanıtlamıştı ve kurulda bundan kuşku duyan çok az kişi vardı, zamanla şirketin bir sonraki başkanı da olacaktı. Ve anlaşılan yeni hayatı yolundaydı, babası özel hayatının berbat olduğunu çıtılatmış olsa da, Sebastian, Kaufman'ın yanında gayet iyi iş çıkarıyordu.

Bob Bingham ile Harry Clifton, Jessica dışında çok az ortak noktaları olduğu halde son birkaç yıl içinde arkadaş olmuştu. Harry bir Rönesans adamıydı, işi kelimelerleyleydi, Anatoly Babakov'un arkasında durmaktan vazgeçmemesi halkı etkili-

yordu. Öte yandan Bob iş adamıydı, bilançolarla uğraşırdı ve ancak tatillerde kitap okurdu. Belki de iki adamı bir araya getiren sadece kriket oyunuydu, tabii Gloucestershire ile Yorkshir'e'nin karşılaştığı maçlar hariç.

Bob dikkatini Sebastian tarafından sunulacak olan ve şirketin neden yeni bir lüks transatlantiğe yatırım yapmaması gerektiğini açıklayan sunuma çevirdi.

Uşak kapıyı kapatmadan önce monoton bir sesle “Binbaşı Fisher,” diye duyurdu.

“Alex, seni yeniden görmek ne güzel,” dedi Virginia adama duble cin tonik hazırlarken. “Umarım her şey yolundadır.”

“Tower Köprüsü gibi inip kalkıyor,” dedi Alex içkisini alarak. Leydi Virginia’nın ancak bir şey isteyeceği zaman onu davet ettiğini gayet iyi bilirdi. Şikâyetçi değildi; Barrington’daki yerini kaybettiğinden beri tam anlamıyla iyi sayılmazdı. Virginia konuya girmek için vakit kaybetmedi.

“Birkaç yıl önce Bob Bingham’a yaptığımız başarılı küçük dalışımızı hatırlıyor musun?”

“Hiç unutabilir miyim,” dedi Alex. Sonra da “Unutma, böyle bir şeyi asla tekrar yapmak istemem,” diye alelacele ekledi.

“Yok, aklımdaki bu değildi. Fakat benim için ufak bir araştırma yapman lazım. Bingham’ın ne kadar ettiğini bilmek istiyorum. Şirketi, hisseleri, mülkleri, özellikle mülkleri.. Vergi-cilerin bilmesini istemediği başka gelir kaynakları olup olmadığını öğrenmeliyim. Derine in ve önemsiz bile görünse hiçbir ayrıntıyı atlama.”

“Ve...”

“Saatine beş sterlin ve masraflarını alacaksın, ayrıca çalışmandan tatmin olursam yirmi beş bin sterlinlik ikramiye.”

Alex gülümsedi. Virginia geçmişte bir kere olsun vaat ettiği

ikramiyeyi ödememişti ve masraflar dediği de üçüncü sınıfta yolculuk masraflarıydı, gece dışarıda konaklama yapmaması gerekiyordu. Fakat şimdiki durumuna bakınca saatte beş sterlini reddedecek hali de yoktu.

“Raporumu ne zamana istiyorsun?”

“On gün sonra Alex. O zaman sana başka bir görev daha vereceğim, hem de evine daha yakın bir yerde.”

Virginia, Priscilla Bingham’ın Londra ziyaretini askeri titizlikle hazırladı. Hiçbir şeyi şansa bırakmadı.

Pazartesi günü yarışın bitiş noktasında Lort Malmsbury’ye katılmak üzere arabayla Epsom’a gittiler. Belli ki Priscilla kraliyete ait rozet taşımaktan mutlu görünüyordu, bir sürü erkek Hartnell giysilerine ve Jackie Kennedy tarzı küçük şapkasına iltifat ediyordu. Yıllardır böyle bir ilgi görmemişti.

Salı günü Simpsons’taki hafif öğle yemeğinden sonra Ziyafet Evi’ndeki resepsiyonda birkaç kadeh içki içtiler, sonra da Savoy’da Kızıl Haç yararına düzenlenen gala yemeğine katıldılar. Burada Matt Monro konuklara serenat yapıyordu.

Çarşamba sıra Kraliçe Kulüp’teydi, burada da genç Galler Prensi’nin kaptanlık yaptığı Windsor takımıyla konuk Arjantin takımı arasındaki polo maçını izlediler ve Priscilla gözünü adamlardan ayıramadı. Geceyse pek çok kaşı havaya kaldıran yeni *Hair* müzikaline biletleri vardı.

Perşembe günü, Virginia kim bilir nasıl bilet bulabildiyse Buckingham Sarayı’ndaki bahçe partisine katıldılar ve Priscilla, Prenses Alexandra’ya takdim edildi. Aynı gece Dük Bridgwater ve en büyük oğlu Bofie ile yemek yediler ve bu kez adam gözlerini Priscilla’dan ayıramadı. Hatta, Virginia, teşviklerine rağmen adamı fazla abarttığı için uyarmak zorunda kalmıştı.

Cuma, Priscilla o kadar yorulmuştı ki sabahı yatağında geçirdi ve kuaförüyle randevusuna zor yetişti. Gece Covent Garden'de bir *Giselle* sahnelemesi izlediler.

Cumartesi sabahı Horse Guards'a bakan İskoç Ofisi'nde düzenlenen töreni seyrettiler. Geceyse Virginia'nın dairesinde sakin bir akşam yemeği yediler. "Londra'da hiç kimse Cumartesi geceleri dışarı çıkmak istemez," diye açıkladı Virginia. "Caddeler yabancılarla, maç izlemeye gelen holiganlarla dolu olur." Fakat Virginia daha sonra o geceyi arkadaşının aklına ilk kuşku tohumlarını atmak için kullanmak niyetindeydi.

"Ne haftaydı," dedi Priscilla yemeğe otururken. "Ne çok eğlendim ve yarın bir de Mablethorpe'ye dönmek zorundayım."

"Dönmen şart değil," dedi Virginia.

"Ama Robert bekler."

"Sahiden mi? Açıkçası, Londra'da birkaç gün daha geçirdiğini fark eder mi bilmiyorum."

Priscilla çatal bıçağını bıraktı, belli ki teklifi düşünüyordu. İşin doğrusu Virginia onun Londra'da bir gün daha kalmasını istemiyordu, çünkü yorulmuştu ve ertesi hafta için bir planı yoktu.

Morton, Priscilla'nın şarabını tazelerken Virginia "Robert'tan ayrılmayı düşündün mü hiç?" diye sordu.

"Sürekli. Ama onsuz nasıl ayakta kalabilirim?"

"Bence daha bile iyi olursun. Ne de olsa, Boltons'ta güzel bir evin var zaten, ayrıca..."

"Ama ev benim değil ki."

"Ama olabilir," dedi Virginia konuyu istediği yere çekmek için.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç hafta önce *Telegraph*'ın iş dünyası bölümünde Robert hakkındaki yazıyı okumuş muydun?"

"Hiçbir gazetenin o bölümünü okumam."

“Bu yazı çok aydınlatıcıydı. Anlaşılan Bingham’ın Balık Ezmesi’ne yaklaşık on beş milyon değer biçiliyor, hiç borcu yok ve bol bol nakit rezervi var.”

“Ama Robert’ı bırakırsam şirketle alakam olsun istemem.”

“Alakan olması gerekmez. Mablethorpe Hall, Boltons’taki ev ve Güney Fransa’daki villayla şirket bankasında yatan üç milyon, Robert’ın varlıklarının yarısı bile etmiyor. Ve yirmi altı yıllık evlilikten, kocan iş peşinde hep uzakta olduğu için kendi başına büyüttüğün oğlundan sonra yüzde elli almak senin hakkın.”

“Şirket hesabında üç milyon olduğunu nereden biliyorsun?”

“İsteyen vergi dairesinden öğrenebilir. Kesin olarak söylemek gerekirse 3.142.900 sterlin.”

“Hiç bilmiyordum.”

“Yine de ne karar verirsen ver, ben daima seni destekleyeceğim hayatım.”

Bir sonraki cuma Mablethorpe Hall’dan gözyaşları içinde telefon geldiğinde Virginia bile şaşırdı.

“Çok yalnızım,” diye sızlandı Priscilla. “burada yapacak hiçbir şey yok.”

“O zaman Londra’ya gelip birkaç gün bende kalsana hayatım. Bofie Bridgwater de daha dün seni soruyordu.”

Priscilla ertesi öğleden sonra Virginia’nın kapısından girer girmez “İyi bir boşanma avukatı tanıyor musun?” diye sordu.

“En iyisini,” diye yanıt verdi Virginia. “Ne de olsa kadın iki kere işimi gördü.”

Yirmi iki gün sonra Robert Bingham’a boşanma ilamı teslim edildi. Fakat Binbaşı Fisher hâlâ ikramiyesini almamıştı.

Yargıç Bayan Havers mahkeme salonuna girince herkes ayağa kalktı. Yargıç yerine geçip mahkemelik olan taraflara baktı. Her iki tarafın iddiasını da dikkatle okumuştı ve karşılaştığı binlerce boşanmadan sonra neler olacağını gayet iyi biliyordu.

“Bayan Everitt.”

Priscilla'nın avukatı derhal ayağa kalktı. “Leydim,” dedi.

“Anladığım kadarıyla iki taraf arasında bir anlaşmaya varılmış ve mümkünse anlaşma koşullarını anlatmanızı rica ediyorum.

“Elbette leydim. Bu davada davacı Bayan Priscilla Bingham'ı temsil ediyorum, değerli dostum Bay Brooke da davalı Bay Bingham'ın temsilcisi. Sayın leydim, Bayan Bingham davalıyla yirmi altı yıldır evli. Bu zaman zarfında sadık, sevecen, görevlerinin bilincinde bir eş oldu. Clive adında bir erkek çocuk doğurdu ve kocasının iş gezileri yüzünden çocuğu kendi başına büyüttü.”

Bob “Bir dadı, bir aşçı, bir oda hizmetçisi ve bir temizlikçiyle beraber,” diye fısıldayınca avukatı not aldı.

“Sayın leydim, okul tatillerinde bile bir an önce Grimsby'deki fabrikasına dönmek isteyen Bay Bingham oğlu ve eşiyle bir haftadan fazla kalmazdı. Bu yüzden Bayan Bingham'ın son yirmi altı yıldır yaşadığı aile eviyle birlikte Londra'daki evi ve Güney Fransa'da Cap Ferrat yakınlarındaki villayı almasını talep ediyoruz. Kendisi burada oğluyla uzun yaz tatilleri geçirmiştir. Bayan Bingham ayrıca mahkemeden bu üç evin bakımını yapmak ve alışık olduğu hayatı sürdürmek için üç milyon talep ediyor. Şunu da belirtmem lazım ki leydim, bu miktar Bay Bingham'ın hatırı sayılır servetinin yüzde ellisinden azdır.” Bayan Everitt yerine oturdu.

“Peki Bay Bingham bu koşullara razı mı Bay Brooke?”

Robert'ın avukatı ağır ağır kalktı, cübbesinin yakalarını tuttu. "Öyle sayın leydim," dedi. "Bay Bingham aile şirketi Bingham Balık Ezmesi'ni alacak, zaten şirket büyükbabası tarafından yüz yıldan uzun bir süre önce kurulmuştur. Başka bir talebi yoktur."

"O zaman tamam," dedi Yargıç, "ancak son kararımı vermeden önce daima her iki tarafın da paylaşım ile ilgili rızasını alırım, böylece ileride karşılıklı suçlamalar veya teklifi anlamamıştım iddiaları olmaz. Bay Bingham..." Robert'ın avukatı hafifçe dürtünce Bob ayağa fırladı. "Bu paylaşım sizin için tatmin edici mi?"

"Evet sayın leydim."

"Teşekkür ederim Bay Bingham." Salonun öbür tarafına döndü. Aynı soruyu Bayan Bingham'a yöneltti.

Priscilla da ayağa fırlayıp yargıca gülümsedi. "Ben de tatmin oldum," dedi. "Aslında eski kocama iki parçadan kendi istediğini seçmesini önermekten mutlu olurum."

Yargıç "Ne kadar anlayışlısınız," derken önceden prova edilmeyen bu sözleri beklemeyen iki avukatın da kaşları havaya kalkmıştı. Her ne kadar sonucu etkilemese de avukatlar şaşırtılmayı hiç sevmezdi.

"O zaman Bay Bingham'a tekrar soracağım. Fakat dikkatle düşünülmesi gereken bir konu olduğu için Bay Bingham'a bir gece düşünme fırsatı vereceğim. Mahkeme yarın sabah ona kadar ertelenmiştir."

Bob derhal ayağa fırlamıştı. "Çok nazıksınız sayın leydim ama ben zaten..."

Bob'un avukatı onu geri çekti çünkü Yargıç Bayan Havers salondan çıkmıştı bile.

Bob için günün ilk sürprizi buysa, ikincisi de Sebastian Clifton'ın arka sıralarda oturmuş sessizce not tutmasıydı. Seb akşam yemeğine davet edince biraz daha şaşırdı.

“Gece Lincolnshire’a dönmeyi planlamıştım ama zaten sabah mahkemeye çıkmam lazım, teklifini zevkle kabul ediyorum.”

İkisi birden Priscilla’nın Virginia’nın kolunda salondan çıkışını izlediler. Kadın sessizce ağlıyordu.

“Bu kadını öldürebilirim,” dedi Bob. “Ömür boyu hapiste kalmaya da seve seve katlanırım.”

“Gerekli olacağını sanmıyorum,” dedi Seb. “Sanırım Leydi Virginia ile başa çıkmak için çok daha iyi bir çözümüm var.”

Ertesi sabah saat onda Yargıç Bayan Havers salona girdiğinde herkes yerini almıştı. Yargıç yerini aldıktan sonra avukatlara bakarak “Çözülecek tek bir mesele kaldı ki o da Bay Bingham’ın hangi parçayı alacağı,” dedi.

Bob yerinden kalktı. “Bana bir gece düşünme fırsatı verdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum leydim, çünkü üç mülkle birlikte üç milyonu seçmeye karar verdim. Karıma da bu son derece anlayışlı teklifinden ötürü teşekkür ediyorum ve şirketi başarıyla işletmesini diliyorum.”

Mahkeme salonundan uğultular yükseldi. Bob Bingham dışında sadece iki kişi daha şaşırmamıştı: Yargıç ve Sebastian Clifton.

“Nasıl oldu da böyle aptalca bir şey yaptın?” diye sordu Virginia.

“Sadece Robert anlaşılmayı ne kadar adil bulduğumu bilsin istemiştin.”

“Al işte, şahane bir şekilde geri tepti.”

“Ama sevgili şirketinden vazgeçeği bir an bile aklımdan geçmemişti.”

“Ben de pek ikna olmuş değilim,” dedi Virginia. “O ikisi bir şeyler karıştırıyor.”

“Hangi ikisi?”

“Evet, Sebastian Clifton’ın mahkemeye gelmek için belli bir amacı olduğunu anlamam lazımdı. Bu sefer beni gafil avlamış olabilir ama bir daha yapamayacak.”

“Ama o daha çocuk.”

“Şehirde harika çocuk olarak ün kazanıyor, hem de büyük bir hızla. Ve asla unutma, Emma’yla Harry’nin oğlu, yani asla güvenilmez.”

“İyi de onu niye ilgilendirsin bunlar?”

“Bunu henüz çözemedim, ama bir şeyin peşinde olduğu kesin. Yine de hızlı davranırsak ikisini durdurma şansımız olabilir.”

“Ben ne yapabilirim ki, ne param var, ne evim?”

“Kendini topla Priscilla. On beş milyon sterlinlik bir şirketin var, sadece geçen yıl bir milyondan fazla kâr beyan etti.”

“Fakat Robert olmadan bu ne kadar sürer?”

“Sen orasını merak etme. Onun yerini alacak doğru kişiyi biliyorum. İnsan idare etmekte çok deneyimlidir, kamuda direktör olarak uzun yıllar görev yaptı ve daha da önemlisi hemen işe koyulabilir.”

Sebastian, Bob ve Clive Bingham o sabah daha sonra Seb’in ofisinde bundan sonra yapılması gerekeni konuşmak üzere buluştular.

“Planımızın ilk kısmı yeterince düzgün gitti,” dedi Seb. “Fakat Virginia’nın niyetimizi anlaması uzun sürmez. O yüzden satranç tahtasındaki bütün taşları zamanında almak için hızlı, çok hızlı hareket etmemiz lazım.”

“O zaman bu öğleden sonra Grimsby’ye hareket etmem gerek,” dedi Bob.

“Evet, çünkü en geç yarın akşam Londra’ya dönmüş olmalısınız,” dedi Seb. “Yönetimden fabrika işçilerine kadar Bingham’daki herkesin ve ülkenin her yerindeki müşterilerinizin fabrikaya sadece çalışanlarla vedalaşıp yeni yönetimde iyi şanslar dilemek için gittiğinizi sanması lazım. Siz ayrılmadan hemen önce de Clive üstünde çalıştığı basın bültenini dağıtacak.”

Clive çantasını açıp iki büyük kâğıt çıkardı.

Seb’le babasına birer tanesini uzatırken “Metnin kısa, anlaşılır ve hedef odaklı olması lazım,” dedi. “Babamın Londra’ya doğru yola çıktığını öğrenmeden önce bir şey yapmayacağım, sade *Grimsby Evening Telegraph*’a bir bülten yollayacağım. Kesinlikle ön sayfada yer alır. Sonra da Fleet Caddesi’ndeki tüm iş dünyası muhabirlerine dağıtacağım.”

Bob metni ağır ağır okudu ve oğlunun çıkardığı işten etkilendi. Ancak, sadece Leydi Virginia’nın değil halkın da neyi kastettiğini anlaması için daha yapacak çok şey olduğunu da kavramıştı.

“Peki Londra’ya dönünce ne yapacağım?”

“Nice’e uçup doğruca Cap Ferrat’taki villaya gidecek ve bekleyeceksiniz,” dedi Seb.

“Ya sonra?” dedi Bob. “Ben orada sıkıntıdan patlamadan ancak birkaç gün kalabiliyorum.”

“Daha yapacak bir sürü işin var,” dedi Clive. “Dünyayı erken emekliliği ne kadar sevdiğine ve Grimsby’ye dönmeye hiç niyetin olmadığına inandırman lazım.”

“Unutmayın, çoğunluk buna inanmakta zorlanacaktır,” diye belirtti Seb.

“Emeklilik mi?” dedi Bob, Seb’in yorumunu duymazdan gelerek. “Emekli olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Ben tatil yapmak için yaratılmamışım. Belki sen bir şey diyebilirsin Seb, günümü geçirmek için ne yapmalıyım?”

“Belki biraz golf oynar, ardından Riviera’daki Michelin yıldızlı bir sürü restorandan birinde uzun bir öğle yemeği yer-siniz, sonra da Nice’in egzotik gece kulüplerine gidersiniz?”

“Peki Bateman birasını, gazete kâğıdı içinde satılan patates kızartmasını nereden bulacağım?”

“Cap Ferrat’ta balık-patates satan yerler olduğunu pek sanmıyorum,” diye itiraf etti Seb.

“Riviera’da bezelye ezmesi isteyen de yoktur herhalde,” diye ekledi Clive da.

Kahkahalara boğuldular.

“Annen için üzgünüm Clive,” dedi Bob. “Leydi Virginia Fenwick’in gerçekte ne kadar yakın bir arkadaş olduğunu keşfetmek üzere.”

“En azından bu sefer yönetim kurulu olmayan, hesap soracak kimse bulunmayan bir şirkete başkan olacaksın Binbaşı. Temiz bir sayfa açıp kendi temel kurallarını koyarak işe başlayabilirsin.”

“Olabilir. Ama Bingham’ın basın bülteninden sonra şirket hisselerinin dibe vurduğunu göreceksiniz.”

“Ne bülteni?” diye sordu Virginia.

Fisher, sehpadan *The Times*’ı alıp iş dünyası bölümündeki haberi buldu. Virginia, veda konuşmasının ardından fabrika çalışanlarından bazılarıyla tokalaşan Bob’un fotoğrafına dik dik baktıktan sonra metni dikkatle okudu. “Büyükbabamın 1857’de kurduğu şirketten ayrıldığım için üzgünüm elbette, özellikle de yirmi üç yıl başkanlığını yaptıktan sonra. Fakat eski karım Priscilla’nın yetenekli ellerindeyken Bingham’ın geleceği için korkmuyorum. Umarım herkes beni nasıl desteklediyse onu da destekler. Benim ARTIK emekli olup Güney Fransa’daki güzel evimde dinlenmenin tadını çıkarma vakti geldi.”

“Tek kelimesine bile inanmıyorum,” dedi Virginia. “Grimsby’ye ne kadar erken gitsen o kadar iyi olur Binbaşı. O insanları yerinde tutmak için tüm askeri beceri ve deneyimini kullanman icap edecek.”

Clive gece geç vakit babasını Heathrow’a götürürken adamın ağzından tek kelime alamamıştı.

“Sorun ne baba?” dedi sonunda.

“Ayrılırken personelden ağlayanlar oldu. Yirmi küsur yıldır birlikte çalıştığım insanlar. Kollarımı sıvayıp kamyonu mal yüklemeye başlamak için kendimi zor tuttum.”

“Ne hissettiğini anlıyorum baba, ama inan bana doğru kararı verdin.”

“Umarım,” dedi Bob terminalin önünde durduklarında.

“Sakin unutma, etrafta bir fotoğrafçı görürsen sadece gülümse ve rahat görün. Basının mutsuz olduğunu düşünmemesi lazım, yoksa Leydi Virginia niyetimizi derhal anlar.”

“Bence çoktan anlamıştır bile.”

“Baba, asabının bozulmasına izin verirsen yenemeyiz onu.”

“Lütfen esir hayatımı mümkün olduğunca kısa tutun.” Bob yegâne valizini alıp oğluna sarıldı.

“Her gün ararım,” dedi Clive. “Olup bitenleri günü gününe anlatırım.”

“Annenden de gözünü ayırma. Gerçek Virginia ile ilk karşılaşmasında ölümcül bir şok yaşayacak.”

Binbaşı, Grimsby istasyonuna ayak bastığında ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Planı basit ve sağlamdı ve stratejisini en ince ayrıntısına kadar belirlemişti.

Leydi Virginia için yaptığı araştırma sayesinde Robert Bingham ve şirketi yönetme şekli hakkında çok şey biliyordu zaten. Ve bu işte kadın pazarlık bile etmemişti. Bütün taleplerini kabul etmişti: Yılda yirmi bin sterlin, artı masraflarla Grimsby'ye gittiği zaman kalacağı Royal Otel'de bir süit.

Fisher kaybedecek zaman olmadığını hissediyordu ve taksi şoförüne doğrudan fabrikaya sürmesini söyledi. Yol boyunca önceden hazırladığı konuşmanın üstünden geçti, böylece çalışanlar kimin patron olacağını açıkça anlayacaktı. Ne de olsa, Tobruk'ta koca bir askeri birliği yönetmişti.

Fabrikanın önünde taksiden indi.

Başına kasket geçirmiş, yakası açık gömlekle yağlı bir tulum giymiş pejmürde kılıklı bir adam parmaklığın öbür tarafından ona bakıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Ben Binbaşı Fisher'im, şirketin yeni başkanı, şu kapıyı hemen aç bakalım.”

Adam kasketinin siperliğine dokunduktan sonra kapıyı açtı.

“Başkan ofisi nerede?” dedi Fisher.

“Bob oraya ofis demezdi ama yönetim şu basamakların tepesinde.” Bahçenin öbür tarafını gösteriyordu.

Binbaşı bahçeyi geçti. Ortalığın sakinliğine biraz şaşırmıştı, çünkü fabrikada iki yüzün üzerinde tam gün, yüzün üzerinde de yarım gün çalışan işçi olduğunu biliyordu. Demir basamakları tırmanıp birinci kata ulaştı ve kapıyı itip büyük bir açık ofisle karşılaştı. İçeride sadece ikisi dolu olan on iki masa vardı.

Genç bir adam ayağa fırladı. "Binbaşı Fisher olmalısınız," dedi Gelmesini bekliyormuş gibi. "Ben Dave Perry, müdür yardımcısıyım. Size fabrikayı gezdirmem ve bütün sorularınızı yanıtlamam söylendi."

"Ben işletme direktörüyle toplantı yapmayı tercih ederim, böylece bir an evvel olup bitenleri öğrenmiş olurum."

"Duymadınız mı?"

"Neyi duymadım mı?"

"Bay Jopling dün ihbar tazminatını aldı. Dediğine göre emekliliğine birkaç yıl kalmış, artık yerine başkasının geçmesinin zamanı gelmiş."

"O başkası sen misin?" dedi Fisher.

"Dünyada olmaz," dedi Perry. "Ben buraya geleli daha birkaç ay oldu. Zaten daha fazla sorumluluk almak da istemem."

"O zaman Pollock olacak," dedi Fisher, "İşçi amiri. O nerede?"

"Bay Joplin itaatsizliği yüzünden dün kovdu. İstifa etmeden önce aldığı son karardı herhalde. Bu arada, Steve Pollock şikâyet edemez. Sendika araştırmasını tamamlayana kadar tam ücret alacak. Göreve iade edileceğinden kimsenin kuşkusu yok. Tek sorun sendika komitesinin kararlarını birkaç aydan önce vermemesi."

Fisher hüsrânını gizlemeyi başaramadı. "Herhalde bir yardımcısı vardı?"

"Evet, Les Simkins. Ama şu anda Hull Poly'de eğitim seminerinde. Bana sorarsanız saçma sapan bir şey."

Fisher gidip aşağıya, fabrika katına baktı. "Makineler niye

çalışmıyor? Burası yirmi dört saat kesintisiz üretim yapmıyor muydu?” Aşağıda elleri ceplerinde, birbirleriyle sohbet ederek boş boş dolanan on iki işçi vardı, biri de sigara içiyordu.

“Normalde sekiz saatlik vardiyalarla çalışıyoruz,” dedi Perry, “ama makinelerin çalıştırılabilmesi için belli sayıda nitelikli işçinin işbaşında olması lazım, malum, yasalar. Maalesef bu hafta çok fazla sayıda işçi hastalık izninde.” Masasındaki telefon çalmaya başladı. Almacı kaldırıp bir süre dinledi. “Bunu duyduğuma üzüldüm efendim, fakat yeni başkanımız henüz geldi, en iyisi onunla görüşün.” Perry eliyle ağızlığı kapatıp “Liman reisi kaptan Borthwick,” dedi. “Bir derdi var galiba.”

“Günaydın Borwick, ben Binbaşı Fisher, şirketin başkanı. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Günaydın Binbaşı. Aslında oldukça kolay, üç günlük avımız rıhtımında duruyor ve mümkün olan en kısa zamanda buradan alınmasını istiyorum.”

“Hemen ilgileneceğim.”

“Teşekkürler Binbaşı, çünkü dörde kadar alınmazsa hepsini tekrar denize atmaktan başka çarem kalmaz.” Telefon kapandı.

“Sabahki avı alacak kamyonlar nerede?”

“Şoförler öğlene kadar bekledi ama limana gitmelerini söyleyen yetkili olmayınca toparlanıp evlerine gittiler. Beş dakikayla kaçırdınız adamları Binbaşı. Sabah altıda iş başı yaparlar. Bob da hep herkesten önce gelirdi. Rıhtıma gidip yüklemeye bizzat göz kulak olmak isterdi. Böylece kimsenin ava el atmadığından da emin olurdu.”

Fisher bir sandalyeye çöküp Bay Bingham’a gelmiş olan mektup yığınınına baktı. “Sekreterim var mı bari?”

“Val. Burası hakkında bilmediği yoktur.”

Fisher cılız bir tebessüm etmeyi başardı. “Nerede peki?”

“Doğum iznine ayrıldı, birkaç aydan önce dönmeyiz. Ama geçici sekreter bulmak için *Grimshy Evening Telegraph*’a ilan

verdiğini biliyorum.” O arada içeri ağır siklet boksöre benzeyen bir adam girmişti.

“Hanginiz yetkilisiniz burada?” diye sordu.

Perry, Binbaşı’yı gösterdi.

“Yükü indirmek için yardım lazım patron.”

“Neyi indirmek için?”

“Yüz kırk sekiz kandık balık ezmesi kavanozu. Her salı aynı saatte. Yükü boşaltacak kimseniz yoksa alıp Doncaster’a dönmemiz lazım, masrafı da siz ödersiniz.”

“Belki sen yardım edebilirsin Perry.”

“Ben idari personelim Binbaşı. Bir sandığa yakından bakacak olsam sendikalar hemen şalter indirtir.”

Fisher o anda hepsinin aynı telden çaldığını ve koro şefinin kendisi olmadığını kavradı.

Binbaşı orada üç gün kaldı ve bu süre içinde fabrikadan tek bir Bingham balık ezmesi kavanozu bile çıkmadı. Fisher, Kuzey Afrika’da Almanlarla savaşmanın Humberside’daki bir avuç asiyle uğraşmaktan çok daha kolay olduğuna karar vermişti.

Cuma gecesi, işçilerin –iki yüzünün birden– ücret zarflarını alıp eve gitmesiyle birlikte nihayet perde indi. Binbaşı da Humber Royal Otel’deki hesabını kapattı ve Londra’ya giden son trene bindi.

“Bingham hisseleri yüzde on daha düştü,” dedi Seb.

“Spot fiyat ne?” diye sordu Bob.

Seb ofisindeki borsa cihazına baktı. “Yedi şilin altı pens. Yok, yedi şilin, dört pens.”

“Ama daha geçen hafta bir sterlindi.”

“Biliyorum ama o binbaşı telaşla Londra’ya kaçmadan önceydi.”

“O zaman dönüp orayı toparlamam lazım artık.”

“Henüz değil. Ama yerel seyahat acentalarıyla irtibatta olun mutlaka.”

“O arada ne yapacağım ben peki?” diye homurdandı Bob.

“Kanasta oynasanız?”

Virginia ile Priscilla bir hafta boyunca pek konuşma fırsatı bulamamıştı ve kahvaltıdan sonra bir süre sakinleşme fırsatı çıkmıştı.

“Dün gece Bofie Bridgwater dedi ki...”

“Bofie Bridgwater geveze sersemin teki,” diye hırladı Priscilla.

“Ünvanı ve binlerce dönüm arazisi var.”

“Ünvanı umurumda bile değil, üstelik bütün bunlar olmadan önce benim de binlerce dönüm arazim vardı.”

“Mahkemede kendini aptal yerine koymasaydın hâlâ olacaktı,” dedi Virginia.

“Robert’ın şirketten vazgeçmek istediğini nereden bileyim? Ben sadece cömertliğimi sergilemek istedim ve şimdi başımı sokacak bir yerim bile yok.”

“Burada biraz daha kalabilirsin,” dedi Virginia, “Ama belki de kendine bir yer bakmaya başlaman daha doğru olur. Ne de olsa, sonsuza kadar sana bakamam.”

“Ama hep arkamda olacağını söylemiştin.”

“Söylediğim sözleri her zaman hatırlamam,” dedi Virginia çayına bir dilim limon koyarak.

Priscilla ayağa kalktı, peçetesini katlayıp masaya bıraktı. Tek kelime etmeden odadan çıkıp konuk odasına gitti ve eşyalarını toplamaya başladı.

“Baba, buraya gelen ilk uçağa binebilirsin.”

“Sonunda. Ama niye şimdi?”

“Annemin aklı başına geldi nihayet. Bir saat önce Leydi Virginia’nın dairesinden ayrıldı.”

“Geri dönmeyeceğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü üç valizi vardı ve taksi tutup Pimlico’daki Mulberry Oteli’ne gitti.”

“Hemen havaalanına gidiyorum,” dedi Bob.

Clive telefonu bıraktı. “Babamı Heathrow’dan alıp Mulberry’ye götürmem gerekir mi?”

“Sanmam,” dedi Seb. “O seni arayana kadar bekle.”

Clive o gece Savoy’da bir içki içmek üzere annesiyle babasına katıldı.

“Ne romantik,” dedi Bob’un elini tutan Priscilla. “Baban balayındayken kaldığımız süiti ayırtmış.”

“Ama günah işlemiş olursunuz,” diye dalga geçti Clive.

“Uzun süreliğine değil,” dedi Priscilla. “Sabah Yargıç Havers’le görüşeceğiz. Avukatımız bir çözüm bulunacağını düşünüyor.”

“Yargıç hazretlerinin pek de şaşıracağını sanmıyorum,” dedi Clive.

“Sen ne zaman akıllandın bu kadar?” diye sordu Bob.

“Kendi ayaklarımın üstünde durmaktan başka çare bırakmadığın zaman.”

“Bay Bingham diye biri sizi arıyor,” dedi santral operatörü.

“Bob, hâlâ Londra’da mısın?” diye sordu Seb. “Seninle konuşmam gereken bir şey var.”

“Hayır, Grimsby’ye döndüm, personelimi tekrar işe almakla meşgulüm. Uzatmalı tatil hepsinin hoşuna gitmişe benziyor.”

“Hisse fiyatının birkaç pens arttığını gördüm.”

“Evet, ama her şeyin yeniden yoluna girmesi biraz zaman alacak. Belki fiyat bu kadar düşmüşken sen de biraz hisse alsan iyi olur.”

“Geçen ay boyunca aldım,” dedi Seb. “Şu anda Bingham Balık Ezmesi’nin yaklaşık yüzde dördü benim.”

“Yönetim kurulum olsaydı seni de alırdım,” dedi Bob. “Hoş, çöpçatanlık yaptığın için sana borçlu sayılıyorum zaten. En iyisi sen bana profesyonel hizmetlerin için sıkı bir fatura yolla.”

“Hazır Leydi Virginia’yı alt etmişken başka bir sorunumla ilgili tavsiye almak istiyorum aslında.”

“Virginia Fenwick mezara girmeden alt edilemez. Peki sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Farthings Bankası’nı ele geçirip Adrian Sloane’ı sonsuza kadar uzaklaştırmak istiyorum. Ama senin yardımın olmadan başaramam.”

“Her zaman kazanamazsın,” dedi Leydi Virginia. “Ama Wellington’ın Waterloo’dan sonra dediği gibi asıl önemli olan son çarpışmadır.”

“Peki bu savaşta Napolyon’u kim oynuyor?”

“Elbette Emma Clifton.”

“Benim rolüm ne olacak?” diye sordu Fisher.

“*Buckingham*’ın ilk seferinde, o ilk gece neler olduğunu öğrenmek, çünkü donanma tatbikatı hikâyesinin tam bir balon olduğu açık. Priscilla Bingham, direktörlerden birinin kocasına gerçek ortaya çıktığı takdirde, Emma Clifton’ın istifa etmek zorunda kalacağını, hatta şirketin batabileceğini söylediğini duymuş. Benim için bundan iyi fırsat olamaz çünkü böylece kıymetli başkanımız davayı durdurmak ve masraflarımı ödemek zorunda kalır.”

“Yönetim kurulunda son zamanlarda Bayan Clifton’la ters

düşen birkaç direktör var,” dedi Fisher bir süre düşündükten sonra. “İçlerinden biri fazla içiyor, özellikle de parası kendi cebinden çıkmıyorsa. Karar vermesi için önerebileceğimiz bir şey var mı?”

“Farthings Bankası yönetim kurulu üyeliği.”

“İşe yarar ama bunu sağlayabileceğini nereden biliyorsun?”

“Başkan Adrian Sloane’m da Sebastian Clifton’dan nefret etmek için her türlü gerekçesi var, onu alaşağı etmek için her şeyi yapar.”

“Bunu nereden biliyorsun peki?”

“Akşam yemeği davetlerine katılmak çok eğlenceli oluyor, hele bir de ev sahibi kadınların şehirde olup biteni anlamasına imkân olmadığına inanıyorsa.”

GILES BARRINGTON
1970

Giles, ellinci yaşını nasıl kutlamak istediğini bir saniye bile düşünmemişti ama Gwyneth düşündü.

Giles evliliğini düşündüğünde –ki epeyce düşünüyordu– işlerin ne zaman ters gitmeye başladığını asla saptayamıyordu. Oğulları Walter'ın üç yaşındaki trajik ölümü ve Gwyneth'in başka çocuğu olamayacağını anlaması, onun herkese ışık saçan aydınlık ruhunu melankolik bir gölgeye dönüştürmüştü. karısı kendi dünyasında kaybolup gitmişti. Giles yavaş yavaş kopmaya başladıklarını fark etmişti, Parlamento Üyesi olmak, çok çalışmak, sonra da yoğun bakanlık programı da pek yardımcı olmamıştı.

Zamanın her şeyi iyileştirmesini ummuştu ama aslında giderek ayrı hayatlar yaşamaya başlamışlardı ve en son ne zaman seviştiklerini hatırlamıyordu bile. Buna rağmen Gwyneth'e sadık kalmaya kararlıydı, ikinci bir kez boşanmak istemiyordu ve hâlâ tekrar birleşeceklerini umuyordu.

Birlikte toplum önüne çıktıklarında gerçeği saklamaya çalışıyorlar, Giles'ın seçmenlerinin, meslektaşlarının ve hatta ailesinin, evliliklerinin bir kabuktan ibaret olduğunu anlamamasını diliyorlardı. Fakat Giles, Harry ile Emma'yı birlikte gördüğünde onları kıskanıyordu.

Giles doğumgününde de herhangi bir dış ülkede, Kraliçeleri'nin hükümetini temsil etmek üzere yolda olacağını tahmin etmişti. Ancak Gwyneth bu mihenik taşının doğru dürüst kutlanmasında ısrarcıydı.

“Aklında ne var?” diye sordu Giles.

“Akşam yemeği daveti, sadece aile ve birkaç yakın dostla.”

“Peki nerede olacak?”

“Avam Kamarası’nda. Özel salonlardan birinde yer ayırtabiliriz.”

“Orası elli yaşına geldiğimi hatırlatmak isteyeceğim son yer.”

“Giles anlamaya çalış, çoğumuz her gün Westminster Sarayı’na gitmiyoruz, o yüzden özel bir yer sayılır.”

Giles yenildiğini biliyordu, ertesi gün davetiyeler gönderildi ve üç hafta sonra yemek masasında etrafına baktığında Gwyneth’in haklı olduğunu gördü, çünkü herkes hayatından memnun görünüyordu.

Sağında oturan Emma ve solundaki kardeşleri Grace saygın komşularıyla sohbetteydi. Giles bu fırsatı değerlendirip mönünün arkasındaki notlarına da göz atarak konuşmasını düşündü.

“Böyle bir ortamda iş konuşmamak lazım biliyorum ama tavsiyelerine ne kadar önem verdiğimi bilirsin,” dedi Emma, Ross Buchanan’a.

“Yaşlı bir adam genç bir kadının tavsiye istemesinden her zaman gurur duyar,” diye karşılık verdi Ross.

“Önümüzdeki yıl ben de elli oluyorum,” diye hatırlattı Emma, “sen de az pohpohçu değilsin hani.”

“Gelecek yıl yetmiş yaşma basacak bir pohpohçu,” dedi Ross. “Belki o zaman her şeyden elimi eteğimi çekmem gerekir. Neyse, hazır henüz atmış dokuzken senin için ne yapabilirim?”

“Desmond Mellor’la sorun yaşıyorum.”

“Onu niye yönetim kuruluna aldığını hiç anlamadım zaten.”

“*Force majeure*,” diye fısıldadı Emma. “Fakat şimdi de başkan yardımcılığını zorluyor.”

“Ne pahasına olursa olsun izin verme. Asıl göz diktiği makam için atlama taşı olarak görür sonra.”

3 (Fr.) Force majeure: Zorunlu sebep.

“Her şeyden önce Sebastian yerime geçmeye hazır olana kadar dayanmam lazım.”

“Seb şu anda buna hazır olduğunu düşünüyor,” dedi Ross. “Fakat Mellor yardımcın olursa bütün ömrünü arkana kollamaya harcarsın. Her başkan için altın kuraldır: Bir, senin yerinde gözü olmayan bir yardımcı bulacaksın veya iki, hesapsızca aşırı primle destekleyeceksin, ya da üç, senin yerine göz koymayacak kadar yaşlı olacak.”

“İyi fikir,” dedi Emma, “fakat kurulun çoğunluğunu arkasına alırsa onu durdurmak için yapabileceğim pek bir şey olmaz. Daha da kötüsü, Seb, Mellor’un Giles’in ilk karısıyla temasta olabileceğini söylüyor.”

“Leydi Virginia Fenwick’le mi?” dedi Ross tükürür gibi.

“Ve muhtemelen Alex Fisher’la da.”

“O zaman arkana kollamaya başlasan iyi olur.”

“Sevgili teyzem söyle bakalım, üniversitenin rektörü olmadın mı hâlâ?” dedi Seb.

“Senin de gayet iyi bildiğin gibi bizim üniversitenin rektörü Edinburgh Dükü,” dedi Grace.

“Rektör yardımcısı?”

“Herkes senin kadar hırslı değil Seb. Bazılarımız için ne kadar mütevazı olursa olsun işini düzgün yapmak da bir ödüldür.”

“O zaman gittiğin kolejın müdürü olmayı düşün bari. Ne de olsa, meslektaşlarının büyük hayranlığını kazanmış birisin.”

“Böyle söylemen büyük nezaket, ben de sana açıkça söyleyeyim, Dame Elizabeth kısa süre önce makamını bıraktı ve bir-iki kişi bana geldi. Ama gayet açık bir şekilde yönetici değil öğretmen olmak için doğduğumu ve bundan büyük mutluluk duyduğumu söyledim.”

“Buna karşı çıkamam tabii,” dedi Seb.

“Sen anlat bakalım şimdi, yalnız olduğuna göre hâlâ özel biri yok herhalde?”

“Samantha’yı kaybedecek kadar aptallık ettiğimden beri özel birisi olmadı Grace teyze.”

“Yaptığın en akıllıca iş olmadığını kabul ediyorum. İlk tanıştığımız anda onun ne kadar sıra dışı bir genç kadın olduğunu anlamıştım ve bu konuda otorite sayılırım.”

“Haklıydın. Ona azıcık benzeyen birini bile görmedim hiç.”

“Üzüldüm Seb, konuyu açtığım için kusura bakma ama eminim ki zamanı gelince sen de birini bulacaksın.”

“Umarım.”

“Samantha ile hâlâ görüşüyor musun? En küçük bir şans bile...”

“Hiç ümit yok. Yıllar içinde bir sürü mektup yazdım ama cevap vermedi.

“Amerika’ya gidip hata yaptığını itiraf etmeyi düşündün mü hiç?”

“Hem de her gün.”

“Anatoly Babakov kampanyan nasıl gidiyor?” diye sordu Priscilla.

“Maalesef ilerleme var diyemeyeceğim,” dedi masada Giles’in karşısında oturan Harry. “İnsan Sovyetlerle asla emin olamıyor. Bir gün bırakacaklar sanıyorsun ama ertesi gün anahtarı denize attıklarından emin oluyorsun.”

“Bunu değiştirebilecek bir şey var mı?”

“Kremlin’de yönetim el değiştirirse olabilir. Stalin’in nasıl biri olduğunu bütün dünyanın anlamasını isteyen biri gelirse. Fakat güç Brejnev’in elindeyken pek ihtimal yok buna.”

“Ama bizim onun da bildiğini bildiğimizi biliyor olmalı.”

“Biliyor ama dış dünyaya itiraf etmek istemiyor.”

“Babakov’un ailesi var mı?”

“Karısı tutuklanmasından hemen önce kaçmış Rusya’dan. Şimdi Pittsburgh’da yaşıyor. İrtibatımız var, Amerika’ya tekrar gittiğimde ziyaret etmek istiyorum.”

“Umarım başarısın,” dedi Priscilla. “Lütfen biz izleyicilerin kampanyanı unuttuğunu bir an bile düşünme. Aksine ilham veriyorsun hepimize.”

“Teşekkür ederim,” dedi Harry. “Yıllardır Bob da sen de hep destek oldunuz.”

“Robert eşinin büyük hayranıdır, eminim sen de bilirsin. Bense nedenini biraz geç anlayabildim.”

“Şirket yeniden ayağa kalktığına göre Bob şimdi ne yapmayı düşünüyor?”

“Yeni bir fabrika kurmak istiyor. Belli ki ekipmanlarının çoğu taş devrinden kalma.”

“Pahalıya mal olur herhalde.”

“Evet, ama Ortak Pazar’a girecekmişiz gibi görüldüğüne göre, başka şansı yok galiba.”

“Bristol’de Seb ve Ross’la akşam yemeği yerken gördüm.”

“Evet bir şeyler çeviriyorlar ama ben ancak bir-iki ipucunu bir araya getirmeyi başardım. Benim yerimde Dedektif Çavuş Warwick olsaydı...”

“Müfettiş Dedektif Warwick,” dedi Harry gülümseyerek.

“Doğru ya, hatırladım son kitabında terfi etmişti. O olsa neyin peşinde olduklarım çoktan anlamıştı mutlaka.”

“Belki ben bir şeyler tahmin edebilirim,” diye fısıldadı Harry.

“Fikir alışverişi yapalım biraz o zaman.”

“Seb, Cedric Hardcastle’in cenazesi esnasında kendini başkan seçtiği için Adrian Sloane’ı asla affetmedi, bu önemli.”

“Huddersfield’deki tören,” dedi Priscilla.

“Doğru da bunun ne ilgisi var?”

“Çünkü Robert’ın son aylarda birkaç kere feribotla Humber’a geçtiğini biliyorum.”

“Acaba Farthings’in yüzde elli bir hissesine sahip olan bir kadını görmeye gitmiş olabilir mi?”

“Olabilir, çünkü geçenlerde Arnold Hardcastle gece bizde kaldı ve yemekler dışında Robert’le ikisi çalışma odasından hiç çıkmadılar.”

“O zaman Adrian Sloane gözünü dört açsa iyi olur, çünkü Bob, Seb ve Arnold takım halinde çalışıyorsa Tanrı yardımcısı olsun derim.” O arada masanın karşı tarafındaki Bob’a göz atmıştı.

“Son zamanlarda Bingham Balık Ezmesi manşetlerden inmişe benziyor,” dedi Gwyneth, şirketin başkanına dönerek.

“Ve bu iyi bir şey,” dedi Bob. “Artık dedikoducu köşe yazarlarını değil halkı beslemeye dönebiliriz.”

Gwyneth güldü. “Bir şey itiraf edeceğim. Bizim evde hiç balık ezmesi olmadı.”

“Ben de İşçi Partisi’ne hiç oy vermediğimi itiraf edeyim o zaman. Ama Bristol’de yaşasam verebilirdim belki.”

Gwyneth gülümsedi.

“Giles koltuğunu koruyabilecek mi, ne dersin?” diye sordu Bob.

“Sonuç pek öyle olmayabilir gibi. Gerçi Bristol Rıhtımlar Bölgesi her zaman muhalif bir koltuk çıkarır ama bu sefer durum değişebilir diyorlar. Yani aslında durum buradaki Muhafazakârların çıkaracağı adaya bağlı.”

“Fakat Giles sevilen bir bakan, her iki taraftan da çok taraftarı var. Bunun bir yararı olmaz mı?”

“Griff Haskins’e göre bin oy kadar getirirmiş. Ancak seçim ekibindekiler, ülke genelinde eğilim karşı tarafa doğruysa yapacak pek bir şey olmadığını söylüyorlar hep.”

“Parlemento’ya sık sık geliyorsunuz herhalde,” dedi Jean Buchanan.

“Aslında o kadar çok değil,” dedi Griff. “Seçim ekibi olarak daha çok seçmenlere yakın olmayı tercih ederiz.” Tam o anda yemek salonunun kapısı açıldı ve adamın içeri girmesiyle birlikte herkes ayağa kalktı.

Yıllarca Oxford’da öğretim üyeliği yaptığı halde değişmeyen yoğun Yorkshire aksanlı ses “Yok, yok, oturun lütfen,” dedi. “Kimseyi rahatsız etmek istememiştim.”

“Bize katılmanız büyük nezaket başbakanım,” dedi Giles.

“Benim için zevk oldu,” dedi Harold Wilson. “Böylece Maden İşçileri Birliği’nin yemeğinden birkaç dakikalığına kaçabildim. Bu arada Giles...” Başbakan etrafına bakındı. “Galiba bu salonda Muhafazakârlar bizden fazla. Ama merak etme, Griff hepsinin icabına bakar.” Başbakan uzanıp Giles’in seçim ajanıyla tokalaştı. “Peki bu iki güzel hanımefendi kim?”

“Kardeşlerim Emma ile Grace,” dedi Giles.

“Her ikinizi de saygıyla selamlarım,” dedi Başbakan. “İlk kadın yönetim kurulu başkanı ve ünlü İngiliz biliminsanı.” Grace kızarmıştı. “Ve yanılmıyorsam bu da balık ezmesi kralı Bob Bingham,” diye devam etti Başbakan. “Annem çok kıymetli çay saatinde mutlaka Bingham balık ezmesi bulundururdu sofrada.”

“Peki ya Downing Sokağı’nda?” diye sordu Bob.

Başbakan “Downing Sokağı’nda çay saatimiz olmuyor ki,” deyip masanın etrafını dolaşarak herkesle tokalaştı. Bir yandan da uzatılan mönüleri imzalıyordu.

Başbakanın onlarla bu kadar uzun süre kalması Giles’ı duygulandırmıştı. Ancak bir görevli gelip konuşmasını yapması gerektiğini hatırlatınca gitmişti. Tam çıkmadan da Harry’yi ke-

nara çekip "Moskova'daki yardımınıza teşekkürler Bay Clifton," dedi. "Unuttuğumuzu sanmayın. Ve Babakov'dan sakın vazgeçmeyin çünkü biz geçmedik."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Harry ve Başbakan salonundan çıkarken yine herkes ayağa kalktı.

Tekrar yerlerine yerleşince Jean Buchanan, Griff'e "Başbakan'ın eski dostu olmak eğlencelidir herhalde," dedi.

"Aslında sadece bir kez karşılaşmıştık," diye itiraf etti Griff. "Ama fil gibi hafızası var, asla unutmuyor." O arada Harry ayağa kalkıp kadehinin kenarına kaşıkla vurdu ve herkesin susmasını bekledi.

"Değerli konuklar, en eski ve sevgili dostuma kadeh kaldırmaya davet ediyorum. Beni kardeşiyle tanıştıran ve oğlumuz Sebastian'ın vaftiz babası olan adama. Lütfen sizler de kalkıp Majesteleri'nin Dışişleri Bakan Yardımcısı, saygıdeğer Sör Giles Barrington şerefine kadehlerinizi kaldırır mısınız? Kendisi hâlâ İngiliz kriket takımının kaptanı olması gerektiğine inanıyor."

"Hepimiz önümüzdeki seçimlerde de yerini korumasını ve hayatının hayalini gerçekleştirip dışişleri bakanı olmasını diliyoruz," dedi Harry kahkaların dinmesini bekledikten sonra.

Sıcak alkışlar ve tezahüratlar duyuldu ve Giles yanıt vermek üzere ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim Harry, sadece ailemi değil en yakın, en sevgili dostlarımı da burada görmek çok güzel, hepsi de tek bir amaçla, yani ne kadar yaşlandığımı hatırlatmak için gelmiş. Harika bir ailem, gerçek dostlarım olduğu için şanslıyım ve akli olan kimse bundan fazlasını isteyemez. Bu arada pek çoğunuz doğumgünüm için ne istediğimi sormak nezaketinde bulundunuz." Giles yavaş yavaş masayı çevreleyenlere baktı. "Söyleyeyim, aynı anda başbakan, dışişleri bakanı ve maliye bakanı olmak." Kahkahalarla alkışlar arasında devam etti. "Fakat şimdilik gelecek seçimde Bristol Rıhtımlar Bölgesi koltuğumu korumakla da yetinebilirim."

Alkış koptu ama bu kez kahlkaha atan yoktu.

“Yok, aslında bu gece burada olan herkesin,” dedi Giles. “İşçi Partisi hükümeti yönetiminde mutlu ve başarılı olmasını isterim.”

Alkışların içinde protesto sesleri yükseldi ve Giles’ın kendi doğumgününde Muhafazakârların ortasında kalmış olduğu doğrulandı.

“Neyse, şunu diyerek bitireyim, kazanmazsam küserim.” Yine bir kahlkaha tufanı koptu. “Akıllı bir adam en iyi konuşma en kısa olandır demişti.” Giles gülümseyerek yerine oturdu. Onun oturmasıyla konuklar ayağa kalkıp alkışlamaya devam etti.

Garsonlar konuklara kahve likörlü çikolata servisi için döndüklerinde Emma “Bu sefer nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Doğu Berlin’e,” dedi ağabeyi, “Dışişleri bakanları toplantısı.”

“Sence o barbarlık duvarını bir gün yıkacaklar mı?”

“O yordakçı Ulbricht gücü ele geçirip Kremlin’deki patronlarından emir almadıkça olmaz.”

“Peki bizde ne zaman seçim yapılacak sence?” dedi Emma.

“Harolds, mayısta olsun istiyor, kazanacağımıza güvenince yani.”

“Bir fevkaledelik olmazsa sen koltuğunu korursun bence,” dedi Emma. “Ama galiba Muhafazakârlar küçük bir farkla da olsa kazanacak.”

“Peki sen İşçi Partisi’ne sadık kalacak mısın?” diye sordu Giles en küçük kardeşine dönerek.

“Tabii ki,” dedi Grace.

“Ya sen Emma?”

“Hiç yolu yok.”

“Bazı şeyler asla değişmiyor.”

Alarm çalınca Gwyneth homurdandı ve dönüp saat kaç diye bakmaya zahmet etmedi. Giles odadan çıkar çıkmaz yeniden uykuya dalma sanatında kusursuzluk noktasına erişmişti. Giles ışığı yakıp karısını rahatsız etmemek için düşünu geceden yapar ve sabah giyeceklerini önceden hazırlardı.

Giles, Smith Meydanı'na bakan camdan dışarı göz attı. Arabası çoktan gelmişti. Kendisi asla geç kalmasın diye şoförün kaçta uyanmak zorunda olduğunu düşünmek hoşuna gitmedi.

Tıraş olup giyinince mutfığa indi, kendine bir fincan sade kahve yaptı ve meyveyle mısır gevreği karışımıyla kahvaltı etti. Beş dakika sonra valizini alıp kapıya yönelmişti. Seyahate çıkarken Gwyneth sadece tek bir sorur sorardı: Kaç günlüğüne? Bu kez iki diye cevap vermişti ve karısı da valizini ona göre hazırlamıştı. Berlin'de valizi açana kadar kontrol etmesine gerek yoktu, çünkü gereken her şeyin konduğundan emindi.

İlk karısı bir fahişeydi, ikincisiye bir bakire çıkmıştı. Giles, bu ikisinin karışımından mutlu olabileceğini kendini dahi itiraf etmemeye çalışıyordu. Yani yatak odasında Virginia, diğer her yerde Gwyneth. Acaba öbür erkeklerin de böyle fantezileri olup olmadığını merak ederdi. Emma'ya evlendikleri günden bile daha âşık olan Harry'nin yoktu mutlaka. Giles bu ilişkiyi kıskanıyordu ve bunu da en yakın dostu bile olsa hiç kimseye itiraf etmezdi.

“Günaydın Alf,” dedi arabanın arka koltuğuna binerken.

“Günaydın bakanım,” diye cevap verdi şoförü neşeyle.

Bakan olduğu günden beri Alf, Giles’in şoförüydü ve çoğu zaman gerçek dünyada olup bitenler hakkında çoğu kabine üyesi meslektaşından daha iyi bir kaynaaktı.

“Bugün yolculuk nereye efendim?”

“Doğu Berlin’e.”

“İyi ki giden ben değilim.”

“Ne hissettiğini biliyorum. Ne havadisler var bugün?”

“Seçimler hazırlanıyor, muhtemelen on sekizinde.”

“Ama basın hâlâ mayısta olacak diyor. Sen nereden bilgi aldın?”

“Başbakan’ın şoförü Clarence’dan, öyle dedi.”

“O zaman hemen Griff’e haber vermem lazım. Başka?”

“Bu sabah Dışişleri Sekreteri sonuç ne olursa olsun seçimlerden sonra kabineden ayrılacağını açıklayacak.”

Alf’in böylece ortaya atıverdiği bombayı düşünen Giles bir süre cevap vermedi. Bristol Rıhtımlar Bölgesi’ndeki koltuğunu koruyabilirse ve İşçi Partisi genel seçimin kazananı olursa Dışişleri’nin başına geçme şansı olacak demektir. Tek sorun, bunun iki tane eğer ile başlayan cümleye dayanmasıydı. Yine de kendine hafifçe tebessüm etme hakkı tanıdı.

Kırmızı kutusunu açıp gazetelerine göz atmaya başlamadan önce “Fena değil Alf, hiç fena değil,” dedi.

Avrupa’nın çeşitli ülkelerinden meslektaşlarıyla, daha toplantı daveti bile yapılmadan toplantı notlarının taslak haline getirildiği bitmek bilmez resmi toplantılardan koridorda, asansörde, yani reel politikin gerçekleştiği noktalarda karşılaşmak her zaman hoşuna giderdi.

Alf, Heathrow’da üç numaralı piste çıkan işaretli yola girdi ve doğrudan uçağın merdiveninin dibinde durdu. Giles seçimden sonra kabinedeki yerini tekrar kazanmazsa bütün bunları özleyecekti. Bagaj kuyruklarına, check-in noktalarına,

pasaport kontrollerine, güvenlik geçişlerine, kapıya kadar dünya kadar yol yürütmeye ve uçağa çağrılmak için sonsuza kadar beklemeye dönecekti.

Alf arka kapıyı açınca arabadan inip uçağa çıktı. Harold Wilson bir keresinde buna alışmamasını için onu uyarmıştı. Bunu yapmayı ancak Kraliçe sürdürebilirdi.

Giles uçağa binen son yolcuydu ve ön sıradaki yerine otururken uçağın kapısı kapandı. Yanında daimi sekreteri oturuyordu.

“Günaydın bakanım,” dedi adam. Öyle sohbetle filan vakit kaybeden biri değildi. “Bu konferans pek yararlı olacağına benzemiyor, ancak yararlanabileceğimiz birkaç fırsat olabilir.”

“Mesela?”

“Başbakan, Ulbricht’in genel sekreter olarak yer değiştirip değiştirmeyeceğini bilmek istiyor. Eğer öyleyse, duman işaretleri vermeye başlayacaklar ve bizim de yerine kimin seçildiğini öğrenmemiz lazım.”

“Bir fark yaratacak mı ki?” diye sordu Giles. “O göreve kim gelirse gelsin, yine herhangi bir karar almadan önce Moskova’ya telefon edecek.”

Sivil asistan bu imayı duymazdan gelip “Dışişleri sekreteri sizden bu durumun Birleşik Krallığa EEC’ye yeniden başvurmak için bir fırsat yaratıp yaratmayacağını öğrenmenizi istiyor,” diye devam etti.

“Benim haberim olmadan De Gaulle mi öldü?”

“Hayır, ama geçen yıl emekli olduktan sonra etkisi azaldı ve Pompidou artık biraz esnemenin zamanı geldiğini hissedebilir.”

İki adam uçuşun geri kalanında resmi programın üstünden geçtiler ve Başbakan’ın konferanstan bir anlaşma imkânı çıktığında orayı bir dürtmeyi, buraya bir göz kırpmayı beklediğini konuştular.

Uçak Berlin'in Tegel havaalanına indiği Britanya Büyükelçisi merdivenin dibinde beklemekteydi. Polis eskortuyla elçilik Rolls Royce'u Batı Berlin'i geçti ama Charlie Kontrol Noktası'na ulaşınca aniden durdu, Batılı Müttefikler duvarın en iyi kabul edilen geçiş noktasına bu ismi vermişti.

Giles duvarları grafittilerle kaplı çirkin yapıya baktı, tepesinde de dikenli teller bulunuyordu. Berlin Duvarı 1961 yılında gerçekten de bir gecede yapılmıştı. Doğu'dan Batı'ya göçü engellemek içindi. Şu anda Doğu Berlin kocaman bir hapisaneydi ve Komünizm için iyi bir reklam sayılmazdı. Gerçekten de komünistlerin iddia ettiği gibi bir ütopya olsaydı, diye düşündü Giles, o zaman mutsuz vatandaşları Doğu'ya kaçmasın diye Batılıların duvar çekmesi gerekirdi.

"Elimde bir kazma olaydı," dedi.

"Sizi durdurmak zorunda kahrıldım," dedi Büyükelçi. "Tabii diplomatik bir soruna yol açmak istemiyorsanız."

"İnançları uğruna savaşan eniştemi durdurmak diplomatik sorundan fazlası çıkardı," dedi Giles.

Pasaportları kontrol edildikten sonra Batı'dan ayrılmalarına izin verildi ve araba birkaç yüz metre daha gidip ıssızlığın ortasında durdu. Giles etraftaki küçük kulelerinde bekleyen silahlı nöbetçilere baktı, İngiliz konuklarını hoşnutsuzlukla izlemekteydiler.

Rolls Royce, Sherman tankıymış gibi ön tampondan bagaja kadar sıkı bir kontrolden geçerken iki sınır arasında öylece beklediler. Sonunda Doğu Berlin'e girmelerine izin çıktı. Fakat polis eskortu olmayınca kalacakları oteli bulmaları en az bir saat sürdü.

Kayıt yaptırıp anahtarlarını alınca Bakan için altın kural, daimi sekreteriyle odalarını değiştirmekti, böylece eskort kızlarla başının derde girmesini veya oda baştan aşağı dinleme cihazı dolu olduğu için ağzından çıkan her lafın kaydedilmesini

önlemiş oluyorlardı. Ama Stasi bunun da tedbirini almıştı ve şimdi iki odayı birden dinleme cihazıyla dolduruyordu.

“Mahrem bir görüşme yapmak isterseniz banyoya gidip suyu açın, güvenli tek yer orası,” dedi Büyükelçi.

Giles valizini yerleştirip, bazı Hollandalı ve İsveçli meslektaşlarıyla birlikte geç bir öğle yemeği yemek üzere aşağı indi. Her ne kadar eski dost olsalar da birbirlerinden bilgi sızdırmaya çalışıp durdular.

“Söyle bakalım Giles, İşçi Partisi seçimi kazanacak mı?” diye sordu İsveç Dışişleri Bakanı Stellen Christerson.

“Resmi olarak, kaybetmemize imkân yok. Gayriresmi olarak zamanı gelmişe benziyor.”

“Peki kazanırsanız Bay Wilson dışişleri sekreteri yapacak mı seni?”

“Gayriresmi olarak, bir şansım olması lazım.”

“Ya resmi olarak?” dedi Hollandalı bakan Jan Hilbert.

“Başbakan nereyi münasip görürse o makamda Kraliçeleri'nin hükümetine hizmet edeceğim.”

“Ben de bundan sonraki Monte Carlo Rallisini kazanacağım,” dedi Hilbert.

“Ve ben de süitime dönüp evraklarımı gözden geçireceğim,” dedi Giles. Etrafta oturmuş esneyerek içki içenlerin sadece oyuncu olduğunun farkındaydı.

Ertesi sabah konferans Doğu Alman Genel Sekreteri Walter Ulbricht'in hoş geldin konuşmasıyla başladı. Metinlerin Moskova'da kaleme alındığı belliydi, Doğu Berlin'deki Sovyet kuklası sadece kelimeleri tekrarlamakla görevliydi.

Giles arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve daha önce de birkaç kere duyduğu çeviriye dinlermiş gibi yaptı, ama çok geçmeden başka düşüncelere dalıp gitti. Aniden endişeli bir

sesin “Umarım çevirimde bir hata yoktur Sör Giles,” dediğini duydu.

Giles etrafa bakındı. Dışışleri uyarmıştı, bakanlara verilen tercümanların çoğu Stasi için çalışıyordu ve herhangi bir talihsiz yorum ya da yanlış bir davranış mutlaka Doğu Alman Politbüro’daki amirlerine iletilecekti.

Giles’ı şaşırtan, bu sesin hafif bir Batılı aksanla konuştuğuna yemin edebileceği genç bir kadından gelmiş olmasıydı.

“Tercümeniz gayet başarılı,” dedi genç kadına daha yakından bakarak. “Sadece ben bu konuşmayı ya da çok az farklı olanlarını birkaç kere daha dinlemiştim.”

Kadın, boyu neredeyse ayak bileklerine kadar olan şekilsiz, gri bir kıyafet giymişti. Bunu yoldaş kooperatif mağazalarının birinden aldığı kesindi. Fakat Harrods’tan satın almanın mümkün olmadığı kendine has öyle bir havası vardı, gür kumral saçları, hiçbir dişilik algısı yaratmasın diye örölüp sımsıkı to-puz yapılmıştı. Sanki kimsenin onu fark etmesini istemiyordu. Fakat kocaman kahverengi gözleri ve sıcacık tebessümü, Giles da dahil çoğu erkeğin ona bir daha bakmasına yol açıyordu. Bir filmde, sonunda kuğuya dönüşeceğini bildiğiniz çirkin ördek yavrularından biriymiş sanki.

Bir tuzak kokusu alan Giles kadının Stasi için çalıştığını tahmin etti. Foyasını ortaya çıkarabilir miyim acaba, diye merak etti.

“Galiba çok hafif bir Batı aksanınız var,” diye fısıldadı.

Kadın başıyla onaylayıp çarpıcı tebessümünü gösterdi. “Babam Truro’da doğmuş.”

“O zaman burada ne işiniz var?”

“Ben Doğu Berlin’de doğmuşum. Babam, 1947’de İngiliz Ordusu mensubu olarak burada görevliyken annemle tanışmış.”

“İlginç bir karşılaşma,” dedi Giles.

“Görevinden istifa etmek zorunda kalmış ve annemle birlikte olabilmek için Almany’a da iş bulmuş.”

“Gerçek bir romantik.”

“Ama maalesef öykünün sonu romantik değil. Charlotte Bronte’dan çok John Galworthy sayılır, çünkü 1961’de duvar yapıldığında babam Cornwall’da ailesini ziyaret ediyormuş ve kendisini o zamandan beri görmedik.”

Giles tedbiri elden bırakmadı. “Çok anlamsız, çünkü babanız Birleşik Krallık vatandaşıysa siz ve anneniz istediğiniz zaman Britanya’yı ziyaret etmek için başvurabilirsiniz.”

“Son dokuz yılda otuz bir başvuru yaptık ve hepsi kırmızı, *reddedilmiştir* mührüyle geri geldi.”

“Çok üzüldüm,” dedi Giles. Sonra kulaklığını ayarladı ve karşılaşma konuşmasının kalanını dinledi.

Bir saat on iki dakika sonra genel sekreter nihayet yerine oturduğunda, Giles salonda uyanık kalan birkaç kişiden biriydi.

Konferans salonundan çıkıp iki ülke arasında olası bazı izinler çıkması üzerine tartışan bir alt komisyona katıldı. Karşı tarafı temsil eden meslektaşıyla bilgi alışverişinde bulundular ama Giles toplantı boyunca tercümanın Bakan’dan değil de Stasi adına bazı gözlemleri de cümle aralarına serpiştirdiğini hissetti. Kadın hakkında dikkatli ve tedbirli davranmaya devam etti. Ancak toplantı notlarına göz atınca adının Karin Pengelly olduğunu gördü. Yani en azından ailesi konusunda doğru söylüyor gibiydi.

Giles çok geçmeden toplantıdan toplantıya geçerken Karin tarafından takip edilmeye alıştı. Kadın, yüzündeki ifadede en küçük bir değişiklik bile olmadan karşı tarafın sözlerini aktarıyordu. Fakat Giles’ın cevapları daima dikkatle dile getirilmekteydi çünkü kadının kimden yana olduğundan hâlâ emin değildi.

Birinci günün sonunda Giles konferansın bazı olumlu sonuçlar verdiğini hissediyordu ve bunun sebebi tercümanı değildi. Yoksa kadın sadece onun duymak isteyeceği şeyleri mi söylüyordu?

Palast der Republik'te verilen resmi akşam yemeğinde de Karin hemen Giles'in arkasında oturup bitmek bilmeyen tekrarlarından ibaret olan konuşmaları kelimesi kelimesine çevirdi. Sonunda Giles yelkenleri indirdi.

"Babanıza mektup yazarsanız İngiltere'ye dönünce kendisine postalarım, ayrıca göçmenlik ofisindekilerle de görüşürüm."

"Teşekkür ederim Sör Giles."

Giles dikkatini sağında oturan İtalyan bakana çevirdi. Adam tabağındaki yemekle oynayarak bir yıl içinde üç ayrı başbakanla çalışmaktan şikâyet ediyordu.

"Sen geçsene o mevkiye Umberto," dedi Giles.

"Kesinlikle olmaz. Erken emekli olmaya hiç niyetim yok."

Nihayet son yemek de servis edilip konukların kalkmasına izin verilince Giles sevindi. Diğer delegelerden bazılarıyla vedalaşıp Büyükelçi'yle buluştu ve arabayla otele gittiler.

Anahtarını alıp süitine döndüğünde saat on birdi. Kapı vurulduğunda yaklaşık bir saattir uyuyordu. Belli ki birisi kapıdaki Rahatsız Etmeyin yazısını görmezden gelmişti. Fakat buna şaşırmadı çünkü dışışleri bu konuda bülten bile çıkarmıştı. O yüzden neyle karşılaşacağını ve daha da önemlisi bununla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Yataktan isteksizce kalkıp sabahlığını giydi ve kapıya gitti. Gelen kadının karısına benzeyen ama yirmi yaş daha genç biri olabileceğini de belirtmişlerdi.

Kapıyı açınca bir anlığına şaşırdı. Karşısında dünyanın en güzel sarışını duruyordu, çıkık elmacık kemikleri, koyu mavi gözleri ve kısıcak deri eteği vardı.

"Yanlı ş eş," dedi Giles toparlanınca. Fakat onca yıl önce Leydi Virginia'ya niye âşık olduğunu gayet iyi hatırlamıştı. "Teşekkür ederim madam," dedi şampanya şişesini alırken.

Şişenin etiketine baktı. "Veuve Clicquot 1947. Her kim gönderdiyse teşekkürlerimi iletin lütfen. Mükemmel bir seçim." Kapıyı kapattı.

Yatağa döndüğünde gülümsüyordu. Harry onunla gurur duyacaktı.

Delegeler ülkelerine eli boş dönmek istemediği için konferansın ikinci günü giderek çılgınlaştı, herkes çeşitli anlaşmalar koparmaya bakıyordu. Doğu Almanlar, İngiliz ilaçlarına uyguladıkları gümrüğü kaldırmayı kabul ettiği için Giles memnundu ama belli etmemeye çalışıyordu. O arada Fransız meslektaşları İngiliz Hükümeti resmen davet ettiği takdirde Fransa Başkanı'nın yeni yılda ülkelerini ziyaret etmeyi ciddi olarak düşüneceğini çıtlattı. Giles "ciddi olarak düşünmek" kısmını yanlış anlaşmalar olmasın diye not aldı.

Bu tür konferanslarda hep olduğu gibi toplantılar uzamaya ve geceleri de devam etmeye başladığı için Giles'in programında da Doğu Alman ticaret bakanıyla akşam yemeği öncesinde, Hollandalı mevkidaşıyla yemek sırasında ve Batı Alman Dışişleri Bakanı Walter Scheel ile de yemekten sonra birer toplantı vardı. Stasi için çalışıyorsa Peggy Ashcroft'tan bile başarılı bir aktris olması gerektiğine karar verdiği için Karin'i de akşam yemeğine davet etti. Gelecek olursa saçlarını açmasını umuyordu.

Karin, Hollandalı bakanın gayet güzel İngilizce konuştuğunu belirtip yemeği baş başa yemeyi tercih edebileceklerini söyledi. Fakat Giles, herhangi bir aksaklık olmasın diye yine de gelmesini istedi.

Elinde olmadan, delege arkadaşlarının öğleden sonraki toplantıda ticaret bakanıyla konuşurken onun genç kadına nasıl baktığını, tercüme dinlermiş gibi görünürken aslında o te-

bessümle ödüllendirilmeyi umduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Ancak Karin yemeğe, kesin olarak yurttış kooperatifinden alınmadığı belli olan askısız kırmızı ipek bir elbise ve yumuşak bir şekilde omuzlarına dökülen saçlarıyla gelince Giles gözlerini ondan ayıramadı. Karin ise durumu fark etmemiş gibi davranıyordu.

Son toplantı için gece süitine dönünce Scheel hiç vakit kaybetmeden bastırmaya başladı. “BMW, Volkswagen ve Mercedes’e uyguladığınız gümrük vergisi otomobil sanayimizi çok zor durumda bırakıyor. Kaldıramasanız bile biraz düşüremez misiniz?”

“Maalesef mümkün değil Walter, çünkü seçime birkaç hafta kaldı ve İşçi Partisi Ford, BMC ve Vauxhall’dan önemli miktarda bağışlar bekliyor.”

“EEC üyesi olunca başka şansınız kalmayacak.” dedi Alman gülümseyerek.

“Buna amin derim,” diye cevap verdi Giles.

“En azından içtenlikle cevap verdiğin için teşekkür ederim.” İki adam tokalaştı ve Scheel gitmek üzere dönerken, Giles parmağını dudağına götürüp onunla birlikte odadan çıktı. Koridorda kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra “Ulbricht’in yerine Genel Sekreter kim olacak?” diye sordu.

“Sovyetler Honecker’in arkasında duruyor,” dedi Scheel. “Ve açıkçası ben de onu yenecek birini göremiyorum.”

“Ama o güçsüz, dalkavuk bir adam, hayatında kendine ait tek bir fikri bile olmamış,” dedi Giles. “Sonunda tıpkı Ulbricht gibi kukla olup çıkacak.”

“Zaten Politbüro o yüzden destekliyor.”

Giles ellerini havaya kaldırdı. Scheel ise ancak cılız bir te-bessümle gülümseyebilmişti. Asansöre doğru yürümeye başlamadan “Seçimden sonra Londra’da görüşürüz,” dedi.

“Umalım öyle olsun,” diye mırıldandı Giles. Odasına dönün-

ce Karin'in hâlâ orada olduğunu görüp sevindi. Kadın çantasından bir zarf çıkarıp ona uzattı.

"Teşekkür ederim Sör Giles."

Giles zarfın üzerindeki isim ve adrese baktıktan sonra cebine koyup "İngiltere'ye döner dönmez babanıza göndereceğim," dedi.

"Annem de çok sevinecek, biliyorum."

"En azından bu kadarını yapabilirim," diyen Giles gidip şampanya şişesini aldı ve kadına verdi. "Yorucu çalışmanız için teşekkürlerimi ifade eden küçük bir hediye. Umarım annenizle tadını çıkarırsınız."

Kadın şişeyi geri uzattı. "Çok nazıksınız Sör Giles," diye fısıldadı. "Ama daha otel kapısına varmadan Stasi elimden alır." O arada avizeyi göstermişti.

"O zaman en azından birer kadeh içelim."

"Sizce uygun olur mu Sör Giles, yani..."

"Yalnız kaldığımızda Giles diyebilirsiniz sanırım," dedi Giles şişenin mantarını açıp kadehlere şampanya koyarken. "Babanızla çok yakında kavuşmanıza içelim."

Karin bir yudum alıp kadehi masaya bıraktı. "Gitmem lazım," diyerek elini uzattı.

Giles uzatılan eli alıp kadını yavaşça kendine çekti. Karin onu itti.

"Böyle bir şey olmamalı Giles, yoksa sadece sanacaksın ki..."

Giles genç kadının başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan onu öpmeye başladı. Öpüşürken elbisesinin arkasındaki fermuarı açtı ve elbise yere düşünce vücudunun her noktasına dokunma arzusuyla bir adım geri çekildi. Kadını tekrar kollarına aldı ve yine öpüştüler. Yatağa devrilirlerken genç kadının dudakları aralanmıştı. Giles kahverengi gözlerine bakıp "Stasi için çalışıyorsan seninle sevişmeden önce söyleme bunu," diye fısıldadı.

Giles, Parlamento'da ön sırada oturmuş, Dışişleri Sekreteri'nin, Güney Afrika'nın İngiltere turunu iptal etmesine karar veren Kriket Takımı yönetim kurulu hakkındaki açıklamasını dinlerken, Parti Müfettişi'nden bir not aldı. *Konuşma bitince biraz görüşebilir miyiz?*

Giles, Müfettiş'ten böyle notlar gelince kendini, övülme-
ten ziyade azarlanmak için müdürün odasına çağırılmış bir öğ-
renci gibi hissedirdi. Parti Müfettişi Kabine'de olmadığı halde
çok güçlü biriydi. Üst düzey askerlerin hayatı sıkıntısız devam
etsin diye birliği hizada tutan bir başçavuş gibiydi.

Dışişleri Sekreteri, Louth temsilcisinin ırkçı Güney Afrika
rejimine karşı hükümetin sertleşen önlemleriyle ilgili sorusuna
yanıt verdikten sonra, Giles salondan lobiye süzüldü ve doğru-
ca Parti Müfettiş'inin odasına gitti.

Belli ki Müfettiş'in sekreteri gelmesini bekliyordu, çünkü
Giles'ı hemen odaya almıştı.

Giles odaya girdiği anda, Müfettiş'in yüzündeki ifadeden
övgü için değil azar için çağırıldığını anladı.

Bob Mellish masasının çekmecesinden büyük bir zarf çıkā-
rıp Giles'a uzattı. "Maalesef iyi bir haber değil."

Giles titreyen parmaklarıyla zarfı açıp birkaç tane siyah be-
yaz fotoğraf çıkardı. Bir süre fotoğraflara baktıktan sonra "Hiç
mantıklı değil," dedi.

"Seni anladığımdan emin değilim."

“Karin’in Stasi için çalıştığına inanmıyorum.”

“Başka kim yapabilirdi o zaman?” diye çıkıştı Müfettiş Mellish. “Ajanları olmasa bile kim bilir ne tür baskılar uyguladılar.”

“Bana inanman lazım Bob, Karin öyle biri değildi. Tamam, kendimi aptal yerine koyup hükümetimi de ailemi de fena halde rezil ettim. Ama tek bir şeyden eminim, suçlu Karin değil.”

“İtiraf etmeliyim ki Stasi ilk kez fotoğraf kullanıyor. Eskiden sadece bant gönderirlerdi. Dışışlerini acilen uyarman lazım.”

“Seni temin ederim ki asla hükümetle ilgili şeyler söylemedim,” dedi Giles. “Üstelik Karin yakalanmaktan benden çok korkuyordu.”

Müfettiş tek kaşım kaldırmıştı. “Neyse, ben işin buradaki kısmıyla ve hemen baş etmek zorundayım. Bu fotoğrafların magazin basının eline de geçtiğini tahmin ediyorum, o yüzden kendini nahoş bir telefon konuşmasına hazırlasan iyi olur. Ve sana tek bir tavsiyem var Giles. Haberlerden önce Gwyneth’e her şeyi anlat.”

“İstifa etmem gerekir mi?” diye sordu Giles. Ellerin titremesini önlemek için masanın kenarını kavramıştı.

“Buna karar verecek olan ben değilim. Fakat alelacele bir şey yapma. En azından Başbakan’la görüşmenize kadar bekle. Ve basın seninle temas kurar kurmaz bana haber ver.”

Giles kendisiyle Karin’in fotoğraflarına bir daha baktı ve inanmayı bir kere daha reddetti.

“Nasıl yapabildin Giles?” dedi Gywenh. “Bu bariz tuzağa nasıl düştün? Özellikle de Harry, Moskova’da başına geleni anlattıktan sonra.”

“Biliyorum, biliyorum. Bundan daha büyük aptallık yapamazdım. Seni üzdüğüm için çok özür dilerim.”

“O küçük fahişeyi seni baştan çıkarırken beni veya aileni hiç mi düşünmedin?”

“Fahişeyi değildi,” dedi Giles alçak sesle.

“Yani kadını önceden tanıyor muydun?” diye sordu Gwyneth bir süre sessiz kaldıktan sonra.

“Tercümanımdı.”

“Demek ki sen onu baştan çıkarmışsın, öbür türlü olmamış?”

Giles aksini iddia etmeye kalkışmadı.

“Kandırılmış veya sarhoş olsan, ya da sadece kendini aptal konumuna düşürsen buna dayanabilirdim. Ama belli ki önceden düşünmüşsün...” Cümlesini yarıda kesip ayağa kalktı. “Bu gece Wales’e gidiyorum. Lütfen beni aramaya kalkma.”

Giles, Smith Meydanı’na karanlık çökerken tek başına oturup Gwyneth’e doğruyu anlatmış olmasının sonuçlarını düşündü. Karin, Stasi fahişesi olsa çok önemli değildi. Karısına Karin’in fahişeyi olduğunu, bir gecelik bir ilişki yaşandığını, kadının adını bile bilmediğini söylemek ne kadar kolay olurdu. Peki niye öyle yapmamıştı? Çünkü işin doğrusu daha önce hiç Karin gibi bir kadın tanımamıştı. Nazik, esprili, tutkulu, zeki ve parlak. Çok parlak. Ve o da kendisi gibi hissetmese ne diye kollarının arasında uykuya dalacaktı? Sabah uyandıklarında neden tekrar sevişmişti, sadece işini yapmış olsa gece kolayca kaçıp giderdi. Bunun yerine en az kendisi kadar büyük bir risk almıştı ve muhtemelen yine Giles gibi her türlü sonucuna da katlanıyordu.

Telefonun her çalışında bir gazeteci arıyor sanıyordu. *Elimizde bazı fotoğraflar var Sör Giles, acaba bir yorumda...*

Telefon çaldı ve gönülsüzce açtı.

“Hatta Bay Pengelly diye biri var,” dedi sekreteri.

Pengelly. Karin’in babası olmalıydı. O da mı tuzağa dahildi? “Bağla,” dedi.

“İyi günler Sör Giles. İsmim John Pengelly. Doğu Berlin’deyken kızıma yardımcı olduğunuz için teşekkür etmek üzere arıyorum.” Aynı yumuşak Batı aksanı. “Büyük nezaket gösterip bana ulaştırdığınız mektubu az önce okudum. Aylardır ondan ilk kez haber alıyorum. Neredeyse umudumu yitirmek üzereydim.”

Giles adama ümidinin kısa ömürlü olacağını söylemeyi hiç istemiyordu.

“Karin’le annesine her hafta mektup gönderdim ama kaç ellerine geçti bilmiyorum. Madem siz onu görmüşsünüz şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, İçişleri Bakanlığı’yla tekrar temas kuracağım.”

“Ben göçmenlik dairesiyle konuştum zaten. Ancak...”

“Çok nazıksınız Sör Giles. Ailem ve ben size borçluyuz, üstelik benim bölgemin milletvekili bile değilsiniz.”

“Özel bir soru sorabilir miyim Bay Pengelly?”

“Elbette Sör Giles.”

“Sizce Karin, Stasi için çalışıyor olabilir mi?”

“Hayır, asla. Benden bile çok nefret eder onlardan. Aslında yetkililerle işbirliği yapmadığı için vize alamadığımı düşünüyorum.”

“Fakat uluslararası bir konferansta tercüman yapmışlar.”

“Çünkü çaresizler. Karin mektubunda yirmiyi aşkın ülkeden gelen yetmişten fazla delege olduğunu yazmış. Kendisine bu görev verilince de çok mutlu olmuş.”

“O kadar mutlu olacak bir şey yok aslında. Maalesef basının elinde ikimizi birlikte gösteren fotoğraflar var ve en kötüsü...”

“İnanamıyorum” demeyi başardı Bay Pengelly. “Normalde Karin çok dikkatlidir, asla risk almaz. Akli neredeymiş?”

“Suçlanacak kişi o değil Bay Pengelly,” dedi Giles. “Tümüyle benim suçum ve sizden şahsen özür dilemek zorundayım, çünkü basın Karin’in babası olduğunuzu öğrenirse hayatınızı cehenneme çevirir.”

“Annesiyle evlendiğimde de yapmışlardı ve ben hiç pişman olmadım,” dedi Pengelly.

Bu kez sessiz kalma sırası Giles’taydı, ne cevap vereceğini düşünüyordu. “Gerçek oldukça basit Bay Pengelly ve bunu karımla bile paylaşamadım.” Tekrar duraksadı. “Kızınıza âşık oldum. Bundan kaçınabilmem mümkün olsaydı kesinlikle kaçınırdım ve inanın bana annesiyle birlikte olduğunuz zaman çektiğiniz acılara katlanmaya istekliyim. İşin daha kötü tarafı onun benim hakkımda ne hissettiğini bile bilmemem.”

“Ben biliyorum,” dedi Pengelly.

Telefon cumartesi öğleden sonra, saat tam dörtte geldi. *Sunday People*’m bir ayrıcalığı olduğu çabucak ortaya çıktı, ama Giles geceyarısı olmadan çoğu editörün gazetelerinin ön sayfasını yeniden hazırladığını kabullenmişti.

“Sanırım elimizdeki fotoğrafları siz de gördünüz bakanım?”

“Evet gördüm.”

“Bir yorum yapmak ister misiniz?”

“Hayır istemiyorum.”

“Hükümetten istifa edecek misiniz?”

“Yorum yok.”

“Habere eşiniz nasıl tepki verdi? Wales’e, ailesinin yanına gittiğini öğrendik.”

“Yorum yok.”

“Boşanacağınız doğru mu?”

Giles telefonu adamın yüzüne kapattı. Parti Müfettişi’nin evini ararken elleri hâlâ titriyordu.

“Bob, ben Giles. Haber yarınki *Sunday People*’da çıkıyor.”

“Üzgünüm Giles. Çok iyi bir bakandın ve eksikliğin çok hissedilecek.”

Giles telefonu kapadı, kulaklarında “bakandın” kelimesi uğul-

duyordu. Çok iyi bir bakandın. Önündeki kutudan Parlamento başlıklı bir kâğıt alıp yazmaya başladı.

*Sayın Başbakan,
Büyük bir üzüntüyle...*

Giles, Whitehall'daki Özel Meclis ofisine girdi, böylece onu Downing Sokağı'nda bekleyen Fleet Caddesi haydutlarını, ya da en azından On Numara'nın arka kapısını bilmeyenleri atlatmış olacaktı. İleride torunlarına anlatacağı gülünç anılardan biri de, Kabine salonuna girdiğinde Harold Wilson'ın gül ağacı piposunu tekrar yakmak için nasıl umutsuzca boğuştuğu olacaktı.

"Giles, gelebildiğine sevindim, kim bilir nelerle boğuşuyorsundur. Ama inan bana, bu meseleleri tecrübeyle bilirim, unutulur gider."

"Herhalde öyle olur başbakanım. Yine de ciddi bir siyasetçi olarak kariyerimin sonu. Gerçekten yapmak istediğim tek işin."

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim," dedi Wilson. "Bir an düşün. Önümüzdeki seçimde Bristol Rıhtımlar Bölgesi hâlâ elindeyse ve ben hâlâ senin yapabileceğine inanıyorsam, seçmenler kendi görüşlerini oy sandığında ifade eder ve ben kim oluyorum ki onların istediğini yapmayayım? Ben de tekrar Downing Sokağı'ndaysam Kabine'ye tekrar katılmanı istemekte tereddüt etmem."

"İki tane eğer ile başlayan cümle bu, başbakanım."

"Birinde sen bana yardım et Giles, ötekinde ben de ne yapabileceğime bakayım."

"Ama başbakanım, o manşetlerden sonra..."

"Tamam, pek gurur verici değildiler. Belki de dışişleri bakan yardımcısı olduğun için." Giles günlerdir ilk kez tebessüm etti. "Ama pek çok yorum yapıldı ve bir-iki lider senin mükem-

mel bir bakan olmana değindi. Mesela en önemli gazetelerden *The Telegraph*, okurlarına Tobruk'da bir MC kazanmış olduğunu hatırlattı. O feci savaştan bir şekilde kurtulmuşsun, niye bunu da atlatacağını düşünmüyorsun?"

"Çünkü Gwyneth benden boşanacak ve doğrusu bunun için iyi bir nedeni var."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Wilson piposunu yakmayı bir daha deneyerek. "Ama yine de Bristol'e gidip ortamı yoklaman gerektiğini düşünüyorum. Griff Haskins'i de mutlaka dinle, çünkü bu sabah aradığımda kesinlikle aday olarak seni istiyordu."

"Çok tebrikler Binbaşı," dedi Virginia. "Giles Barrington'ın yıkılmasını tek başına hallettin."

"Ama işin ironik bir tarafı var," dedi Fisher. "Aslında ben yapmadım. Gece yanında kalan bizim kız değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Talimatın üzerine Berlin'e uçtum, duvarın iki tarafında da hizmet veren yerel bir eskort acentası buldum. Özellikle önerdikleri bir kız vardı. Kıza dolgun bir ödeme yapıldı ve ikisinin yatakta fotoğrafını çekebilirse ekstra ikramiye alacağı söylendi."

Virginia, normalde Cadogan Bahçeleri'ne pek gelemeyen sabah gazetelerindeki fotoğrafı gösterip "İşte kız," dedi.

"İyi de bu o kız değil. O kız ertesi sabah beni arayıp Barrington'ın şampanyayı aldıktan sonra kapıyı suratına kapattığını söyledi."

"E kim o zaman?"

"Hiçbir fikrim yok. Acentadakiler tanımadıklarını söylediler ve Stasi için çalıştığını tahmin ettiler. Herhalde konferans sırasında tüm delegeler üzerinde bu tür denemeler yaptılar."

"Ama niye senin kızı geri çevirip bunu kabul etmiş ki?"

“Orasını ben de anlayamıyorum,” dedi Fisher. “Tek bildiğim eski kocanın işi bitmemiş olabilir.”

“Bu sabah istifa etti ama. Haber sabah gazetelerinin baş köşelerinde.”

“Bakan olarak evet, ama parlamento üyeliğinden değil. Ve gelecek seçimde de yerini korursa...”

“O zaman koruyamacağmdan emin olalım.”

“Nasıl yapacağız bunu?”

“Bu soruyu sormana çok sevindim Binbaşı.”

“Maalesef milletvekilliğinden çekilmemden başka çare kalmadı,” dedi Giles.

“Sırf fahişenin biriyle yattın diye mi?” dedi Griff.

Giles bu tahminde bulunan herkese dediği gibi “O fahişe değil,” diye yanıt verdi.

“İstifa edersen o koltuğu Muhafazakârlar’a bırakmış olabiliriz. Başbakan bunun için teşekkür edecek değil sana.”

“Ama anketlere bakılacak olursa Muhafazakârlar zaten alıyor o koltuğu.”

“Anketleri daha önce de yendik,” dedi Griff. “Hem Muhafazakârlar daha aday bile seçmedi.”

“Fikrimi değiştirmemi sağlayacak hiçbir şey yok,” dedi Giles.

“Ama o koltuğu kazanabilecek tek kişi sensin.” O arada telefonu çaldı. Griff almacı kaldırıp “Her kimse atlat,” dedi.

“*Bristol Evening News*’un editörü,” diye karşılık verdi sekreteri.

“Ona da aynı şeyi yap.”

“Fakat hemen duymak isteyeceğiniz bir haberi olduğunu söylüyor. Yarınki gazetenin en önemli haberi olacakmış.”

“Bağla.” Griff bir süre karşı tarafı dinleyip telefonu hırsla kapattı. “Bir bu eksikti.”

“Neymiş o bekleyemeyecek haber?”

“Muhafazakârlar adaylarını açıklamış.”

“Tanıdığımız biri mi?”

“Binbaşı Alex Fisher.”

Giles kahkahalarla gülmeye başladı. “Vekillikten çekilmeyeyim diye bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum Griff.”

“Günaydın, adım Giles Barrington ve 18 Haziran, Perşembe günü yapılacak genel seçimde Bristol Rıhtımlar Bölgesi İşçi Partisi adayıyım. İşçi Partisi’ne oy verin. 18 Haziran’da Barrington’a oy verin. Günaydın, adım...”

Giles son yirmi beş yılda yedi seçime katılmış ve yedisinde de kazanmıştı. Son iki seçim İşçi Partisi’ni hükümete taşımıştı, Muhafazakârlar Bristol Rıhtımlar Bölgesi’nde kazanmayı ummamış, Liberaller ise kazanamayacaklarını düşünmemişti bile.

Giles’in son olarak oyların ikinci kez sayılması durumunda kalışı Binbaşı Alex Fisher ile rekabet ettiği seçimdi ve dört oy farkla kazanmıştı, üstelik üçüncü sayımdan sonra. Başından sonuna kirli, şahsi bir kampanyaydı ve Giles’in eski karısı Leydi Virginia da Bristol’a gelip, onurlu ve dürüst bir insan olarak tanımladığı Binbaşı’ya destek vermişti.

Şimdi, on beş yıl sonra Giles yine aynı rakiple karşı karşıyaydı ve başka bir boşanma söz konusuydu. Neyse ki Gwyneth seçim bitene kadar evrakları doldurmayacağını belirtmiş ve her ne kadar seçim bölgesine gelmeye niyeti yoksa da kimse-nin Fisher’a oy vermesini söyleyecek de değildi.

Griff Haskins’in tek söylediği “Küçük merhametleri için Tanrı’ya şükürler olsun,” idi. Bir daha da konuyu açmadı.

Başbakan 29 Mayıs 1970’te Parlamento’yu feshetmesi için Kraliçe’ye başvurunca Giles da ertesi gün üç haftalık seçim kampanyası için Bristol’e gitti. Kampanya için ortaya çıktı-

ğında karşılaştığı olumlu tavırlara hem sevindi hem de şaşırdı. Çok az kişi Berlin'den ya da karısının yokluğundan söz ediyordu. Giles, ajanına Karin'in nadiren aklından çıktığını itiraf etmese de Griff, Britanyalıların önyargılı olmadığı yorumunu yapıyordu. Okul çocuğu gibi her gece yatmadan önce ona mektup yazıyor, her sabah heyecanla postayı kontrol ediyordu. Fakat Doğu Almanya damgalı mektup hiç gelmiyordu.

Emma, Harry, Seb ve her seçim kampanyasında üç hafta izin kullanan sadık İşçi Partili Bayan Parish, kampanya için dolaşan Giles'ı yalnız bırakmıyordu. Emma, Kabine'den istifa etmesi yüzünden Giles'tan kuşkulandığını söyleyen kadınlarla baş ediyor, Seb ise ilk kez oy kullanacak on sekizliklerle uğraşıyordu.

Ancak sürpriz paket çeşitli düzeylerde popülerliğini kanıtlayan Harry'ydi. Seçmenlerin kimisi Anatoly Babakov'un serbest bırakılması için yürüttüğü kampanyanın akıbetini merak ediyor, kimisiyse Dedektif Müfettiş Warwick'in bir sonraki macerasını bilmek istiyordu. Kime oy vereceği sorulduğunda Harry daima "Bütün duyarlı Bristol'lüler gibi enişteme oy vereceğim," diyordu.

"Hayır, hayır, eniştem değil Sör Giles Barrington demen lazım," diye uyarıyordu Griff müdahale edip.

Harry'nin, Bristol'ün Cary Grant'a cevabı olduğunu düşünen üçüncü bir grup daha vardı ve aday olsa mutlaka ona oy vereceklerini söylüyorlardı.

Harry ise dehşet içinde elini kaldırıp "Kızgın kömür üstünde çıplak ayak yürümeyi tercih ederim," diye cevap veriyordu.

"Kıskanıyor musun anne?" dedi Seb.

"Kesinlikle hayır," dedi Emma. "Çoğu ortayaşlı anaç kadınlar zaten, ona da annelik etmek istiyorlar belli ki."

Griff ise "İşçi Partisi'ne oy verdikleri sürece onunla ne yapmak istedikleri hiç umurumda değil," dedi.

“Günaydın, adım Giles Barrington, Bristol Rıhtımları Bölgesi İşçi Partisi adaytım ve genel seçimler 18 Haziran’da. İşçi Partisi’ne oy verin...”

Bütün sabahlar Griff’in ofisinde bir “doping toplantısı” ile başlıyordu. Böylece ajan, adayı ve en önemli kampanya görevlilerini bilgilendiriyor ve görevlerinin başına yolluyordu.

İlk pazartesi günü Griff toplantıyı altın kurallarından birini bozarak açtı.

“Bence Fisher’ı münazaraya davet etmen lazım.”

“Ama eskiden hep, mecliste olan bir üye rakiplerinin varlığını asla kabul etmemelidir, çünkü aksi takdirde o insanlar kendilerini ifade etmek ve güven kazanmak için ortam bulmuş olur derdin.”

“Fisher zaten güvenilen bir aday,” dedi Griff. “Anketlere göre önde gidiyor ve mutlaka bunu değiştirecek bir yol bulmak zorundayız.”

“Fakat bu fırsatı da bana saldırmak ve o ucuz manşetleri hatırlatmak için fırsat olarak kullanacaktır.”

“Keşke öyle yapsa,” dedi Griff. “Çünkü kendi yaptırdığımız anketlere göre Berlin’de olanlar çoğu seçmen için o kadar önemli değil, her gün gelen mektuplar da bunu kanıtlıyor. Halk daha çok sağlık hizmetleriyle, işsizlikle, emekli maaşlarıyla ve göçmen sorunlarıyla ilgili. Aslında, otopark ücretlerinin yüksekliğinden şikâyet eden seçmen sayısı senin yurt dışında yaptıklarınla ilgilenenlerden çok daha fazla.” Masadaki mektuplardan birini aldı. “Kanıt istiyorsan şunlardan birini dinle bak.” *Sayın Sör Giles, eğer bir fahişeyle yatan veya ilişkisi olan herkes size oy verecek olsa oyunuzu ikiye katlardınız. İyi şanslar.*

“Şimdi anlıyorum,” dedi Giles. “Evlilik dışı ilişkiniz olduysa Barrington’a oy verin.”

Emma ağabeyine kaşlarını çattı, belli ki Griff'in bu konuda bu kadar rahat davranmasını onaylamıyordu.

Griff, Giles'in yorumunu duymazdan gelip "İşte başka bir tane," dedi. *Sevgili Sör Giles, daha önce İşçi Partisi'ne hiç oy vermedim, ama Alex Fisher gibi aziz pozları takınan birinden-se bir günahkâra oy vermeyi tercih ederim.* "Ama en sevdiğim bu." *Sayın Sör Giles, kadın konusundaki zevkinize hayranım. Gelecek hafta Berlin'e gidiyorum ve acaba o hanımın telefon numarasını verir misiniz, diye sormak istedim.*

Keşke telefonunu bilseydim, diye düşündü Giles.

Griff hepsi görebilsin diye gazetenin ön sayfasını çevirip "İlk hatasını yaptı," dedi.

FISHER KARŞILIKLI TARTIŞMA DAVETİNİ GERİ ÇEVİRDİ.

"Ama araştırmalarda önde giden o," dedi Giles. "Buna hata değil sağduyu denir."

"Tamamen aynı fikirdeyim," dedi Griff. "Ama seni geri çevirme sebebi hata. Şöyle demiş 'o adamla aynı odada bulunmak istemem'. Aptalca bir hata hem de. İnsanlar kişisel saldırılardan hoşlanmaz, yani bu avantajı kullanmamız lazım. Sen davet etmeyi sürdür, kabul etmezse seçmenler de kendi kararlarını versin." Griff haberi okumaya devam etti ve çok geçmeden tekrar gülümsedi. "Liberaller bize pek yardım etmez ama Simon Fletcher bu tartışmaya katılmaya hazır olduğunu bildirmiş. Ne de olsa kaybedecek bir şey yok. Hemen bir basın bülteni göndereceğim. Bu arada, siz de işinize dönün. Ofisimde oturarak seçim kazanamazsınız."

"Günaydın, adım Giles Barrington ve 18 Haziran genel seçimlerinde Bristol Rıhtımlar Bölgesi İşçi Partisi adayım..."

Giles sonuçlar hakkında biraz rahatlamışken *Daily Mail*'de yayınlanan Gallup Anketi, Edward Heath ve Muhafazakârların otuz koltuk farkla önde gittiğini gösterdi.

"Eğer durum böyleyse işimiz çok zor," dedi Giles.

"Küçük yazıları da oku," dedi Griff. "Aynı ankette Bristol Rıhtımlar Bölgesi'nde oyların eşit gittiği yazıyor. Bu arada, bugünkü *Evening News*'u gördün mü?"

Giles, *News*'un seçim kampanyaları esnasında sergilediği tarafsızlığa hayran olurdu, sadece seçimden bir gün önce belli bir adayı desteklerdi ve geçmişte daima Giles'in arkasında durmamıştı. Fakat bu sefer kuralını bozup birkaç hafta erken davranmıştı. Attığı başlıkla pozisyonunu netleştirmişti.

NEDEN KORKUYOR?

Yazıda, Fisher gelecek perşembe yapılacak tartışmaya katılmadığı takdirde okurlarına İşçi Partisi'ne oy vermelerini ve Giles Barrington'ı tekrar Westminster'e göndermelerini önereceklerini belirtiyorlardı.

"Dua edelim de katılmasın," dedi Giles.

"Bal gibi katılacak," dedi Griff. "Çünkü katılmazsa seçimi kaybeder. Şimdi katılırsa onu nasıl alt edeceğimizi düşünmemiz lazım."

"Ama asıl düşünmesi gereken Fisher," dedi Emma. "Ne de olsa Giles çok daha iyi bir tartışmacı, yirmi yılı aşkın parlamento tecrübesi var."

"Odadaki fille başa çıkmanın yolunu bulmazsak o gece bu hiçbir işe yaramaz," dedi Bayan Parish.

Griff de başıyla onayladı. "Gizli silahımızı kullanmamız gerekebilir."

"Ne var aklında?" diye sordu Giles.

"Harry. Onu ön sıraya, yüzü dinleyicilere dönük olarak oturtacağız ve bir sonraki kitabının ilk bölümünü okuyacak. Sonra zaten kimse sahnede olup bitenlerle ilgilenmez."

Harry dışında herkes güldü. O ise “Ne ima ediyorsun?” diye sordu.

“Günaydın, adım Giles Barrington, genel seçimlerde İşçi Partisi’nin Bristol Rıhtımlar Bölgesi adayıyım...”

Ertesi sabah *Bristol Evening News*’un manşeti ORADA OLACAĞIM diye bağıırıyordu.

Giles alttaki yazıyı okudu ve tartışmanın bir sonraki milletvekilini belirleyeceğini aklı kesti.

Griff de aynı fikirdeydi ve Giles’a, BBC’nin politika programcısı Robin Day tarafından çapraz sorguya alınacakmış gibi hazırlamak için vakit ayırmasını önerdi. Alex Fisher rolü oynasın diye de Seb’i çağırdı.

“Sizin gibi ahlak yoksunu birinin Parlamento’ya girmek için ısrar etmesi doğru mu?”

“Sen kimden yanasın Seb?”

“Senden,” dedi Griff. “Perşembe akşamına kadar bu soruya bir yanıt bulsan iyi olur.”

“Kampanya boyunca neden eşinizi göremedik acaba?”

“Wales’te, ailesinin yanında.”

“Bu cevapla en az bin oy gider,” dedi Griff.

“Söylesenize Sör Giles, yakınlarda tekrar Berlin’e gitmeyi düşünüyor musunuz?”

“Bu kadarı belden aşağı vurmak Seb.”

“Fisher da yumruklarının çoğunu oraya vuracak zaten,” dedi Griff. “Gardını al.”

“Haklı Seb. Vurmaya devam et.”

"Günaydın, adım Giles Barrington, İşçi Partisi'nin Bristol Rıhtım..."

"Tartışmanın yerini değiştirmişler," dedi Griff sabah toplantısında.

"Niye?" diye sordu Giles.

"Çok fazla bilet talebi olunca Guildhall'dan Hipodrom Tiyatrosu'na almışlar."

"Ama Hipo iki bin kişi alır," dedi Giles.

"Keşke on bin kişi alsaydı," dedi Griff. "Seçmenlerle böyle karşı karşıya olmak için daha iyi fırsat bulamazsın."

"Ayrıca Fisher'ın nasıl bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkaracaksın," diye ekledi Seb.

"Kaç koltuk ayırmışlar bize?" dedi Griff, Bayan Parish'e dönerek.

"Her adaya üç yüz koltuk."

"Koltukları sadık seçmenlerle doldurmakta sorun var mı?"

"Hiç yok, geçen haftadan beri telefon durmuyor. Sanki Rolling Stones konseri. Aslında, Liberal Parti'deki arkadaşım da fazla biletleri var mı diye konuştum."

"Olsa da sana verecek kadar aptal değiller herhalde."

"Aptallıkla ilgisi yok," dedi Bayan Parish. "Bence başka bir şey dönüyor."

"Ne gibi?" diye sordu Griff.

"Bilmiyorum ama gelecek perşembeden önce mutlaka öğreneceğim."

"Peki ya geri kalan biletler?" dedi Griff. "Onları kim alıyor?"

"Erken davranan alacak," dedi Bayan Parish. "Perdeler açılmadan bir saat önce yüz adamımız olacak sırada."

"Muhafazakârların da," dedi Griff. "Sen en iyisi iki saat önceden iki yüz kişi yolla."

“Günaydın, adım Giles Barrington, İşçi Partisi’nin...”

Ertesi hafta Giles hafta sonu da dahil bir dakika durmadı. Kamuoyu yoklaması yaptı, barlara gitti, gece toplantılarına katıldı ve nerede altı kişiden fazlası toplansa oraya koşturdu.

Cumartesi ilçe takımı kravatını takıp Nevil Road’a Gloucestershire ile Middlesex maçını izlemeye gitti ama sadece bir saat kadar kaldı. Ortada ağır ağır dolaşp beş bin seyircinin hepsi tarafından görüldüğüne emin olduktan sonra Park Caddesi’ndeki kampanya merkezine döndü.

Pazar günü üç ayrı kilisede törenlere katıldı ama aklı hep tartışmaya kayıyordu.

Çarşamba geldiğinde Griff’in anketi Giles’in hâlâ birkaç puan geride olduğunu gösteriyordu ama Seb, aynı şekilde Kennedy’nin de Nixon’ın gerisinde olduğunu hatırlattı.

Tartışmanın tüm detayları enine boyuna analiz edilmişti. Giyeceği kıyafet, saçını kestireceği zaman hep belirlenmişti. Sahneye çıkmasına bir saat kala tıraş olacaktı ve seçme fırsatı olursa en son konuşacaktı.

“Tartışmayı kim yönetiyor?” diye sordu Seb.

“*Evening News*’un editörü Andy Nash,” dedi Griff. “Biz oy kazanmak istiyoruz o da gazete satmak istiyor. Herkesin kendi bakış açısı var.”

“Gece on ikiden önce yat mutlaka,” dedi Emma. “Yarına iyice dinlenmiş olman lazım.”

Giles on iki olmadan yattı ama konuşmasını tekrar tekrar düşünmekten, Seb’in sorularına verdiği yanıtları prova etmekten uyuyamadı. Bir yandan da Karin giriyordu aklına. Sabah altıda kalktı, yarım saat sonra da Temple Meads istasyonunun önünde elinde megafonuyla erkenden işe gidenlerin karşısına çıktı.

“Günaydın, adım Giles Barrington...”

“Akşama iyi şanslar Sör Giles. Sizi desteklemeye geleceğim.”

“Maalesef ben sizin seçim bölgenizden değilim.”

“Sorguya dayanabilecek misiniz?”

“Galiba bu sefer Liberalleri deneyeceğim.”

“Sakın gevşeme, tamam mı ahbap?”

“Günaydın, adım...”

Griff, saat tam altıda Giles'ı Barrington Hall'dan aldı. Bu toplantıya geç kalmayı göze alamazdı.

Giles krem rengi bir gömlek, koyu gri, tek sıra düğmeli bir takım giymiş, Bristol Lisesi kravatını takmıştı. Fisher'ın her zamanki mavi ince çizgili takımıyla yakası kolalı beyaz gömlek giyip alay kravatını takacağını tahmin ediyordu.

Giles o kadar gergindi ki Hipodrom'a gidene kadar pek konuşmadı, Griff de aynı şekilde sessiz kaldı. Adayın içinden konuşmalarını prova ettiğinin farkındaydı.

Otuz dakika sonra sahne kapısının önündeydiler, bir zamanlar Giles burada *Kısa Karşılaşma* oyununun ardından imzasını alabilmek için Celia Johnson'u beklemişti. Griff'le birlikte kulise gittiler ve Andy Nash tarafından karşılandılar. Onları görünce rahatlamışa benziyordu.

Giles sabırsızlıkla perdenin kalkmasını beklerken sahne arkasını arşınlayıp durdu. Tartışmanın başlamasına otuz dakika kalmasına rağmen çan çalındı ve hazır olmaları istendi. Giles izleyicilerin uğultusunu şimdiden duyabiliyordu ve bu yüzden kendini başlama çizgisine çağırılmayı bekleyen atletler gibi hissediyordu.

Birkaç dakika sonra maiyetiyle birlikte Alex Fisher içeri girdi, hepsi de aşırı yüksek sesle konuşmaktaydı. İnsan gergin olunca bunu çeşitli biçimlerde sergiliyor, diye düşündü Giles. Fisher, uzattığı eli görmezden gelip hiç konuşmadan yanından geçti.

Bir saniye sonra da Liberal aday Simon Fletcher geldi. Kaybedecek bir şeyi olmayınca insan ne kadar rahat oluyordu. Hemen Giles'la tokalaşıp "Size teşekkür etmek istiyorum," dedi.

"Ne için?" diye sordu Giles gerçekten çok şaşırarak.

"Herkesi durmadan evli olmadığımı hatırlatmadığınız için, Fisher her fırsatta buna değiniyor."

"Evet beyler," dedi Nash. "Lütfen böyle buyrun, çünkü konuşma sıranızı tespit etme vakti geldi." Farklı boylarda üç saman çöpü tutan elini kaldırdı. Fisher kısa olanı çekti, Fletcher ise en uzununu.

"İlk seçim sizin Bay Fletcher," dedi Başkan.

Liberal aday başını eğip Giles'a "Hangi sırada konuşmamı istersiniz?" diye sordu.

"İkinci," dedi Giles.

"İkinci olarak konuşacağım," dedi Fletcher. Fisher şaşırmış görünüyordu.

"Peki siz Sör Giles? Birinci mi sonuncu mu?"

"Sonuncu Başkan, teşekkürler."

"Tamam, bu mesele halloldu. İlk konuşma sırası sizin Bin-başı Fisher. Hadi artık ortaya çıkalım."

Üç adayı sahneye çıkardı ve o gece bir tek bu esnada tüm izleyiciler alkışladı. Giles ışıkların tiyatro oyunlarında olduğu gibi karartılmadığını fark etti. İki bin aslan sabırla Hristiyanların görünmesini bekliyordu.

Evinde, televizyon karşısında bir şeyler yiyor olmayı diledi, burası hariç her yerde olabilirdi. Ama Giles en küçük toplantıya katılırken bile hep böyle hissedirdi zaten. Fisher'a göz atınca adamın alnında bir ter damlasının belirmeye başladığını gördü, hemen üst cebinden mendilini çıkarıp silmişti. Tekrar seyircilere baktı ve Emma ile Harry'nin ikinci sıradan ona gülmüşediklerini fark etti.

"İyi akşamlar hanımefendiler, beyefendiler. İsmim Andy

Nash, *Bristol Evening News*'un editörüyüm. Bu geceki tartışmayı idare etme onuru bana düştü, biliyorsunuz ki üç adayın bir arada olacağı tek platform da bu. Şimdi, izninizle tartışmanın nasıl yürütüleceğini açıklayayım. Her aday altışar dakikalık açılış konuşması yapacak. Ardından otuz dakika seyircilerin sorularına ayrılacak. Son olarak da bütün adaylar ikişer dakikalık konuşma yapacak. Şimdi Mufazakar aday Binbaşı Alex Fisher'ı konuşmaya davet ediyorum.”

Fisher gösterişli bir tavırla sahnenin ortasına geldi ve izleyicilerin bir bölümünün sıcak alkışlarıyla karşılandı. Konuşma metnini önündeki sehpa koyup anında kelime kelime okumaya başladı, nadiren başını kâğıttan kaldırıyordu.

Giles oturduğu yerde gergin bir şekilde kendisiyle alay edilen bölümün gelmesini bekledi ama öyle bir şey gelmedi. Fisher bunun yerine Muhafazakârların seçimi kazanıldığı takdirde öncelik vereceği yasalara yoğunlaştı. Aralara serpiştirdiği “Değişim zamanı geldi,” sözcükleriyle birlikte alışveriş listesini okuyormuş gibiydi. Rakiplerinin ikisinden de söz etmedi. Giles adamın niyetini anladı. Kendisi kişisel saldırıda bulunmayacak, Giles’la dalga geçmeyecekti; bunu seyircilerin arasına rastgele dağılmış olan adamları yapacaktı. Fisher yerine dönünce aşırı coşkulu alkışların geldiği yerlere bakıp destekçilerini saptamak mümkün olmuştu.

Liberal aday konuşmasını *Coronation Street* dizisini bırakıp onu görmek ve dinlemek için salonu dolduran kalabalığa teşekkür ederek başlattı. Sözleri kahkahalar ve alkışlarla karşılandı. Sonraki altı dakikayı yerel politikalardan, yoldaki çukurlardan, taşradaki otobüs bileti fiyatlarından söz ederek geçirdi. O yerine dönünce bu kez seyircilerden başka bir grup alkışladı.

Fletcher da yerine oturunca Giles sahnenin ortasına geldi. Sakin göründüğünü umuyordu ama aslında çok heyecanlıydı. Sehpa yedi başlığın yazılı olduğu postakartını koydu: Eği-

tim, İşsizlik, Sendikalar, Sağlık Hizmetleri, Avrupa, Savunma ve Bristol.

Bütün bu konularda gayet özgüvenli ve yetkin biçimde konuşurken kartpostala bakma ihtiyacı duymuyor, daha çok dos-doğru seyircilerin gözlerinin içine bakıyordu. Yerine dönünce bütün destekçileri aynı anda ayağa fırladı ve kararsızlardan da epeyce katılan oldu. Tartışma o anda bitmiş olsa kimin kazana-cağı belliydi ama Giles yerine oturur oturmaz Başkan soruları istedi. “Umarım sorular bu tartışmanın ciddiyetine yakışır konulardan olur ve kimse yarın gazetede çıkar beklentisiyle ucuz, kişisel saldırılar yapmaz. Gazetenin editörü olarak sizi temin ederim ki bu tür sorular gazetede kesinlikle yer almayacak.”

Bu uyarı öyle ani bir alkış tufanı yarattı ki Giles o gece ilk kez rahat bir nefes aldı.

“Evet hanımefendi. Dördüncü sıradaki.”

“Nüfus her zamankinden de hızla artarken adaylar emekli maaşları hakkındaki uzun vadeli planlarını anlatabilirler mi?”

Giles daha Başkan soruya önce hangi adayın cevap vereceğini söyleyemeden ayağa fırlamıştı bile.

“İşçi Partisi iktidardayken memur emeklilerinin maaşları her yıl yükseldi,” dedi. “Çünkü bu hükümet, medeni bir toplumun ancak toplumun genç ve yaşlı üyelerinin korunmasıyla oluşabileceğine inanıyor.”

Sonra Fisher parti görüşünü aynen parti tüzüğünde yazıldığı biçimde tekrarladı ve Liberal aday da annesinin yaşlılar yurdunda olduğunu söyledi.

“Şimdi sizin sorunuzu alayım efendim,” dedi Nash bir adamı göstererek. Adam mikrofonun eline ulaşması için bir süre bekledi.

“Bütün adaylar Birleşik Krallığın Ortak Pazar’a katılması gerektiğini mi düşünüyor?”

Fisher bu soruya iyi hazırlanmıştı ve seyircilere Ted He-

ath'ın Avrupa'ya verdiği ve uzun süredir sürüncemede kalan sözü hatırlattı. Muhafazakârlar seçilirse Britanya'nın EEC üyesi olması için ellerinden geleni yapacaklardı.

Simon Fletcher, seyircilere Ortak Pazar'a girme fikrine partisinin öncülük ettiğini anımsattı, diğer iki partinin de bu fikrin peşine takılmasından ne kadar mutlu olduğunu belirtti.

Giles ayağa kalkıp seyircilere baktı. Berlin'de Fransız Dışişleri Bakanı'nın nasıl girizgâh yaptığını, Fransa'nın iki ülke arasında diyalog başlatmaya hazır olduğunu anlatabilmeyi çok isterdi. Fakat Berlin'den söz ettiği anda belli bir seyirci kitlesine aradığı fırsatı vermiş olurdu. O yüzden sadece "İş, Ortak Pazar'a girmeye geldiğinde, bence üç partinin de geniş bir mutabakat içinde olduğunu söyleyebilirim, yani mesele sadece Roma Antlaşması'nı hangi Başbakan'ın imzalayacağı," demekle yetindi.

Hiçbir bel altı vuruş olmadan, yerel, ulusal meseleler ve dış ilişkiler üzerine beş-altı soru daha geldi ve Giles güvenle eve gidebileceğini düşünmeye başladı. Saatine göz atan Nash, "Sadece iki soru daha alacağım," dedi. "Evet hanımefendi, arkada ayakta duran." Giles kadını anında tanıdı.

"Acaba üç aday da medeni durumlarını ve eşlerinin de burada bulunup bulunmadığını söyleyebilir mi?" Gayet iyi prova edilmiş olan soru, masum görünüşlü yaşlı bir hanımdan gelmişti. Giles onu Tory encümen üyeliği günlerinden hatırlıyordu.

Bu kez ilk ayağa fırlayan Fisher oldu ve aynı şekilde iyi prova edilmiş yanıtını verdi. "Maalesef, ben yıllar önce boşandım ama günün birinde doğru insanı bulacağımı ümit etmekten vazgeçmedim. Ancak, medeni durumum her ne olursa olsun, emin olun ki asla rastgele seks ilişkilerine bulaşacak değilim."

Salonda bir an nefesler tutuldu ve belli bir bölümden coşku-lu alkışlar yükseldi.

"Kız arkadaş bulmakta da oy verecek seçmen bulmak kadar

zorlanıyorum, ama Binbaşı gibi ben de henüz umudumu kesmedim,” dedi Liberal aday. Alkışlar ve kahkahalar duyuldu.

Giles, Fletcher’ın, kendi cinsel tercihini açıklayamamasına ve günün birinde partnerinin ön sırada oturduğunu ve yıllardır mutlu mesut yaşadıklarını söyleyememesine üzülmüştü.

Yerini alınca kürsünün yanında durup doğrudan izleyicilere bakarak gülümsedi. “Ben aziz değilim!”

Muhafazakâr seçmenlerden biri “Doğru!” diye bağırdı ama sadece mahçup bir sessizlikle karşılık buldu.

“Yoldan saptığımı itiraf ediyorum ve hepinizin de bildiği gibi Gwyneth o yüzden bu gece burada değil ve ben de büyük bir pişmanlık içindeyim. Kendisi daima sadık ve güvenilir bir eş oldu, seçim bölgemde aktif rol oynadı.” Bir an durdu. “Fakat konu oy vermek olunca umarım ki bu büyük kente yapılmış yirmi beş yıllık hizmeti aptalca bir hataya tercih edersiniz, çünkü bu kente hizmet etme onurunu ve ayrıcalığını daha uzun yıllar taşımak isterim.”

İzleyiciler alkışlamaya başlayınca Giles gülümsememek için kendini tuttu ve tam yerine dönmek üzereyken birisi “Sence Berlin’i anlatmanın zamanı gelmedi mi?” diye bağırdı.

İnsanların aynı anda konuşmaya başlaması salonda büyük bir uğultu yarattı ve Başkan derhal ayağa fırladı, ama Giles kürsüye dönmüştü bile. Kimse ne kadar gergin olduğunu anlamasın diye kürsüyü iki yanından sıkıca tutuyordu. İki bin kişi merakla bakıyordu. Giles ortalığın yatışmasını bekledi.

Soruyu soran ve halen ayakta olan adama dönüp “Memnuniyetle anlatırım beyefendi,” dedi. “Berlin bence üzerinde dikenli teller bulunan üç buçuk metrelik duvarıyla trajik bir kent. Duvar Batı Almanları dışarıda tutmak için değil, Doğu Almanları içeride tutmak için inşa edilmiş ve yeryüzünün en büyük hapisanesi ortaya çıkmış. Komünizm açısından pek olumlu bir tablo değil. Fakat o duvarın yıkıldığı günü de göre-

cek kadar yaşamayı ümit ediyorum. Herhalde bu konuda aynı fikirdeyizdir?”

Giles kulak zarlarını zorlayan alkışlar arasında yerine dönerken soruyu soran adam yerine oturup büzülmüştü.

Son soru sendikaların gücü hakkındaydı ve hem Giles’ın hem de Fisher’ın yanıtları inandırıcı değildi; Giles konsantasyonunu kaybetmişti, Fisher ise adamının nakavt olmasını henüz hazmedememiş durumdaydı.

Giles son özet konuşmasını yaparken toparlandı ve salondan çıkmadan önce birçok kişiyle tokalaşmak zorunda kaldı. Fakat geceyi asıl özetleyen Griff oldu.

“Tekrar yarıştayız.”

Bristol Evening News, bir gece önce Hipodrum'da yapılan tartışmanın sonucunu belli bir denge içinde ifade etmek için uğraşmıştı ama satır aralarından aslında kazananın kimliği belli oluyordu. Gazete, bazı çekinceleri olsa da, Sör Giles Barrington'ı tekrar parlamentoya göndermeyi öneriyordu okurlarına.

Griff gazeteyi en yakın çöp kutusuna atarken "Henüz kazanmadık," dedi. "O yüzden çalışmaya devam. Hâlâ altı gün, dokuz saat ve on dört dakika var sandıkların kapanmasına."

Herkes kendisine verilen göreve döndü, kimi anket sonuçlarını kontrol ediyor, kimi seçim günü dağıtılacak oy pusulalarını hazırlıyor, kimi sandığa gitmek için yardıma ihtiyaç duyanların listesini tekrar kontrol ediyor, kimi halktan gelen soruları yanıtlıyor, kimi de son dakika broşür dağıtım işleriyle uğraşıyor ya da adayın aç susuz kalmamasını sağlıyordu.

Ofisine dönüp, seçimden bir gece önce tüm kayıtlı İşçi Partisi seçmenlerine dağıtılacak olan anket sonuçları üzerinde çalışmaya devam eden Griff, "En iyisi harekete devam etmek," dedi.

Seçim günü sabah 5.45'te Giles bir daha Temple Meads istasyonunun önünde durmuş, el sıkıştığı herkese "Barrington'a oy verin, bugün!" ilanı dağıtıyordu.

Griff, seçim gününü gece saat onda sandıklar kapanıncaya kadar dakika dakika programlamıştı. Giles'a, seçim bölgesinin

en popüler barında etli b rekle, peynirli sandviç yiyip elma sırası içmesi için on dakika koymuştu.

Ak am saat 6.30'da ba ını kaldırıp gökyüzüne baktı ve yağmur başlayınca küfür etti. Tanrılar sabah sekizle on arasında ve ak am be le yedi arasında İ  i Partililerin yoğun olarak oy kullanmaya gittiğini bilmiyor muydu? Muhafazakârlar daima onla be  arası oy kullanırdı. Ak am saat yediden, sandıkların kapanaca ı ona kadar kimlerin oy kullanacağı tahmine kalıyordu. Tanrılar duasını duymuş olmalıydı     n  yağmur sadece yirmi dakika kadar sürdü.

Giles on altı saatlik günü tersanenin kapısında durup, gece vardiyası için kart basanların da oy kullanıp kullanmadığını denetlemekle tamamladı. Kullanmayanlar varsa hemen alınıp yolun karşısındaki seçim merkezine götürülüyordu.

“Ama kartımı basmaya gecikece im.”

Böyle diyenlere Başkan'ı tanıdığını söylüyordu. Vardiya-sını bitirip bara gitmek üzere i ten çıkanlara da “İlk biranızı içmeden önce mutlaka oy verin,” diye hatırlatıyordu.

Griff'le ekibi henüz oy kullanmayan varsa saptayabilmek ve sandıklar kapanmadan seçim merkezine götürebilmek için sürekli anket sonuçlarını takip ediyordu.

Gece saat onu bir geçerken Giles son eli de sıktı ve canı fena halde içki içmek istediği için Lord Nelson'daki rıhtım işçilerine katılmak üzere yürümeye ba ladı.

İçeri girince barın üstünden e ilip “Bir bira,” dedi.

“Kusura bakmayın S r Giles. Saat onu geçti, ruhsatımı kaybetmemi siz de istemezsiniz biliyorum.”

Barda oturan iki adam boş bir bardağı alıp içine kendi biralarından koydu.

“Te ekk rl r,” dedi Giles bardağı kaldırarak.

“İkimiz de kendimizi biraz suçlu hissediyoruz,” diye itiraf

etti adamlardan biri. “Yağmur bastırıldığında kaçmak zorunda kaldık ve oy kullanamadık.”

Giles büyük bir mutlulukla birayı adamların başından aşağı boca edebilirdi.

Barda etrafına bakıp yağmur yüzünden kaç oy kaybettiğini merak etti.

Birkaç dakika sonra Harry de Lord Nelson'a geldi. “Kusura bakma ama Griff seni eve götürmemi emretti.”

“Kimse emirlere karşı gelemmez,” diye cevap verdi Giles bira bardağını bırakarak.

Arabayla Barrington Hall'a giderken Harry “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Farklı bir şey yok. Yerel seçim kurulu bütün sandıkları toplayıp Guildhall'a ulaştıracak. Mühürler kent müfettişi Bay Hardy huzurunda kırılacak ve oy pusulaları kontrol edildikten sonra sayım başlayacak. Yani henüz belediyeye gitmenin anlamı yok, sabah üçten önce sonuç gelmez. Gece yarısı gibi Griff gelip alır beni.”

Kapı zili çaldığında Giles banyoda kestiriyordu. Ağır ağır küvetten çıkıp bornozunu giydi ve banyo camını itip açınca Griff'in aşağıda kapının önünde beklediğini gördü.

“Kusura bakma Griff, banyoda uyuyakalmışım. İçeri gir de kendine bir içki al. Ben de hemen geliyorum.”

Giles artık ortasındaki düğmeyi ilikleyemiyor olsa da her sayım gecesi giydiği takımı giyip kravatını bağladı. On beş dakika sonra aşağı iniyordu.

Ön kapıdan çıkarken Griff “Sorma çünkü bilmiyorum,” dedi. “Tek söyleyebileceğim, son anketler doğruysa Muhafazakârların kırk koltuk önde olduğu.”

“O zaman muhalefete dönüyoruz,” dedi Giles.

“Senin kazandığını tahmin ediyorum, oyların çok yakın olduğu söyleniyor,” dedi Griff.

“Yeniden 1951’deki gibi,” diye karşılık verdi Giles. Arabayı belediye binasının önüne park edene kadar Griff’ten ses çıkmadı. Üç haftalık maratonun ve uykusuzluğun acısı birdenbire üstüne çökmüştü.

“Dayanamayacağım şey kaybetmek değil,” dedi Griff. “Lanet Binbaşı Fisher’ın kazandığı düşüncesi.”

Giles bazen Griff’in bu işe ne kadar tutkuyla bağlandığını ve onun gibi bir temsilcisi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu unutuyordu.

“Tamam,” dedi Griff. “İçimdekini döktüğüme göre vazife başına dönelim.” Arabadan inip kravatını düzeltti, Belediye Binası’na yöneldi. Yan yana basamakları çıkarken Griff, Giles’a dönüp “Kazanmayı bekliyormuş gibi görünmeye çalış,” diye uyardı.

“Ya kazanmazsam?”

“O zaman daha önce hiç yapmadığın bir konuşma yapacaksın, senin için yepyeni bir deneyim olacak.” Sayımın yapıldığı tıklım tıklı, gürültülü salona girerken Giles gülüyordu.

İçeride on iki tane uzun masa vardı, resmi sayım görevlileriyle seçilmiş parti temsilcileri karşılıklı oturmuş heyecanla sayım veya gözlem yapıyordu. Masaya boşaltılan her sandıkla birlikte bir el ormanı uzanıyor ve sayım başlayabilsin diye pusulaları üç aday için ayrı ayrı diziyordu. Onluk desteler çabucak yüzlük destelere çıkıyor ve masanın ucunda her birinin etrafına sarı, mavi veya kırmızı bant çekilmiş olarak piyade erleri gibi diziliyordu.

Griff süreci dikkatle takip ediyordu. Tek bir hatayla yüz tane oy yanlış gruba konabilirdi.

Bayan Parish’le birlikte gelen Seb “Biz ne yapalım istersin?” diye sordu.

“Her biriniz bir masayı alın ve sizi rahatsız eden bir şey görürseniz bana haber verin.”

“Ya sen?” diye sordu Giles.

“Ben her zaman yaptığımı yapacağım,” dedi Griff. “Woodbine ile Arcadia’dan gelen oyları takip edeceğim. Onları gördükten sonra kimin kazandığını söyleyebilirim.”

Griff’in ekibi masaları paylaştı ve süreç ağır ağır ama düzgün bir şekilde ilerlemeye devam etti. Giles salonda tam bir tur attıktan sonra, Fisher’dan ustaca bir manevrayla sıyrılıp Griff’in yanına döndü.

“Arcadia’dan iki yüz, Woodbine’den de iki yüz civarında oy almışsın, yani sonuç belli değil henüz.”

Giles salonu bir daha turlayıp döndüğünde kesinleşen tek bir şey vardı: Simon Fletcher üçüncü olacaktı.

Birkaç dakika sonra Bay Hardy sahneye çıkıp mikrofonu tıklattı. Salon bir anda sessizleşti ve herkes ona döndü.

“Adaylar lütfen yanıma gelip geçersiz oy pusulalarının imha edilmesine gözcülük edebilir mi?” Bu küçük seremoni Griff’in hep hoşuna giderdi.

Üç adayla ajanlarının kırk iki geçersiz pusulayı gözden geçirdikten sonra yirmi ikisinin geçerli olduğunda anlaştılar: On Giles’m, dokuzu Fisher’ın, üçü Fletcher’indi.

“Umarım bu bir işarettir,” dedi Griff. “Çünkü Churchill’in meşhur sözü vardır; bir oy her zaman yeterlidir.”

Tekrar aşağı indiklerinde Seb “Sürpriz bir durum var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Griff. “Ama müfettişin iptal ettiği pusulalardan biri hoşuma gitti, *Doğu Berlin’deki kız arkadaşın da postayla oy kullanacak mı?*” Giles zorla tebessüm etti. “İşimize dönelim. Tek bir hatayı bile kaldıramayız, Seb’in 1951’de günü kurtarışını da hiç aklınızdan çıkarmayın.”

Masaların etrafında eller havaya kalkmaya başladı, böylece o masada sayımın bittiğini belirtiyorlardı. Bir görevli sonuçları ikişer kez kontrol ettikten sonra Kent Müfettişi'ne ulaştırdı, o da gelen sayıları toplama yapan cihaza girdi. Giles, Bay Winwright'ın her sayıyı tek tek bir deftere kaydettiği, sonra da yardımcılarının üç kişinin her girişi iki kere kontrol etmesiyle birlikte sonuçların açıklandığı günleri hala unutmamıştı.

Sabaha karşı 2.49'da Kent Müfettişi tekrar sahneye çıkıp mikrofonu iki kez tıklattı. Birdenbire oluşan sessizliği sadece bir kalemin masadan düşüp yerde yuvarlanması bozdu. Bay Hardy kalem almana kadar bekledi.

"Ben, Leonard Derek Hardy, Bristol Rıhtımlar Bölgesi'nin seçim müfettişi olarak oy dağılımının aşağıdaki şekilde gerçekleştiğini beyan ederim:

Sör Giles Barrington	18.971
Bay Simon Fletcher	3.586
Binbaşı Alexander Fisher	18 ---"

Giles oy sayısının on dokuz binle değil on sekiz binle başladığını duyar duymaz kazandığını hissetti.

"--994."

Muhafazakâr tarafı anında ayağa kalktı. Gürültüyü bastırmaya çalışan Griff, Bay Hardy'den tekrar sayım yapılmasını istedi ve hemen olumlu yanıt geldi. Bütün işlemler yeniden başladı, her masa ilk onluk desteleri tekrar ve tekrar kontrol etti, sonra yüzlük ve nihayet binlik desteler de gözden geçirildi ve sonuçlar bir daha rapor edildi.

Sabaha karşı 3.27'de, Bay Hardy bir daha mikrofon başındaydı. "Ben Leonard Derek Hardy, Bristol Rıhtımlar..." Başlar öne eğilmiş, gözler kapanmış, kimileri de heyecana dayanamayıp sahneye arkasını dönmüş ve parmaklarını çapraz yapmıştı. "...oy dağılımının aşağıdaki şekilde gerçekleştiğini beyan ederim:

Sör Giles Barrington	8.972
Bay Simon Fletcher	3.586
Binbaşı Alex Fisher	18.993.”

Giles böyle yakın bir sonuçtan sonra bir daha itiraz edebileceğini biliyordu ama etmedi. Kent Müfettişi’ne gönülsüzce kafa sallayarak sonucu kabul ettiğini belirtti.

“Böylece Binbaşı Alexander Fisher’ın, Bristol Rıhtımlar Bölgesi milletvekili olarak Parlamento’ya seçildiğini beyan ederim.”

Yeni parlamento üyesi omuzlara alınmış salonda gezdiriliyor, ortalık tezahürat ve alkışlarla çınılıyordu. Giles kampanya boyunca ilk kez gidip Fisher’ın elini sıktı.

Konuşmalar bittikten sonra, Fisher zafer sarhoşu, Giles zarif ama yenik, Simon Fletcher ise aldığı en yüksek oy nedeniyle mutluordu. Yeni meclis üyesiyle destekçileri kutlama yapmaya giderken diğer seçmenler ikişerli, üçerli gruplar halinde salondan ayrıldılar. En sona Griff’le Giles kalmıştı.

Eski meclis üyesini evine götürürken Griff “Genel seçim sonuçları aleyhimize dönmese kazanmıştık,” dedi.

“Sadece yirmi bir oy,” dedi Giles.

“On bir,” diye düzeltti Griff.

“On bir mi?” dedi Giles.

“Eğer on bir seçmen fikir değiştirmiş olsaydı.”

“Ve saat altıda yirmi dakika yağmur yağmasaydı.”

“Bu sene eğer ile başlayan cümleler yılı oldu.”

Giles nihayet sabahın beşinde yatağa girebildi. Baş ucu lambasını kapattı, başını yastığa koydu ve alarm çalana kadar uyudu. Alarmı duyunca homurdanarak baş ucu lambasını yaktı. Artık sabah altıda, erkenden işe giden seçmenlerle görüşmek için Temple Meads istasyonunun önünde dikilmesine gerek yoktu.

Benim adım Giles Barrington ve dünkü seçimde İşçi Partisi'nin adayıydım... Alarmı susturup derin bir uykuya daldı ve sabah on bire kadar uyudu.

Geç saatteki kahvaltıdan sonra duş yapıp giyindi, küçük bir valiz hazırladı ve öğleyi biraz geçerken Barrington Hall'dan çıktı. Uçağı Heathrow'dan 16.15'te kalkacağı için acelesi yoktu.

Eğer, evet bir eğer daha, Giles evde birkaç dakika daha kalsaydı onur listesini hazırlayan Harold Wilson'dan bir telefon alacaktı. Yeni muhalefet lideri Giles'a Lordlar Kamarası'na gidip dışişleri sözcüsü olarak muhalefet sıralarında oturmasını önermek istiyordu.

Bay Wilson akşam bir daha aradı ama o sırada Giles, Berlin'e inmişti.

Daha birkaç ay önce milletvekili ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Sör Giles Barrington arabayla Heathrow'daki piste kadar getirilmiş ve uçak ancak o birinci sınıftaki yerine yerleşip kemerini bağladıktan sonra kalkmıştı.

Şimdi, hiç durmadan uzanıp koridorun öbür tarafındaki arkadaşıyla konuşan bir kadınla, *The Times*'ın sayfalarını çevirmesini güçleştirmekten zevk alıyormuş gibi görünen bir adamın arasında sıkışmış, bunları hiç özlemediğini düşünüyordu. İki buçuk saatlik uçuş bitmek bilmezmiş gibi geldi ve uçak inince yağmurun altında terminale yürümek zorunda kaldı.

Uçaktan ilk inenlerin arasında olmasına rağmen neredeyse valizini alan son kişiydi. Döner bantta valizin görünmesinin ne kadar sürdüğünü bile unutmuştu. Valizine kavuşup gümrükten geçti ve nihayet taksi kuyruğunda sırası geldiğinde yorgunluktan bitmişti bile.

Taksinin arkasına bindikten sonra tek söylediği "Charlie Kontrol Noktası," oldu.

Şoför ona bir daha bakıp deli olmadığına emin oldu ama yine de sınıra birkaç yüz metre kala indirdi. Yağmur devam ediyordu.

Giles bir elinde valizi, bir elinde başına tuttuğu gazetesiyle gümrük binasına doğru koşarken, bundan önceki Berlin ziyaretini hatırlamadan edemedi.

İçeri girince kısa kuyruğun arkasına geçti ve kuyruk kısa olduğu halde sıra gelmesi bir hayli sürdü.

Giles pasaportuyla vizesini uzatınca dost tavırlı vatandaş "İyi akşamlar efendim," dedi.

"İyi akşamlar," dedi Giles da.

"Doğu'ya neden geçtiğinizi sorabilir miyim Sör Giles?" Nöbetçi belgelerini inceliyordu.

"Bir arkadaşımı göreceğim."

"Peki Doğu'da ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Yedi gün."

"Geçici vizeniz en çok bu kadarına izin veriyor zaten," diye hatırlattı nöbetçi.

Giles yedi günde bütün sorularına cevap bulmayı ve en

azından Karin'in de kendisiyle aynı duyguları taşıyıp taşımadığını öğrenmeyi ümit ederek başını salladı. Memur gülümseyerek pasaportunu damgaladı ve bir şeyler biliyormuş gibi "İyi şanslar," dedi.

Giles binadan dışarı adım attığında en azından yağmur durmuştu. İki sınır arasındaki ıssız yolda yürümeye başladı. Bu sefer Britanya Büyükelçiliği'nin Rolls Royce'u, yanında da Büyükelçi yoktu. Artık kendisinden başka kimseyi temsil etmeyen, sade bir vatandaştı.

Doğu Berlin sınırındaki nöbetçiyi gördüğünde turistleri pek sevmediklerini hatırladı. Belli ki duvar inşa edildiğinden beri boya yüzü görmemiş binaya girdi. Yaşlı, yorgun veya güçsüz ziyaretçilere oturacak yer gösteren kimse yoktu. Başka bir kuyruktan, daha da uzun süre beklemekten sonra, nihayet kendisine herhangi bir dilde günaydın demeyen genç memura pasaportunu verebildi.

Görevli pasaportunun sayfalarını ağır ağır çeviriyordu, belli ki bu yabancıнын son dört yılda ne kadar çok ülkeye gittiğini görünce hayretler içinde kalmıştı. Son sayfayı da çevirdikten sonra trafik polisi gibi sağ elini kaldırıp, muhtemelen bildiği yegâne İngilizce kelimeyi söyledi: Bekle. Sonra arka tarafa gidip, üzerinde KOMMANDANT yazan bir kapıyı tıklattı ve içeri girip gözden kayboldu.

Bir süre geçtikten sonra kapı açıldı ve kısa boylu, kel kafalı bir adam ortaya çıktı. Giles ile aynı yaşta görünüyordu ama üzerindeki parlak takım o kadar eski modaydı ki babasının olduğu söylenebilirdi. Grileşmiş gömleğinin yakasıyla manşetleri eprimişti ve kırmızı kravatı fazla ütülenmişe benziyordu. Ancak asıl şaşırtıcı olan İngilizceye hâkimiyeti oldu.

Adamın ilk sözleri "Benimle gelir misiniz Bay Barrington?" oldu.

Bu bir soru olsa da belli ki emir niteliğindeydi çünkü adam

bu sözleri söyler söylemez dönüp, arkasına bakmadan odasına doğru yürümeye başlamıştı. Genç memur bankonun kapağını açınca Giles da içeri girebildi.

Deminki memur tek çekmeceli sade masasında oturuyordu. Giles da karşısındaki tahta sıraya oturdu, belli ki masayla sıra aynı fabrikadan çıkmıştı.

“Doğu Berlin’e geliş amacınız nedir Bay Barrinton?”

“Bir arkadaşımı ziyaret edeceğim.”

“Arkadaşınızın ismi?”

Giles duraksadı, adam gözünü dikmiş bakıyordu. “Karin Pengelly.”

“Akrabanız mı?”

“Hayır, dedim ya, arkadaşım.”

“Peki Doğu Berlin’de ne kadar kalmak niyetindesiniz?”

“Gördüğünüz gibi vizem bir haftalık.”

Adam kusur bulmak istermiş gibi uzun süre vizeyi inceledi, ama Giles belgeyi Dışişleri Bakanlığı’ndan bir arkadaşına kontrol ettirmişti ve her bir kutucuğun doğru doldurulduğundan emindi.

“Mesleğiniz nedir?” diye sordu memur.

“Politikacıyım.”

“Bu ne demek?”

“Parlemento üyesiydim ve Dışişleri Bakan Yardımcılığı yapıyordum, son yıllarda o yüzden bu kadar çok seyahat ettim.”

“Ama artık bakan yardımcısı veya Parlamento üyesi değilsiniz.”

“Evet, değilim.”

“Bir dakika lütfen.” Memur telefonu alıp üç rakam çevirdi ve bekledi. Karşı taraf cevap verince, Giles’ın tek kelimesini bile anlamadığı uzun bir görüşme başladı. Ancak adamın saygılı ses tonundan daha üst rütbede biriyle konuştuğu belliydi. Keşke Karin burada olup bu konuşmayı çevirseydi.

Memur önündeki deftere notlar almaya başladı, sık sık *Ja* diyordu. Birkaç *Ja* daha dedikten sonra nihayet telefonu kapattı.

“Vizenizi damgalamadan önce cevaplanması gereken bir-iki soru daha var Bay Barrington.”

Adam notlarına bakarken Giles gülümsemeye çabaladı.

“Bay Harry Clifton’la akrabalığınız var mı?”

“Evet. Eniştemdir.”

“Peki Anatoly Babakov’un serbest bırakılması için yürüttüğün kampanyayı destekliyor musunuz?”

Giles bu soruya dürüstçe cevap verecek olursa vizesini onaylamayacaklarını biliyordu. Şu adam Karin’i tekrar görmek için bir aydır saatleri saydığını anlayamaz mıydı? Harry’nin şu an karşı karşıya olduğu ikilemi anlayacağından emindi.

“Tekrar soruyorum Bay Barrington, eniştenizin suçlu Anatoly Babakov’un salıverilmesini isteyen kampanyasını destekliyor musunuz?”

“Evet destekliyorum,” dedi Giles. “Harry Clifton hayatta tanıdığım en düzgün insanlardan biridir ve yazar Anatoly Babakov’un serbest kalmasını tümüyle destekliyorum.”

Memur pasaportunu Giles’a uzattı, masasının çekmecesini açtı ve vizeyi içine koydu.

Giles başka tek laf etmeden ayağa kalkıp döndü ve binadan çıktı. Yağmur yeniden başlamıştı. Karin’i bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek Batı’ya doğru yürümeye başladı.

SEBASTIAN CLIFTON
1970

Verandada oturuyorlardı. "Benim yaşımdayken kendini tümüyle aptal yerine düşürdüğün oldu mu hiç?" diye sordu Sebastian.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa en çok haftada bir kere," dedi Ross Buchanan. "Yıllar içinde biraz geliştim ama çok da değil."

"Ama hayatın boyunca pişman olacağın çok büyük bir hata yaptın mı?" dedi Seb yanında duran içkiye dokunmadan.

Ross hemen karşılık vermedi çünkü Seb'in neyi kastettiğini gayet iyi biliyordu. "Düzeltemeyeceğim bir hatam olmadı. Onu tekrar kazanamayacağından kesinlikle emin misin?" diye sordu viskisinden bir yudum içerek.

"Bir sürü mektup gönderdim ama asla cevap vermedi. Sonunda Amerika'ya gidip bana bir şans daha verir mi, diye sormaya karar verdim."

"Ve bu arada başka kimse olmadı," dedi Ross.

"O şekilde olmadı," dedi Sebastian. "Ara sıra tek gecelik kaçamaklar yaptım ama işin doğrusu, âşık olduğum tek kadın Sam. Beş kuruşum olmasa da aldırılmazdı. Ama ben aptallık edip aldırdım. Senin hiç böyle bir sorunun oldu mu Ross?"

"Olmuş gibi yapamam. Ben Jean ile evlendiğimde yirmi yedi sterlin, iki şilin ve dört pensim vardı ama o zamanlar Aberdeen Nakliye Şirketi'nde memur olarak çalışıyorsan kredi almana izin yoktu. Yani Jean kesinlikle param için evlenmedi benimle."

“Peki ne öneriyorsun?”

“Yüzde altılık hisseyi ele geçirdikten sonra sen de kendi tankını Sloane’ın ön bahçesine park edip hasar verebilirsin.”

“Ama Beryl Hardcastle’ın yüzde elli biriyle birleştirince Sloane’ın ön bahçesine koca bir ordu yığarım, onun da rezil bir şekilde geri çekilmekten başka çaresi kalmaz.”

“Güzel fikir, tabii aynı zamanda yirmi milyon sterlini bu işe ayırabilecek birini tanıyorsan.”

“Bob Bingham mesela,” dedi Seb.

“Bob zengindir ama bu miktar onun için bile fazla olabilir.”

“Saul Kaufman?”

“Sağlık durumunu göz önüne alırsak bence alıcıdan ziyade satıcıdır.”

Seb hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Şimdilik bankayı ele geçirme işini unutmaya çalış Seb. Başkan olup Sloane’ın hayatını cehenneme çevirmeye odaklan.”

Seb başıyla onayladı. “Amerika’dan döner dönmez gidip görüşeceğim.”

“Bence asıl Amerika’ya gitmeden önce görüşmen gereken biri var.”

“Sarah, Macbeth hırslı bir adam olsa da tacı ele geçirmenin anahtarının Leydi Macbeth’te olmasını takdir etmen gerek. O zamanlar kadın hakları diye bir şey yoktu ve kadının Scotland’da gerçek bir güce sahip olmak için tek umudu zayıf, sünepe kocasını, kendi çatıları altında konuk olarak bulunan kralı öldürmeye ikna etmektir. Şimdi bu sahneyi tekrar yapmanı istiyorum Sarah. Unutma, sen kötü, hain bir kadınsın ve kocanı cinayet işlesin diye kandırmaya çalışıyorsun. Bu sefer beni inandırmaya çalış, çünkü o zaman izleyiciyi de inandırabileceksin demektir.”

Sebastian salonun arka tarafında oturmuş, hevesli bir grup gencin Bay Swann'ın denetiminde prova yapmasını izliyordu. Maalesef sahne küçük ve tıksız tıksız.

Sahne tekrarlandıktan sonra Bay Swann "Çok daha iyi," dedi. "Bugünlük yeter. Yarın, Banquo'nun hayaleti sahnesinden başlamak istiyorum. Rick, unutma, odadaki hayaleti görebilen tek kişi Macbeth. Yemekteki konukların senin halinden korkuyor, hatta bazıları delirdiğini sanıyor. Sarah, sen de o konukları her şeyin normal olduğuna, kocanın acayip davranışlarına rağmen korkacak bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorsun. Ve ne yaparsan yap sakın hayalete bakma, çünkü bir kere bile bakarsan büyü bozulur. Yarın aynı saatte buluşuruz, repliklerinizi mutlaka ezberleyin. Pazartesiden sonra kâğıtlar olmadan prova yapmaya başlıyoruz."

Oyuncular sahneden ayrılırken homurtular yükseldi. Şimdi tekrar öğrenciye dönüşecek, kitaplarını defterlerini alıp salondan ayrılacaklardı. Leydi Macbeth'in Banquo ile el ele olduğunu görmek Seb'i güldürdü. Bay Swann'm kızı, sakın hayalete bakma diye niye uyardığı anlaşıyordu. Akıllı adamdı.

Bay Swann ziyafet sahnesindeki tüm dekorları yerine kaldırana kadar sahne ışıklarını kapatmadı. Sonra kâğıtlarını alıp eski püskü Gladstone çantasına yerleştirdi ve kapıya doğru ağır ağır yürümeye başladı. İlk başta arka tarafta birinin oturduğunu fark etmedi ve o kişinin kim olduğunu görünce de şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bu sene Othello'yu oynamıyoruz," dedi. "Ama oynasaydık Iago rolü için oyuncu aramama gerek kalmazdı."

"Hayır Bay Swann, karşınızda duran kişi Prens Hal. Yaptığı korkunç hata için kralın önünde diz çöküp bağışlanmayı dilemeye geldi."

Sebastian cüzdanını açıp çıkardığı çeki uzatırken yaşlı adam kıpırdamadan duruyordu.

“Ama bu anlaştığımızdan çok fazla,” dedi.

“Yeni soyunma odalarını, doğru düğüst perdeyi ve yeni kostümleri de hesaba katarsanız çok değil.”

“Shifnal Lisesi’nden gelen kızlar için de ayrı bir soyunma odası,” dedi Swann. “Ama korkunç hata derken neyi kastetmiştiniz Bay Clifton, sorabilir miyim?”

“Uzun hikâye,” dedi Seb, “canınızı sıkamak...”

“Bol bol vakti olan yaşlı bir adamım ben,” dedi Swann, Seb’in karşısına oturarak.

Sebastian, Bay Swann’a Samantha ile ilk karşılaşmasını ve bir anda çarpılmasını anlattı.

“Sık yaşadığınız bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Swann gülümseyerek.

“Bir dahaki karşılaşmamızda yemeğe çıkmayı teklif edecek kadar toparlanmıştım. Çok geçmeden de hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimi anladım.” Yaşlı adam ne zaman susmak gerektiğini iyi biliyordu. “Ama size olan sözümü yerine getirmeyeceğimi anlayınca beni terk edip Amerika’ya döndü.” Duraksadı. “O zamandan beri de görmedim.”

“O zaman yalvarırım, senin yaşındayken yaptığım hatayı sen de yapma.”

“Aynı hatayı mı yapmıştınız?”

“Bir anlamda daha da beterini. Üniversiteyi yeni bitirmiştim, Worcestershire’da İngilizce öğretmenliği teklif edilince çok mutlu oldum. Müdürün en büyük kızına âşık olana kadar, bundan daha mutlu olamam sanıyordum. Ama kıza bunu söyleyecek cesaretim yoktu.”

“Niçin?”

“Çok çekingen biri idim, özellikle de kadınların yanında. Hem de ne olursa olsun müdürün onaylamayacağından korkuyordum. Şimdi aptalca geliyor ama o zamanlar dünya bambaşka idi. Başka bir okula geçtim ve sonradan kızın hiç ev-

lenmediğini öğrendim. Bununla yaşayabilirdim ama geçen yıl cenaze törenine gittiğimde, kız kardeşi, benim de onun tek ve biricik aşkı olduğumu ama babasının ben hislerimi dile getir-medikçe bir şey yapmaması gerektiğini söylediğini anlattı. Ne aptalmışım. Bir ânı ziyan ettim ve ömür boyu pişman oldum. Kesinlikle aynı hatayı yapma genç adam. Korkaklar leydilerin gönlünü kazanamaz.”

“Robert Burns’ün sözüydü değil mi?” diye sordu Seb.

“Senin için hâlâ umut var,” dedi Swann. Bastonuna tutu-narak kalkıp Seb’i kucakladı. “Cömertliğin için çok teşekkür ederim. Bayan Sullivan’la tanışma onurunu da yaşamayı di-liyorum.” Yüzünü Seb’e çevirdi. “Kendisine lütfen Samantha Sullivan Tiyatrosu’nu açmayı kabul edip etmeyeceğini de sor.”

“Merhaba saygıdeğer ebeveynim, Amerika’ya gitmeyi düşünüyorum da, acaba...”

“*Buckingham*’la gelebilir misin? Tabii ki, ama Bob Bingham’ın kuralını unutma, aile üyeleri de ücret ödemek zorunda. Gelecek hafta uygunsa babanla birlikte gidebilirsin. O da New York’taki yayıncısıyla buluşacak.”

Sebastian ajandasına baktı. “Birkaç toplantımın gününü değiştirmem gerekir ama evet, gidebilirim.”

“Peki neden gidiyorsun?”

“Bay Kaufman bir iş fırsatını değerlendirmemi istedi.”

Seb telefonu yerine koyar koymaz annesine gerçeği söylemediği için suçluluk duydu, ama kendini aptal yerine koymaktan korkuyordu, bir kere daha.

Sam’in nerede yaşadığını veya onu nasıl bulacağını hiç bilmiyordu. Vic Kaufman odasına girip onu gafil avladığında bu konuyu düşünmekteydi.

“Son zamanlarda babamın kendini tekrar ettiğini fark ettin mi?”

“Yok, fark ettim diyemem,” dedi Seb. “Ara sıra biraz unutkan oluyor ama yetmişini geçmiştir herhalde.”

“Polonya’dan kaçarken doğum belgesini almamış ama bir keresinde Kraliçe Victoria’nın cenaze törenini hatırladığını söylemişti. Demek ki seksene daha yakın. Biraz endişe ediyο-

rum, çünkü açıkçası ona bir şey olursa yerine geçmeye hazır değilsin henüz, ben de yeterince iyi değilim.”

Seb, Saul Kaufman’ın sonsuza kadar başkanlık yapamayacağını hiç düşünmemişti ve Vic konuyu dile getirene kadar bu bankanın başkanı olmayı aklından bile geçirmezdi.

Şimdi Seb’in yönetiminde on dört çalışan vardı, çoğu kendisinden büyüktü ve departmanı bankaya gelir getirme konusunda üçüncülüğe yükselmişti, kambiyo ve ticaretin arkasından geliyordu.

Seb arkadaşını yatıştırmaya çalıştı. “Merak etme Vic, eminim ki babanın daha epey vakti vardır.”

Ancak o hafta Başkan’la yaptıkları olağan toplantıda Bay Kaufman önemli müşterilerin isimlerini hatırlayamamıştı, oysa Seb onlarla daha önce de en az iki kere iş yaptığını biliyordu.

Birkaç sokak ötedeki başka bir bankada olup bitenlere öyle aklını takmıştı ki Kaufman’daki geleceğinin garanti altında olmadığı aklına bile gelmemişti. En kötü senaryoyu düşünmemeye çalıştı. İhtiyar adam sağlık sebebiyle emekli olmak zorunda kalabilir ve Farthings, Kaufman’ı satın alırsa Seb’in bu yeni ortaklığın başkanma bir daha istifa mektubu yazması gerekebilirdi.

Amerika yolculuğunu ertelemeyi bile düşündü ama cuma akşamı o gemiye binmezse bir daha asla cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Seb, beş günlük New York yolculuğunda babasıyla arkadaşlık etmekten gerçekten zevk aldı. Üstelik babası, annesi gibi Seb’in cevap vermek istemediği sorular sormuyordu.

Akşam yemeklerinin hepsini ve arada bir de öğle yemeklerini birlikte yediler. Gün boyunca babası kendini kamaraya kilitleyip kapısına da rahatsız etmeyin yazısı asıyordu. Gemi

rihtıma yanaştıktan bir saat sonra Harold Guinzburg'a teslim edeceği son müsvedde üzerinde çalışmaktaydı.

Bu yüzden Seb bir gün üst güvertede yürüyüş yaparken babasını bir şezlonga uzanmış en sevdiği yazarı okurken görünce şaşırdı.

“Kitabı bitirdiğin anlamına mı geliyor?” diye sordu yanındaki şezlonga yerleşirken.

“Evet öyle,” dedi elindeki *Sabırsız Yürek* adlı kitabı bırakan Harry. “Şimdi tek yapmam gereken dosyayı Harold’a yollayıp görüşünü bildirmesini beklemek.”

“Benimkini ister misin?”

“Kitabım için mi? Yok, ama başka bir kitap için olur.”

“Hangi kitaptan söz ediyoruz?”

“*Joe Amca*,” dedi Harry. “Harold, Bayan Babakov’a yüzde on beş ortaklık karşılığında yayın hakları için yüz bin dolar önermiş, bense kadına ne tavsiye edeceğimden emin değilim.”

“İyi ama kitabın kendisi ortada yok ki?”

“Ben de öyle sanıyordum ama Harold’ın söylediğine göre Bayan Babakov bir kopyasının yerini biliyormuş. Tek sorun bu yerin Sovyetler Birliği’nde olması.”

“Peki Sovyetler Birliği’nin neresinde olduğunu da söylemiş mi?”

“Yok. Sadece bana söyleyeceğini belirtmiş, o yüzden Harold’la görüştükten sonra Pittsburgh’a gidiyorum zaten.”

Oğlunun bir sonraki sorusu Harry’yi şaşırttı.

“Yüz bin dolar Bayan Babakov için büyük para mı yoksa rahatça geri çevirebileceği bir miktar mı?”

“Rusya’dan beş parasız kaçtığı için bu parayla bütün hayatı değişir.”

“O zaman sen de Bay Guinzburg’un teklifini adil buluyorsan, bence kabul etmeli. Anlaşma yapacağım zaman hep karşı tarafın paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünürüm, çünkü

bu bilgi daima kararımı etkiler. Eğer o paraya çok ihtiyaçları varsa sürücü koltuğuna geçerim. Yoksa ...”

Harry başını salladı.

“Fakat bu vakada bir sorun var. Eğer kadın kitabın yerini sadece sana söylemek istiyorsa bil ki senin gidip almanı istiyordur.”

“Ama kitap Sovyetler Birliği’nde.”

“Yani istenmeyen adam ilan edildiğin yerde. Yani ne yaparsan yap sakın bir söz verme.”

“Kadını yarı yolda bırakmam.”

“Baba, Sovyet İmparatorluğu’na tek başına gitmenin eğlenceli görüldüğünü biliyorum ama oraya gidip KGB’yi her seferinde yenmek sadece James Bond’a has. En iyisi biz yine gerçek dünyaya dönelim çünkü benim de sana danışmak istediğim bir konu var.”

“Bana mı?”

“Yok, Dedektif Müfettiş Warwick’e.”

“Niye, birini öldürmeyi mi düşünüyorsun?”

“Evet. Ama bu kişinin nerede yaşadığını, bunu nasıl bulacağımı bilmiyorum.”

“Bence bu gemide ev adresi kayıtlıdır.”

“Nasıl olur ki?”

“Çünkü ilk yolculukta bizimleydi ve pasaport kayıtlarında adresinin olması gerekir. Tabii birkaç yıl önceki adres ama en azından başlamak için iyidir. Normal koşullarda yolcuların kişisel bilgilerini vermek istemezler ama şirketin direktörlerinden biri olduğun ve o da yolculukta senin konuğun olduğu için herhalde sorun çıkmaz.”

“Samantha’yı aradığımı nereden bildin?”

“Annen söyledi.”

“İyi de ben ona söylemedim ki.”

“Kelimelerle olmayabilir. Ama yıllar bana o kadını asla ha-

fife almamak gerektiğini öğretti. Unutma, iş kişisel olduğunda o bile hata yapabilir.”

“Desmond Mellor gibi mi?”

“Alex Fisher’in yerine geçen kişinin ondan bile beter çıkacağı hiç aklıma gelmezdi.”

“Üstelik Mellor’la Fisher arasında büyük bir fark var,” dedi Seb. “Mellor zeki, bu da onu daha tehlikeli kılıyor.”

“Sence başkan yardımcısı olma ihtimali var mı?”

“Yoktur diyordum ama Ross Buchanan beni aksine ikna etti.”

“Belki Emma o yüzden nükleer seçeneği düşünüp Mellor’u kartlarını masaya açmaya zorluyordur.”

“Hangi masaya?”

“Yönetim kurulu masasına. Yardımcılığa aday olduğunu açıklasın istiyor, o da itiraz edip kendi adayını ortaya koyacak. Mellor kaybederse istifa etmek zorunda kalacak.”

“Ya annem kaybederse?”

“Bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak.”

“Onun adayı kimmiş?”

“Galiba sensin.”

“İmkânı yok. Kurul her zaman Mellor’u bana tercih eder, en azından yaşım yüzünden. O zaman da annem istifa etmek zorunda kalır. Hatta düşününce, insan bu Mellor’un planının parçası bile olabilir diyor. Annemle konuşup bu fikirden vazgeçirmem lazım. Zaten şu sıra tek derdi bu değil.”

“Leydi Virginia ile davasından söz ediyorsan sanırım o iş sorun olmaktan çıktı.”

“Nasıl böyle emin görünebiliyorsun?”

“Emin değilim tabii, ama o cepheden çoktandır ses çıkmadı. On iki ay daha geçerse annen mahkemeye başvurup davanın düşürülmesini talep edebilir. Gerçi böyle bir şey yapmamasını tavsiye ettim.”

“Niye?”

“Uyuyan yılanı dürtmemek lazım, dürtünce kaçar sanırsın ama o uyanıp seni sokar.”

“O kadın da çok zehirlidir mutlaka,” dedi Seb. “Aslında annemi niye dava ettiğini bile bilmiyorum.”

“Akşam yemekte anlatırım.”

Gemi kâtibi çok yardımcı oldu. Bayan Samantha Sullivan'ın adresi 2043 Cable Caddesi, Georgetown, Washington DC idi ama ilk yolculuktan beri bir daha gemiye binmediği için hâlâ orada yaşıyıp yaşamadığını bilemiyordu. Seb, 2043'ün Samantha'nın Smithsonian'da öğrenciyken paylaştığı küçük bir daire çıkmamasını diledi.

Kâtibe teşekkür edip Izgara Salonu'na indi ve akşam yemeği için babasıyla buluştu. Ana yemek bitene kadar da Virginia meselesini açmadı.

Harry, Amerikan gemilerinde bulamayacağı cinsten bir Havana purosunu yakıp “Sadece dramatik bir olay, ya da en azından o zamanlar biz öyle sanmıştık,” dedi. “Annen şirketin genel kuruluna hitap ediyordu ve o sırada Virginia da Barrington direktörlerinden birinin şirketi batırmak için tüm hisselerini satın satmadığını sordu.”

“E annem ne yaptı?”

“Virginia'nın, kuruldaki temsilcisi Alex Fisher'ın üç kere hisselerini satın sonra geri almasını ve böylece arada büyük kâr etmesini mi kastettiğini sorup, durumu kendi lehine çevirdi.”

“Ama bunlar doğru,” dedi Seb. “İftira neresinde?”

“Bence de öyle ama annen kendini tutamayıp yılanı dürtüp konuştu tabii.” Harry purosunu bıraktı, arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. “Eğer niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, başaramadınız demektir, fena halde yanıldınız, çünkü şirketin başarılı olmasını isteyen sıradan, saygın insanlar tarafından

yenildiniz.” Harry duraksadı, sonra “Yok yok,” diye kendini düzelterek devam etti, “tam olarak şöyle dedi. ‘Şirketin bir başarı hikâyesi olmasını isteyen insanlar tarafından...’ Sonra kurula katılanlar coştı ve Virginia hışımla ayağa fırladı. Sallondan çıkarken, avukatının arayacağını söylüyordu bağırarak. Aradı da. Fakat aradan çok zaman geçti, umarım birileri davadan vazgeçmesini önermiştir de her şey gömülüp gider.”

“Bence Virginia bir yere çöreklenmiş yeniden sokmak için bekliyordur.”

Yolculuğun son sabahında Seb kahvaltıda babasına katıldı. Fakat Harry pek konuşmuyordu. Yayıncılarına eserini teslim etmeden önce hep böyle olurdu. Bir keresinde Seb’e, Harold Guinzburg’un son kitabı hakkındaki görüşünü beklerken hayatının en uzun üç gününü geçirdiğini söylemişti.

“Adamın isteyeceği son şey seni kaybetmek olduğuna göre hisleri hakkında dürüst davranacağından nasıl emin olabilirsin ki?”

“Kitapla ilgili sözlerinin tek kelimesini bile dinlemem,” diye itiraf etti Harry. “Beni tek ilgilendiren ilk baskıda kaç tane ciltli kopya basacağıdır. Bu konuda blöf yapamaz. Yüz binden fazla basmayı düşünüyorsa elinde çok satacak bir kitap olduğuna inanmış demektir.”

“Ya yüz binden az olursa,” dedi Seb.

“O kadar emin değil demektir.”

Baba oğul bir saat sonra gemiden indiler. Biri müsveddelerle birlikte Manhattan’daki yayın şirketine giderken, diğeri de taksiye atlayıp Grand Central İstasyonu’na gitti. Elinde sadece Georgetown’da bir adres vardı.

Sebastian elinde kocaman bir gül buketiyle yolun karşısında durdu. Küçük, tek katlı, kırmızı tuğla evin kapısına baktı. Önde, makasla bile biçilecek kadar minik, kare şeklinde bir çim bahçe vardı ve bu alanı begonyalar çevrelemişti. Tertemiz süpürülmüş gibi duran bahçe yolu, yeni boyandığı belli olan ve tokmağı sabah güneşinde pırıl pırıl parlayan sokak kapısına ulaşıyordu. Her şey o kadar düzenli, o kadar derli toplu, o kadar Samantha'ydı ki.

Neden Adrian Sloane ile savaşında veya bir milyon sterlinlik işler için çekilmiş kılıçlara karşı durmakta o kadar korkusuzken konu Samantha'nın kapısı olduğu bile kesin olmayan bir kapıyı çalmaya gelince böyle korkak davranıyordu? Derin bir nefes alıp karşıya geçti, ağır ağır bahçe yolunu geçip çekingen bir tavırla kapıya vurdu. Kapı açıldığında içinden dönüp kaçmak geldi. Adam Sam'in kocası olmalıydı.

Elindeki güllere kuşkuyla bakan adam "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Samantha evde mi?" dedi Seb kuşkunun öfkeye dönüp dönmeyeceğini merak ederek.

"Bir yıldan beri burada oturmuyor."

"Nereye taşındı biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Kusura bakmayın."

"Ama postalarının ulaştırılması için bir adres bırakmış olmalı," dedi Seb ümitsizce.

“Smithsonian,” diye cevap verdi adam, “çalıştığı yer.”

Seb teşekkür ederken kapı kapanmıştı bile.

Bu karşılaşma cesaretini biraz artırmıştı. Hemen sokağa dönüp gördüğü ilk taksiyi durdurdu. Smithsonian’a giderken içinden sürekli, bu kadar ürkek olma, geri çekilme diye tekrarlıyordu.

Taksiden inince çok farklı bir kapının önünde buldu kendini: İki saniyeden fazla kapalı kalmayan dev bir cam kapı vardı karşısında. İçeri girdi. Büyük lobideki karşılama bölümünde şık mavi üniformalı üç genç kadın bulunuyordu.

Seb içlerinden birine yaklaştı. Kadın elindeki gülleri görünce gülümsemişti.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Samantha Sullivan’ı arıyordum.”

“Kusura bakmayın o ismi bilmiyorum ama daha geçen hafta başladım işe.” Dönüp telefon görüşmesi henüz bitmiş olan meslektaşına baktı.

“Samantha Sullivan mı?” diye tekrarladı kadın. “Kıl payıyla kaçırdınız. Kızını okuldan almaya gitti. Yarın sabah onda burada olur.”

Kızı, kızı, kızı. Kelime Seb’in kulaklarında çınlıyordu. Bilseydi...

“Mesaj bırakmak ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim,” deyip çıkmak üzere döndü.

“Onu Jefferson İlkokulu’nda yakalayabilirsiniz,” diye seslendi arkasından bir ses. “Dörtten önce çıkmazlar.”

“Teşekkürler,” diyen Seb kapıdan çıktı, dönüp arkasına bakmamıştı. Dışarıda taksi bakındı. Anında biri gelip önünde durdu. Taksiye binerken Union İstasyonu demek niyetindeydi ama ağzından “Jefferson İlkokulu” sözcükleri çıktı.

Şoför öğleden sonra trafiğine karışıp uzun araba dizisinin peşine takıldı.

“Dörtten önce oraya varırsak ücretin iki katını veririm.”

Şoför şerit değiştirdi, bir sonraki ışıktta o kadar kıl payıyla geçti ki Seb elinde olmadan gözlerini kapadı. Sonunda dörde dört dakika kala büyük, yeni Georgia tarzı bir binanın önünde durdular. Seb taksimetreye bakıp şoföre on dolar verdi. Tak-siden indi ve çocuklarını beklerken sohbet eden anne gurup-larının arasına daldı. Üçlü bir grubun arkasına saklanıp bütün anneleri tek tek gözden geçirmeye başladı, tanıdık bir yüz arı-yordu. Ama onu göremedi.

Saat dörtte bir zil çaldı ve içeriden, beyaz gömlek, koyu kırmızı ceket ve gri pilili etek giymiş gürültücü bir kız ordusu çıkmaya başladı. Basamakları koşarak inip mıknaatısla çekili-yormuş gibi annelerine koşuyorlardı.

Sam kızlara da dikkatle bakıyordu. Yaşları beş civarında ol-malıydı ama Sam daha altı yıl önce İngiltere’de olduğuna göre bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve Seb birdenbire merdivenden inen kardeşini gördü. Aynı dalgalı siyah saçlar, aynı kara göz-ler, asla unutmayacağı aynı tebessüm... Koşup ona sarılmak istedi ama donmuş gibi hareketsiz kaldı. Kız aniden tanıdık bi-rini görüp gülümsemiş ve annesine doğru koşmaya başlamıştı.

Seb de ilk gördüğü anda çarpıldığı kadına baktı. Bir daha içinden haykırmak geldi ama bir kez daha kendini tuttu. Öy-lece durup ikilinin de diğer çocuklar ve anneleri gibi arabaya binişini, eve doğru yola çıkışını izledi. Bir an sonra gözden kaybolmuşlardı.

Seb sersemlemiş bir halde kalakalmıştı. Sam niye söyleme-mişti ona? Hayatında hiç bu kadar üzgün ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı. İkisinin de kalbini kazanmak zorundaydı çünkü on-larla olmak için ne olursa olsun her şeyi feda ederdi.

Kalabalık giderek azalmış sonunda Seb elinde kırmızı gülleriyle tek başına kalmıştı. Birinden adreslerini öğrenmek umuduyla bir kapıdan daha girdi.

Uzun bir koridordan gidip her iki tarafı çocukların çizimleriyle, resimleriyle süslü sınıfların arasından geçti. Üzerinde Dr. Rosemary Wolfe, Başöğretmen yazan kapıya gelmeden hemen önce gördüğü bir resme hayran kalmıştı. Çocuk annesinin resmini yapmıştı ve resim yirmi yıl önce Jessica tarafından yapılmış gibiydi. Resimde aynı kararlı fırça darbeleri, aynı orijinallik vardı. Duvarlardaki tüm resimlerden farklıydı. On yaşındayken de bu duygularla yürüdüğü başka bir koridoru hatırladı, yine hayranlık duymuş, yine o resmi yapanla tanışmak istemişti.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu sert bir ses.

Seb dönüp bakınca şık giyimli, uzun boylu bir kadının onu süzmekte olduğunu gördü. Kadın Grace teyzesine benziyordu.

Abartılı İngiliz aksanının kadını yumuşatacağını umarak, çekingen bir sesle “Resimlere bakıyordum,” dedi.

Sonra *Annem* başlıklı resmi gösterip “Bu sıra dışı,” dedi.

“Katılıyorum,” dedi kadın, “Ama Jessica’da az bulunan bir yetenek var... Siz iyi misiniz?” Seb’in yüzü bembeyaz olmuş ve sendelemişti. Hemen duvara yaslandı.

“İyiyim,” dedi biraz toparlanınca. “Jessica mı demiştiniz?”

“Evet, Jessica Brewer. Benim müdürlüğüm boyunca Jefferson İlkokulu’nda gördüğümüz en yetenekli sanatçı, üstelik ne kadar yetenekli olduğunu bilmiyor bile.”

“Jessica öyledir.”

“Aile dostları mısınız?”

“Hayır, annesini İngiltere’den tanırım.”

“Adınızı verirsiniz...”

“Vermesem daha iyi ama sizden pek alışılmadık bir ricam olacak.” Kadın yine sertleşmiş görünüyordu. “Bu resmi satın alıp İngiltere’ye götürmek isterdim, o anneye kızını hatırlatsın diye.”

“Maalesef satılık değil,” dedi Dr. Wolfe kararlı bir sesle. “Fakat eminim ki Bayan Brewer’le konuşursanız...”

“Bu mümkün değil,” dedi Seb başını öne eğerken.

Müdürün ifadesi yine yumuşadı ve yabancıya biraz daha dikkatle baktı.

“En iyisi gideyim artık,” dedi Seb, “yoksa trenimi kaçıracağım.” Dönüp gitmek istedi ama bacakları o kadar titriyordu adımını zor attı. Vedalaşmak için başını kaldırdığında müdür hâlâ ona bakıyordu.

“Siz Jessica’nın babasısınız.”

Seb başıyla onaylarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Dr. Wolfe yaklaşp resmi duvardan aldı ve yabancıya verdi.

“Lütfen buraya geldiğimi söylemeyin,” diye yalvardı Seb. “Böylesi daha iyi olur.”

“Tek kelime etmem,” dedi Dr. Wolfe elini uzatarak.

Cedric Hardcastle olsa bu kadınla iş yapabilirdi, sözünde durmak için kontrata ihtiyaç duymayan insanlardandı.

“Teşekkür ederim,” dedi Seb çiçekleri ona uzatarak.

Sonra resmi koltuğunun altına kıştırıp çabucak ayrıldı. Dışarı çıkınca hiç durmadan yürüdü. Onu kaybetmekle ne büyük aptallık etmişti. Çifte aptallık. İkinci sınıf bir filmdeki kötü kovboy gibi kentten ayrılması gerektiğini biliyordu, hem de hemen. Buraya geldiğini bir tek şerif bilecekti.

“Union İstasyonu,” dedi tekrar bir taksiye binerek. *Annem* resminden gözünü ayıramıyordu ve bir anlığına başını kaldırmasa o neon tabelayı da görmemiş olacaktı.

“Durun!” diye bağırınca şoför kaldırıma yanaştı.

“Union İstasyonu dememiş miydiniz? Daha on sokak var.”

“Pardon, fikrimi değiştirdim.” Şoföre parasını verip arabadan indi ve tabelaya gözünü dikti. Bu kez hiç duraksamadan içeri girip doğruca danışmaya gitti, altıncı hissinin doğru çıkması için dua ediyordu.

“Hangi departmanı istiyorsunuz efendim?” diye sordu danışmada duran kadın.

“Gazetenizde yer aldığından emin olduğum bir düğün fotoğrafını satın almak istiyorum.”

“Fotoğraf departmanı ikinci katta,” dedi kadın merdiveni göstererek. “Ama acele etmeniz iyi olur, birkaç dakikaya kadar kapatırlar.”

Seb basamakları üçer üçer çıkıp buzlu camında FOTOĞRAFLAR yazan kapılara doğru koştu. Bu defa bankonun girişinde durmuş saatine bakan kişi genç bir erkekti. Seb onun konuşmasını beklemedi.

“Gazetenizde Brewer – Sullivan düğünü yer almış mıydı?”

“Hatırlamıyorum ama bir bakayım.”

Seb, umut ederek, dua ederek, isteyerek bir aşağı bir yukarı yürüdü ve bekledi. Sonunda genç adam elinde kalın bir dosyayla tekrar ortaya çıktı.

“Anlaşılan varmış,” dedi ve dosyayı bankonun üstüne attı.

Seb düğünle ilgili fotoğrafların ve yazıların yer aldığı sayfaları çevirdi: Ashında kendisinin damat olması gereken düğünde gelinle damadın, Jessica’nın, aile büyüklerinin, gelinin nedimelerinin, arkadaşların ve hatta bir piskoposun fotoğrafları vardı.

“Belli bir fotoğrafı satın almayı düşünüyorsanız tanesi beş dolar, birkaç gün içinde de alabilirsiniz,” dedi genç adam.

“Ya dosyadaki bütün resimlerden almak istersem? O kaç mal olur?”

Genç adam fotoğrafları saymaya başladı. “İki yüz on dolar,” dedi sonunda.

Seb cüzdanından üç yüz dolar çıkarıp bankoya bıraktı. “Ben şimdi bu dosyayı alıp gitmek istiyorum.”

“Maalesef bu mümkün değil efendim. Ama dediğim gibi, birkaç gün sonra gelebilirsiniz...”

Seb bir yüz dolar daha çıkardı ve genç adamın yüzünde çaresiz bir ifade belirdiğini gördü.

“Ama buna iznim yok ki...” diye fısıldadı adam.

O daha cümlesini bitiremeden Seb yüz dolar daha ekledi. Genç adam etrafına bakındı, herkes gitmek üzere toparlanıyordu. Beş yüz doları çabucak alıp cebine tıktı ve cılız bir tebesümle Seb’e baktı.

Seb dosyayı kapıp fotoğraf departmanından çıktı, çabucak aşağı inip döner kapıdan geçti ve binadan ayrıldı. Kendini soyguncu gibi hissedip koşmaya başladı. Sonunda yavaşladı, soluklandı ve Union İstasyonu tabelalarını takip ederek yürüdü. Resim bir kolunun altında, dosya öbür kolunun altındaydı. New York’a giden Amtrak ekspresine bilet aldı ve birkaç dakika sonra trendeydi.

Tren istasyondan ayrılana kadar dosyaya el sürmedi. Penn İstasyonu’na geldiğinde, Bay Swann gibi ömür boyu pişmanlık çekip çekmeyeceğini merak ediyordu, çünkü Bayan Brewer sadece üç ay evli kalmıştı.

Harold Guinzburg müsveddeyi masaya koydu. Harry karşısında oturmuş fikrini duymayı bekliyordu.

Sekreteri odaya girip önlerine iki fincan dumanı tüten kahveyle bisküvi tabağını bırakırken Guinzburg'un kaşları çatılmıştı. Kadın odadan çıkana kadar konuşmadı. Belli ki Harry'nin birkaç saniye daha işkence çekmesinden keyif alıyordu. Sonunda kapı kapandığında Harry patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

Guinzburg'un yüzünde bir tebessüm belirir gibi oldu. "Herhalde son çalışman hakkında ne düşündüğümü merak ediyorsundur."

Harry o anda adamı memnuniyetle boğabilirdi.

"Dedektif Müfettiş Warwick'e bir ipucu vererek başlayalım mı?"

Sonra da gömecekti.

"Yüz yirmi bin kopya. Bana göre şimdiye kadarki en iyi kitabın, yayıncın olduğum için gurur duyuyorum."

Harry o kadar şoka uğramıştı ki gözyaşlarına boğuldu ve ikisinde de mendil olmadığı için aynı anda gülmeye başladılar. Biraz toparlanınca Guinzburg, *William Warwick ve Saatli Bomba*'yı niye bu kadar beğendiğini anlatmaya başladı. Harry son iki gündür New York sokaklarını arşınlayıp yayıncısının tepkisini bekleyişini unutmuştu bile. Kahvesinden bir yudum aldı, buz gibi olmuştu.

“Şimdi de başka bir yazardan konuşalım mı?” diye sordu Guinzburg. “Anatoly Babakov ve Josef Stalin biyografisinden?”

Harry kahve fincanını tabağa bıraktı.

“Bayan Babakov kocasının kitabını kimsenin bulamayacağı bir yere sakladığını anlattı. Tam Harry Clifton kitaplarına göre bir durum. Fakat senin de bildiğin gibi kitabın tam yerini sadece sana söylemek istiyor.” Harry araya girmedi. Guinzburg “Benim şahsi fikrim,” diye devam etti, “senin bu işe bulaşmanın gerektiği. Çünkü Komünistler seni pek sevmiyor. Yani kitabın nerede olduğunu öğrenirsen belki başkasının gidip getirmesi gerekir.”

“Ben de o riski almaya hevesli değilim,” dedi Harry. “O zaman onca yıldır Babakov’u serbest bıraktırmaya uğraşmanın ne manası kalır? Fakat karar vermeden önce sana bir soru sorayım. O kitabı ele geçirseydim ne kadar baskı yapardın?”

“Bir milyon,” diye yanıt verdi.

“Ve bir de benim alacağım riskten söz ediyorsun!”

“Svetlana Stalin’in kitabını unutma, *Twenty Letters to a Friend*. Bir yıldan uzun süre en çok satanlar listesinde kaldı. üstelik kadın, Babakov’un aksine, babasının döneminde Kremlin’e bir kere bile ayak basmamıştı.” Guinzburg masasının bir çekmecesini açıp Bayan Yelena Babakov adına yazılmış yüz bin dolarlık çeki çıkardı. Harry’ye uzattı. “Eğer kitabı bulursan kadın hayatının kalanını lüks içinde geçirebilir.”

“Ama ya bulamazsam, veya orada bile değilse? Yüz bin dolar harcamış olacaksın ve elinde hiçbir şey olmayacak.”

“Ben o riski almaya istekliyim,” dedi Guinzburg. “Ama zaten yayıncıların çoğu bir tür kumarbaz sayılır. Şimdi daha uygun konulardan söz edelim. Mesela sevgili Emma’dan ve Sebastian’dan. Leydi Virginia Fenwick’ten söz etmiyorum bile. Kadının niyetini öğrenmek için meraktan çatlıyorum.”

Yayıncıyla yemek fazlasıyla uzun sürdü ve Harry, Pennsylvania trenine binmek için son anda Penn İstasyonu'na yetişti. Pittsburgh yolculuğunun ilk bölümünde, Guinzburg'un yüz bin dolarından ayrılmadan önce cevaplanmasını istediği soruları aklından geçirdi.

Sonra, Harry kestirirken akli oğluyla yaptığı son konuşmaya gitti. Seb'in Samantha'yı geri kazanmasını umuyordu ve tek sebebi kızıdan hoşlanması değildi. Seb'in sonunda olgunlaştığını hissediyordu ve Sam bir zamanlar âşık olduğu adamı yeniden bulacaktı.

Tren Pennsylvania İstasyonu'na girince Harry, günün birinde Pittsburgh'a giderse yapmak istediği bir şey olduğunu hatırladı. Fakat Jessica'nın dediğine göre Amerika'daki en iyi Cassatt eserlerini sergileyen Carnegie Sanat Müzesi'ne ayıracak vakit yoktu.

Sarı bir taksiye binip şoföre kuzey yakasındaki Brunswick Konakları'na gitmesini söyledi. Adreste biraz orta sınıf özenti-si havası vardı ama yirmi dakika sonra taksi durduğunda Harry gerçekte çürümüş bir gecekondu mahallesi olduğunu anladı. Şoför ücretini alır almaz yıldırım hızıyla gitmişti.

Harry grafitilerle kaplı büyük bir apartmanın yıpranmış basamaklarını tırmandı. Asansörün kapısında "Kullanım Dışı" levhası asılıydı ve belli ki bu kalıcı bir durumdu. Ağır ağır sekizinci kata çıktı ve 86 numarayı aramaya başladı. Daire binanın öbür ucundaydı. Kapılar açılıyor, komşular, iyi giyimli olduğu için devlet memuru sandıkları adama kuşkuyla bakıyordu.

Kapıya hafifçe vurdu ve kapı o kadar hızlı açıldı ki kadının kendisini beklediğini anladı. Harry kısa boylu, gözleri hüznü ve yorgun bakan, yüzü kırışmış yaşlı kadına gülümsedi. Kocasından ayrı geçirdiği onca yılın ne kadar zor olduğunu tahmin

edebiliyordu, aslında aynı yaşlarda olmaları gerekiyordu ama kadın yirmi yaş büyük gösteriyordu.

“İyi günler Bay Clifton,” dedi aksansız bir İngilizceyle. “Lütfen içeri buyrun.” Konuğunu dar, çıplak bir koridordan geçirip oturma odasına götürdü. Kararmış duvarların yegâne süsü, kocasının eski kitaplarla dolu bir rafın üzerine asılmış olan fotoğrafıydı.

“Lütfen oturun,” dedi kadın odadaki iki koltuktan birini göstererek. Başka mobilya da yoktu. “Bunca yolu gelmeniz büyük nezaket. Ayrıca sevgili Anatoly serbest bırakılsın diye harcadığınız müthiş çabaya da çok teşekkür ediyorum. Yorulmak bilmez bir müttefik olduğunuzu kanıtladınız.”

Bayan Babakov kocasından yedi bin kilometre uzakta yirmi bir yıllık hapis cezası çekmiyormuş da işten geç çıkmış ama her an eve gelecekmış gibi söz ediyordu.

“Nasıl tanışmıştınız?” diye sordu Harry.

“İkimiz de Moskova Yabancı Diller Akademisi’ne gidiyorduk. Mezun olunca yerel bir devlet okulunda İngilizce öğretmeni oldum, Anatoly ise Lenin Madalyası aldıktan sonra Kremlin’e gitti. İlk evlendiğimizde her şeyimiz var diye düşünüyordum. Kendimizi çok şanslı buluyordum ve Rusya koşullarında gerçekten de şanslıydık. Fakat Anatoly, Batı’da propaganda yapılsın diye Başkan’ın konuşmalarını tercüme etmek için seçilince bir gecede her şey değişti.

“Sonra da Başkan’ın resmi tercümanı hastalandı ve yerine Anatoly geçti. Geçici bir atama dediler, o da öyle olmasını çok istiyordu. Fakat ülkenin liderini etkilemek de istiyordu. Etkilemiş olmalı ki çabucak Stalin’in baş tercümanlığına terfi etti. Kendisini tanısaydınız nedenini anlardınız.”

“Öyle söylemeyin,” dedi Harry. “Kendisiyle tanışınca anlayacaksınız, deyin.”

Kadın gülümsedi. “Tanışınca anlayacaksınız. İşte o zaman

dertler başladı,” diye devam etti. “Stalin’le fazla yakınlığı ve aslında sadık bir yurttaş olduğu halde Stalin’in bir canavar olduğunu anlamasına neden olan olaylara tanıklık etti. Halka yansıtılan o hayırsever amca masalı tümüyle yalandı. Anatoly işten geldiğinde korkunç hikâyeler anlatırdı ama asla başkalarının, hatta en yakın arkadaşlarının bile yanında konuşmazdı. Konuşacak olsa cezası rütbe indirimi olmazdı, binlerce insan gibi o da ortadan kayboluverirdi. Evet itiraz için kaşını kaldıranlar dahil binlercesi ortadan kalkardı.

“Tek tesellisi yazdıklarıydı ve onları da Stalin ölmeden önce yayımlayamayacağını biliyordu, hatta yayınlanması için belki kendisinin bile ölmesi lazımdı. Fakat Anatoly, Stalin’in de en az Hitler kadar şeytan olduğunu bütün dünya bilsin istiyordu. Onun tek farkı paçayı kurtarmasıydı. Ve o arada Stalin öldü.

“Anatoly bildiklerini dünyaya anlatmak için sabırsızlanmaya başladı. Biraz daha beklemesi lazımdı ama aynı idealleri paylaşan bir yayıncı bulunca kendini tutamadı. Kitap çıktığı gün, daha dükkânlara bile ulaşmadan bütün kopyaları imha edildi. KGB gerçeğin öğrenilmesinden o kadar korkuyordu ki Anatoly’nin kelimelerini basan makineleri bile parçaladılar. Ertesi gün tutuklandı ve bir hafta içinde yargılanıp yirmi yıl kürek mahkûm oldu, sadece kimsenin okumaya fırsat bulamadığı tek bir kitap yazdığı için. Oysa Roosevelt veya Churchill hakkında kitap yazan bir Amerikalı olsa bütün sohbet programlarına konuk edilir, kitabı da çok satanlar arasına girerdi.”

“Ama siz kaçmayı başardınız.”

“Evet, Anatoly başına geleceği tahmin ediyordu. Kitabın yayınlanmasından birkaç hafta önce beni Leningrad’a, annemlerin yanına yolladı ve biriktirdiği her rubleyle birlikte kitabın prova baskısını bana verdi. Polonya sınırından geçmeyi ancak Anatoly’nin birikiminin çoğunu bir nöbetçiye rüşvet vererek başardım. Amerika’ya geldiğimde beş param yoktu.”

“Peki kitap, onu da getirdiniz mi?”

“Hayır, o riski göze alamadım. Yakalanırsam ve kitabı ele geçirirlerse Anatoly bütün hayatını boşa harcamış olurdu. Asla bulamayacakları bir yere bıraktım.”

Leydi Virginia içeri girince onu bekleyen üç erkek ayağa kalktı. Sonunda toplantı başlayabilirdi.

Desmond Mellor tam karşısında oturuyordu, daha çok tilki avında giyilecek türden kahverengi ekose bir ceket giymişti. Solunda her zamanki lacivert çizgili takımıyla Binbaşı Fisher vardı, ama takımı artık terzi elinden çıkmaydı, ne de olsa milletvekili olmuştu. Onun karşısında da bu dört kişiyi bir araya getirmekten sorumlu olan adam oturuyordu.

“Hemen toplanalım istedim,” dedi Adrian Sloane, “çünkü uzun vadeli planımızı bozabilecek bir durum gelişti.” Hiçbiri araya girmede. “Geçen cuma günü öğleden sonra, Sebastian Clifton, *Buckingham*’la New York’a hareket etmeden hemen önce yirmi beş bin poundluk hisse daha satın alıp kendi hisselerini yüzde beşin üzerine çıkarttı. Sizi daha önce uyarıştım. hisselerin yüzde altısını ele geçiren biri otomatik olarak yönetim kurulunda yer sahibi olur. Bu gerçekleşirse Sebastian kısa sürede son altı aydır planladığımız şeyi öğrenir.”

“Sence ne kadar zamanımız var?” diye sordu Leydi Virginia.

“Bir gün de olabilir, bir ay da, bir yıl da, kim bilir,” dedi Sloane. “Hepimizin kesin olarak bildiği tek şey kadının yönetim kurulunda hak iddia etmek için sadece yüzde bire ihtiyacı kaldı, yani kısa sürede olacağını varsaymak zorundayız.”

“Peki bizim yaşlı hanımın hisselerini ele geçirmemize ne kaldı?” diye araya girdi Binbaşı. “O zaman bütün sorunlar çözülecek.”

“Gelecek salı oğlu Arnold’la randevum var,” dedi Des Mel-

lor. “Resmi olarak yasal bir meselede görüşünü almak için, ama gizlilik anlaşmasını imzalayana kadar asıl amacımı söylemeyeceğim.”

“Niye teklifi sen yapmıyorsun?” dedi Virginia, Sloane’a dönerek. “Ne de olsa bankanın başkanı sensin.”

“Benimle asla iş yapmaz,” dedi Sloane. “Biliyorsun babasının cenazesi kalkarken annesinin oy hakkını elinden almıştım. Ama Desmond’la hiç karşılaşmadılar.”

“Gizlilik anlaşmasını imzalayınca annesinin hisseleri için hisse başına üç pound on iki şilin, yani piyasanın yüzde otuz üzerinde fiyat teklif edeceğim,” dedi Mellor.

“Şüphelenmeyeceğine emin misin? Ne de olsa bir bankanın direktörü olduğunu biliyor.”

“Doğru,” dedi Sloane, “ama babasının bankasının tek mütevellisi olarak annesi adına en uygun anlaşmayı yapmakla görevli ve kadın şu anda, son iki yıldır minimumda tuttuğum temettü geliriyle kıt kanaat yaşıyor.”

“Ona bunu hatırlattıktan sonra son darbeyi indireceğim ve yapmak niyetinde olduğum ilk şeyin Adrian’ı bankanın başkanlığından uzaklaştırmak olduğunu söyleyeceğim,” dedi Mellor.

“Bu da durumu perçinler,” dedi Binbaşı.

“Fakat Clifton’la temasa geçip daha iyi bir fiyat isteyebilir.”

“İşte gizlilik anlaşmasının güzel tarafı da bu zaten. Teklifimizi annesinden başkasıyla konuşamaz yoksa Baro’ya şikâyet edilir. Bu da pek iyi karşılanmaz.”

“Öbür alıcımız da hâlâ duruyor değil mi?” diye sordu Binbaşı.

“Bay Bishara durmakla kalmıyor,” dedi Sloane, “hisse başına beş poundluk teklifini yazılı olarak da doğruladı ve ciddi olduğunu göstermek için avukatı kanalıyla iki milyon poundu bloke etti.”

“Neden piyasanın bu kadar üstünde teklif veriyor?” dedi Leydi Virginia.

“Çünkü İngiltere Bankası geçenlerde Londra’da bankacılık yapma talebini geri çevirdi ve kusursuz bir isimle bir İngiliz bankasını ele geçirmeye öyle hevesli ki Farthings’e fazladan para ödemek hiç umurunda değil.”

“Ama İngiltere Bankası açıkça ele geçirme olan bu işleme itiraz etmez mi?” dedi Fisher.

“Birkaç yıl boyunca aynı kurul yerinde kalırsa etmez ve ben başkan olarak yerimde kalacağım. Zaten o yüzden Clifton’ın niyetimizi anlamaması çok önemli.”

“İyi ama ya Clifton yüzde altıyı bulursa?”

“Ayrıca ona hisse başına üç pound on iki şilin önereceğim,” dedi Sloane, “ki bence buna karşı koyamaz.”

“Ben emin değilim,” dedi Mellor. “Bir süre önce bir tutum değişikliği fark ettim. Tamamen farklı bir amaca göre çalışıyor gibi görünüyor.”

“O zaman benim o amacı tekrar değiştirmem gerekir.”

“Kitap bir kitabın olması gereken yerde,” dedi Bayan Babakov.

“Kitapçada mı?” diye sordu Harry.

Bayan Babakov gülümsedi. “Ama sıradan bir kitapçı değil.”

“Bunu sır olarak tutmak isterseniz anlarım, özellikle de bulunması kocanızın daha da büyük bir ceza almasına yol açacaksa.”

“Bundan büyük ceza ne olabilir ki? O kitabı bana verirken son sözü, bunun için hayatımı riske attım, eğer bütün dünyanın ve daha da önemlisi Rus halkının sonunda gerçeği öğrenmesine sebep olacaksa mutlulukla her şeyden vazgeçebilirim, oldu. O yüzden hayatta tek bir amacım kaldı Bay Clifton, o da sonuçları ne olursa olsun Anatoly’nin kitabının yayınlandığını görmek. Yoksa yaptığı bütün fedakarlıklar boşa gitmiş olacak.”

Harry'nin elini tuttu. "Kitabı, Leningrad'da, Nevsky Prospekt ile Bolshaya Morskaya Caddesi'nin kesiştiği köşedeki sahafta bulacaksınız, uzmanlığı yabancı tercümeler." Harry'nin elini biricik oğlunun elini tutan bir dul gibi sıkıca tutuyordu. "En dipteki en üst rafta, *Savaş ve Barış*'ın İspanyolacasıyla *Tess*'in Fransızcasının arasında duruyor. Fakat *Joe Amca* diye aramayın, çünkü üzerine *İki Şehrin Hikâyesi*'nin Portekizce tercümesinin şömizini taktım. Dükkâna fazla Portekizli geldiğini sanmıyorum."

Harry gülümsedi. "Peki hâlâ oradaysa ve buraya getirebilirsem Bay Guinzburg'un yayınlamasına razı mısınız?"

"Anatoly bundan gurur duyardı..." Kadın duraksadı, yeniden gülümsedi. "Anatoly, Harry Clifton'ın yayıncısıyla çalışmaktan gurur duyacak," dedi.

Harry cebindeki zarfı alıp kadına verdi. Bayan Babakov zarfı ağır ağır açıp çeki çıkardı. Harry tepkisini görmeyi bekledi ama kadın çeki zarfa koyup geri verdi.

"Ama Anatoly bunu almanızı..."

"Evet isterdi," dedi kadın alçak sesle. "Ama benim istediğim bu değil. Onun her gün çektiği acıyı düşünebiliyor musunuz? O serbest kalana kadar konfor filan umurumda değil. Bunu özellikle sizin anlamanız lazım."

Küçük odada el ele sessizce oturdular. İçeri gölgeler sarmaya başlayınca Harry ışık olmadığını fark etti. Kocasının hapis hayatını paylaşmakta kararlıydı. Kadın öyle bir yücelik sergiliyordu ki Harry utandığını hissetti. Sonunda Bayan Babakov ayağa kalktı.

"Sizi çok tuttum Bay Clifton. Rusya'ya dönmemeye karar vererseniz bunu anlarım. Kaybedecek çok şeyiniz var. Ve gitmezseniz sadece tek bir ricam olur: Ben bu görevi yapmaya istekli birini bulana kadar lütfen kimseye bir şey söylemeyin."

"Bayan Babakov," dedi Harry, "kitap hâlâ oradaysa bulacağım. Buraya getireceğim ve yayınlanacak."

“Yine de fikrinizi değiştirirseniz anlayişla karşılarım.” dedi kadın Harry’ye sarılarak.

Harry sekiz katı inip artık ısızlaşmış olan kaldırıma çıkar-ken kendini hem üzgün hem de coşkulu hissediyordu. Taksi bulana kadar birkaç sokak yürümesi gerekti ve kuytulara gizle- ne gizlene peşinden gelen, ara sıra durup fotoğraf çeken adamı fark etmedi.

“Lanet olsun” diye mırıldandı Harry. Tren Union istasyo- nundan kalkıp New York’a doğru gidiyordu. Bayan Babakov’a öyle dalmıştı ki Carnegie’ye gitmeyi unutmuştu. Jessica kıza- caktı. Yanlış. Jessica olsa kızardı.

LEYDÌ VIRGINIA
FENWICK
1970

“Bu toplantıyı Parlamento Üyesi seçilen Binbaşı Fisher’e en içten tebriklerimi sunarak açmak istiyorum,” dedi Adrian Sloane.

“Kutlarız!” diye bağırdı Desmond Mellor çiçeği burnunda parlamento üyesinin sırtına vurarak.

“Teşekkür ederim,” dedi Fisher. “İzninizle Giles Barrington’ı yenmiş olmayı da fazladan bir ödül olarak kabul ediyorum.”

“Bence kayba uğrayan tek Barrinton o olmayacak,” dedi Sloane. “Ama önce Desmond’a Arnold Hardcastle ile görüşmesinin nasıl geçtiğini sormak istiyorum.”

“Başlangıç olarak pek iyi değildi, çünkü belli ki, üç pound on iki şilin gibi yüksek bir fiyata rağmen annesinin hisselerini satmakla ilgilenmiyor. Ama çoğunluğa sahip hissedar olarak ilk işimin Adrian’ı kovmak ve yönetim kurulundan atmak olduğunu söyleyince tavrı değişti.”

“Yemi yuttu yani,” dedi Fisher.

“Tabii ki yutar,” dedi Sloane. “Benden en az Emma Clifton ve Giles Barrington kadar nefret eder, hatta belki daha bile fazla.”

“Bu mümkün değil,” dedi Leydi Virginia.

Mellor devam etti. “Ama asıl etkiyi Adrian’ın yerine kimi Farthings’in başkanı yapmak istediğimi söylediğimde aldım.” Mellor tadını çıkarmak için bekledi. “Ross Buchanan’ı.”

“Ama telefonu açıp Buchanan’ı arayabilir, o zaman da...”

“Unutma Binbaşı, Harcastle gizlilik sözleşmesi imzaladı, kimseye telefon edemez. Ve bankanın adını Farthings’ten Sloane’a çevirince yüzünün ne hal alacağını görmek isterdim.”

“Birisi daha iyi teklif verirse fikir değiştirme şansı var mı hâlâ?” diye sordu Leydi Virginia.

“Artık çok geç,” dedi Mellor. “Hisse transferi sertifikalarını imzaladı bile, yani ben yirmi bir gün içinde ödemeyi yaptığım takdirde hisselerin sahibiyim demektir.”

“Parayı da sadece bir süreliğine vermiş olacaksın,” dedi Sloane. “Hakim Bishara’ya devrederken güzelce kâr edeceksin.”

“Ama Bishara ödemezse hepimiz batarız,” diye hatırlattı Virginia.

“Adam günde iki kere telefon edip ne olduğunu soruyor. Hatta Lübnan Başkanı ile görüşmek için Beyrut’a gidecekti onu bile erteledi. Aslında, fiyatı beş pounddan altıya çıkarmak niyetindeyim ama en son saniyede.”

“Bu biraz risk yaratmaz mı?” dedi Fisher.

“İnan bana, Farthings hisselerini o kadar istiyor ki ne desem kabul eder. Şimdi planımızın ikinci aşamasına geçelim, o kısım seni de kapsıyor Leydi Virginia ve tabii ki duruşmanın zamanını. Hayati önemi var bunun.”

“Emma Clifton gelecek hafta dilekçeyi alacak, avukatlarımla dediğine göre duruşmanın kasım ayında gerçekleşeceğini sanacaklar.”

“Bundan iyisi olamaz,” dedi Mellor ajandasına bakarak. “Çünkü bir sonraki Barrington yönetim kurulu üç hafta sonra ve o toplantıda şirketin iyiliği için Bayan Clifton’ın başkanlıktan feragat etmesinde direteceğim. En azından duruşması bitene kadar.”

“O arada kimin başkan olacağını tahmin etmek zor değil,” dedi Sloane.

“Bir kez o koltuğa oturduktan sonra hissedarlara ilk gece

Buckingham'da aslında neler olduğunu anlatmak boynumun borcu olacak," dedi Mellor.

Fisher biraz huzursuz olmuş gibiydi. "Ama o konu hep karanlıkta kaldı."

"Daha fazla kalmayacak. Daha katıldığım ilk kurul toplantısında Jim Knowles o yolculukla ilgili bir şeyler çıtlattı ama ne kadar baskı yaparsam yapayım ayrıntılara girmedim. Elbette o olayın ardından yapılan toplantının tutanaklarına da baktım fakat tek bulabildiğim Kaptan'ın o sabah erken saatlerde meydana gelen patlama hakkındaki özrü oldu. Patlamayı Kuzey Atlantik'te gece tatbikatı yapan deniz kuvvetlerine mal etmiş. Oysa donanma kayıtlarına bakınca donanmanın o gece Cebelitarık'ta demirli olduğunu görebiliyorsun."

"Peki ne olmuş aslında?" dedi Anscott. "Gerçeği öğrenmek için ben de Knowles'a baskı yaptım ama birkaç kelimeden sonra ağzı mühürlendi."

"Bulabildiğim tek şey onunla birlikte tüm üyelerin bir gizlilik anlaşması imzaladığı," dedi Mellor. "Geçen ayın toplantısında Bayan Clifton potansiyel sonuçlarını düşünmeden acilen bir karar alana kadar da çıkmaz sokağa girdiğime inanıyordum."

Kimse o bariz soruyu sormadı.

"*Buckingham*'ın kaptanı kurula son yolculukta Bay Jessel denen üçüncü kaptanın köprü üstünde görev yaparken içki-li halde yakalandığını ve yolculuk sonuna kadar kamarasına hapsedildiğini rapor etmiş. Amiral Summers adamın derhal kovulmasını talep etti, hem de tazminat ve referans mektubu verilmeden. Ben de onu destekledim çünkü tüm kurul üyeleri gibi o da Jessel'in ilk gece yardımcı gözcü olduğunu ve olup bitene tanıklık ettiğini unutmuştu."

Fisher mendiliyle alnını sildi.

"Jessel'i avlamak zor olmadı," diye devam etti Mellor. "Adam işten kovulduğu gibi üç aylık kirasını da ödemedi."

ti. Onu yerel bara götürdüm ve kovulduğu için hâlâ kızgın ve küskün olduğunu anladım. Elinde şirketi batıracak bilgiler olduğunu iddia ediyordu. Birkaç kadeh romdan sonra her şeyi anlatmaya başladı. Beni çenesini tutsun diye yolladıklarını sanıyordu ve inadına çenesini daha da açıyordu. O gece Harry Clifton ile Giles Barrington'ın birinci sınıf kamaraların birinden kocaman bir çiçek vazosunu alıp üst güverteye götürdüklerini gördüğünü anlattı. Patlamadan hemen önce denize atmayı başarmışlar. Ertesi sabah üç İrlandalı tutuklanmış ve Kaptan donanma masalını anlatıp yolculardan özür dilemiş. Oysa kim bilir kaç kişiyi öldürecek ve şirketin kelimenin tam anlamıyla batacağı bir felaketin eşiğinden dönmüşler.”

“Ama IRA neden açıklamamış bunu?” dedi Fisher asabi bir tavırla.

“Jessel’in dediğine göre o üç İrlandalı ertesi sabah bir donanma gemisiyle Belfast’a götürülmüş ve başka suçlarından dolayı hapse atılmış. Yakınlarda serbest kalmışlar ve kefalet koşullarından biri *Buckingham* olayı hakkında tek kelime ederlerse aynı gün hapse geri dönecekleriymiş. Hem hepimiz biliriz ki IRA başarısızlıklarından söz etmeyi sevmez.”

“Ama IRA hikâyeyi doğrulamazsa, bizim tek tanışımız da sarhoşluğuyla ünlü, işten atılmış bir adamsa olaydan neredeyse altı yıl sonra kim aldırır bunlara?” diye sordu Fisher. “Üstelik kaç kere IRA'nın Buckingham Sarayı'nı veya İngiltere Bankası'nı bombalayacağına dair haberler okuduk.”

“Aynı fikirdeyim Binbaşı,” dedi Mellor. “Ama Barrington'ın yeni başkanı olarak, tam da *Balmoral*'ı halka tanıtılmasından ve ilk yolculuk tarihinin belirtilmesinden birkaç hafta önce bu haberi verirsem basın çok farklı bir tutum benimseyebilir.”

“Ama o zaman hisseler de bir gecede yerle bir olur.”

“Biz de yok pahasına toplarız hepsini. Yeni bir yönetim ku-

rulu seçeriz, isim değişikliği yaparız ve şirketi kısa sürede eski haline getiririz.”

“İsim değişikliği mi?” dedi Leydi Virginia.

Desmond gülümsedi. “Mellor Nakliyat. Adrian bankayı alıyor ben de nakliye şirketini.”

“Peki ben ne alıyorum?” diye sordu Virginia.

“Tam olarak istediğin şeyi Virginia. Barrington ailesini dizüstü çöktürmenin zevkini. Ve hâlâ hayati bir rolün var, çünkü zamanlama her şey demek. Son kurul toplantısında ele geçirdiğim bir bilgi de Harry ile Emma Clifton’ın gelecek ay New York’a gidecek oluşu; Emma başkan olduğundan beri hep yapar bunu. Basındaki dostlarına duruşmayı dört gözle beklemeleri için gerekenleri fısıldamanın tam zamanı. Hikâyenin sana düşen kısmını yerine getirmek için Emma’nın Atlantik ortasında bulunduğu zamanı seçmen çok önemli. Böylece Bayan Clifton döndüğünde iki cephede birden kendini savunmak zorunda kalacak: Hissedarlar, halka açık bir şirketin başkanı olarak neden ilk yolculuktaki gerçekleri açıklamadığını bilmek isteyecek ve aynı zamanda Virginia’nın iftira davasıyla uğraşacak. Herhalde çok geçmeden babası gibi o da şirket tarihinde dip not olarak yerini alır.”

“Bir engel,” dedi Virginia. “Avukatlarım kazanma şansını yüzde elli olarak görüyor.”

“Duruşma başlayana kadar Emma Clifton bütün güvenilirliğini kaybetmiş olacak,” dedi Sloane. “Tanık kürsüsünde yerini aldığı andan itibaren jüri sana inanacaktır.”

“Ama kazanamazsam koskoca bir faturayla karşı karşıya kalırım,” diye ısrar etti Virginia.

“Bayan Clifton, Barrington’ın başkanlığından çekilince davayı kaybetmen için bir sebep kalmaz. Fakat aksi bir durumda banka bütün masraflarını memnuniyetle karşılar. O miktarlar devede kulak sayılır.”

“Bunlar Sebastian Clifton ve onun yüzde altısı meselesini çözmüyor,” diye araya girdi Binbaşı Fisher. “Çünkü kurulda yer alırsa yapacağımız her şeyden”

“O iş bende,” dedi Sloane. “Clifton’ı arayıp buluşmamızı teklif edeceğim.”

“Belki reddeder.”

“Edemeyecek, üstelik hisse başına beş pound teklif edersem yüzde yüz kâr edecek, ki bunun üstüne atlar. O çocuk hatırladığım kadarıyla bir fırsat bulunca her şeyi unutacak biri.”

“Ama ya teklifini geri çevirirse?” dedi Fisher.

“O zaman da B planı var,” dedi Sloane. “Benim için fark etmez.”

“İlk görüşmemizde de söylediğim gibi Leydi Virginia, profesyonel görüşüm bu davada kazanma şansınız yüzde elliden fazla olmadığı, o yüzden belki de davayı düşürmek daha iyi olur.”

“Tavsiyenize teşekkürler Sör Edward, ama bu riski almak istiyorum.”

“Öyle olsun o zaman. Fakat görüşümün kayıtlara geçmesini istiyorum ki sonradan bir yanlış anlaşılma olmasın.”

“Siz duruşunuzu gayet iyi belirttiniz Sör Edward.”

“O zaman davanın verilerini tarafsız bir gözle değerlendirelim. Siz satsanız da satmasanız da ve sonradan geri alsanız da büyük miktarda Barrington hissesi sadece ve sadece şirkete zarar vermek amacıyla elden çıkarılmış.”

“Ben niye zarar vermek isteyeyim ki şirkete?”

“Gerçekten öyle. Bu noktada bunu yaptığınızı kanıtlamanın karşı tarafa düştüğünü, bizim kanıtlayacak bir şeyimiz olmadığını vurgulamam gerekir. Yine de, üç ayrı durumda, ki bunlar hep şirketin kötü haber verdiği durumlarla çakışıyor, hisselerinizi zirve değerdeyken sattınız ve on gün sonra, fiyat

düşmüşken tekrar piyasaya girip yeniden aldınız. Bu adil bir yorum mudur?”

“Evet. Ama hepsini Binbaşı Fisher’ın tavsiyesini aldıktan sonra yaptım.”

“Bence tanık kürsüsündeyken Binbaşı Fisher’dan söz etmekten kaçınmanız lazım.”

“Ama o milletvekili.”

“Belki de size şunu hatırlatmamın sırasındır Leydi Virginia, avukatlar, emlak ajanları ve milletvekillerinin çoğu jüri üyesinin gözünde sadece vergi toplayıcısıdır.”

“Ama doğru olduğu halde neden söz etmeyeyim ki?”

“Çünkü Binbaşı Fisher, hisse alıp sattığınız tarihlerde Barrington’ın direktörlerindendi ve kurulda sizin temsilciniz olduğu için jürinin bilgileri nereden aldığınıza dair hiç kuşkusu olmayacaktır. Bu nedenle Binbaşı Fisher’ı tanık olarak çağırmamanızı öneririm, ama kendisine karşı tarafın çağırabileceğini de hatırlatmak lazım. Ben onların yerinde olsam Binbaşı’ya celp gönderirdim.”

Virginia ilk kez endişeli görünüyordu.

“Ve sonra, ileri bir tarihte,” diye devam etti Sör Edward, “şirketin yeni başkan seçeceği bir sırada, kurulda yer almak için büyük miktarda hisse satın almışsınız.”

“Evet. Adayım da Binbaşı Fisher’dı.”

“Bu da tanık kürsüsünde söz etmemenizi tavsiye edeceğim başka bir husus.”

“Ama niçin? Ben Binbaşı Fisher’ın daha iyi bir başkan olacağını düşünüyordum.”

“Olabilir, ama jüri olarak rastgele seçilen on iki sade vatandaş Bayan Clifton’a karşı kan davası güttüğünüzü düşünebilir, bu da hisse alıp satarken asıl amacınızın ona ve şirkete zarar vermek olduğunu akla getirir.”

“Ben sadece en donanımlı kişinin başkan olmasını istedim.

Ne olursa olsun, hâlâ bir kadının bu iş için uygun olmadığına inanıyorum.”

“Leydi Virginia, unutmayın ki jürinin yarısı kadın olacak ve böyle bir yorum yaparsanız sizden pek hoşlanmazlar.”

“Bu iş duruşmadan çok güzellik yarışması gibi görünmeye başladı.”

“Bu sınırlar içinde kalırsanız hata yapmazsınız Leydi Virginia. Şimdi, karşı tarafın eski eşiniz Sör Giles Barrington’ı da tanık olarak çağıracağını hesaba katmamız lazım.”

“Niye? Onun bunlarla hiç ilgisi olmadı ki?”

“Bütün bu işlemlerin boşanmanızdan sonra yapılması ve başkan adayı olarak düşündüğünüz kişinin iki seçimde ona rakip olması dışında. Jüri bu kadar tesadüf fazla bulabilir.”

“Ama Giles’ı çağırırsalar bile davada onlara nasıl yardımcı olabilir? Kendisi eski eş, eski milletvekili ve eski bakan yardımcısı. Yani pek bir özelliği kalmadı.”

“Bütün bunlar doğru olabilir,” dedi Sör Edward. “Ama yine de içimde jüriyi etkileyebileceğine dair bir his var.”

“Hangi sebeple?”

“Konuşmacı olarak büyük bir deneyimi var, meclis kürsüsü tanık kürsüsü için iyi bir hazırlık sayılır. O yüzden onu hafife alamayız.”

“İyi ama adam zavallının biri,” dedi Virginia duygularını kontrol etmeyi başaramayarak.

“Şunu ısrarla vurgulamalıyım ki karşı tarafa yapılacak kişisel saldırılar onların elini güçlendirir, bu nedenle lütfen ifade verirken soğukkanlılığınızı koruyun ve elinizi zayıflatmayın. Siz zarar gören tarafsınız, çetrefilli işlerden, şirket batırmaktan filan anlamayan birisiniz.”

“Ama bu beni güçsüz gösterir.”

“Hayır,” dedi Sör Edward kararlı bir sesle. “Bu sizi kırılgan

gösterir ve jüri becerikli, sert bir iş kadını olduğunu düşündüğünde işinize yarar.”

“Siz kimden yanasınız?”

“Sizden yanayım Leydi Virginia, aynı zamanda davaya tümüyle hazır olmanızdan sorumluyum. Bir daha sormak istiyorum, bu davaya devam etmekte kararlı mısınız?”

“Evet, gayet kararlıyım, çünkü size bahsetmediğim bir kanıtım var ve bu halka duyurulunca davanın mahkemeye çıkmasına bile gerek kalacağını sanmıyorum.”

“Siz yemekteyken Bay Sloane aradı,” dedi Rachel.

“Ne istediğini söyledi mi?” diye sordu Seb.

“Yok, kişisel bir konuymuş.”

“Eminim öyledir. Farthings hisselerinin yüzde altısını aldı-
ğımı öğrenince aniden çok kişisel olmuştur.”

“Yarın on birde onun ofisinde görüşmenizi önerdi. Baktım,
ajandanızda o saat müsait.”

“Boş versene. Beni görmek istiyorsa o buraya gelsin bir
zahmet.”

“Arayıp sorarım uygun mu diye.”

“Bence uygun gelir, çünkü bu kez sürücü koltuğunda oturan
benim.” Rachel yorum yapmadı ve odadan çıkmak üzere dön-
dü. Kadın kapıya varmadan Seb “İkna olmadın değil mi Rac-
hel?” diye seslendi. Rachel döndü ama o daha ağzını açmadan
Seb “Cedric olsa ne yapardı?” diye sordu.

“Sloane’ın planlarına uyuyormuş gibi davranırdı ki adam
gardını indirsin.”

“Öyle mi?” dedi Seb. “O zaman Sloane’a yarın sabah on
birde beni beklemesini söyle, onu görmeyi ne kadar istediğimi
de ekle.”

“Yok o kadarı fazla olur. Ama geç kalmayın.”

“Neden?”

“Avantaj tekrar ona geçmesin.”

Giles, koltuğunu kaybettiğinden beri Kamara'ya gitmeye pek istekli değildi. St. Stephen girişindeki nöbetçi polis selam durdu.

“Sizi görmek ne güzel efendim. Umarım yakında tamamen geri dönersiniz.”

Giles teşekkür edip binaya girdi, Westminster Hall'u geçti ve halk temsilcilerinin Ziyaretçi Galeri'sinden yer bulup o günkü oturumları takip etmek için sabırla beklediği koridordan devam etti. Ana Lobi'ye gelen Giles seri adımlarla yoluna devam etti, kendisini teselli etmeye kalkacak veya klişe sözler edecek meslektaşlara yakalanmak istemiyordu.

Başka bir polisin önünden geçtikten sonra yıllar boyu üzerinde yürüdüğü kalın yeşil halıya adım attı. Milletvekillerini dünyada olup bitenlerden haberdar eden şeritli makineye şöyle bir baktı ama son başlıklara göz atmak için durmadı. Üyelere ait kitaplıktan geçerken hiç görmek istemediği biriyle burun buruna gelmekten korktu. Avam Kamarası Lideri'nin ofisine ulaşınca sola saptı ve yıllardır girmediği bir odanın önünde durdu. Majestelerinin Muhalefet Lideri'nin kapısını vurdu ve önceki başbakana da hizmet veren iki sekreterin masalarında oturduğunu gördü.

“Sizi tekrar görmek ne güzel Sör Giles. Bay Wilson bekliyor, hemen girebilirsiniz.”

Bu kez başka bir kapıyı tıklattı ve tanıdık birinin yine piposunu yakmaya çalıştığını gördü. Adam Giles'ı görünce pipoyu bıraktı.

“Giles, bütün gün bu anı bekledim. Sevindim seni gördüğüme.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim Harold,” dedi Giles. Yıllardır süren geleneğe uygun olarak tokalaşmamışlardı.

“Sadece yirmi bir oyla kaybetmek büyük şanssızlık,” dedi

Wilson. "Yerine gelen kişiyi ciddiye almış gibi yapamıyorum bile."

"Bu mevki onu da bitirir," dedi Giles. "Hep böyle olur."

"Seçim sonrası duygularla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Pek iyi değil. İtiraf etmem lazım, yerimi özlüyorum."

"Gwyneth'le olanlara üzüldüm. Umarım arkadaş kalmanın yolunu bulursunuz."

"Ben de öyle, çünkü suçlu benim. Maalesef kopuşumuz daha önce başlamıştı aslında."

"Bu iş zordur," dedi Harold. "İnsan çoğu gece ondan önce evine gitmiyorsa çok anlayışlı bir eşe ihtiyacı var demektir."

"Ya sen Harold? Tekrar Muhalefet Lideri olmak nasıl?"

"Senin durumun gibi, pek hoş değil. Söyle bakalım dışarıda, gerçek dünyada olmak neye benziyormuş?"

"Hoşuma gitmiyor, gidiyormuş gibi de yapmayacağım. İnsan çeyrek yüzyıl boyunca siyasette kalınca başka şeylere uyum sağlayamıyor."

"O zaman niye bir şeyler yapmıyoruz?" diye sordu Wilson. Sonunda piposunu yakmayı da başarabilmişti. "Lordlar Kamarası'nda dışişleri konusunda sözcü olacak birine ihtiyacım var ve senden daha uygun birini düşünemiyorum."

"Gurur duydum Harold, herhalde bu yüzden görmek istedin beni. Bu konuda epeyce düşündüm ve karar vermeden önce bir sorum olacak."

"Tabii, sor."

"Ted Heath'in hükümette olunca da muhalefettekinden fazla bir şey yaptığını sanmıyorum. Seçmenler de pek iyi gözle bakmıyor. Ve daha da önemlisi, gelecek seçimde hala çok güçlü bir şansımız olduğuna inanıyorum."

"Musevi dostlarının dediği gibi, ağzından çıkanları Tanrı duysun."

“Ve haklıysam, tekrar On Numara’ya dönmen fazla uzun sürmez.”

“Amin.”

“Ve ikimiz de asıl gücün, Lordlar Kamarası’nda değil Avam Kamarası’nda olduğunu biliyoruz. Açıkçası Lordlar Kamarası yaşlı emeklilerin rahat ettiği bir yuva, yıllarca hizmet verenlere bir ödül.”

“Ön sırada oturanlar bu düzeni değiştirebilir,” dedi Wilson.

“Ama ben daha elli yaşındayım Harold ve hayatımın geri kalanını daha yüksek bir mevkiye çağırılmak için beklemekle geçirmek istediğimden emin değilim.”

“Ben seni çalıştırırım,” dedi Wilson, “hem gölge kabinde de yerin olur.”

“Bence bu yeterli değil Harold. Yani sana şunu sormam lazım, eğer gelecek seçimde Bristol Rıhtımlar Bölgesi için seçim yarışına girersem ve yerel kuruluşlar da bunun için bana baskı yaparsa ve bir sonraki hükümeti sen kurarsan. dışişleri bakanı olma şansım var mı?”

Wilson birkaç saniye piposunu tüttürmeye çalıştı, düşünmek için zaman gerektiğinde hep böyle yapardı. “Hayır. hemen olmaz Giles. Şu anki gölge bakan Denis’e haksızlık olur. Fakat hükümette üst düzey bir pozisyon önerilmesini garanti ederim ve başarılı olursan başta gelen adaylardan birisin demektir. Ama teklifimi kabul edersen en azından Kamara’ya dönmüş olursun. Ve haklıysan, seçimi kazanırsak Lordlar Kamarası’na bir lider arayacağım belli.”

“Ben Avam insanıyım Harold, henüz saha dışında bırakılmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Yani risk almak istiyorum.”

“Azmine saygı duyarım,” dedi Wilson. “Şimdi de teşekkür etme sırası bende, çünkü koltuğunu tekrar kazanacağına ve dahası benim de On Numara’ya dönme şansım olduğuna inanmasan bu riski almayacağını biliyorum. Yine de, fikrini

değiştirirsen haberim olsun, o zaman büyükbaban gibi sen de kırmızı sıralarda Lord...”

“Bristol Rıhtımları Bölgesi Lordu Barrington,” diye tamamladı Giles.

Sebastian, beş yıl önceki istifasından bu yana ilk kez Farthings Bankası’na giriyordu. Karşılama masasına gidip görevliye ismini verdi.

“A, evet Bay Clifton,” dedi adam elindeki listeye bakarak. “Başkan sizi bekliyor.”

Adam “başkan” deyince Seb’in ilk aklına gelen Cedric Harcastle olmuştu, istifasına neden olan gasp edici değil. “Ziyaretçi defterini imzalar mısınız rica etsem?”

Seb ceketinin iç cebinden bir kalem çıkarıp ağır ağır kapağını açtı, o arada da defterden son zamanlarda Başkan’a gelen ziyaretçilere göz attı. Çoğu onun için anlam ifade etmeyen iki sıra ismi çabucak taramıştı. Ama içlerinden ikisi yanıp sönen neon ışıkları gibiydi: Desmond Mellor, ki Seb, Sloane’in, kendisi Barrington yönetim kuruluna girdikten bir süre sonra onun fahri direktör olmasını sağladığını biliyordu ve şaşırmamıştı ama milletvekili Binbaşı Alex Fisher’in Farthings’te ne işi vardı? Kesin olan tek şey vardı, Sloane bunun nedenini ona söylecek değildi. Gözüne takılan diğer isim de Hakim Bishara olmuştu. Yakınlarda *Financial Times*’ta Bay Bishara hakkında bir şeyler okuduğuna emindi ama şu an ne olduğunu hatırlamıyordu.

“Başkan sizi hemen kabul edecek efendim. Ofisi...”

“En üst katta,” dedi Seb. “Çok teşekkürler.”

Seb yönetim katında asansörden inince ağır adımlarla Cedric’in eski ofisine doğru yürüdü. Tanıdığı hiç kimse yoktu, onu da kimse tanımamıştı. Bu da sürpriz sayılmazdı çünkü Sloa-

ne'in Cedric'in bütün değerli yöneticilerini alelacele işten attığını biliyordu.

Sloane'ın kapısını vurmasına gerek kalmadı çünkü daha birkaç adım kala ardına kadar açılmıştı.

"Görüştüğümüze sevindim Seb," dedi Sloane. Odasına buyur etmeden önce "Uzun zaman oldu," diye ekledi, ama tokalaşmak için elini uzatma riskine girmedii.

Başkan'm odasında girince Seb'i ilk çarpan şey Cedric'ten en küçük bir iz kalmamasıydı. Bankaya otuz yıl yol gösterdiğini anlatan hiçbir şey yoktu. Gelecek kuşaklara onun yaptıklarını anımsatacak ne bir portre, ne bir fotoğraf, ne de bir plaket vardı. Sloane onun yerine geçmekle kalmamış, gözden düşmüş Sovyet politikacıları gibi varlığını hepten silip atmıştı.

"Otursana," dedi Sloane, bankanın alt düzey memurlarından birine hitap eder gibi.

Seb hasmına daha dikkatli baktı. Son karşılaşmalarından bu yana birkaç kilo almıştı ama ustaca dikilmiş takım elbisesi bunu gizliyordu. Değişmeyen tek şey, şehirdeki çoğu insanın iş yapmaya gönülsüz olduğu bir adamın sahte tebessümüydü.

Sloane başkan masasındaki yerine geçti ve banal sözlerle vakit kaybetmedi.

"Seb, senin kadar zeki biri niye görüşmek istediğimi çoktan çözmüştür."

"Herhalde Farthings yönetim kurulunda bir yer önereceksin."

"Aklımdaki kesinlikle bu değil." Sahte tebessümü yapmıcaık bir kahkaha takip etti. "Ancak, bir süredir banka hissesi topladığın açık ve şu anda otomatik olarak kurula girmeni veya yerine birini aday göstermeni sağlayacak eşiğı aşmana sadece yirmi iki bin hisse kaldı."

"Emin ol ki kendimi ben temsil edeceğim."

"İşte o yüzden konuşalım istedim. Benim astım olarak çalışınca pek anlaşımadığımız malum..."

“O yüzden istifa etmiştim.”

“Yine bu yüzden bankanın günlük işlerine dahil olmanın uygunsuz kaçacağını hissediyorum.”

“Bankanın günlük işleriyle kesinlikle alakam yok. Herhalde personelin bu görevi yapıyordur. Hiç ilgilenmedim bu konuyla.”

“O zaman niyetin ne?” diye sordu Sloane, sinirlendiğini gizlemekte zorlanıyordu.

“Bu bankanın eski standartlarına dönmesini sağlamak ve hissedarların kendi adlarına neler yapıldığını öğrendiğinden emin olmak.” Seb masaya küçük bir el bombası gönderip öbür tarafa ulaşınca patlayıp patlamayacağını görmeye karar vermişti. “Çünkü kurul toplantısı tutanaklarından gayet iyi hissedarlarına bütün hikâyeyi anlatmadığını biliyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Sloane. Biraz fazla hızlı atılmıştı.

“Bence ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun.”

“Belki bir anlaşma yapabiliriz. Ne de olsa hep çok başarılı bir tüccar olmuştundur.”

Kabadayıdan dalkavukluğa geçmesi bir saniye bile sürmemişti. Maurice Swann olsa Sloane’a III. Richard rolü verirdi ve o da yazılı metne bile ihtiyaç duymadan oynardı.

“Ne tür bir anlaşmadan söz ediyorsun?” diye sordu Seb.

“Son beş yıl boyunca hisse başına ortalama iki pound on şilin ödemiş olmalısın. Bunun iki katını vermeye hazırım ve hisse başına beş pound öneriyorum, eminim çok cömert bir teklif olduğunu sen de kabul edersin.”

Fazla cömert hatta, diye düşündü Seb. Açılış teklifi üç pound, kapanış da dört pound olmalıydı. Sloane onu kuruldan uzak tutmaya niye bu kadar istekliydi?

“Cömertten de öte,” diye cevap verdi. “Yine de kurulda yer almak niyetindeyim. Benim için kişisel bir mesele.”

“O zaman İngiltere Bankası’na resmi bir şikâyetle bulun-

mam gerekecek, bankanın uzun vadeli hedeflerini desteklemediğini söyleyeceğim.”

“Açıkçası, ben sadece Farthings’in uzun vadeli hedeflerinin ne olduğunu öğrenmekle ilgileniyorum. O yüzden geçen hafta İngiltere Bankası’na gittim ve baş kabul memuru Bay Craig’le uzun süre görüştüm. Kendisi bankanın yönetmeliklerini kontrol etme nezaketini gösterdi ve yüzde altılık hisseye sahip olduğum takdirde kurulda bir yerim olacağını yazılı olarak teyit etti. Fakat istersen sen yine de ara.”

Sloane bir ejderha olsaydı burun deliklerinden alevler saçacak hale gelmişti. “Ya hisse başına on pound önerirsem?”

Belli ki adam kontrolden çıkmıştı ve Seb bir bomba daha atmaya karar verdi. “O zaman söylentilerin doğru olduğunu düşünmeye başlarım.”

“Ne söylentisi?” dedi Sloane.

Bir risk daha almalı mıydı? “Arkandan ne dolaplar çevirmek niyetinde olduklarını neden Desmond Mellor’la Alex Fisher’a sormuyorsun?”

“Sen nereden biliyorsun...”

El bombası Sloane’ın suratında patlamıştı ama Seb bir sorti daha yapmadan duramadı. “Square Mile’da çok düşmanın var Sloane, hatta bir-iki tanesi de kendi ofisinde.”

“Artık gitme zamanın geldi Clifton.”

“Evet, eminim ki haklısındır. Fakat gelecek ayki kurul toplantısında seni ve iş arkadaşlarını görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Onlar için epeyce sorum birikti. Özellikle de her iki takımda vuruş yapmaya hazır olan Bay Mellor için.”

Sloane kıpırdamadı ama yanaklarına kan hücum etmesinden bir bombanın daha patladığı belli oluyordu.

Seb ilk kez gülümsedi, yerinden kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Tam o anda Sloane da kendi bombasını yolladı.

“Seni bir süre görmeyeceğim maalesef Sebastian.”

Seb hızla döndü. “Niçin?”

“Çünkü son kurul toplantısında yeni bir karar aldık. Bundan sonra dışarıdan kurulda yer almak isteyenlerin şirket hisselerinin yüzde onuna sahip olması gerekecek.”

“Bunu yapamazsın,” dedi Seb meydan okurcasına.

“Yapabilirim ve yaptım,” dedi Sloane. “Ve eminim İngiltere Bankası’ndaki Bay Craig’in de ortak kararımızı memnuniyetle karşıladığını duymak hoşuna gider. Yani beş yıl sonra filan görüşürüz. Ama sakın nefesini tutma Seb, çünkü sen yüzde onu ele geçirdiğinde biz de başka bir karar alacağız.”

Yemekten sonra kahve salonuna geçerken Giles, Harry'ye "Rusya'da ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sadece birkaç saat, olmadı bir gece."

"Niye oraya dönüyorsun ki? Çok önemli bir sebebi olmadıkça kimse iki kere gitmez."

"Alışverişe gidiyorum."

"Paris, Roma, New York... Bunları anlarım ama kimse alışveriş için Rusya'ya gitmez," dedi Giles.

"Ya Rusya'da, Paris, Roma veya New York'ta bulamayacağın bir şey varsa," dedi Emma ağabeyine kahve koyarken.

"Doğru ya. Harry Amerika'dan yeni döndü, tek ziyaret ettiği kişi de Harold Guinzburg değildi. Warwick olsa bu ipucunu kaçırmazdı."

Harry, Giles'ın imasına aldırmayıp "Yolculuğu Emma'nın duruşmasından sonraya ertelerdim ama birkaç haftaya kadar vizem doluyor, Rus Büyükelçiliği de yeni vizenin altı ay gecikebileceğini söyledi," dedi.

"Çok dikkatli ol," dedi Giles. "Rusların da kendi Müfettiş Warwick'i olabilir, oturmuş seni bekliyordur belki de." Doğu Berlin'de yaşadığı tecrübeden sonra Harry'nin sınırdan geçeceğinden kuşkuluydu ama eniştesini kararından döndürmenin mümkün olmadığını da biliyordu.

"Onlar uyanmadan girip çıkmış olacağım," dedi Harry.

“Yani merak edilecek bir şey yok. Aslında ben Emma’nın sorunları için daha çok endişe duyuyorum.”

“Mesela,” dedi Giles, Harry’ye içkisini verirken.

“Desmond Mellor gelecek kurul toplantısında başkan yardımcılığı için direnecek,” dedi Emma.

“O şarlatanın kendisini destekleyecek iki kurul üyesi bulunduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, eski dostu Jim Knowles ile daha da eski dostu Clive Anscott.”

“Ama onu seçtirmeyi başaramazlarsa üçünün de üyelikten çekilmesi gerekmez mi?” diye sordu Giles. “Böylece şerden hayır doğmuş olur.”

“Onu seçtirirlerse pek hayırlı olmaz,” dedi Harry.

“Niye? Mellor başkan yardımcısı olsa bile en kötü ne yapabilir ki?”

“Duruşma bitene kadar çekilmemi isteyebilir,” dedi Emma, “yani şirketin iyiliği için.”

“Ve böylece başkan yardımcısı başkan olur.”

“Ama sadece birkaç haftalığına,” dedi Harry. “Duruşma bitince dönersin.”

“Mellor’a ipleri bu kadar kaptırmak olmaz,” dedi Giles. “Sen kurul toplantılarına katılamazken o mutlaka bir yolunu bulup daimi başkan seçtirir kendini, inan bana.”

“Ama çekilmeyi reddedebilirsin Emma,” dedi Harry. “Yardımcın olsa bile.”

“Aydın büyük bölümünde Yüksek Mahkeme’de kendimi savunmak zorunda kalırsam pek fazla şansım olmaz.”

“Ama kazanınca...” dedi Giles.

“Kazanırsam.”

“Tanık kürsüsüne çıkıp Victoria ile ilgili bazı gerçekleri açıklamak için sabırsızlanıyorum.”

“Seni çağırıyoruz Giles,” dedi Emma alçak sesle.

“Ama Virginia’yı kim benden daha...”

“Avukatım da tam bu yüzden endişe duyuyor. Eski eşten iyi seçilmiş birkaç söz kopartırlarsa jüri, kadına acımaya bile başlayabilir ve Bay Trelford, yani avukatım, Sör Edward Makepeace’in yeri gelirse ikinci boşanma sebebini ortaya koymaktan çekinmeyeceğini söylüyor.”

“Peki kimi çağıracaksınız?”

“Milletvekili Binbaşı Alex Fisher’ı.”

“Ama o davacının tanıdığı değil mi?”

“Bay Trelford olmadığını düşünüyor. Fisher da onlar açısından sorun yaratabilir.”

“Belki o zaman karşı taraf da beni çağırır,” dedi Giles umutla.

“Umalım da öyle olmasın.”

“Fisher’ı tanık kürsüsünde görmek için üste para verirdim,” dedi Giles kardeşinin iğneli sözüne aldırmadan. “Bay Trelford’a söyle fitili çok kısadır, özellikle de hak ettiğine inandığı saygıyı görmezse. Milletvekili olmadan önce bile böyleydi.”

“Aynı şey Virginia için de söylenebilir,” dedi Harry. “Herkes babasının kont olduğunu hatırlatmadan edemez. Jüride de asalet düşkününü pek kimse yoktur.”

“Yine de,” dedi Giles, “Sör Edward’ı hafife almak büyük aptallık olur. Trollope’un başka bir avukatı anlatışından alıntı yapacak olursam, o da elmas kadar parlak, elmas kadar keskin ve elmas kadar serttir.”

“Gelecek kurul toplantısında Mellor’la ringe çıktığımda benim de bu özelliklere ihtiyacım olacak.”

“İçimden bir his Mellor ile Virginia’nın birlikte çalıştığını söylüyor,” dedi Giles. “Zamanlama fazla münasip olmuş.”

“Fisher’ı saymaya bile gerek yok,” dedi Harry.

“Gelecek seçimde karşısına çıkıp çıkmamaya karar verdin mi?” diye sordu Emma.

“Belki Harold Wilson’ın bana Lordlar Kamarası’nda koltuk teklif ettiğini söylemenin sırasıdır.”

Emma yerinden fırlayıp ağabeyine sarıldı. “Tebrikler! Sonunda iyi bir haber duyduk.”

“Teklifini geri çevirdim.”

“Ne?”

“Geri çevirdim. Bristol’da bir daha denemek istediğimi söyledim.”

“Tabii ki Fisher’e darbe indirmeyi de,” dedi Harry.

“Evet, o da var,” diye itiraf etti Giles. “Ama beni bir daha yenerse hakkını teslim ederim.”

“Bence aklını kaçırmışsın,” dedi Emma.

“Yirmi beş yıl önce Parlamento’ya girmek istediğimi söylediğim zaman da böyle demiştin.”

“Sosyalist olarak,” diye hatırlattı Emma.

“Kendini daha iyi hissetmene neden olacaksa söyleyeyim,” dedi Giles, “Sebastian da seninle aynı fikirde.”

“Yani New York dönüşünde görüştünüz mü?” diye sordu Harry.

“Evet, haberiniz olsun, konuyu açmaya kalktım ama o tek kelime etmedi.”

“Çok yazık,” dedi Harry. “Ne kadar kayda değer bir kız.”

“Bu arada, yemeğe çıkarmak üzere ofisine gittiğimde duvarda bir çocuğun yaptığı bir resim gördüm, ki daha önce hiç görmemiştim. Resme *Annem* adı verilmiş ve Jessica’nın yaptığına yemin edebilirdim.”

“Benim resmim mi?” diye sordu Emma.

“Hayır, işin tuhaf tarafı da o zaten. Samantha’nın resmi.”

“Sloane sana hisse başına on pound mu önerdi?” dedi Ross

Buchanan. "Ama bu hiç mantıklı değil. Farthings hisseleri bu sabah iki pound sekiz şilin ediyordu."

"Sadece sınırımın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu." dedi Seb. "İlgilenmediğimi anlayınca havlu atıp ve kendini kaybetti."

"Sürpriz sayılmaz. Ama niye senin yüzde altılık hissene almayı bu kadar istiyor?"

"Ve Mellor'la Fisher bu işin neresinde?"

"Pek hayır getirmeyecek bir ittifak olduğuna kuşku yok."

"Ziyaretçi kayıt defterinde cevabı ortaya çıkarabilecek bir isim daha gördüm. Hakim Bishara denen birini duydun mu hiç?"

"Hiç tanışmadık," dedi Ross. "Ama Londra Ekonomi Enstitüsü'nde bir dersine katılmıştım. Çok da etkilenmiştim. Adam Türk ama Beyrut'ta okumuş. Oxford giriş sınavını birincilikle kazanmış ama kendisine bir yer teklif etmemişler."

"Neden?"

"Kopya çekmiş olmalı diye düşünmüşler. Hakim Bishara adlı bir genç, bir Türk halı tüccarıyla Suriyeli fahişenin oğlu. nasıl olur da İngiliz eğitim sisteminin kaymak tabakasını yenebilir? O da Yale'e gitmiş ve mezun olduktan sonra Harvard'ın İşletme Fakültesi'nden burs kazanmış. Şimdi konuk profesör."

"Yani akademisyen?"

"Tam tersi. Bishara öğrettiklerinin pratiğini yapıyor. Yirmi dokuz yaşındayken cüretkâr bir darbeyle Beyrut Ticaret Bankası'nı ele geçirmiş. Şu anda Ortadoğu'nun en saygın finans kuruluşlarından biri."

"İngiltere'de ne işi var?"

"Bir süredir İngiltere Bankası'ndan burada şube açmak için lisans almaya çalışıyor, ama şimdiye kadar hep geri çevirdiler."

"Neden?"

"İngiltere Bankası sebep göstermek zorunda değil. hem unutmama, orada da Bishara'nın Oxford'a gitmesini engelleyen kafalardan var. Ama kolay pes eden biri değil. Geçenlerde

Telegraph'ta artık İngiltere Bankası'ndaki komiteyi geçip bir İngiliz bankasını ele geçirmek niyetinde olduğunu okudum. Hiçbir banka Farthings kadar uygun olamaz bunun için."

"Durum bu kadar açıkken ben fark etmedim," dedi Seb.

"İkiyle ikiye toplarsan genellikle dört eder," dedi Ross. "Yine de çok mantıklı gelmiyor bana, çünkü Bishara'nın mutlu bir evliliği var, mütedeyyin bir Müslüman, o da yıllardır Cedric gibi temiz bir isim yapmaya gayret ediyor. Şimdi niye kalkıp Sloane ile iş yapsın ki? Onun gibi güvenilmezliği ve namussuzluğuyla tanınan biri ile?"

"Bunu bulmanın tek yolu var o da adamla tanışmak," dedi Seb. "Önerin var mı?"

"Dünya çapında tavla oyuncusu değilsen yok, çünkü adamın başlıca hobisi bu."

"İlk elde altı bir atınca nasıl oynanacağını biliyorum ama gerisi yok."

"Londra'da bulunduğu zaman düzenli olarak Clermont Kulüp'te oynuyor. Hatta 'Clermont Takımı' denen grubun üyesi. Goldsmith, Aspinall, Lucan, Loners, yani onun gibi Londra sosyetesine kolayca ayak uyduramayan insanlar. Ama sırtındaki gömleği bile kaybetmek istemiyorsan adamla dalaşma Seb. Açıkçası Bishara söz konusuysa başa çıkamazsın."

"Tek bir çıkış noktam var," dedi Seb. "Ortak meselemiz."

"Bayan Clifton, bahisçi olsaydım sorunuzun cevabı eşit para olurdu, ama bütün duruşmaların öngörülemez yanı insanların tanık kürsüsündeki rolüdür."

"Rol mü? Ama insanın kendi gibi olup doğruyu söylemesi gerekmez mi?"

"Evet elbette," dedi Bay Trelford. "Ama jüri üyeleri sizin

başkanlığınızdaki bir toplantıda kurul üyesiymiş gibi hissetsin istemiyorum.”

“Fakat benim işim bu,” dedi Emma.

“Tanık kürsüsündeyken değil. O jürideki bütün erkeklerin size âşık olmasını ve mümkünse yargıcın da onlara katılmasını istiyorum.”

“Ya kadınlar?”

“Onlar da o muhteşem başarınıza ulaşmak için ne çok mücadeleye ettiğinizi düşünmeli.”

“En azından bu kısmı doğru. Sizce Sör Edward da Virginia’ya aynı tavsiyede mi bulunur?”

“Hiç kuşkusuz. Onu zavallı, narin bir küçük hanım, ticaret ve finansın zalim dünyasında kaybolmuş bir zavallı ve bir kurban olarak göstermek ister.”

“Ama bunlar tümüyle gerçeğe aykırı.”

“Bence gerçeğin ne olduğuna karar vermeyi on iki jüri üyesine bırakmalıyız Bayan Clifton. Şimdilik gün ışığındaki gerçeklere odaklanalım. Halka açık toplantıda Leydi Virginia’nın sorusuna verdiğiniz yanıtın ilk kısmını, ki şirketin toplantı tutanaklarında da kayıtlı, savunma olarak sunacağız. Binbaşı Fisher’ın sadece Leydi Virginia’nın kuruldaki seçilmiş temsilcisi olmadığını, aynı zamanda şirket direktörü olarak içeriden aldığı bilgilerin kadının kârlı bir şekilde hisse alıp satmasını mümkün kıldığını belirteceğiz. Sör Edward bunu kolayca çürütemeyeceği için mümkün olduğunca çabuk geçip kadın salondan çıkarken söylediğiniz sözlere odaklanmak isteyecektir. Yani ‘Niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, başaramadınız demektir, fena halde yanıldınız, çünkü şirketin bir başarı hikâyesi olmasını isteyen sıradan, saygın insanlar tarafından yenildiniz’ cümlesine. Sorunumuz buradaki ‘sıradan, düzgün insanlar’ sözleri, çünkü jüri de kendini öyle hissediyordur ve Sör Edward hem müvekkilinin de sıradan, saygın biri olduğu-

nu söyleyecek hem de Barrington hisselerini satın almaya devam etmesinin şirkete olan bağlılığını kanıtladığını ve istediği son şeyin şirketi batırmak olduğunu ileri sürecek.”

“Ama Virginia her satışta muazzam kâr etti ve şirketin istikrarını riske attı.”

“Öyledir muhtemelen ve Leydi Virginia’nın kendini iş konularında masum biri gibi göstermeye çalışmasını ve jüriye bütün bu süreç boyunca profesyonel danışmanı Binbaşı Alexander Fisher’a güvendiğine inandırmaya çabalamasını umuyorum.”

“İyi ama şirketi yıkmak için ikisi ekip olarak çalışıyordu.”

“Olabilir, ama tanık kürsüsüne çıkınca Sör Edward, Leydi Virginia’ya sizin cevaplamaktan kaçındığınız tek soruyu soracaktır. ‘Leydi Virginia...’ “ Bay Trelford durup yarımay gözlüğünü burnuna oturttu ve metni tam kaydedildiği şekilde okudu. “‘Direktörlerinizden biri elindeki muazzam hisseleri şirketi batırmak için hafta sonundan sonra sattı, derken kimi kastediyordunuz?’”

“Ama Cedric Hardcastle şirketi batırmaya çalışmıyordu ki. Tam tersine kurtarmaya çalışıyordu. Tanık kürsüsüne çıkabilecek olsa bunu kendisi de anlatırdı.”

“Bu koşullarda daha kibar nasıl dile getirebilirim bilmiyorum ama karşı tarafın Bay Hardcastle’ı tanık kürsüsüne çağıramamasına memnunum. Biz de kesinlikle çağırmazdık.”

“Neden? O da tam anlamıyla saygın ve onurlu bir insandı.”

“O kadarından şüphe yok. Fakat Sör Edward, Bay Hardcastle’m tam da sizin Leydi Virginia’ya yönelttiğiniz suçlamayla aynı şeyi yaptığını söyleyecektir.”

“Ama şirketi kurtarmak için çöktürmek için değil.”

“Olabilir, fakat o zaman hem o tartışmayı hem de davayı kaybedersiniz.”

“Yine de keşke yaşasaydı,” dedi Emma.

“Şimdi, bu sözleri nasıl söylediğinizi hatırlamanızı istiyorum Bayan Clifton, çünkü jüri karara varırken aynen o şekilde hatırlasın istiyorum.”

“Pek dört gözle beklemiyorum doğrusu,” diye itiraf etti Emma.

“O zaman belki de davayı düşürmek daha akıllıca olur.”

“Niye yapayım ki böyle bir şeyi?”

“Halkın önünde büyük bir duruşmadan kaçınıp normal hayatınıza dönmek için.”

“Ama o zaman Virginia’nın haklı olduğunu kabul etmiş olacağım.”

“İfadenizi dikkatle söze dökeriz –anm heyecanı, o sırada belki biraz düşünmeden hareket etmiş olmak gibi– ve içten özürlerimizi sunarız.”

“Peki mali sonuçlar?”

“Onun masraflarını, benim ücretimi ödemeniz gerekir, bir de onun seçeceği bir yere küçük bir bağış yaparsınız.”

“İnanın bana,” dedi Emma, “bu yolu seçersem Virginia bunu zaaf belirtisi olarak görür ve daha çok üstüme gelir. O bu davanın sessizce atlatılmasını istemiyor, mahkemede intikam almak istiyor, aynı şekilde basında ve her gün beni küçük düşürecek manşetlerle.”

“Olabilir, ama bu seçeneği onun önüne koymak Sör Edward’ın da mesleki sorumluluğu: Eğer davayı kaybederse onun ücretiyle birlikte sizin masraflarınızı ödeyecek ve sizi temin ederim ki Sör Edward Makepeace ile ucuzluk kelimesi asla yan yana gelmez.”

“Tavsiyesine hiç aldırılmaz. Virginia kaybedebileceğine asla inanmaz ve bunu kanıtlayabilirim.” Bay Trelford arkasına yaslanıp müvekkilinin anlatmak zorunda olduklarını dinledi. Emma sözünü bitirdiğinde, ilk kez kazanma şansları olabileceğini düşünüyordu.

Sebastian arabadan inip anahtarını kapıcıya uzattı ve bir de bir pound verdi. Clermont'un basamaklarını çıkarken kapı onun için açıldı ve daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Üye misiniz efendim?" diye sordu karşılama masasında duran şık giyimli adam.

"Hayır," dedi Seb. Bu kez adama verdiği para beş pounddu.

"Lütfen şurayı imzalayın efendim," dedi adam önündeki formu Seb'e doğru çevirerek.

Seb parmağın gösterdiği yere imzasını attı ve geçici üyelik kartını aldı. "Ana oyun salonu soldaki merdivenin en üstünde efendim."

Seb ıslıl ıslıl avizeye, yağlıboya resimlere ve kalın tüylü halıya hayran kalarak mermer sahanlığa doğru yürüdü. Milyoneler kendilerini evlerinde hissediyordur herhalde, diye düşünüyordu. Yoksa paracıklarından ayrılmaya pek istekli olmazlardı.

Oyun salonuna girdi ama etrafına bakınmadı. Kendisini görenlerin daimi üyelere biri sanmasını istiyordu. Bara gidip deri taburelerden birine oturdu.

"Size ne verebilirim efendim," dedi barmen.

Seb kulübün normal bira servisi yapmadığını tahmin edip "Campari ile soda," dedi.

İçkisi önüne konunca cüzdanından bir pound çıkarıp bara koydu.

"Ücretsizdir efendim."

Seb, içkiden para almayan işletmeler herhalde zararını başka yollardan kapatıyordu, diye düşündü, parayı da geri aldı. O başka yollar neymiş anlamak üzere taburesinde salona doğru dönerken barmen teşekkür etti.

Salonun diğer tarafında yan yana iki rulet masası vardı ve oyuncuların önünde dağ gibi fiş kümeleri bulunuyordu. Adamların ifadesiz yüzlerine bakan Seb, müdavimlerden olduklarını düşündü. Acaba kimse bu adamlara mermer merdiven sahanlığının, yağlıboya tabloların, avizenin ve bedava içkilerin bedelini ödediklerini söylememiş miydi? Gözleri yirmi bir masalarına kaydı. Herhalde bunlarda bahisler biraz daha iyiydi çünkü kart saymayı becerebilenin kazanma şansı vardı ama sadece bir kereliğine, çünkü kazandıktan sonra bir daha kapıya yaklaşmanıza bile izin verilmezdi. Gazinolar kazananları severdi ama sürekli kazananları asla.

Sonra tavla oynayan iki adam gördü. Birisi sade kahve, diğeri de viski içiyordu. Seb tekrar barmene döndü. "Tavla oynayan şu bey Hakim Bishara mı?"

Barmen başını kaldırıp baktı. "Evet efendim."

Seb bu kısa boylu, tombul, kırmızı yanaklı adama daha dikkatli baktı. Adam sürekli olarak terzisine gidiyormuş gibi görünüyordu. Keldi ve çifte gerdanı yemeye içmeye spor yapmaktan daha düşkün olduğunu gösteriyordu. Yanında uzun boylu, ince bir sarışın duruyordu, bir elini adamın sırtına koymuştu. Seb kadının adamın alnındaki derin kırışıklardan çok cebindeki şişkin cüzdana meraklı olduğundan kuşkulandı. İngilizlerin bu adamı sürekli geri çevirmesinde şaşacak bir şey yoktu. Adamın genç rakibi, piton yılanı tarafından yenmeye hazır kuzu gibi görünüyordu.

Seb yine barmene döndü. "Bishara ile oynama imkânını nasıl bulabilirim?"

"Sokağa atacak yüz poundunuz varsa hiç zor olmaz."

“Parayla mı oynar?”

“Hayır eğlencesine.”

“Ya yüz pound?”

“O arzu ettiği yere yapılacak bağış.”

“Bahşış filan?”

“Evet efendim, en iyisi bana elli pound verip eve dönmeniz.”

“Ama ya yenersem?”

“O zaman ben size elli pound verir evime dönerim. Bu arada, oyunun ilk dakikalarında arkadaşlığı hoşunuza gidebilir. Ve eğer kazanırsanız o sizin istediğiniz yere bin pound bağışlar. Gerçek bir beyefendidir.”

Görünüşüne rağmen, diye düşündü Seb ikinci içkisini ısmarlarken. Ara sıra dönüp tavla masasına göz atıyordu, ama barmenin “Şimdi boş efendim, bir sonraki kurbanını bekliyor,” diye fısıldamasına kadar yirmi dakika geçmesi gerekti.

Seb taburesinde dönüp şişman adamın koltuğundan kalktığını ve kolundaki genç kadınla birlikte uzaklaşmaya başladığını gördü.

“Ama ben sandım ki...” Pitonun yuttuğu kuzuya daha dikkatli baktı. Cedric’in “Bundan ne öğrendin genç adam,” dediğini duyar gibiydi. Bishara kırk, belki biraz daha fazla gösteriyordu ama esmer teni ve kaslı omuzlarına bakınca, güzel bir kadını cezbetmek için sürekli cüzdanına davranması gerekmezmiş gibi geliyordu. Gür, dalgalı siyah saçları ve kapkara, delici bakışları vardı. Beş parasız da olsa insan onu işsiz bir aktör sanabilirdi.

Seb tabureden kayıp adama doğru ağır ağır yürüdü, dışarıdan rahat ve sakin görüldüğünü umuyordu çünkü hiç de öyle değildi.

“İyi akşamlar Bay Bishara, acaba bir oyun için müsait misiniz?”

Seb’e sıcak bir tebessümle gülümseyen adam “Bedava olmaz,” dedi. “Aslında oldukça pahalıdır.”

“Evet, barmen koşullarınızı anlattı. Yine de sizinle oynamak isterim.”

“İyi o zaman oturalım.” Bishara tek zarı attı.

Seb ilk altı hamlede karşısındaki adamın başka bir düzeyde olduğunu anladı. Oyun ancak birkaç dakika sürebilmişti.

“Söylesenize Bay...”

“Clifton. Sebastian Clifton.”

Bishara pullarını yeniden dizdi. “Belli ki barlarda bile oynamıyorsunuz bu oyunu, yüz poundunuzdan vazgeçmek için iyi bir nedeniniz olmalı.”

“Evet var,” dedi Seb çek defterini çıkarırken. “Sizinle tanışmak için bir bahane lazımdı.”

“Peki sebebini sorabilir miyim?”

“Çünkü ortak birkaç noktamız var, özellikle de belli bir konuda.”

“Tavla olmadığı kesin.”

“Doğru,” dedi Seb. “Çeki kime yazmam lazım?”

“Çocuk felci mücadele grubuna. Soruma cevap vermediniz.”

“Bilgi takası yapabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Sizde beni ilgilendirecek bir bilgi olduğuna nasıl hükmettiniz?”

“Çünkü isminizi bir ziyaretçi defterinde gördüm ve Fart-hings Bankası’nın yüzde altı hissesine sahip olduğumu bilmek isteyebilirsiniz diye düşündüm.”

Seb, Bishara’nın yüzündeki ifadeyi tanımlayamazdı. “Hisselerinizi kaçtan almıştınız Bay Clifton?”

“Son beş yıldır sürekli alıyorum, ortalama iki pounda diyebilirim.”

“O zaman kârlı bir yatırım olmuş Bay Clifton. Şimdi hisselerinizi satmak mı istiyorsunuz?”

“Hayır. Bay Sloane hisse başına beş pound önerdi ama kabul etmedim.”

“Ama çok kârlı bir anlaşmamış.”

“Sadece kısa vadede.”

“Peki ben daha fazla teklif edersem?”

“Hiç ilgimi çekmez. Ben kurulda yer almak istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü çalışma hayatıma Farthings'te başkan Cedric Hardcastle'in şahsi asistanı olarak başladım. Onun ölümünden sonra istifa ettim ve Kaufman'a geçtim.”

“Uyanık ihtiyar Saul Kaufman. Akıllı bir spekülâtördür. Farthings'ten niye ayrıldınız?”

“Cenazeye kimlerin katılması gerektiği konusunda bir görüş ayrılığına düştük diyelim.”

“Yani kurula katılırsanız Sloane hiç mutlu olmayacak?”

“Cinayet yasal olsaydı ölmüş olurum.”

“Sizin ilgi duyduğunuz hayır kurumu hangisi?” diye sordu Bishara, Seb'in çekini alarak. İşte bu Seb'in hazır olmadığı tek konuydu.

“İzciler.”

Bishara yüz poundluk değil bin poundluk çeki yazarken “Evet, buna inanabilirim,” diye gülümsedi. “Sizinle tanışmak büyük zevkti Bay Clifton,” deyip çeki uzattı. “Tekrar görüşmemiz gerektiğini hissediyorum.”

Seb adamın uzattığı eli sıktı ve tam kalkmak üzereyken Bishara “Peki ortak olduğumuz o belli konu ne?” diye sordu.

“En eski meslek. Yalnız benim olayımda söz konusu olan büyükannemdi, annem değil.”

Virginia cin toniğini tazelerken Binbaşı “Davayı kazanman konusunda Sör Edward ne düşünüyor?” diye sordu.

“Kaybetmeyeceğimizden yüzde yüz emin, ayrıca jürinin

bana elli bin pound kadar tazminat ödenmesine karar vereceğine inanıyor.”

“İyi haber,” dedi Fisher. “Beni tanık olarak çağıracak mı?”

“Hayır, sana ihtiyacı olmadığını söyledi, belki karşı taraf çağırabilirmiş. Ama pek sanmıyor.”

“Bu utandığımızın kanıtı olabilir.”

“Hisseler konusunda profesyonel danışmanım olduğunu ve ayrıntılara pek aldırmadığımı, sadece senin kararına güvendiğimi söylemeye devam edersen öyle olmaz.”

“Ama bunu yaparsam birileri çıkıp şirketi benim batırmaya çalıştığımı söyleyebilir.”

“Seni sorguya çekmeye kalkışmak gibi bir aptallık yaparlarsa Sör Edward yargıca bu davada sanığın sen olmadığını, senin milletvekili olduğunu hatırlatacak. Bu durumda Bay Trelford derhal geri çekilir.”

“Ve Sör Edward davayı kaybetmeyeceğinden emin öyle mi?” diye sordu Fisher, sesinden pek ikna olmadığı anlaşılıyordu.

“Hepimiz kurguya sadık kaldıkça sağ salim evimize döneceğimizi söylüyor.”

“Ve beni çağıracaklarına pek ihtimal vermiyor?”

“Çağırırlarsa şaşırırmış. Ama bence bana elli bin pound tazminat ödeyecekler ve parayı ikimiz paylaşacağız. Avukatlarıma bu konuda bir sözleşme hazırlamaları için talimat verdim bile.”

“Çok cömertsin Virginia.”

“Sen bunu fazlasıyla hak ediyorsun Alex.”

Telefon çaldığında Sebastian küvette oturuyordu. Sadece bir kişi sabahın bu saatinde onu aramayı düşünebilirdi. Dumanları tüten küvetten çıkıp telefona mı koşmalıydı yoksa kalıp yıkanmaya devam mı etmeliydi. Nasıl olsa annesi birkaç dakika sonra yine arardı. Küvette kaldı.

Haklıydı, tam tıraş olurken annesi tekrar aradı. Bu sefer gidip telefonu açtı. Daha karşı taraftan ses gelmeden "Günaydın anne," dedi.

"Bu kadar erken aradığım için kusura bakma ama tavsiyeye ihtiyacım var Seb. Desmond Mellor başkan yardımcılığına adaylığını koyunca ne oy vermeliyim sence?"

"Dün gece konuştuğumuzdan beri fikrim değişmedi anne. Mellor'a karşı oy kullanırsan ve o kazanırsa senin pozisyonun zarar görür. Çekimser kalırsan ve oylar eşit çıkarsa yine başkan olarak oy kullanmak zorundasın. Ama ona oy verirsen..."

"Bunu asla yapmam."

"O zaman iki seçeneğin var. Ben olsam karşı oy verirdim, böylece kaybederse istifa etmekten başka çaresi kalmaz. Bu arada, Ross Buchanan benimle aynı fikirde değil. Çekimser kalıp seçeneklerini açık tutman gerektiğini düşünüyor. Fakat geçen sefer böyle yaptığında olanları sana hatırlatmama gerek yok. Fisher başkanlığa aday olmuştu hani?"

"Bu seferki farklı. Mellor kendisine oy vermeyeceğine söz verdi."

“Yazılı olarak mı?”

“Hayır,” diye itiraf etti Emma.

“O zaman bana göre bu söze güvenilmez.”

“Evet ama ya ben...”

“Anne, tıraşımı bitirmezsem benim oyumu bile alamayacaksn.”

“Evet, pardon. Dediklerini düşüneceğim. Kurul toplantısında görüşürüz.”

Seb gülümseyerek telefonu kapadı. Annesinin çoktan çekimser kalmaya karar verdiğini biliyordu. bu konuşma bir zaman kayıydı. Saate göz attı. Bir kâse gevrek yiyip yumurta haşlamaya ancak vakti kalmıştı.

“Ne dedi?” diye sordu Harry eşine kahve verirken..

“Karşı oy vermem gerektiğini söyledi ama Ross çekimser kalmalı diyormuş. Yani ortada kaldım.”

“Ama daha dün gece mutlaka kazanacağını söylemedin mi bana?”

“Çekimser kalırsam altıya karşı dört oy.”

“O zaman çekimser kalmalısın bence.”

“Niye?”

“Çünkü Ross’la aynı fikirdeyim. Mellor’a karşı oy kullanıp kazanmazsan zor durumda kalırsın. Galiba sonuç belli olana kadar Leningrad seyahatimi ertelesen iyi olacak.”

Emma “Ama bugün gitmezsen tekrar vize almak için en az altı ay bekleyeceksin,” dedi. “Oysa şimdi gidersen duruşmaya yetişebilirsin.”

“Ama bugünkü oylamada kaybedersen...”

“Kaybedecek değilim Harry. Direktörlerden altısı söz verdi. yani merak edecek bir şey yok. Sen de Bayan Babakov’a söz

verdiğine göre sözünü tutman lazım. Her durumda, buraya *Joe Amca* ile dönersen en azından kişisel bir zafer kazanmış olacaksın. Hadi hazırlan.”

Telefon üçüncü kez çaldığında Sebastian ceketini giymiş, kapıya gidiyordu. Saate baktı, sekize dört vardı, görmezden gelmeyi düşündü ama almacı kaptı. “Vaktim yok anne,” dedi.

“Annen değil,” dedi Rachel. “Dün akşam sen çıktıktan sonra biri aradı. Kadın acil olduğunu söylemese rahatsız etmezdim. Birkaç kere daha aradım ama telefonun meşguldü.”

“Kadın mı?” dedi Seb.

“Dr. Rosemary Wolfe diye biri, Amerika’dan arıyordu. Senin anlayacağını söyledi.”

“Anladım evet. Not filan bıraktı mı?”

“Hayır, sadece 202 555 0319 diye bir numara. Fakat Seb unutma, onlar bizden beş saat geri, yani şu anda Washington’da sabahın üçü.”

“Sağ ol Rachel. Kapatalım yoksa Barrington’daki toplantıya geç kalacağım.”

Jim Knowles, Avon Gorge Otel’de kahvaltı eden Desmond Mellor’a katıldı.

“Neredeyse kapantıyor,” dedi Mellor’un karşısına otururken. Mellor konuşmak için garson kadının kahvesini koymasını bekledi. “Son hesabıma göre oylar beşe beş.”

“Dünden bu yana fikir değiştiren kim?” diye sordu Mellor.

“Carrick. Bayan Clifton bir ay, belki de daha uzun süre duruşmayla ilgilenirken bir başkan yardımcımız olması gerektiğine ikna ettim.”

“Beş oyun içinde Clifton’ınkı de var mı?”

“Hayır, çünkü çekimser kalacağından eminim.”

“Onun yerinde olsam öyle yapmazdım. Peki birinci oylamayı kazanırsak ikincisi nasıl gider?”

“O daha kolay olur, tabii sadece bir aylığına olduğunu söylemeye devam edersen. Kararsızlar bile buna oy verir.”

“Bir daha geri dönmemesini sağlamak için bir ay yeter de artar bile.”

“Fakat mahkemeyi kaybederse zaten o zaman istifa etmek zorunda kalır. Yani her iki durumda da bence bugünden itibaren bir ay boyunca başkansm.”

“Böyle olursa sen de yardımcım olacaksın Jim.”

“Virginia’dan haber var mı, her şey yolunda mıymış?” diye sordu Knowles.

“Dün akşam aradı. Anlaşılan avukatı kaybetmeyeceğine eminmiş.”

“Bunu önceden söyleyen avukat duymadım hiç,” dedi Knowles. “Özellikle de Alex Fisher’in tanık olarak çağırılması ihtimali varken, çünkü geçmiş deneyimlerime dayanarak baskı altında pek iyi olmadığını söyleyebilirim.”

“Virginia, Sör Edward’ın onu çağırarak niyetinde olmadığını söyledi.”

“Bu da beni haklı çıkarıyor. Fakat Virginia kazanırsa her şey yerli yerine oturur. Tabii Arnold Harcastle’a annesinin hisselerinin parasını ödediysen.”

“Daha ödemedim. Son ana kadar da ödemek niyetinde değilim. Ben bile o kadar parayı gerekenden fazla süre bağlayamam.”

“Niye Sloane’dan kısa vadeli borç istemiyorsun?”

“Keşke yapabilsem, ama bir bankanın kendi hisselerinin satın alınması için kredi vermesi yasal değil. Yok, paramı geri alacağım ve Bishara üstüne düşeni yapınca güzelce kâr ede-

ceğim. Sloane kendi zamanlamasını doğru yaparsa çifte başarı demektir, çünkü o bankanın başkanı olarak kalacak ben de Barrington'ın yeni başkanı olacağım.”

“Tabii bugün kazanırsak,” dedi Knowles.

Sebastian sabah trafiğinden kurtulup A40'a sapınca arabadaki saate baktı. Hâlâ birkaç saat vakti vardı ama başka duraklamalara ihtiyacı yoktu. Tam o anda yakıt deposunun uyarı ışığı yanıp sönmeye başladı, yani benzini bitiyordu. Yoldaki tabelada en yakın istasyonun otuz kilometre ötede olduğu yazıyordu. Bu işi geceden halletmesi gerektiğini biliyordu.

İç şeride geçti ve depodaki benzini son damlasına kadar kullanmak için hızını düşürdü. Dua etmeye de başlamıştı. Herhalde tanrılar Mellor'dan yana olamazdı.

“Kimi arıyorsun?” diye sordu Harry küçük valizinin fermuarını kapatırken.

“Giles'ı. Ross'la mı Seb'le mi aynı fikirde bilmek istiyorum. Ne de olsa, şirketin en büyük hissedarı o hâlâ.”

Harry bir anlığına valizi açıp açmamak konusunda tereddüte düştü.

“Paltonu unutma,” diye hatırlattı Emma.

“Sör Giles Barrington'ın ofisi.”

“Günaydın Polly. Emma Clifton. Ağabeyimle konuşabilir miyim?”

“Maalesef hayır Bayan Clifton. Şu an yurt dışında.”

“Umarım güzel bir yere gitmiştir.”

“Pek sayılmaz,” dedi Polly. “Doğu Berlin'e gitti.”

Seb otoyoldan çıkıp benzin istasyonuna sapınca rahatladı. Depoyu doldururken neredeyse sonuna gelmiş olduğunu fark etti. On iki galon için on pound verip üstünü bekledi.

Dokuzu otuz altı geçe yine otoyoldaydı. Karşısına çıkan ilk tabelada Bristol 60 kilometre yazdığı için hâlâ vakti olduğundan emin olmuştu.

Dış şeride geçti ve önünde bomboş bir yol uzandığını görünce sevindi. Akıllı bir Dr. Wolfe'a ve arama sebebine, bir anesine ve nasıl oy kullanacağına kayıyordu. Ayrıca Mellor'u ve son anda karşılaşabileceği tuzakları düşünüyordu. Sonra yine Samantha'yı hatırlıyordu. Yoksa...

Siren sesini duyunca ambulans zannetti ve hemen yolu açıp iç şeride geçti ama dikiz aynasından bakınca onu durdurmak isteyen bir polis arabası olduğunu gördü. Yanından gelip geçmesi umuduyla yavaşladı ama polis arabası aynı hizaya geldi ve kenara çekmesini işaret ettiler. Seb gönülsüzce kenara çekti.

Polis arabası gelip önünde durdu ve arabadan inen iki polis ağır ağır ona doğru yürüdü. Birinin elinde kalın bir deri defter, ikincisindeyse evrak çantasına benzer bir şey vardı. Seb camı indirip gülümsedi.

"Günaydın memur beyler."

"Günaydın efendim. Saatte yüz kilometre hız yaptığının farkında mısınız?"

"Hayır," diye itiraf etti Seb. "Çok özür dilerim."

"Ehliyetinizi görebilir miyim efendim?"

Seb torpido gözünü açıp ehliyetini aldı ve memura verdi. Polis bir süre inceledikten sonra "Arabadan inebilir misiniz lütfen," dedi.

Seb inince öbür polis çantasını açıp tuhaf bir alet çıkardı.

“Bu alkol ölçer efendim. Hız sınırını aştığınız için kendi arzunuzla testten geçmenizi rica ediyorum.”

“Sabahın onunda mı?”

“Aşırı hız durumunda standart uygulama böyle. Eğer yapmamayı seçerseniz bizimle en yakın karakola gelmenizi rica edeceğim.”

“Buna gerek yok memur bey. Testi memnuniyetle kabul ediyorum.”

Önceki gece sadece iki Campari ile soda içtiğini bilerek talimatları okudu. Tüpe iki kere üfledi –belli ki ilkinde yeterince güçlü üflemediği– memurlar bir süre turuncu göstergeyi incelediler ve biri “Sorun yok efendim,” dedi. “Sınırın oldukça altındasınız.”

“Neyse ki,” dedi Seb tekrar arabaya binerken.

“Bir saniye efendim, henüz bitmedi. Doldurmanız gereken birkaç form daha var. Adınızı söyler misiniz?”

“Ama acelem var,” dedi Seb ve sözler ağzından çıktığı an pişman oldu.

“Onu anladık zaten efendim.”

“Sebastian Clifton.”

“Ev adresi.”

Nihayet son soru da bitince Seb’e ceza makbuzunu uzatıp selam verdi ve “İyi günler efendim,” dedi. “Lütfen daha dikkatli kullanın.”

Sebastian bir umut saate baktı ama saat gerçeğe sadıktı. Kırk dakika sonra annesi toplantıyı başlatacaktı ve maalesef yeni başkan yardımcısı seçimi gündemin ilk maddesiydi.

Leydi Virginia, Sör Edward’a *Buckingham*’ın ilk gecesinde asıl olanları anlattı.

“Enteresan,” dedi adam. “Ama kanıt olarak kullanabileceğimiz bir şey değil.”

“Neden olmasın? Bayan Clifton inkâr edemez ki, sonra da Barrington’ın başkanlığından istifa eder biz de davayı kaybetmemiş oluruz.”

“Olabilir ama yargıç bu kanıtı kabul etmez. Zaten kullanamayacak olmamızın tek sebebi bu değil.”

“Daha neye ihtiyacın var ki?” diye sordu Virginia.

“Görev başında sarhoş olduğu için kovulmamış ve bu nedenle şirkete kin duymayan bir tanık ve tanık kürsüsüne çıkıp yeminli olarak ifade vermeye gönüllü bir direktör.”

“Ama bu gerçeğin ta kendisi.”

“Olabilir ama söylesenize Leydi Virginia, Harry Clifton’ın son kitabını okudunuz mu?”

“Kesinlikle hayır.”

“O zaman şükredin ki ben okudum, çünkü *Müfettiş Warwick ve Saatli Bomba*’da az önce bana anlattığınız hikâyeyi kelimesi kelimesine bulabilirsiniz. Ve emin olun jüri üyelerinden de okuyan olmuştur.”

“İyi ama bu bizim davamızı güçlendirmez mi?”

“Bence mahkemede alay konusu oluruz sadece.”

Emma ağır ağır etrafındakilere baktı. Sebastian dışında bütün direktörler yerindeydi. Fakat Emma on bir yıllık başkanlığı boyunca toplantıları daima tam vaktinde başlatmıştı.

Şirket Sekreteri Philip Webster önceki toplantının tutanaklarını okuyarak oturumu açtı. Emma’ya göre çok çabuk okumuştur. “Tutanaklarda itiraz edilecek bir yer var mı?” diye sordu umutla. Yoktu.

“O zaman devam edelim, birinci madde, başkan yardımcısı seçimi. Desmond Mellor, Jim Knowles tarafından önerildi ve

öneri Clive Anscott tarafından desteklendi. Oylamaya başlamadan önce herhangi bir sorusu olan var mı?"

Mellor başını salladı, Knowles da ağzını açmadı, ikisi de Sebastian Clifton'ın her an gelebileceğinin farkındaydı. Emma umutla amirale baktı ama o da uykuya dalmış gibiydi.

"Bence hepimiz durumumuzu fazlasıyla düşündük," dedi Anscott.

"Aynı fikirdeyim," dedi Knowles. "Oylamaya başlayalım."

"Başlamadan önce belki Bay Mellor kurula neden Barrington'ın yönetim kurulu başkan yardımcısı olmaya uygun olduğunu izah eder," dedi Emma.

Mellor konuşmasını hazırlamak için epey zaman harcamıştı ama şu anda bu konuşmayı yapmaya hiç niyeti yoktu. "Bence gerekli değil," dedi. "Geçmişim kendi adına konuşuyor zaten."

Emma'nın oyalanacak bir sebebi kalmadığı için Şirket Sekreteri'ne oylama için gerekenleri yapmasını söylemekten başka çare bulamadı.

Webster yerinden kalkıp başkan Clifton'dan başlayarak bütün direktörlerin ismini tek tek okudu.

"Ben çekimser oy kullanıyorum," dedi Emma.

"Bay Maynard?"

"Kabul."

"Bay Dixon?"

"Karşı."

"Bay Anscott?"

"Kabul."

"Bay Knowles?"

"Kabul."

"Bay Dobbs?"

"Karşı."

O da sözünü tutmuştu. Emma'nın gözü hâlâ kapıdaydı.

"Bay Carrick?"

“Kabul.”

Emma şaşırmışa benziyordu. Son konuştuklarında Carrick, Mellor'u desteklemeyeceğine söz vermişti.

“Amiral Summers?”

“Karşı.”

Dostlarını satacak biri değildi.

Webster masaya baktı, Sebastian'ın orada bulunmadığından emin oldu ve isminin karşısına "Yok" yazdı.

“Bay Bingham?”

“Karşı.”

Sürpriz değildi. O da Mellor'dan hemen hemen Emma kadar hoşlanmıyordu.

Emma gülümsedi. Toplam dört olmuştu. Başkan olarak kendi oyunu da verince mesele hallolacaktı.

"Ve son olarak Bay Mellor," dedi Şirket Sekreteri.

“Kabul,” diye yanıt verdi adam kararlı bir sesle.

Emma bir anlığına sersemledi. Sonunda Mellor'a dönüp "Daha dün bana çekimser kalacağını söylemiştin, o yüzden ben de çekimser kaldım. Ne değişti dünden bugüne?"

“Dün akşam seninle konuştuktan sonra bir-iki meslektaşım şirket yönetmeliğinin böyle durumlarda kurul üyelerine kendi lehine oy verme hakkı tanıdığını söyledi ve istemesem de beni ikna ettiler,” dedi Mellor.

"Ama bana söz vermiştin."

“Sabah evden epeyce aradım ama telefonun hep meşguldü Başkan.”

Emma'nın buna diyecek sözü yoktu. Koltuğuna gömüldü.

Bay Webster sonuçları titizlikle kontrol etti ama Emma sonucu biliyordu zaten.

"Dörde karşı beş oyla Bay Mellor başkan yardımcısı oldu."

Masadakilerden bazıları gülümseyerek tebrik ettiler, diğerleri sessiz kaldı.

Seb haklı çıkmıştı. En baştan Mellor'a karşı oy vermeli sonra eşitlik durumunda başkan olarak ikinci oy hakkını kullanmalıydı. Fakat Seb nerelerdeydi, o da oy vermiş olsa bütün bunlara gerek kalmayacaktı? Sonra birden donakaldı ve başkan olmayı bırakıp anneliğe geçti. Acaba oğlu başka bir ölümcül kazaya mı uğramıştı? Bütün o olanları yeni baştan yaşamaya dayanamazdı. Başkanlık filan vız gelirdi eğer...

"İki numaralı gündem maddesi," dedi Şirket Sekreteri. "*Balmoral*'ın kamuya tanıtımı ve New York'a yapacağı ilk seferin rezervasyon başlangıç tarihlerinin seçimi."

Mellor yine önceden hazırlanmış başka bir konuşma yapmak için ayağa kalktı. "İkinci maddeye geçmeden önce, başkan yardımcısı olarak görev kabul ettiğim için, kurula Bayan Clifton'ın yakında, basının daha şimdiden epey ilgisini çeken tatsız bir davayla uğraşmak zorunda kalacağını hatırlatmak istiyorum. Elbette hepimiz başkanımızın kendisine yöneltilen ciddi suçlamalardan kurtulmasını umuyor ve diliyoruz. Ancak, olur da davayı Leydi Virginia kazanırsa tabii ki Bayan Clifton pozisyonunu değerlendirmek zorunda kalır. Bu nedenle tedbirli davranıp geçici olarak, tekrarlıyorum, geçici olarak, duruşma bitene kadar başkanlık makamını bırakmayı düşünebilir." Bir an durup sırayla yandaşı olan direktörlere baktı. "Umarım bu durumu oya sunmak gerekmez."

Emma, oylanacak olursa bir-iki üye dışında yeni başkan yardımcısının teklifini kabul edeceklerini hissedebiliyordu. Eşyalarını toplayıp sessizce salondan ayrıldı.

Amiral Summers yerinden kalkıp, düşman denizaltısı görmüş gibi Mellor'a baktı. "Bu benim yirmi yıl önce katıldığım yönetim kurulu değil, artık bu kurulun üyesi olmakla ilgilenmiyorum," dedi.

O giderken Bob Bingham ve David Dixon da yanına geldiler.

Kapı arkalarından kapanınca Mellor dönüp Knowles'a baktı ve "Bu hiç beklemediğim bir bonus oldu," dedi.

SEBASTIAN CLIFTON
1970

“Baban arayıp kurul toplantısı nasıl gitti diye sorunca ne diyeceğim?”

“Doğrusunu. Başka türlüünü kabul etmez zaten.”

“Ama söylersem dönüp eve gelir.”

“Niye, nerede ki?”

“Heathrow’da, Leningrad uçağının kalkmasını bekliyor.”

“Böyle bir durumda gitmek...”

“Benim kabahatim. Seçimi kaybetmemize imkân yok dedim o da bana inandı.”

“Zamanında gelsem kazanacaktık da.”

“Doğru. Belki geceden gelsen daha iyi olurdu.”

“Sen de benim tavsiyeme uysan bunların hiçbiri olmazdı,” dedi Seb.

Bir süre ikisi de sustular.

“Babamın Leningrad seyahati ne kadar önemli?”

“Sabahki oylama benim için ne kadar önemliyse o kadar. Haftalardır hazırlık yapıyordu ve şimdi gitmezse ya çok uzun süre bekleyecek ya da hiç gidemeyecek. Zaten bir-iki günlüğüne gidiyor sadece.” Oğluna baktı. “Belki arayınca sen açarsın.”

“Açıp ne diyeceğim,” dedi Seb. “Toplantı nasıl geçti diye sorarsa doğruyu söylemem lazım, yoksa bir daha asla güvenmez bana.” Arabayı Manor Evi’nin önünde durdurdu. “Ne zaman arar sence?”

“Uçuşu saat dörtte, yani üç sularında arar herhalde.”

Seb saatine baktı. “Merak etme, o zamana kadar bir şey bulurum.”

Harry sadece küçük bir valiz getirdiği için kayıt yaptırmadı. Uçak indiği andan itibaren ne yapması gerektiğini biliyordu ve uzun uçuş boyunca planının ince ayarlarını da tamamlayabildi. Eğer imkânsız gerçekleşmiş ve Emma oylamada kaybetmişse zaten mesele yoktu çünkü ilk trenle Bristol’e dönecekti.

“BOAC 726 sayılı Leningrad uçuşu için yolculara ilk çağrı. Lütfen üç numaralı kapıya gidin, uçağınız inmek üzere.”

Harry en yakın telefon kulübesine girip bir avuç jeton çıkardı. Evinin numarasını çevirdi ve üç dakika konuşabilmek için gereken jetonları kutuya attı.

“Bristol 4313,” dedi Harry’nin hemen tanıdığı bir ses.

“Merhaba Seb. Evde ne işin var?”

“Annemin kutlamasına eşlik ediyorum. Gidip getireyim de güzel haberi kendisi versin.”

“Bu Leningrad yolcularına ikinci çağrıdır...”

“Merhaba hayatım,” dedi Emma. “İyi ki aradın, çünkü...” Hat kesildi.

“Emma, orada mısın?” Yanıt yoktu. “Emma?” diye bir daha denedi ama hâlâ yanıt yoktu ve jetonu bitmişti.

“Bu Leningrad’a giden BOAC 726 sayılı uçuş için üçüncü ve son çağrı.”

Harry almacı yerine bıraktı, Seb’in tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı. “Annemin kutlamasına yardım ediyorum. Gidip getireyim de güzel haberi kendi versin.” Emma telefona geldiğinde sesi alışılmadık şekilde neşeli çıkıyordu. Herhalde oylamayı kazandı, diye düşündü Harry. Buna rağmen, bir an duraksadı.

“Bay Harry Clifton, lütfen üç numaralı kapıya gidin, kapı kapanmak üzere.”

“Neyi kutluyoruz?” diye sordu Emma.

“Bilmiyorum,” dedi Seb, “ama babam Rusya’dan dönene kadar bir şey bulurum. Şimdilik biz daha acil sorunlarımıza odaklanalım.”

“Duruşma bitene kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok.”

“Anne, izci kızlar gibi davranmayı bırakıp Mellor ve Knowles gibi düşünmeye başlaman lazım.”

“Peki şu anda ne düşünüyorlar?”

“Plansalar bile işlerin kendileri açısından bu kadar iyi gidemeyeceğini. Senden kurtulmakla kalmadılar, en güvendiğin üç yardımcından da kurtuldular.”

“Onurlu insanlar,” dedi Emma.

“Aynı Brutus gibi, ama sonunda ne olduğunu unutma.”

“Keşke Amiral Summers konuşurken ben de orada olsaydım...”

“Anne izci kızı üniformana döndün yine. Artık ondan kurtul da beni dinle. Yapman gereken ilk şey Amiral Summers’ı, Bob Bingham’ı ve Bay Dixon’ı arayıp hiçbir koşulda kuruldan çekilmemelerini söyleyeceksin.”

“Ama yürüyüp çıkmışlar Seb. Onların ne yaptığına Knowles ile Mellor aldırılmazlar ki.”

“Ama ben aldırırım, çünkü beni sadece anlamsız bir jest uğruna feda edilen üç oy ilgilendiriyor. Kurulda kalırlarsa benim oyum, seninki ve Dobbs’unkiyle onların beşine karşı altı oyumuz var demektir.”

“Ama duruşma bitene kadar ben o koltukta olmayacağım. Makamımdan çekildiğimi unuttun mu?”

“Hayır çekilmedin. Sadece toplantıdan çıktın. Yani tekrar içeri dönebilirsin, çünkü dönmezsen ister kazan ister kaybet, duruşmadan sonra başkan olamazsın.”

“Sen üçkâğıtçının birisin Sebastian Clifton.”

“Ve Mellor’la Knowles bunu anlamadığı sürece hâlâ şansımız var demektir. Ama önce, araman gereken dört kişi var. Çünkü inan bana, biz bütün oyları kazanırsak Mellor’la Knowles ilk kez yenilgiyi kabul edecek.”

“Belki de başkan sen olmalıydın,” dedi Emma.

“Zamanı gelince o da olur anne. Şimdi lütfen doğruca telefona gidip Amiral Summers’ı ara, muhtemelen istifa mektubunu yazmıştır bile. Umalım ki postaya vermiş olmasın.”

Emma telefon rehberini alıp S harfini buldu.

“Bana ihtiyacın olursa uluslararası bir konuşma yapmak için kütüphanede olacağım,” dedi Seb.

Adrian Sloane saat on bire beş kala Farthings Bankası’nın giriş lobisinde bekliyordu. Daha önce Başkan’ın birini burada karşıladığını gören olmamıştı.

Dört dakika sonra Bay Bishara’nın Bentley’yi kapıya yanaştı ve bankanın kapıcısı koşarak arabanın arka kapısını açmaya gitti. Bishara ile iki meslektaşı bankaya girince Sloane karşılamak üzere öne çıktı.

“Günaydın Bay Bishara,” dedi tokalaşırken. “Bankanıza hoş geldiniz.”

“Teşekkürler Bay Sloane. Eminim avukatım Bay Moreland’ı ve baş muhasebecim Bay Pirie’yi hatırlıyorsunuzdur.”

“Elbette,” dedi Sloane onlarla da el sıkışırken. Sonra öne düşüp adamları bekleyen asansöre götürdü. Bu arada personel önceden prova edildiği biçimde yeni başkanı alkışlıyordu.

Bishara başını hafifçe eğerek selam verdi ve resepsiyon bankosunun ardında duran üç genç kapı görevlisine gülümse-di. Asansöre binerken Sloane’a “Ben de mesleğe o noktadan başlamıştım,” dedi.

“Ve şimdi şehrin en saygın finansal kuruluşlarından birinin sahibi olmak üzeresiniz.”

“Yıllardır beklediğim gün,” diye itiraf etti Bishara. Bu cümle Sloane’da plan değişikliğinde daha da hızlı ilerleyebileceği güvenini yarattı.

“Yönetim katına çıkınca hemen kurul salonuna geçeceğiz, teklif belgeleri hazır, sizin imzanızı bekliyor.”

“Teşekkürler,” dedi Bishara. Kurul salonuna girince sekiz direktör hep birden ayağa kalktı ve ancak onun masanın başındaki yerine oturmasından sonra tekrar oturdu. Bir hizmetkar Bishara’ya çok sevdiği sade Türk kahvesini getirdi, yanında da iki tane McVitie’s şekerli kurabiye vardı. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

Sloane da masanın öbür başına yerleşti.

“Bay Bishara, bütün kurul adına Farthings Bankası’na hoş geldiniz diyorum. İzninizle el değiştirme prosedürünü anlatayım.”

Bishara gülümsedi, dolmakalemını çıkardı ve masaya koydu.

“Önünüzde avukatlarınız tarafından da onaylanan üç nüsha teklif belgesi var. Her iki taraf da küçük değişiklikler yaptı ama sonucu etkileyecek bir değişiklik olmadı.” Bay Moreland başıyla onayladı.

“Üzerinde anlaştığımız en önemli hususları iyice vurgularsam yararlı olabilir diye düşündüm,” diye devam etti Sloane. “Farthings Bankası’nın sahibi olacaksınız ve kurulda sizi temsil edecek üç direktör atayabileceksiniz, bu kişilerden biri de başkan yardımcısı olacak.”

Bishara gülümsedi. Aklındaki başkan yardımcısı hiç hoşlarına gitmeyecekti.

“Ben beş yıl boyunca başkan olarak kalacağım ve şu anda burada bulunan sekiz kurul üyesi de aynı şekilde beş yıl daha görev yapacak. Ve son olarak, anlaştığımız toptan devir bedeli

yirmi dokuz milyon sekiz yüz bin pound olacak ki bu durumda hisse başına beş pound düşüyor.”

Bishara avukatına döndü, o da toplam tutarın yazılı olduğu çeki verdi. Bishara çeki masaya, kendi önüne koydu. Bu manzara neredeyse Sloane’ın fikrini değiştirmesine yol açacaktı.

“Yalnız,” dedi Sloane, “son yirmi dört saat içinde kontratta küçük bir düzeltme yapılmasına yol açacak bir şey oldu.”

Sloane’ın görebildiği kadarıyla Bishara’nın yüz ifadesinden Clermont’ta tavla oynadığı zannedilebilirdi.

“Dün sabah,” diye devam etti Sloane. “Ciddi bir şehir kuruluşundan hisse başına altı poundluk bir teklif aldık. Güvenilir olduklarını kanıtlamak üzere toplam tutarı bir avukatlarının üzerine bloke ettiler. Bu teklif beni ve yönetim kurulunu zor durumda bıraktı, çünkü bizler sadece hissedarlarımıza hizmet sunan kişileriz. Bu sabah sizden önce bir kurul toplantısı yaptık ve oy birliğiyle bir karar aldık. Siz de hisse başına altı pound ödeyebilirsiniz rakip teklifi geri çevireceğiz ve size karşı sözümüzü tutacağız. Bu nedenle teklif belgesine bu değişikliği de ekledik ve yeni toplamı otuz beş milyon yedi yüz atmış bin pound olarak belirttik.” Sloane, Bishara’ya yapmacık bir tebessümle bakıp “Bu koşullarda umarım bunu kabul edilebilir bir çözüm olarak düşünürsünüz,” diye ekledi.

Bishara da gülümsedi. “İlk olarak bana da eşit imkân tanıdığınız için teşekkür etmeme izin verin Bay Sloane.” Sloane tebessüm ediyordu. “Ama hisse başına beş pound bir ay önce anlaştığımız fiyattı ve avukatım kanalıyla iyi niyet çerçevesinde yapmış olduğum ön ödemeden sonra bu bir sürpriz olarak karşıma çıktı.”

“Evet, bunun için özür dilemem gerekiyor ama karşı karşıya olduğum ikilemi de anlamanız lazım,” dedi Sloane. “Hissedarlarımıza karşı sorumluluklarımız var.”

“Babanız ne iş yapardı bilmiyorum Bay Sloane,” dedi Bis-

hara, “ama benimki İstanbul’da halı tüccarıydı ve çocukken bana öğrettiği pek çok şeyden biri de bir kez fiyatta anlaşıp kahveler içildikten sonra bir süre herkesin birbirinden hoşlanıyormuş gibi oturması İngilizlerin el sıkışıp kulüplerinde öğle yemeği yemesiyle aynı şeydir, olmuştu. Yani hisse başına beş poundluk teklifim hâlâ geçerli ve kabul ederseniz anlaşmayı memnuniyetle imzalarım.”

Sekiz direktörün hepsi birden dönüp Başkan’a baktı, Bishara’nın teklifini kabul etsin istiyorlardı. Fakat Sloane sadece gülümsedi, halı tüccarının oğlunun blöf yaptığına inanıyordu.

“Son teklifiniz buysa Bay Bishara maalesef diğer teklifi kabul etmek zorundayım. Ama umarım dostça ayrılırız.”

Bu kez sekiz direktör masanın öbür başına döndüler. İçlerinden biri terliyordu.

“Anlaşılan Şehir bankacılarının ahlak anlayışı İstanbul’da babamın dükkânında otururken öğrendiğimden farklı. O yüzden bana teklifimi geri çekmekten başka çare bırakmadınız Bay Sloane.”

Bishara çeki avukatına geri verip ağır ağır yerinden kalkarken Sloane’ın dudakları titremeye başlamıştı. “İyi günler beyler,” dedi Bishara. “Her kimse bankanızın yeni sahibiyle uzun ve başarılı yıllar dilerim.”

Bishara iki meslektaşıyla birlikte salondan çıktı. Bentley’ye yerleşene kadar da konuşmadı. Sonra eğilip şoförüne “Plan değişti Fred,” dedi. “Kaufman Bankası’na gitmem lazım.”

“Beni Dr.Wolfe’a bağlar mısınız lütfen?” dedi Seb.

“Kim arıyordu?”

“Sebastian Clifton.”

“Bay Clifton, aramanıza sevindim. Keşke daha güzel koşullarda görüşebilseydik.”

Seb'in dizlerinin bağı çözüldü ve babasının masasındaki koltuğa çöktü, Samantha veya Jessica'ya bir şey olmasından korkuyordu.

"Ne yazık ki" diye devam etti Dr. Wolfe, "Samantha'nın kocası Michael, Chicago'dan Washington'a dönerken uçakta felç geçirmiş."

"Çok üzüldüm."

"Zavallı adam, hastaneye yetişmeden kadar komaya girmiş. Bir olayın bir saat önce veya bir saat sonra gerçekleşmesi ne kadar farklı sonuçlar doğurabiliyor. Bütün bunlar birkaç hafta önce olmuş ve doktorları pek iyimser değil. Aslında, bu durumda ne kadar kalacağını bilmiyorlar. Fakat aramamın nedeni bu değil."

"Jessica'yla ilgili aradığınızı tahmin ediyorum, üvey babasıyla değil."

"Haklısınız. İşin doğrusu bu ülkedeki tıbbi faturalar inanılmaz yüksek ve her ne kadar Bay Brewer üst düzey bir bürokrat olsa da, çok iyi bir sağlık sigortası bulunsa da onun durumunda gereken bakım masrafları yüzünden Samantha dönem sonunda Jessica'yı Jefferson İlkokulu'ndan almayı düşünüyor, çünkü ücreti ödemeye gücü yetmeyecek."

"Ben karşılarım."

"Çok cömertsiniz Bay Clifton. Ancak, ücretimiz sömestr başına bin beş yüz dolar ve geçen dönemde Jessica'nın ekstra faaliyetleri de ilave üç yüz iki dolara mal oldu."

"Size hemen iki bin dolar gönderirim, sonra da her dönem sonunda faturamı gönderirsiniz. Yalnız ne Samantha ne de Jessica bu işin içinde olduğumu asla bilecek."

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin ediyordum ve sanırım isminizin gizli kalmasını sağlayacak bir formül buldum. Okula, mesela yılda beş bin dolarlık bir sanat bursu tahsis ederseniz, bundan hangi öğrencinin yararlanacağına da ben karar vermiş olurum."

“Güzel bir çözüm,” dedi Seb.

“Eminim ki İngilizce hocanız bu kelimeyi seçmenizi onaylardı.”

“Aslında hocam babamdı,” dedi Seb. “Babam deyince aklıma geldi, kardeşim ne zaman tuval, boya, çizim kağıdı, fırça ya da kalem istese babam hep en kalitelisini seçerdi. Ben de aynı-sını kızım için istiyorum. Beş bin dolar yeterliyse lütfen neye ihtiyacı varsa verin Dr. Wolfe, ekstra masraf çıkarsa onları da karşılarım. Fakat tekrar ediyorum, ne annesi ne de kızım benim kim olduğumu bilmeli.”

“Bu bana verdiğiniz ilk sır olmayacak Bay Clifton.”

“Özür dilerim,” dedi Seb. “Bu arada, ne zaman emekli olacaksınız Dr. Wolfe?”

“Kızınız Amerikan Sanat Akademisi bursu kazandıktan kısa bir süre sonra. Bu da Jefferson İlkokulu için bir ilk olacak.”

Harry seyahat çeklerini kontrol ederken hostesler de son turlarına çıkmış, uçak Leningrad'a inişe geçmeden önce birinci sınıf yolcuların kemerlerini bağlayıp bağlamadıklarına bakıyorlardı.

"Pardon," dedi Harry. "Londra'ya ilk uçak ne zaman biliyor musunuz?"

"Bu uçak akşam dokuzu on geçte Londra'ya dönecek."

"Sizin için zor oluyordur herhalde?"

Hostes gülmemek için kendini tuttu. "Yok. Biz Leningrad'da geceleme yaparız. Yani bu uçakla dönerseniz tamamen farklı bir ekip göreceksiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Harry. "Çok yararlı oldu." Uçağın camından Tolstoy'un en sevdiği şehrin giderek yaklaşmasını seyretti, ama büyük yazar yeni ismini duysa sevmeyebilir diye düşünüyordu. Hidrolik sesi duyunca tekerleklerin çıktığını anladı ve alışveriş çılgınlığını vaktinde bitirip kapı kapanmadan uçağa yetişip yetişemeyeceğini merak etti.

Tekerlek yere değince, vücudunun, en son savaş sırasında düşman hatlarının gerisindeyken olduğu gibi adrenalin hücumuna uğradığını hissetti. Bazen bunun neredeyse otuz yıl önce, beyni değil bedeni çakı gibiyken olduğunu unutuyordu. En azından bu sefer kendisine doğru yaklaşan bir Alman birliğiyle karşılaşmayı beklemiyordu.

Bayan Babakov'dan ayrıldıktan sonra kadının söylediği

her şey hafızasına kaydetmişti. Birisi bulur ve niyetini anlar korkusuyla herhangi bir not almamıştı. Emma'dan başka da Leningrad'a niye geldiğini bilen yoktu. Ancak Giles geliş amacını tahmin etmiş, bir "kitap" almaya gittiğini anlamıştı.

Uçak yer yer çukurlar olan asfalt pistte inip zıplayınca gümrükten çıkmasının en az bir saat süreceğini ve biraz para bozdurmaya vakti kalacağını tahmin etti. Sonuçta, yanında sadece küçük bir valiz olduğu halde, gümrükten geçmek ve on pound bozdurup karşılığında yirmi beş ruble almak tam bir saat kırk dakika sürdü. Sonra da uzun taksi kuyruğunda beklemek zorunda kaldı. Çünkü Rusya'da sadece devlet işletmesi olan taksiler vardı.

"Nevsky Prospekt ile Bolshaya Morskaya Caddelerinin köşesi," dedi şoförün gidecekleri yeri biliyor olmasını umarak. Niyeti işini birkaç saatte halledip hemen İngiltere'ye dönmek olduğu halde saatlerce Rusça çalışmıştı. Neyse, eski komutanı olsa misyon tamamlandı, derdi.

Şehre doğru giderken Yusupov Sarayı'nın önünden geçince Harry'nin aklına Rasputin geldi. Bu büyük dalavereci Harry'nin küçük numarasını duysa hoşlanırdı herhalde. Harry işin sonunda zehirlenmeyi, bir halıya sarılıp donmuş Malaya Nevka nehrinde açılan bir delikten atılmamayı umuyordu. 21.10'da kalkan Heathrow uçağına yetişecekse geriye sadece yirmi- otuz dakikası kalıyordu ama bu kadarı da fazlasıyla yeterdi.

Taksi bir sahaf dükkânının önünde durdu ve taksimetreyi gösterdi. Harry adama beş rublelik bir banknot verdi.

"Çok kalmayacağım, beni bekleyebilir misiniz?"

Şoför parayı cebine indirip sert bir baş hareketi yaptı.

Harry arabadan iner inmez Bayan Babakov'un hazinesini gizlemek için niye burayı seçtiğini anladı. Bir şey satmak istemiyorlarmış gibi görünüyordu. Kasada başını kitabına gömmüş yaşlı bir kadın vardı. Harry kadına gülümsedi ama o oralı bile olmadı

Harry yakınındaki bir raftan birkaç kitap alıp inceliyormuş gibi yaptı ve ağır ağır dükkânın arkasına doğru yürüdü. Attığı her adımda kalbi biraz daha hızlı çarpıyordu. Acaba kitap hâlâ orada mıydı? Yoksa biri satın almış, sonra da evinde yanlış kitabı aldığını mı anlamıştı? Veya başka bir müşteri bulmuş ve korkudan yakmış mıydı *Joe Amca*'yı? Harry'nin aklına, onca yol tepip buraya kadar gelmesini boşa çıkaracak onlarca sebep geliyordu. Fakat o an için yine de umut ağır basmaktaydı.

Sonunda Bayan Babakov'un kocasının kitabını sakladığını söylediği kitap rafına gelince gözlerini kapayıp dua etti. Ve gözlerini açtığında *Tess*'in yerinde olmadığını gördü. *İki Şehrin Hikâyesi* ile *Daniel Deronda*'nın arasında tozlu bir boşluk vardı sadece. Oysa Bayan Babakov *Daniel Deronda*'dan hiç söz etmemişti.

Arkaya baktığında kasadaki kadın kitabının sayfasını çeviriyordu. Ayaklarının ucunda yükselip *İki Şehrin Hikâyesi*'ni aldı. O arada başından aşağı tozlar da inmişti. Kitabı açınca kalp krizi geçireceğini sandı çünkü bu Dickens'in kitabı değil Anatoly Babakov'un ince bir romanıydı. Ödülüne dikkat çekmemek için aynı raftan John Buchan'ın *Greenmantle* kitabıyla Daphne du Maurier'in *Jamaica Hanı*'nı da aldı ve kasaya doğru yürürken şöyle bir karıştırıyormuş gibi yaptı. Üç kitabı tezgâhta kadının önüne koyduğunda, dikkatini dağıttığı için neredeyse suçluluk duyacaktı.

Kadın her birini sırayla açıp fiyatlarına baktı. Bayan Babakov fiyatı tükenmezle yazmıştı. Şimdi kadın bir sayfa daha çevirse Harry yakalanabilirdi. Ama çevirmedi. Parmaklarıyla hesap yapıp "Sekiz ruble," dedi.

Harry iki tane beş rublelik banknot uzattı. Konferans için Moskova'ya gittiğinde, dükkân sahiplerinin yabancı parayla alışveriş yapmaya kalkanları polise ihbar etmek zorunda olduğu ve daha da önemlisi satış yapmayıp paraya el koydukları

anlatılmıştı. Kadın para üstünü verince teşekkür etti. O dükândan çıkarken kadın kitabına dönmüştü bile.

Bekleyen taksiye binip "Tekrar havaalanına," dedi. Şoför şaşırılmış gibiydi ama hemen döndü ve alana doğru yola koyuldu.

Harry kitabı bir daha açıp bir ilüzyon yaşamadığından emin olmak istedi. Az önce yaşadığı heyecanın yerini bir tür zafer duygusu alıyordu. İlk sayfayı çevirip okumaya başladı. Öğrenmek için saatlerini harcadığı Rusça nihayet işe yarayacaktı. Sayfayı çevirdi.

Trafik biraz sıkışık olduğu için alana dönmeleri tahmin ettiğinden çok daha uzun sürdü. Uçağı kaçırma korkusuyla iki üç dakika bir saate bakmaya başlamıştı. Havaalanında taksiden indiğinde yedinci bölüme ve Stalin'in ikinci karısının ölümüne kadar gelmişti. Şoföre yine beş ruble verdi ama bu sefer üstünü beklemeden koşarak alana girip BOAC tabelalarını izlemeye başladı.

"21.10 Londra uçağı için bilet istiyorum," dedi satış bankosuna gelince.

"Birinci sınıf mı ekonomi mi?" diye sordu memur.

"Birinci sınıf."

"Cam kenarı mı koridor mu?"

"Cam kenarı lütfen."

Adam bileti uzatıp "Altı A," dedi.

Gelirken oturduğu koltukta döneceğini duymak Harry'yi eğlendirdi.

"Bagajınız var mı efendim?"

"Hayır, sadece bu var," dedi Harry küçük valizi göstererek.

"Uçak kısa süre sonra kalkacağı için bir an önce gümrüğe gitmenizi öneririm efendim."

Harry kadının bu cümleyi bir günde ne kadar tekrarladığını merak etti. Tavsiyeye memnuniyetle uydu ve telefon kulübelerinin önünden geçerken aklı Emma'ya ve Bayan Babakov'a

takıldı, ama telefon edip haberi vermek için Londra'ya kadar sabretmesi gerekiyordu.

Omzunda bir el hissettiğinde pasaport kontrolünden birkaç adım ötedeydi. Dönüp bakınca iki iriyarı genç polisin iki yanında durduğunu gördü.

"Benimle gelir misiniz," dedi biri, Harry'nin Rusça bildiğinden emindi.

"Niçin?" dedi Harry. "Londra'ya dönüyorum ve uçağımı kaçırmak istemem."

"Sadece valizinize bakacağız. Kural dışı bir şey yoksa uçağınıza yetişmek için bol bol vaktiniz olur."

Harry aradıkları şeyin uyuşturucu, nakit para veya kaçak eşya olması için dua ederken, iki polis kollarından sıkı sıkı tutmuş götürüyordu. Bir an kendini kurtarmayı düşündü. Belki yirmi yıl önce olsa...

Polisler üzerinde yazı olmayan bir kapının önünde durup kilidini açtılar ve Harry'yi içeri ittiler. Kapı arkasından gürültüyle kapandı ve Harry anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Etrafına bakındı. Küçük bir masayla iki iskemle vardı ve pencere yoktu. Duvarda da parti başkanı Yoldaş Brejnev'in siyah beyaz fotoğrafı asılıydı sadece.

Birkaç saniye sonra kilidin açıldığını duydu. Kafasında buraya Hermitage'ı görmek için geldiğine dair bir hikâye uydurmaya başlamıştı bile. Kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Bu uzun boylu, şık giyimli memurun görünüşü ilk defa endişe etmesine yol açtı. Adamın üzerinde koyu yeşil bir üniforma, üniformasının apoletlerinde de üçer tane altın yıldız vardı. Göğsü madalyalarla doluydu. Peşinden gelen iki adamsa Darwin'in evrim teorisinin canlı kanıtı gibiydi.

"Bay Clifton, ismim Albay Marinkin ile bu soruşturmanın sorumlu subayıyım. Lütfen çantanızı açın." Harry valizinin fermuarını açıp geri çekildi. "Lütfen içindekileri masaya boşaltın."

Harry, bir gece kalırsa diye getirdiği tıraş çantasını, pantolonunu, bir çift çorabını, krem rengi gömleğini ve üç kitabı masaya koydu. Albay sadece kitaplarla ilgilenmişe benziyordu. İki tanesine birkaç saniyelğine bakıp masaya bıraktı.

“Eşyalarınızı yerine koyabilirsiniz Bay Clifton.”

Harry derin bir oh çekerek eşyalarını tekrar yerleştirdi. En azından bütün bunlar tamamen boşa çıkmamıştı. Kitabın varlığını biliyordu ve yedi bölümünü okumuştı. Uçakta bunları kâğıda dökebilirdi.

“Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?” dedi Albay elindeki kitabı havaya kaldırarak. “*İki Şehrin Hikâyesi*,” diye cevap verdi Harry. “En sevdiğim romanlardandır ama Dickens’in başyapıtı sayılmaz bence.”

“Benimle oyun oynamayın,” dedi Marinkin. “Kibirli İngilizlerin sandığı gibi hepten aptal değiliz. Bu kitap, sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, Anatoly Babakov’un yazdığı *Joe Amca* ve siz yıllardır bunu ele geçirmeye çalışıyorsunuz. Bugün neredeyse başarıyordunuz. Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar planlamışsınız. Önce Pittsburgh’ta Bayan Babakov’a gidip nereye sakladığını öğrendiniz. Bristol’e döndükten sonra Rusçanızı ilerlettiniz, öyle ki özel öğretmeniniz bile şaşırды. Sonra vizeniz bitmeden birkaç gün önce Leningrad’a uçtunuz. Ülkeye sadece küçük bir valizle geldiniz ve yanınıza aldıklarınız burada bir gece bile kalmak niyetinde olmadığını gösteriyor. Sadece on pound bozdurdunuz. Taksiye binip kentin merkezindeki belli bir sahafa gittiniz. Üç tane kitap satın aldınız ki bunlardan ikisini Londra’daki her kitapçıda bulabilirdiniz. Sonra şoförden sizi tekrar havaalanına getirmesini istediniz ve gece uçağına bilet aldınız, hatta koltuğunuz bile aynıydı. Siz kını kandırdığınızı sanıyorsunuz? Hayır Bay Clifton, şansınız döndü ve sizi tutukluyorum.”

“Hangi suçtan?” diye sordu Harry. “Kitap almaktan mı?”

“Bu sözleri mahkemeye saklayın Bay Clifton.”

“BOAC ile Londra’ya gidecek yolcular lütfen...”

“Hatta Bay Bishara diye biri var,” dedi Rachel. “Bağlayayım mı?”

“Evet,” dedi Seb ve eliyle almacı ağızlığını kapatıp iki meslektaşından bir-iki dakikalığına müsaade istedi.

“Bay Clifton, bence yeniden tavla oynamanın vakti geldi.”

“Altından kalkabileceğimden emin değilim.”

“Bu sefer bedava, sadece biraz bilgi istiyorum.”

“Nedir bilmek istediğiniz?”

“Desmond Mellor diye biriyle tanışmış mıydınız?”

“Evet.”

“Peki hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Birden ona kadar bir değerlendirme yap derseniz bir veririm.”

“Anlıyorum. Peki ya milletvekili Binbaşı Alex Fisher?”

“Eksi bir.”

“Hâlâ Farthings Bankası’nın yüzde altı hissesine sahip mısınız?”

“Yüzde yedisine ve hisseler hâlâ satılık değil.”

“O yüzden sormadım. Bu gece saat onda Clermont’ta diyelim mi?”

“Biraz daha geç olabilir mi? Grace teyzemi sinemaya götüreceğim ama son trenle Cambridge’e döneceği için on bir civarında orada olabilirim.”

“Teyzeniz için seve seve beklerim Bay Clifton. On birde Clermont’a bekliyorum, *Satıcının Ölümü*’nü konuşabiliriz.”

“Sorunun cevabı kibir ve açgözlülük,” dedi Desmond Mellor öfkeyle. “Makbuz orada, para önünde ve sen hâlâ beğenmiyorsun. Dahasını istiyorsun, niye? Çünkü aptalsın. Senin yüzünden iflasla karşı karşıyayım.”

“Eminim durum o kadar kötü değildir Desmond. Ne de olsa hâlâ Farthings’in yüzde elli bir hissesine sahipsin, ayrıca başka bir sürü hatırı sayılır varlığın var.”

“Dur sana durumu izah edeyim de neyle karşı karşıya olduğumu anla, daha da önemlisi senden ne yapmanı istediğimi öğren. Senin önerinle bankanın yüzde elli bir hissesini Arnold Hardcastle’dan hisse başına üç pound dokuz şilin karşılığında satın aldım, ki toplamda yirmi milyon pounddan fazla ediyor. Bu yüzden hisseler ve iki evim karşılığında bankamdan on bir milyon kredi almak zorunda kaldım, bir de üstüne kendi adıma senet imzaladım. Bu sabah piyasada Farthings hisseleri iki pound on bir şilinden gidiyor, yani şimdiden beş milyondan fazla zarardayım. Ne için bütün bunlar? Bu işte kaybetmemize imkân yok, dediğin için. Belki iflastan kurtulurum ama hisseleri şu an satmaya kalksam mahvolurum. Ve tekrar ediyorum, bütün bunlar senin kibrin ve açgözlülüğün yüzünden.”

“Bu tamamen adil değil,” dedi Sloane. “Geçen pazartesi kurul toplantısında sen dahil hepimiz fiyatı altı pounda çıkarmaya karar vermedik mi?”

“Evet ama halı tüccarının oğlu blöfünü gördü. Yine de beş

pounddan almaya hazırdı, satsaydın ben bu duruma düşmeyeceğim gibi güzelce kâr edecektik. Sonuç olarak hisselerimi üç pound altı şiline alacaksın ve beni sorumlusu olduğun bu beladan kurtaracaksın.”

“Ama söyledim ya Desmond, ne kadar istesem de istediğin şey yasa dışı.”

“Bishara’ya başka yerden altı poundluk teklif aldım derken düşünseydin bunu. Bence o da yasa dışı.”

“Tekrar ediyorum, hepimiz...”

Sloane’ın masasındaki telefon çalmaya başladı. Telefonun dahili görüşme butonuna basıp “Rahatsız etmeyin demedim mi?” diye bağırdı.

“Leydi Virginia Fenwick arıyor, çok acilmiş.”

“Ne diyecekse duyalım bakalım,” dedi Mellor.

“Günaydın Leydi Virginia,” dedi Sloane sesindeki sabırsızlığı gizlemeye çalışarak. “Sesinizi duymak ne güzel.”

“Söyleyeceklerimi duyunca pek öyle hissetmeyebilirsiniz,” dedi Virginia. “Avukatımdan az önce duruşma öncesi fatura geldi, yirmi bin pound ve ilk duruşma gününden önce yatırılması gerekiyor. Hatırlarsan davamın masraflarımı üstleneceğini söylemiştin Adrian. Hatta bütün bu kazançların yanında o masraflar devede kulak kalır demiştin.”

“Gerçekten de öyle demiştim Leydi Virginia. Ama o teklif Bay Bishara’yla anlaşmamız halinde geçerliydi, yani maalesef...”

“Ama Binbaşı Fisher o sonuçtan yalnızca senin sorumlu olduğunu söyledi. Nasıl istersen öyle düşün Bay Sloane, ama sözünü tutmaz ve yasal masraflarımı karşılamazsan bil ki bu şehirde benim de sözümün geçtiği insanlar var...”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz Leydi Virginia?”

“Dediğim gibi, nasıl istersen öyle düşün.”

Virginia telefonu sertçe yerine koyup Fisher'a döndü. "Yirmi bin poundu getirmesi için birkaç gün beklerim, aksi takdirde..."

"Bu adam senin elinde yazılı anlaşma olmadıkça bir peni bile vermez, hatta belki olsa bile vermez. Herkese böyle davranır. Bana da Farthings yönetim kurulunda koltuk sözü vermişti ama Bishara anlaşması suya düşünce tek kelime bile etmedi bu konuda."

"Bu şehirde çalışamaz hale gelmesi için elimden geleni yaparım. Ama kusura bakma Alex, herhalde gelmenin sebebi bu değildi."

"Hayır, değildi. Bu sabah Bayan Clifton'm avukatlarından celp geldi, duruşmaya tanık olarak beni de çağırıyorlar, onu haber vermeye gelmiştim."

"Özür dilerim, geciktim," dedi Seb bardaki tabureye otururken. "Sinemadan çıktığımızda yağmur yüzünden taksi bulamadım, ben de trenini kaçırmamın diye arabayla teyzemi istasyona bıraktım."

"Tam izcilere yakışır bir hareket," dedi Bishara.

"İyi geceler efendim," dedi Barmen. "Kampari ile soda mı?"

Seb etkilenmişti, ne de olsa kulübe bir kere gelmişti sadece.

"Evet," dedi, "teşekkür ederim."

"Teyzeniz Cambridge'de ne yapıyor?"

"Newnham'da İngilizce uzmanı. Kendisiyle gurur duyarız."

"Siz diğer İngilizlere pek benzemiyorsunuz."

"Neden?" diye sorarken Seb içkisi de gelmişti.

"Barmenden teyzenize kadar herkese eşit davranıyorsunuz, benim gibi yabancılara üstünlük taslamıyorsunuz. Pek çok İngiliz, teyzem Cambridge Üniversitesi'nde İngilizce öğretiyor

derdi, ama siz tevazu gösterip uzman demekle yetindiniz. O budala Adrian Sloane ise Harrow'a gittim diye böbürleniyor."

"Galiba Sloane'dan benim kadar siz de hoşlanmıyorsunuz."

"Belki daha fazla, hele bankayı satarken çevirmeye kalktığı numaradan sonra."

"Ama banka onun değil ki satsın. En azından yüzde elli bir hisse hâlâ Cedric Hardcastle'ın dul eşine ait."

"Artık değil," dedi Bishara. "Geçenlerde Desmond Mellor onun hisselerini aldı."

"Mümkün değil," dedi Seb. "Mellor zengindir ama o kadar değil. O kadar hisseyi almak için en azından nakit yirmi milyonu olması gerekir ve öyle bir parası yok."

"Acaba o yüzden mi ben Farthings'in kurul salonundayken terleyen adam beni görmek istiyor," dedi Bishara kendi kendine konuşur gibi. "Mellor haddini aştıysa, ben de teklifimi çektiğime göre, hisselerini devretmek istiyor olabilir mi?"

"Ne teklifi?" diye sordu Seb. Daha içkisine dokunmamıştı.

"Arnold Hardcastle'ın, daha doğrusu annesinin hisseleri için hisse başına beş pound vermeyi kabul etmişim. Tam kontratı imzalayacakken Sloane fiyatı altı pounda çıkarmaya karar verdi. Ben de teklifimi geri çektim, çadırımı topladım, develerimi de alıp çöle döndüm."

Seb güldü. "Ama beş pound ile hem o hem de Mellor küçük bir servet yapardı."

"Benim de dediğim o Bay Clifton. Onurlu bir insan bir anlaşma yapmışsa son dakikada fiyatı değiştirmez. Fakat Sloane beni basit bir halı tüccarı sandığı için fırsattan yararlanmaya kalktı. Ancak, yarın sabah Mellor'la görüşmeden önce iki soruya cevap alabilirsem Farthings'i yine de devralabilirim ve Sloane'ın aksine sizi de yönetim kuruluna davet ederim."

"Nedir bilmeniz gerekenler?"

“Bayan Hardcastle’ın hisselerini satın alan Mellor muydu ve eğer öyleyse hisse başına ne kadar ödedi?”

“Sabah ilk iş Arnold Hardcastle’ı ararım. Fakat sizi uyar-
mam lazım, mesleği avukatlıktır ve her ne kadar Sloane’dan
hemen hemen benim kadar nefret etse de, müşteri-avukat giz-
liliği kuralına asla halel getirmez. Ama ben yine de deneyece-
ğim. Sabah kaçta Mellor’la toplantınız?”

“On ikide, benim ofisimde.”

“Arnold Hardcastle ile konuşur konuşmaz ararım sizi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Bishara. “Şimdi daha önemli ko-
nulara geçelim. Karmaşık tavla sanatında ilk dersiniz. Siz İngi-
lizlerin yatırım yapmadığı birkaç oyundan biri. Tavlayla ilgili
unutulmaması gereken en önemli husus ihtimal hesaplarıdır.
Zarın her atılışında ihtimalleri hesaplayabilirsiniz usta olma-
yan bir oyuncuya asla yenilmezsiniz. Şans sadece iki oyuncu
eşit olduğu zaman bir faktör haline gelir.”

İki adam karşılıklı olarak tavla masasına yerleşirken Seb
“Bankacılıktan pek farklı değilmiş,” dedi.

Harry gözünü açtığı anda başında yoğun bir ağrı vardı. Kafasını
kaldırmaya çalıştı ama takati yoktu. Kıpırdamadan yattı, uyustu-
rucu bir ilacın etkisinden yeni yeni kurtuluyormuş gibiydi. Tek-
rar gözlerini açıp tavana baktı. Yer yer çatlakları olan beton bir
blok halindeydi, bir köşesinden kesintisiz olarak su sızıyordu.

Başını ağır ağır soluna çevirdi. Duvar o kadar yakınındaydı
ki yatağa kelepçelenmiş olmasa elini uzatıp dokunabilirdi. Ba-
şını diğer tarafa çevirince üzerinde kare şeklinde bir delik olan
kapıyı gördü, delikte üç demir parmaklık ve kapının önünde iki
nöbetçi olmasa, Alice gibi oradan kaçabilirdi

Ayaklarını oynatmaya çalıştı ama onlar da yatağa bağlıydı.
Yasaklanmış bir kitapla yakalanan bir İngiliz için ne diye bu

kadar önlem almışlardı ki? İlk yedi bölüm çok etkileyici olsa da kitabın neden imha edildiğini açıklayacak bölümler belli ki daha sonraydı, bu da geri kalan on dört bölümü okumak için daha da kararlı olmasına neden oluyordu. Ayrıca niye böyle çift taraflı casus veya kitle katili muamelesi gördüğünü de izah etmeleri gerekecekti.

Harry'nin hücrede ne kadar kaldığını bilmesine imkân yoktu. Saati alınmıştı, gece mi gündüz mü, onu bile anlayamıyordu. Sadece yurtseverlikten değil, kendi sesini duymak da istediği için "Tanrı Kraliçe'yi Korusun" şarkısını söylemeye başladı. Aslında soracak olsanız Rus ulusal marşını tercih edeceğini itiraf ederdi.

Parmaklıkların ardından bir çift göz içeri baktı ama Harry aldırmayıp şarkı söylemeye devam etti. Sonra birinin bağırarak emir verdiğini duydu ve birkaç saniye sonra kapı açıldı, yanında iki bekçi köpeğiyle Albay Marinkin içeri girdi.

"Bay Clifton, bu haliniz için özür dilemem lazım. Sadece serbest bırakılmadan önce nerede olduğunuzu kimsenin bilmesini istemiyoruz."

"Serbest bırakılmak" sözü Harry'ye Cebrail'in borusu gibi gelmişti.

"İnanın ki sizi gerekenden fazla tutmak arzusunda değiliz. Sadece birkaç evrak işiyle imzalamanız gereken ifadeniz var, sonra gidebilirsiniz."

"İfade mi? Ne tür bir ifade?"

"İtiraf gibi bir şey," dedi Albay. "Ama imzalar imzalamaz sizi havaalanına bırakacağız."

"Ya kabul etmezsem?"

"Bu gerçekten aptallık olur Bay Clifton, çünkü suç, karar ve cezanın belli olduğu bir mahkemeye çıkmak zorunda kalırsınız. Kitaplarınızdan birinde göstermelik mahkeme tanımını

kullanmıştınız. Bir sonraki kitabınızda bu durumu çok daha gerçekçi bir şekilde anlatabilirsiniz, tabii ancak on iki yıl sonra.”

“Ya jüri?”

“Dikkatle seçilecek on iki parti üyesi, kelime hazinesi ancak *suçlu* demeye yetecek insanlar. Ayrıca bilginiz olsun, hapse girdiğiniz zaman burası size beş yıldızlı otel gibi gelecek. Tavandan su sızmaz çünkü gece de gündüz de donmuş olur.”

“Bundan asla paçayı kurtaramazsınız.”

“Çok safsınız Bay Clifton. Burada sizinle ilgilenecek yüksek seviyede dostlarınız yok. Sıradan bir suçlusunuz. Ne tavsiyede bulunacak avukatınız, ne de tarafsız bir jüri önünde davayı tartışacak bir üst kurum var. Ve Amerika’nın tersine, burada jüri seçimi olmaz, hatta jüri üyelerine istediğimiz kararı versin diye para bile ödemeyiz. Biraz düşünün, ama bana sorarsanız basit bir karar bu. BOAC ile birinci sınıfta Londra’ya uçabilir ya da sadece ahır sınıfı olan Novaya Uda’ya katır treniyle gidersiniz. Ve uyarmış olayım, şimdiye kadar o hapishaneden kaçabilen olmadı.”

Yanlış, diye düşündü Harry içinden. *Joe Amca*’nın üçüncü bölümünde Stalin’in 1902’de o hapishaneye gönderildiği ve kaçtığı yazıyordu.

“Nasılsın evlat?”

“Teşekkür ederim, iyiyim Arnold. Sen?”

“Çok iyiyim ben de. Sevgili annen nasıl?”

“Gelecek haftaki duruşmaya hazırlanıyor.”

“Pek hoş bir deneyim değil, özellikle de tehlikeye atılacak çok şey varsa. Leydi Virginia jüriye pek hoş görünmeyeceği için tahminler annenin kazanacağı yönünde. Kadın onlara ya patronluk taslar ya da hakaret eder.”

“Umarım ikisini de yapar.”

“Peki, neden aramıştın Sebastian? Çünkü genelde saat ücreti alırım ve henüz saati başlatmadım.”

Seb gülmek istedi ama Arnold’ın espri yapıp yapmadığından emin olamadı. “Şehirde dolaşan söylentilere bakılırsa Farthings Bankası hisselerini satmışsın.”

“Daha doğrusu annemin hisselerini, çünkü geri çevirmekle aptallık edeceğim bir teklif geldi. Yine de Adrian Sloane’ın başkanlıktan alınıp yerine Ross Buchanan’ın getirileceği garanti edilene kadar kabul etmedim.”

“Ama öyle olmayacak,” dedi Seb. “Sloane’ın temsilcisi sana yalan söylemiş ve birkaç soruma cevap verebilirsen sana bunu kanıtlarım.”

“Müvekkilerimden biri işin içinde değilse.”

“Anladım,” dedi Seb. “Annenin hisselerini kimin aldığını ve kaçta aldığını öğrenmek istiyordum.”

“Buna cevap veremem, çünkü müvekkil-avukat gizliliğine uymaz.” Arnold devam etmeden önce Seb küfür etmek üzereydi. “Ancak, Sloane’m temsilcisinin adını söylersen ve ben sessiz kalırsam sen kendin bir sonuca varabilirsin. Ama şunu bil ki sadece tek bir isim. Eşya piyangosu çekmiyoruz.”

“Desmond Mellor,” diyen Seb birkaç saniye nefesini tuttu ve karşı taraftan ses çıkmadı. “Peki hisse başına ödenen parayı söyleme imkânın var mı?”

“Hiçbir koşulda olmaz,” dedi Arnold katı bir tavırla. “Ve artık kapatmam lazım Seb. Yorkshire’a annemi görmeye gidiyorum ve hemen çıkmazsam 3.09 Huddersfield’i kaçıyorum. Lütfen annene selamlarımı ve şans dilediğimi ilet.”

“Sen de lütfen Bayan Hardcastle’a selam söyle,” dedi Seb ama hat kapanmıştı bile.

Saatine baktı. Saat on olmuştu. Telefonu tekrar alıp Hakim Bishara’nın özel hattını aradı.

“Günaydın Sebastian. İki soruma da cevap bulabilme imkânın oldu mu?”

“Evet buldum galiba.”

“Merak ediyorum.”

“Hisseleri alanın Desmond Mellor olduğunu doğruladı ve sanırım fiyat da hisse başına üç pound dokuz şilin.”

“Niye kesin konuşamıyorsun? Sana fiyatı söyledi mi söylemedi mi?”

“Ne söyledi ne söylemedi. Sadece hemen çıkması gerektiğini, yoksa 3.09 Huddersfield’i kaçıracağını söyledi ve o anda saat on olduğuna göre ve Euston da taksiyle en fazla yirmi dakika süreceğine göre...”

“Şu senin Bay Hardcastle akıllı adammış, çünkü eminim ki 3.09 Huddersfield diye bir şey yok. Tebrikler, herhalde senden başkası ondan bu bilgiyi alamazdı. Ülkemde dendiği gibi, tam karşılığını ödeyemezsem ömür boyu minnettar kalacağım sana.”

“Karşılık demişken, aslında senin de bana yardımcı olabileceğin bir şey var.”

Bishara, Seb’in ricasını dikkatle dinledi. “Senin oymak başı ne der bilemiyorum ama elimden geleni yapacağım. Fakat söz vermiyorum.”

“Günaydın Bay Mellor. Sanırım avukatım Jason Moreland’la ve baş muhasebecim Nick Pirie ile tanışmıştınız.”

Mellor iki adamla tokalaştıktan sonra oval masada yerini aldı.

“Siz de Farthings yönetim kurulunda olduğunuza göre herhalde Bay Sloane’m temsilcisi olarak buradasınız,” dedi Bishara.

“Hayır,” dedi Mellor. “Kendisi temsil etmek isteyeceğim son kişi. Teklifinizi reddetmekle büyük bir aptallık yaptı.”

“Ama bana söylediğine göre hisse başına altı pound ödemeyi teklif eden güvenilir bir kurum varmış.”

“Bunun doğru olmadığını siz de biliyorsunuz, zaten o yüzden kalkıp gittiniz.”

“Şimdi de siz geri dönelim istiyorsunuz çünkü satılacak hisseler zaten onun değil.”

“İşin doğrusu,” dedi Mellor, “benim mermimle Rus ruleti oynuyordu ve kaybetti. Her neyse, yüzde elli birlik hisseyi ilk teklifinizdeki gibi beş pounda satmak istiyorum.”

“İlk teklifim öyleydi, evet Bay Mellor. Ancak artık masada böyle bir teklif yok. Ne de olsa, piyasadan Farthings hisselerini hisse başına iki pound on bir şilinden alabilirim ve birkaç haftadır da öyle yapıyorum zaten.”

“Ama istediğiniz yüzde elli biri, yani bankanın kontrolünü ele geçirmenizi sağlayacak kadarını değil. Ne olursa olsun o fiyattan satamam ben.”

“Yok,” dedi Bishara, “eminim satamazsınız. Ama hisse başına üç pound dokuz şilinden satabilirsiniz.”

Mellor’un ağızı açıldı ve bir süre öyle kaldı. “Dört pound yapamaz mısınız?”

“Hayır yapamam Bay Mellor. Son teklifim üç pound dokuz şilin.” Bishara dönüp baş muhasebecisinden yirmi milyon beş yüz atmış iki bin poundluk çeki aldı. Masanın üstüne bıraktı.

“Yanılıyor olabilirim Bay Mellor, ama bana öyle geliyor ki aynı hatayı iki kere yapmayı kaldıramazsınız.”

“Nereyi imzalayacağım?”

Bay Moore bir dosyayı açıp birbirinin aynısı olan üç kopya kontratı Mellor’un önüne koydu. Mellor imzalarını attıktan sonra elini uzatıp çekini bekledi.

“Ve Bay Sloane gibi ben kontrata imzamı atmadan önce bir arkadaşıma söz verdiğim küçük bir değişiklik yapmak istiyorum,” dedi Bishara dolmakaleminin kapağını açarken.

Mellor dik dik baktı. “Neymiş o?”

Avukat ikinci bir dosya açıp bir mektup çıkardı ve Mellor’un önüne koydu. Mellor ağır ağır okudu.

“Bunu imzalayamam. Asla.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Bishara çeki alıp baş muhasebecisine geri verirken.

Mellor kıpırdamadı ama terlemeye başladı. Bishara sadece an meselesi olduğunun farkındaydı.

“Pekâlâ, pekâlâ, imzalayacağım o lanet mektubu,” dedi Mellor.

Avukat dosyaya kaldırmadan önce imzayı iki kere dikkatle kontrol etti. Sonra Bishara da üç nüsha kontratı imzaladı ve muhasebeci bir kopyayla birlikte çeki Mellor’a verdi. Mellor tek kelime etmeden gitti. Ne Bishara’ya teşekkür etmiş, ne de elini sıkıştı.

“Blöfümü görseydi o mektubu imzalatmadan da anlaşmayı

imzalayacaktım,” dedi Bishara kapı kapandıktan sonra avukatına dönerek.

Harry mahkemede okunması beklenen ifadeyi okudu. MİS için çalışan bir İngiliz ajanı olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Bunu yaparsa hemen serbest bırakılacak ve havaalanına götürülecekti, ama bir daha Sovyetler Birliği'ne asla giremeyecekti.

Elbette ailesiyle dostları ifadenin gerçek olmadığını bilirdi. Bir kısım insan da ona pek seçme şansı bırakılmadığını anlayabilirdi. Fakat bir de onu tanımayan çoğunluk vardı. Bunun doğru olduğunu varsayacak ve Babakov adına mücadele etmesinin sadece kendi gizli faaliyetlerini maskeleyerek için olduğunu düşüneceklerdi. Tek bir imzayla kurtulacak ama ismi lekelenecek ve daha da önemlisi Babakov davası sonsuza kadar kaybedilecekti. Hayır, ne ününe leke sürmek istiyordu ne de Anatoly Babakov'dan vazgeçmek. Bu kadar basitti.

İfadeyi yırtıp üç parçaya ayırdı ve kâğıtları konfeti gibi havaya attı.

Bir saat sonra Albay sadece bir kalemle döndüğünde yerdeki kâğıt parçalarına hayretle baktı.

“Ancak bir İngiliz bu kadar aptal olabilir,” dedi dönüp kapıyı çarparak çıkmadan önce.

Adam bir yerde haklı, diye düşündü Harry ve gözlerini kapadı. Boş vakitlerini nasıl geçireceğini gayet iyi biliyordu. Joe Amca'nın ilk yedi bölümünü mümkün olduğunca hatırlamaya çalışacaktı. Konsantre olmaya başladı. Birinci Bölüm...

Josef Stalin, 18 Aralık 1878'de Gori, Georgia'da Yosif Vissaryonoviç Çugaşvili olarak doğmuştu. Çocukken Soso diye de çağrılıyordu ama genç bir devrimci olduğunda Koba takma adını aldı. Kendisini Robin Hood'la özdeş sayıyordu ama

aslında daha çok Nottingham Şerifi'ne daha yakındı. Partide yükselirken ve etkisi artarken adını Stalin'e (Çelik Adam) çevirdi. Ancak...

"Sonunda iyi bir haber de duydum," dedi Emma, "önce sen bil istedim."

"Leydi Virginia beton karıştırıcısına düşmüş ve Lambeth'te bir binanın temelini mi karışmış?" diye sordu Seb.

"Yok o kadar da iyi değil, ama yakın."

"Babam döndü ve elinde *Joe Amca*'nın bir kopyası var."

"Hayır, birkaç güne dönerim demişti ama daha dönmedi."

"Bana hazır gitmişken Hermitage ile bazı başka yerleri de ziyaret edebileceğini söylemişti, yani merak edecek bir şey yok. Ama yeter artık anne, neymiş o iyi haber?"

"Desmond Mellor, Barrington'ın yönetim kurulundan istifa etmiş."

"Bir sebep belirtmiş mi?"

"Oldukça belirsiz, sadece kişisel sebeplerle demiş ve şirkette gelecekte başarılar dilemiş. Duruşma için iyi dileklerini bile sunmamış."

"Ne kadar da düşünceliymiş."

"Neden bu habere şaşırmadığın duygusu taşıyorum acaba?" diye sordu Emma.

"Başkan, Bay Clifton geldi. İçeri göndereyim mi?"

"Evet, gönder." Sloane arkasına yaslandı, Clifton nihayet aklını başına aldığı için keyifliydi. Fakat yine de onu biraz bunaltmak niyetindeydi.

Birkaç saniye sonra sekreteri kapıyı açtı ve Sebastian'ın Başkan'ın odasına girmesi için yana çekildi.

“Önce bir şeyi açıklığa kavuşturayım Clifton, hisse başına beş pound teklifim artık geçerli değil. Ama bir iyi niyet göstergesi olarak hisse başına üç pound teklif etmeye hazırım, ki bu bile piyasa fiyatından hayli yüksek.”

“Öyle gerçekten ama hisselerim hâlâ satılık değil.”

“O zaman niye vaktimi harcıyorsun?”

“Umarım harcamıyorumdur, çünkü Farthings Bankası’nın yeni başkan yardımcısı olarak ilk görevimi yerine getirmeye geldim.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu Sloane aniden doğrudur.

“Bugün saat on iki otuzda Bay Desmond Mellor yüzde elli birlik Farthings Bankası hissesini Bay Hakim Bishara’ya sattı.”

“Ama Sebastian...”

“Bu da Bay Mellor’a nihayet sözünü tutma imkânı verdi.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Mellor, Arnold Hardcastle’a seni kuruldan alıp yerine Ross Buchanan’ı başkan yapacağına söz vermişti.”

HARRY VE EMMA

1970

Taksi, Kraliyet Adalet Bakanlığı Mahkemeleri'nin önünde durunca içinden Emma, Giles ile Sebastian indi ve orada bekleyen gazetecilerden biri "Harry nerede?" diye bağırdı.

Emma'nın kendini hazırlamadığı tek şey mahkeme girişindeki çift taraflı geçici bariyerlerin arkasına sıralanan yirmi-otuz fotoğrafçıydı, flaşlar patlıyordu. Gazeteciler cevap almayı beklemeseler de soru yağmuruna tutuyorlardı. En çok tekrarladıkları soru da "Harry nerede?" sorusuydu.

"Cevap verme," diye uyardı Giles.

Keşke bilsem, demek istiyordu Emma yürürken, çünkü son kırk sekiz saattir başka bir şey düşünemez olmuştu.

Seb hemen içeri girebilsin diye annesinin önüne geçip kapıyı açtı. Uzun siyah cübbesi ve elinde solmuş peruğuyla Bay Trelford da girişte onları bekliyordu. Emma ağabeyiyle oğlunu avukatla tanıştırdı. Trelford, Bay Clifton'ın orada olmayışına şaşırdıysa da belli etmedi.

"Jüri yerini aldıktan sonra Sayın Yargıç Bayan Lane onlara sorumluluklarını anlatacak ve ardından adınıza açılış konuşmamı yapmak üzere beni davet edecek. Konuşmamı yaptıktan sonra tanıklarımı çağırmaya başlayacağım. Önce sizi davet edeceğim. İlk izlenim çok önemli. Jüri üyeleri genellikle duruşmaların ilk iki gününde kararını verir, yani başlangıç vuruşu yapan oyuncular gibi iyi bir sayı yaparsanız akıllarında kalan tek şey bu olur."

Trelford 14 numaralı mahkeme salonunun kapısını açınca Emma'nın gördüğü ilk kişi, bir köşede baş avukatı Sör Edward Makepeace ile hararetle bir konuşma yapan Leydi Virginia'ydı.

Trelford, Emma'yı salonun öbür tarafına götürdü, ikisi ön sıraya yerleşirken Giles ile Seb de hemen arkalarındaki sıraya oturdular.

"Kocasını niye yok yanında?" diye sordu Virginia.

"Hiçbir fikrim yok ama sizi temin ederim ki bunun duruşmayla bir alakası olmaz," dedi Sör Edward.

Arkalarındaki saat onu vururken Virginia "Ben o kadar emin değilim," dedi.

Salonun sol tarafındaki bir kapı açıldı ve uzun boylu, kırmızı cübbe giyip büyük bir peruk takmış olan zarif bir kadın hükümlürlüğünü göstermek üzere içeri girdi. Salonda bulunan herkes ayağa kalktı ve başlar öne eğildi. Yargıç da yerine oturmadan önce aynı şekilde selam verdi ve üzeri deri ciltli kanun kitaplarıyla, çeşitli evraklarla dolu masanın arkasındaki yüksek sırtlı koltuğa yerleşti. Herkes yerine oturduktan sonra Yargıç Elizabeth Lane dönüp jüriye baktı.

"Bu mahkemenin en önemli insanları olduğunu belirterek başlamak istiyorum," dedi jüri üyelerine gülümeyerek. "Demokrasimizin kanıtı ve adaletin tecelli etmesini sağlayacak kişilersiniz. Çünkü bu mahkemenin sonucunu siz ve sadece siz belirleyeceksiniz. Ancak izninizle bazı tavsiyelerde bulunacağım. Mutlaka fark ettiğiniz gibi bu davayı izleyen çok sayıda gazeteci var, o yüzden lütfen basının etkisinde kalmaktan kaçının. Sadece sizin görüşleriniz önemli. Basının milyonlarca okuyucusu, dinleyicisi, izleyicisi olabilir ama onların bu mahkeme salonunda tek bir oy hakkı yok. Aynı şey aileniz ve dostlarınız için de geçerli. Bu kişiler de mahkeme hakkında görüş sahibi olacaklar ve bunları dile getirmekten mutluluk duyacaklar." Yargıç gözlerini jüriden hiç ayırmadan konuşuyordu. "Fa-

kat onlar sizin gibi bütün kanıtları duymayacak ve bu yüzden de fikirleri tarafsız ve bilgiye dayalı olmayacak.

“Şimdi, sizlere duruşma sürecini anlatmadan önce Oxford İngilizce Sözlüğü’nde iftira kelimesi ne anlama geliyor onu söyleyeyim: *Bir kişi veya ülkenin saygınlığına haksız yere gölge düşürmek*. Bu davada Leydi Virginia Fenwick’in böyle bir muameleye maruz kalıp kalmadığına karar vereceksiniz. Süreç, Bay Trelford’ın müvekkili adına açılış konuşmasını yapmasıyla başlayacak ve duruşma ilerledikçe sizlere bilgi vermeyi sürdüreceğim. Bir yasal durum söz konusu olduğunda, duruşmayı durdurup sizinle ilgisini açıklayacağım.”

Yargıç avukatlara döndü. “Bay Trelford, açılış konuşmanızla başlayabilirsiniz.”

Trelford ayağa kalkıp başını eğerek selam verdi. “Teşekkür ederim Sayın Yargıç,” dedi. O da yargıç gibi yüzünü jüriye çevirdi. Önündeki kalın siyah dosyayı açtı, arkasına yaslandı, cübbesinin iki yakasından tuttu ve yedi erkek beş kadından oluşan jüriye yargıcınkinden bile sıcak bir tebessümle baktı.

“Jüri üyeleri,” diye söze başladı. “İsmim Donald Trelford ve davalı Bayan Emma Clifton’ı temsil ediyorum. Değerli meslektaşım Sör Edward Makepeace de davacı Leydi Virginia Fenwick’in temsilcisi.” Adam yana doğru üstünkörü bir baş hareketi yaptı. “Bu,” diye devam etti. “hem sözlü hem yazılı bir iftira davası. Sözlü olmasının sebebi dava konusu kelimelerin müvekkilim tarafından, başkanı olduğu Barrington’ın yıllık genel kurul toplantısında sarf edilmiş olması, yazılı olmasının sebebiyse sonradan bu kelimelerin toplantı tutanaklarında tekrarlanmış olması.

“Şirketin hissedarlarından biri olan Leydi Virginia da o sabah izleyiciler arasında oturuyordu ve sıra sorulara gelince Bayan Clifton’a ‘Direktörlerinizden birinin çok büyük hissesini şirketi batırmak niyetiyle hafta sonunda sattığı doğru mu?’

diye sordu. Kısa süre sonra da başka bir soru yöneltti: ‘Direktörlerinizden biri böyle bir işe bulaştıysa yönetim kurulundan istifa etmesi gerekmez mi?’ Bayan Clifton da şu yanıtı verdi: ‘Binbaşı Fisher’ı kastediyorsanız, geçen cuma günü odama geldiğinde istifa etmesini istedim ki eminim bunu zaten biliyorsunuzdur Leydi Virginia.’ O zaman Leydi Virginia ‘Ne ima etmek istiyorsunuz?’ diye sordu. Bayan Clifton şöyle karşılık verdi: ‘Binbaşı Fisher yönetim kurulunda sizi temsil ederken iki ayrı durumda kendisine bütün hisselerinizi hafta sonunda satması için izin verdiniz ve sonra, güzel bir kâr elde ettikten sonra, üç haftalık süre içinde hepsini tekrar geri aldınız. Hisse fiyatları yeni bir yükselme gösterince aynı işlemi ikinci kez gerçekleştirdiniz ve daha da büyük kâr ettiniz. Niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, başaramadınız demektir, fena halde yanıldınız, çünkü şirketin bir başarı hikâyesi olmasını isteyen sıradan, saygın insanlar tarafından yenildiniz.’

“Sayın jüri üyeleri, bu davaya konu olan Bayan Clifton’ın bu cevabı ve Leydi Virginia’nın bu sözlerle iftiraya mı uğradığına, yoksa müvekkilimin kelimelerinin adil bir yorumdan başka bir anlam içermediğine mi karar verecek olan sizlersiniz.” Trelfor hâlâ doğrudan jüriye bakarak sözlerine devam etti. “Mesela içinizden biri Karındeşen Jack’e ‘Sen bir katilsin,’ derse, hiç kuşkusuz adil bir yorum yapmış olur, ama Karındeşen Jack içinizden birine ‘Sen bir katilsin,’ derse ve bu sözler bir gazetede basılırsa kesinlikle sözlü ve yazılı iftira olur. Ancak bu davada daha hassas bir değerlendirme gerekiyor.

“Şimdi dava konusu kelimelere tekrar bakalım. ‘Niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, başaramadınız demektir, fena halde yanıldınız, çünkü şirketin bir başarı olmasını isteyen sıradan, saygın insanlar tarafından yenildiniz.’ Peki, Bayan Clifton bu sözleri söylerken ne kastetmişti? Ve acaba Leydi Virginia bu sözlere aşırı tepki göstermiş olabilir mi?

Sanırım bunların sadece benim tarafımdan aktarılmasıyla bir karara varamazsınız, önce davadaki bütün kanıtları duymanız ve hem davacıyı hem de davalıyı tanık kürsüsünde dinlemeniz gerekir. Şimdi ilk tanışım olan Bayan Emma Clifton'ı kürsüye davet ediyorum.”

Harry, mürekkep yeşili üniformalarıyla iki nöbetçinin sürekli hücre kapısının önünde beklemesine alışmıştı. Kapının son kapanışından bu yana ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu ama zihninde kitabın üçüncü bölümünün yarısına kadar gelmiş ve hâlâ gülmesine yol açan hikâyeyi hatırlamıştı.

Romanovskaya'nın belediye başkanı Yakov Bulgukov, Stalin onuruna devasa bir heykel yapmaya karar verdiğinde potansiyel olarak tehlikeli bir sorunla yüz yüze gelmişti...

İçerisi o kadar soğuktu ki Harry titremesine engel olamıyordu. Birkaç dakikalığına da olsa uyumaya çalıştı ama tam dalacakken hücre kapısı ardına kadar açıldı. Bir an için gerçek mi, yoksa rüya mı olduğunu çıkaramadı. Fakat sonra iki gardiyan kollarından ve bacaklarından prangaları çıkarıp Harry'yi yataktan kaldırdı ve hücreden dışarı sürükledi.

Uzun taş merdivenin dibine gelince Harry çıkabilmek için büyük bir çaba harcadı ama bacakları o kadar güçsüz kalmıştı ki son üç basamağı çıkamadı. Yine de gardiyanlar itekleyerek uzun bir koridor boyunca yürüttüler, artık neredeyse acıdan haykıracak haldeydi ama onlara bu tatmini vermemekte kararlıydı.

Birkaç adımda bir silahlı nöbetçilerin önünden geçiyorlardı. Bunların ayakta zor duran elli yaşında bir adama bekçilik etmekten daha iyi bir işi yok mu, diye merak etti Harry. Böyle

gide gide sonunda açık bir kapının önüne geldiler. Harry içeri nildi ve dizlerinin üstüne düştü.

Nefesi düzelince ayağa kalkmaya çalıştı. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi, bir zamanlar sınıf olduğu anlaşılan boş odaya bakındı. İçeride tahta sıralar, küçük sandalyeler ve en uçtaki platformun üstünde bir büyük bir masayla arkasında yüksek sırtlı koltuklar bulunuyordu. Duvardaki kara tahta asıl amacını çoktan yitirmişti.

Sonunda bütün gücünü toplayıp kendini sıralardan birine atmayı başardı. Dağıldığını düşünmelerini istemiyordu. Odayı daha dikkatli incelemeye başladı. Platformun sağ tarafında altılı iki sıra halinde dizilmiş on iki iskemle vardı. Üniformalı olmayan ama kendine saygısı olan bir serserinin bile giymeyi reddedeceği gri, berbat bir takım giymiş olan bir adam her sandalyeye birer boş kâğıt bırakıyordu. Bu görevi tamamlayınca, Harry'nin jüri bölmesi olduğunu tahmin ettiği yerin karşısındaki tahta iskemleye oturdu. Harry adama biraz daha dikkatli bakıp mahkeme kâtibi olup olmadığını merak etti ama adam öylece oturmuş belli birinin gelmesini bekliyordu.

Harry dönüp arkasına bakınca ağır yeşil parkalar girmiş askerlerin arkada beklediğini gördü, mahkûmun kaçmasını bekliyormuş gibiydiler. İçlerinden sadece biri Saint Martin'i duysaydı üzülp paltosunu keser ve başka bir ülkeden gelen bu donmuş adamla paylaşırdı.

Orada oturup neyi beklediğini bile bilmeden beklerken Harry, Emma'yı düşünüyordu. Acaba o itirafı neden imzalamadığını ve Babakov'un tabutuna bir çivi daha çakmalarına neden izin vermediğini anlayacak mıydı? Emma'nın duruşmasının nasıl gittiğini de merak ediyor ve onun yanında olmadığı için suçluluk duyuyordu.

Odanın öbür tarafındaki kapının açılmasıyla düşünceleri

bölündü. Yedi kadınla beş erkek gelip kendilerine ayrılmış iskemlelere oturdu, bu görevi ilk kez yapmadıkları belli oluyordu.

Hiçbiri ondan yana bakmasa da Harry gözlerini onlardan ayırmadı. İfadesiz yüzlerinde tek bir ortak nokta vardı: Devlet tarafından beyinleri yıkanmıştı ve artık kendi fikirleri olması beklenmiyordu. O karanlık anda bile Harry ne kadar ayrıcalıklı bir hayatı olduğunu düşündü. Yeteneklerini ortaya koymalarına asla fırsat verilmeyen bu boş bakışlı klonların arasından bir şarkıcı, bir ressam, bir aktör, bir müzisyen, hatta bir yazar çıkabilir miydi? Bu bir tür doğum piyangosuydu.

Saniyeler geçti, iki adam daha gelip ön sıraya gittiler ve yüzleri platforma, sırtı ona dönük olarak oturdular. Biri ellilerindeydi ve odadaki herkesten çok daha iyi giyimliydi. Takımı üstüne oturuyordu ve özgüvenli havasından rejimi doğru dü-rüst yürütmek isteyen bir diktatörlüğün bile ihtiyaç duyduğu türden bir profesyonel olduğu anlaşıyordu.

Öbür adam çok daha gençti ve tutunacak bir şey bulmak istermiş gibi etrafına bakınıyordu. Bu ikisinden biri savcı, biri avukatsa, hangisinin kendisini temsil ettiğini anlamak Harry için hiç zor değildi.

Nihayet platformun arkasındaki kapı açıldı ve baş aktörler de giriş yaptı: Bir kadın ve iki erkekten oluşan mahkeme heyeti masaya yerleştiler.

Atmış yaşlarında olması gereken ve kırışmış saçlarını sımsıkı topuz yapmış olan kadın emekli başöğrtemene benziyordu. Harry belki de bir zamanlar bu sınıfta ders vermiş olduğunu düşündü. Belli ki odadaki en kıdemli kişi oydu çünkü bütün başlar ona dönüktü. Önündeki dosyayı açıp yüksek sesle okumaya başladı. Harry içinden saatlerce uğraşıp Rus klasiklerini okuyacak ve İngilizceye çevirecek kadar dil öğrenmesini sağlayan öğretmenine teşekkür etti.

“Mahkûm...” Harry henüz onun varlığını kabul etmese de

kadının kendisinden söz ettiğini düşündü. “Kısa süre önce Sovyetler Birliği’ne yasa dışı girmiştir.” Harry not almak istedi ama kâğıt kalem vermedikleri için hafızasına güvenmek zorundaydı, tabii kendisini savunmak için fırsat verilerse... “Ve tek amacı yasayı ihlal etmektir.” Kadın jüriye dönüp baktı ve gülümsemedi. “Siz yoldaşlar, mahkûmun suçlu olup olmadığına karar vermek için seçildiniz. Karar vermenize yardım etmek için tanıklar da gelecek.”

Yüzünü önde oturan adamlara çevirdi. “Bay Kosanov, devletin davasını sunabilirsiniz.”

“Yoldaş yargıç, bu jüride hiçbir tereddüt bırakmayacak bir davadır. Mahkûm devletin gayet iyi bilinen bir düşmanıdır ve bu ilk saldırısı değildir.”

Harry ilk saldırısının ne olduğunu öğrenmeye can atıyordu. Fazla beklemesi de gerekmedi.

“Bu mahkûm beş yıl kadar önce ülkemizin konuğu olarak Moskova’ya gelmiş ve ayrıcalıklı konumunu kötüye kullanmıştır. Uluslararası bir konferansta açılış konuşmasını yaparken, yine devlete karşı yedi ayrı suç işlediği kendi itirafıyla sabit olan bir suçluyu desteklemek için kampanya başlatmıştır. Sizin de gayet iyi tanıdığınız Anatoly Babakov saygıdeğer liderimiz Yoldaş Başkan Stalin hakkındaki kitabı yazan kişidir ve o kitaptaki iftiraları yüzünden on iki yıl kürek mahkûmiyeti almıştır.

“Buradaki mahkûm kendisine yasayı çiğnediğine dair birden fazla uyarı yapıldığı halde...” –Harry böyle bir şey hatırlamıyordu, sadece gecenin bir vakti yarı çıplak halde odasına gelen kadın şampanyayla birlikte bir mesaj olarak algılanabilirdi– “...iftiralarına devam etmiş, ancak uluslararası ilişkilerin bozulmaması ve hoşgörümüzü ifade etmek için kendisinin bu tür sözlü ve yazılı iftiraların olağan kabul edildiği Batı’ya dönmesine izin verilmiştir. Zaman zaman İngilizler acaba son

savaşta müttetik olduğumuzu ve o dönemdeki liderimizin de Yoldaş Stalin olduğunu hatırlıyor mu diye merak ediyoruz.

“Mahkûm bu yıl içinde Amerika’ya gitmiştir ve tek amacı, kocası tutuklanmadan önce Batı’ya sığınan Babakov’un karısını ziyaret etmek olmuştur. Mahkûma kocasının iftiralarla dolu kitabını gizlediği yeri söyleyen de hain de Yelena Babakov’dur. Bu bilgiyi alan mahkûm görevini tamamlamak, yani kitabı bulup Batı’ya kaçırmak ve yayınlamak için Sovyetler Birliği’ne gelmiştir.

“Yoldaş Yargıç, mahkûmun niye böyle bir riske atıldığını sorabilirsiniz. Cevap oldukça basittir. Hırs. Bu iftiraları yayımlatıp kendisine ve Bayan Babakov’a servet kazandırmak istemiştir. Oysa bu kitabın baştan sona iftira dolu olduğunu ve yazarın saygın liderimizle sadece öğrenciyken tek bir kez karşılaştığını gayet iyi bilmektedir.

“Ancak Albay Marinkin’in başarılı dedektiflik çalışması sonucunda mahkûm Babakov’un kitabının bir kopyasıyla Leningrad’dan kaçmak üzereyken tutuklanmıştır. Bu suçlunun devletimize vermek istediği zararı mahkemenin daha iyi anlaması için Albay Vitali Marinkin’i tanık kürsüsüne çağırıyorum.”

Emma kürsüye kadar o kısacak yolu yürürken dizlerinin bağı çözölüverecek sandı. Mahkeme katibi İncil'i uzattığında herkes ellerinin titrediğini görebililiyordu. Sonra Emma kendi sesini duydu.

"Yüce Tanrı'ya yemin ederim ki gerçeği, bütün gerçeği ve sadece gerçeği söyleyeceğim."

"Lütfen kayıtlara geçmesi için isminizi söyler misiniz," dedi Bay Trelford.

"Emma Grace Clifton."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Barrington'm başkanıyım."

"Peki ne zamandan beri bu seçkin şirketin başkanlığını yapıyorsunuz?"

"Son on bir yıldır."

Emma, Bay Trelford'un başını sola doğru eğdiğini gördü ve söylediklerini hatırladı, "Sorularımı dikkatle dinleyin ama cevaplarınızı daima jüriye hitap ederek verin."

"Evli misiniz Bayan Clifton?"

"Evet," dedi Emma, jüriye dönerek. "Yaklaşık yirmi beş yıldır."

Bay Trelford onun "Kocam Harry, oğlumuz Sebastian ve ağabeyim Giles de burada mahkemede bulunuyor," demesini isterdi. Sonra dönüp onlara bakardı ve jüri ne kadar mutlu ve birbirine bağlı bir aile olduklarını anlardı. Fakat Harry orada

değildi, hatta Emma nerede olduğunu bile bilmiyordu, o yüzden jüriye bakmayı sürdürdü. Bay Trelford da hızla devam etti. “Mahkemeye Leydi Virginia Fenwick ile ilk olarak ne zaman tanıştığınızı söyler misiniz lütfen?”

Emma ezberine döndü. “Evet, ağabeyim Giles...” Bu kez dönüp ona baktı ve Giles tam bir profesyonel gibi önce kardeşine, sonra da jüriye gülümsedi. “Ağabeyim Giles,” diye tekrarladı Emma, “eşim Harry ile beni nişanlandığı kadınla tanıştırmak için yemeğe davet etmişti.”

“Peki Leydi Virginia hakkında ilk izleniminiz ne oldu?”

“Çok şaşırdım. Bu tür bir güzellik ancak film yıldızlarına ya da ünlü modellere has olabilirdi. Giles’in ona sıırsıklam aşık olduğunu hemen anladım.

“Peki zamanla arkadaş oldunuz mu?”

“Hayır, ama adil olmak gerekirse hiçbir zaman can ciğer olamazdık.”

“Niye öyle dediniz Bayan Clifton?”

“Aynı şeylerle ilgilenmiyorduk. Ben hiçbir zaman avlanmaktan, ateş etmekten, balık tutmaktan hoşlanan biri olmadım. Açıkçası farklı geçmişlerden geliyoruz ve Leydi Virginia benim normalde hiç karşılaşmayacağım bir ortamın içinde.”

“Onu kıskandınız mı?”

“Sadece güzelliğini,” dedi Emma sırtarak. Sözleri jüriden birkaç kişinin gülümsemesiyle ödüllendirildi.

“Fakat maalesef ağabeyinizle Leydi Virginia’nın evliliği boşanmaya sonuçlandı.”

“Pek sürpriz olmadı, en azından bizim ailemiz için.” dedi Emma.

“Neden öyleydi Bayan Clifton?”

“Onun Giles için doğru insan olduğunu hiç hissetmedim.”

“Yani Leydi Virginia ile dost olarak ayrılmadınız?”

“Biz zaten hiç dost olmadık Bay Trelford.”

“Yine de, birkaç yıl sonra tekrar hayatınıza girdi?”

“Evet, ama bu benim seçimim değildi. Virginia büyük miktarda Barrington hissesi satın almaya başladı, ki buna şaşırdım çünkü önceden şirkete herhangi bir ilgi göstermemişti. Şirket Sekreteri şirket hisselerinin yüzde yedi buçuğuna sahip olduğunu söyleyene kadar da bu konuyu pek düşünmedim.”

“Yüzde yedi buçuk olması neden o kadar önemliydi?”

“Çünkü o zaman yönetim kurulunda bir yer edinme hakkı doğuyordu.”

“Peki kendisi o sorumluluğu aldı mı?”

“Hayır, kendisini temsil etmesi için Binbaşı Alex Fisher’ı atadı.”

“Bu atamayı hoş karşıladınız mı?”

“Hayır karşılamadım. İlk günden itibaren Binbaşı Fisher orada sadece Leydi Virginia’nın arzularını iletmek üzere bulunduğunu açıkça belli etti.”

“Daha açık anlatabilir misiniz?”

“Elbette. Binbaşı Fisher hemen hemen bütün önerilerime karşı oy kullandı ve sık sık kendi fikirlerini ortaya koydu ki bunların şirkete ancak zarar verebileceğini bilmesi gerekirdi.”

“Fakat sonunda Binbaşı Fisher istifa etti.”

“Etmeseydi ben atacaktım.”

Bay Trelford kaşlarını çattı, müvekkilinin pist dışına çıkması hoşuna gitmemişti. Sör Edward ise gülümseyerek birtakım notlar aldı.

“Şimdi de 24 Ağustos 1964 sabahı Bristol’deki Colston Hall’da yapılan yıllık genel kurul toplantısına gelmek istiyorum. Siz o sırada başkandınız ve...”

“Belki Bayan Clifton kendi sözleriyle anlatır Bay Trelford,” diye araya girdi Yargıç. “Sürekli sizin tarafınızdan uyarılmadan.”

“Nasıl arzu ederseniz leydim.”

“Az önce yıllık raporu sunmuştum,” dedi Emma. “Oldukça iyi gittiğini düşünüyordum çünkü en azından yeni lüks yolcu gemimiz MV *Buckingham*’ın halka tanıtım tarihini açıklayabilmıştim.”

“Yanlış hatırlamıyorsam geminin isim koyma seromonisi Ana Kraliçe Hazretleri’nin...” dedi Trelford.

“Zekice Bay Trelford, ama sabrımı zorlamayın.”

“Özür dilerim leydim, ben düşündüm ki...”

“Ne düşündüğünüzü gayet iyi biliyorum Bay Trelford. Şimdi lütfen bırakın Bayan Clifton kendi adına konuşsun.”

“Konuşmanızın sonunda izleyicilerden sorular mı aldınız?” diye sordu Trelford tekrar müvekkiline dönerek.

“Evet.”

“Ve soru soranlar arasında Leydi Virginia Fenwick de vardı. Bu mahkemenin sonucu bu karşılıklı görüşmeye dayalı olduğu için, izninizle leydim, mahkemeye Bayan Clifton’ın davaya konu sözlerini okuyacağım. Leydi Virginia’nın bir sorusuna karşılık ‘Niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, başaramadınız. hem de berbat bir şekilde başarısızlığa uğradınız çünkü bu şirketin bir başarı hikâyesi olmasını isteyen düzgün, sıradan insanlar tarafından yenildiniz,’ demiştir. Bayan Clifton, şu anda bu sözlerinizi soğuk gün ışığında yeniden duydunuz, pişman mısınız bunları söylediğiniz için?”

“Kesinlikle değilim. Bunlar gerçeğin ifadesinden başka bir şey değil.”

“Bu sözlerle niyetiniz katiyen Leydi Virginia’ya iftira atmak değil miydi?”

“Hiç ilgisi yok. Sadece hissedarlar, Binbaşı Fisher’ın, yani kendisinin kuruldaki temsilcisinin, bana ya da diğer meslektaşlarına bilgi vermeden hisse alıp sattığını bilsin istedim.”

“Anlıyorum. Teşekkür ederim Bayan Clifton. Başka sorum yok sayın yargıç.”

“Tanığı çapraz sorguya alacak mısınız Sör Edward?” Yargıç soruya olumlu cevap alacağını biliyordu.

Ağır ağır yerinden kalkıp antika peruğunu düzelten Sör Edward “Kesinlikle alacağım leydim,” dedi. Arkasına yaslanıp jüriye en babacan tebessüyle bakmadan önce notlarına göz attı. Jüri üyeleri tarafından herkesin danışmak isteyeceği bir aile dostu gibi algılanmak istiyordu.

“Bayan Clifton,” dedi Sör Edward yüzünü tanık kürsüsüne çevirerek, “kelimelerle oynamayı bırakalım. İşin doğrusu, tanıştığınız andan itibaren Leydi Virginia’nın ağabeyinizle evlenmesine karşıydınız. Aslında, daha tanışmadan bu karara varmıştınız, öyle değil mi?”

Trelford şaşırmıştı. Emma’yı çapraz sorgunun hoş bir deneyim olmayacağı konusunda uyarmıştı ama Eddie’nin hançeri bu kadar çabuk saplamasını da beklemiyordu.

“Dediğim gibi Sör Edward, doğal biçimde arkadaş değildik.”

“Fakat baştan itibaren onu düşman kabul etmediniz mi?”

“Ben o kadar ileri gitmezdim.”

“Ağabeyinizle Leydi Virginia’nın düğününe katıldınız mı?”

“Davetli değildim.”

“Kendisine karşı tutumunuzdan sonra buna şaşırdınız mı?”

“Şaşırmaktan çok hayal kırıklığına uğradım.”

“Ve kocanız,” dedi Sör Edward onu bulmaya çalışıyormuş gibi etrafa bakındı, “o davetli miydi?”

“Hiçbir aile üyesine davetiye gelmedi.”

“Peki siz bunu neye yordunuz?”

“Bunu müvekkilinize sormanız lazım Sör Edward.”

“Benim niyetim de o Bayan Clifton. Şimdi annenizin vefatına dönebilir miyim? Anladığım kadarıyla vasiyetnamesiyle ilgili bir anlaşmazlık olmuş.”

“Yüksek Mahkeme’de çözüldü Sör Edward.”

“Evet, çözülmüş. Fakat yanılıyorsam düzeltin, ki eminim

düzeltilirsiniz, Bayan Clifton siz ve kardeşiniz Grace hemen hemen tüm mirası alırken, Leydi Virginia'nın eşi olan ağabeyiniz hiçbir şey almadı."

"Bu benim seçimim değildi Sör Edward. Aslında bu konuda annemle konuşmaya çalışmıştım."

"Elimizde sadece sizin sözleriniz var Bayan Clifton."

Bay Trelford hemen ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, itiraz etmek zorundayım."

"Evet evet Bay Trelford, katılıyorum. Sör Edward, bu uygunsuzdu."

"Özür dilerim leydim. Sorabilir miyim Bayan Clifton, Sör Giles annenizin kararı yüzünden şoke oldu mu?"

"Sör Edward," dedi Yargıç, daha Bay Trelford ayağa kalkmadan.

"Özür dilerim Sayın Yargıç. Sadece gerçeğin peşindeydim."

"Hepimiz için büyük bir şok oldu," dedi Emma. "Annem Giles'ı çok severdi."

"Ama sizin gibi belli ki o da Leydi Virginia'yı sevmiyordu, yoksa vasiyetinde oğluna da yer verirdi." Sör Edward çabucak ekledi, "Ama biz devam edelim. Ağabeyinizle Leydi Virginia'nın evliliği, ağabeyinizin sadakatsizliği yüzünden maalesef boşanmayla sonuçlandı."

"Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi Sör Edward," dedi Emma kendine hakim olmaya çalışarak, "o günlerde bir erkek, kiralık bir kadınla Brighton otellerinden birinde geceleme zorunda kalırsa mahkeme boşanma kararı verirdi. Giles da Virginia'nın isteğiyle öyle yaptı."

"Çok özür dilerim Bayan Clifton, ama boşanma dilekçesinde sadece sadakatsizlik olarak geçiyordu. Ama en azından bir konuda böyle güçlü hisler beslediğinizde nasıl tepki verdiğinizi hepimiz öğrenmiş olduk."

Jüriye şöyle bir bakmak Sör Edward'm istediği etkiyi yarat-
tığını anlamaya yeterdi.

"Sayın Yargıç," dedi Trelford ayağa fırlayarak.

"Sör Edward, bir kere daha çizgiyi aşınız."

"Bir daha yapmamaya gayret edeceğim leydim."

Fakat Trelford jüriye bakınca Sör Edward'ın paylanmayı da
kendi lehine kullandığını anladı.

"Bayan Clifton, şimdi daha önemli konulara gelelim, yani
müvekkilim yıllık genel kurul toplantısında gayet meşru bir
soru sorduğu zaman ne dediğinize ve ne kastettiğinize. Leydi
Virginia'nın sorusunu aynen tekrarlıyorum: 'Direktörleriniz-
den birinin şirketi batırmak niyetiyle hafta sonunda çok büyük
miktardeki hisse senedini sattığı doğru mu?' İzninizle bu so-
ruyu cevaplamaktan ustaca ve zekice kaçındığınızı söylemem
lazım Bayan Clifton. Belki şimdi yanıtlamak istersiniz?"

Emma, Trelford'a göz attı. Buna cevap vermemesini tavsi-
ye etmişti, o da sessiz kaldı.

"Belki, şöyle diyebilirim, bu soruya yanıt vermediniz çün-
kü Leydi Virginia sormaya devam etti, 'Eğer direktörleriniz-
den biri böyle bir şey yaptıysa kuruldan istifa etmesi gerekmez
mi?' Sizin cevabınız da 'Binbaşı Fisher'i kastediyorsanız...'
Ama sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi onu kastetmiyordu. Ya-
kın dostunuz ve meslektaşınız Bay Cedric Hardcastle'dan söz
ediyordu öyle değil mi?"

"Tanıdığım en beyefendi insan," dedi Emma.

"Gerçekten öyle miydi?" diye sordu Sör Edward. "O zaman
bu ifadeyi daha iyi inceleyelim, olur mu, çünkü bana öyle ge-
liyor ki yakın dostunuz –yani tanıdığınız en beyefendi insan–
hisselerini bir gecelik sattı, bunu da şirketin yararı için yaptı,
ama Leydi Virginia kendi hisselerini satınca şirkete zarar ver-
miş oldu. Belki jüri her iki fikri birden kabul etmenizin müm-
kün olmadığını düşünebilir Bayan Clifton, tabii argümanımda

zayıf bir taraf bulabilir ve mahkemeye Bay Hardcastle'm şirket yararı için yaptığıyla Bay Fisher'ın müvekkilimin yararı için yaptığı arasındaki farkı siz izah edebilirsiniz."

Emma, Cedric'in iyi niyetle yaptığı şeyi haklı gösteremeyeceğini ve hisselerini satmasının sebebini jüriye izah etmenin çok güç olduğunu biliyordu. Trelford kuşku duyduğu zaman cevap vermemekle yetinmesini tavsiye etmişti, özellikle de cevap ona zarar verecekse.

"Soruya cevap vermeye istekli görünmediğinize göre, belki daha sonra ne dediğinize geçebiliriz," dedi Sör Edward bir süre bekledikten sonra. "'Niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, başaramadınız demektir, fena halde yanıldınız, çünkü şirketin bir başarı hikâyesi olmasını isteyen sıradan, saygın insanlar tarafından yenildiniz.' Evet Bayan Clifton, o sabah Bristol'deki tıklım tıklım dolu Colston Hall'da, izleyicilerin önünde Leydi Virginia'nın düzgün sıradan biri olmadığını söylediğinizi inkâr edebilir misiniz?"

"Kesinlikle sıradan değildir."

"Size katılıyorum Bayan Clifton, kendisi fevkalade biri. Fakat jüriye müvekkilimin düzgün biri olmadığını ve amacının şirketinizi batırmak olduğunu söylemenizin karalayıcı bir ifade olduğunu belirtmem lazım Bayan Clifton."

"Ben ne dediysem onu kastettim," dedi Emma.

"Ve haklılığınızdan o kadar emindiniz ki sözlerinizin toplantı tutanağına geçmesinde ısrar ettiniz."

"Evet ettim."

"Şirket Sekreteri o sırada bu davranışa zıt bir öneride bulundu mu?"

Emma duraksadı.

"Bay Webster'ı çağırabilirim gerekirse," dedi Sör Edward.

"Yapmış olabileceğine inanıyorum."

"Acaba niye yaptı, merak ediyorum," dedi Sör Edward alay-

cı bir ses tonuyla. Emma gözünü dikip ona bakmayı sürdürdü, cevap versin diye beklemediğinin farkındaydı. “Acaba sözlü iftiranız yazılı hale de gelmesin diye olabilir mi?”

“Sözlerimin kayda geçmesini istedim,” dedi Emma.

Sör Edward “Gerçekten mi?” derken Trelford başını öne eğdi. “O zaman her şeyi yerli yerine oturttuk değil mi Bayan Clifton? Müvekkilime tanıştığınız andan itibaren karşı olduğunuzu, ağabeyinizin düğününe davet edilmeyince yoğun hoşnutsuzluğunuzun arttığını ve yıllar sonra şirketinizin genel kurul toplantısında, onca hissedarın önünde düzgün sıradan bir insan olmadığını ve şirketinizi batırmak istediğini söyleyerek Leydi Virginia’yı aşağıladığınızı kabul ediyoruz. Hakaretinizin yazılı olarak da kayda geçmesi için Şirket Sekreteri’nin önerisini bile geri çevirdiniz. Siz sıradan düzgün bir insandan intikam almak peşindeydiniz ve şimdi de o, bu davranışınızın hak ettiği cezayı almasını istiyor, bunların hepsi doğru değil mi Bayan Clifton? Bence Shakespeare’in sözleri durumu gayet iyi özetliyor: *İyi adımı benden çalan, onu zengin etmeyecek bir şeyi benden alan kişi beni gerçekten fakir bırakır.*”

Sör Edward eski, yıpranmış cübbesinin yakalarını tutarak Emma’yı süzmeye devam etti. İstenen etkiyi yarattığına karar verince de Yargıç’a dönüp “Başka sorum yok leydim,” dedi.

Neredeyse alkışlayacaklar, diye düşündü Trelford jüriye bakınca. Yargıç’ın izin verip vermeyeceğini bilmediği bir risk almaya karar verdi.

“Müvekkilinize başka sorunuz var mı Bay Trelford?” diye sordu Yargıç Bayan Lane.

“Sadece bir tane leydim,” dedi Trelford. “Bayan Clifton, Sör Edward annenizin vasiyetnamesini sordu. Kendisi Leydi Virginia hakkındaki hislerini size açmış mıydı hiç?”

Emma cevap veremedi. Yargıç “Bay Trelford,” diyerek araya girdi. “Gayet iyi bildiğiniz gibi bu kulaktan duyma demektir ve kabul edilemez.”

“Fakat annem vasiyetinde Leydi Virginia hakkındaki görüşünü yazmıştı,” dedi Emma.

“Tam olarak anlayamadım Bayan Clifton,” dedi Yargıç.

“Vasiyetnamesinde, ağabeyime neden bir şey bırakmadığını yazmıştı.”

Trelford fırsattan istifade araya girdi. “İlgili kısmı okuyabilirim Sayın Yargıç.”

O arada Sör Edward ayağa fırladı. “Bu da hiç kuşkusuz başka bir iftira olacak leydim,” dedi, Trelford’un neden bahsettiğini gayet iyi biliyordu.

Trelford vasiyetnameyi basın bölümünde oturan gazetecilerin burnuna doğru uzatıp “Ama bu halka açık resmi bir belge,” dedi.

“Belki kararımı vermeden önce ilgili kısmı ben okusam iyi olacak,” dedi Yargıç Lane.

“Elbette leydim,” dedi Trelford. Vasiyeti mahkeme kâtibine verdi, o da Yargıç’a götürdü.

Trelford sadece birkaç satırın altını çizmiş olduğu için Yargıç Bayan Lane çabucak okudu. “Bence bütünden ayrı da okunsa bu kanıt kabul edilemez,” dedi sonunda. “Ama, duruşmayı durdurmamı ve bu yasa maddesi üzerinde tartışmayı arzu ederse-
niz salonu seve seve boşaltabilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim leydim. Sizin kararınızı kabul ediyorum.” Trelford bunu söylerken bazı basın mensuplarının söz konusu maddeyi bulup ertesi günkü sabah baskılarına yetiştirmek üzere salondan çıktığının farkındaydı.

“Devam edelim o zaman,” dedi Yargıç. “Bir sonraki tanışınızı çağırabilirsiniz.”

“Maalesef bunu yapamam Sayın Yargıç. Çünkü şu anda kendisi Avam Kamarası’ndaki bir toplantıda. Ama Binbaşı Fisher yarın sabah onda burada olabilecek.”

Harry üçüncü sıradaki tahta sırasından Albay Marinkin'in uyduruk mahkeme salonuna girişini izledi. Adam yargıçları ve Savcı'yı selamladıktan sonra ayakta durup bekledi.

Marinkin'in üstünde Harry'yi tutuklarken giydiğinden daha şık bir üniforma vardı; herhalde bu özel durumlar içindi. Tunüğünün altı düğmesi pırıl pırıl parlıyordu, pantolonunun ütü izleri jilet gibiydi ve botları o kadar cilalanmıştı ki bakınca insan kendini görebilirdi. Beş sıra madalyası da zamanında düşmanın gözünün içine baktığına kuşku bırakmıyordu.

"Albay, mahkemeye davacıdan ilk kez ne zaman haberdar olduğunuzu söyler misiniz?"

"Evet Yargıç yoldaş. Beş yıl kadar önce uluslararası kitap konferansı için İngiltere'nin temsilcisi olarak Moskova'ya gelmişti ve ilk gün açılış konuşmasını yapmıştı."

"O konuşmayı duydunuz mu?"

"Evet duydum ve hainin Babakov'un Kremlin'de yıllar boyu çalıştığına ve merhum Yoldaş Stalin'in yakın bir çalışma arkadaşı olduğuna inandığını anladım. Aslında, sunduğu argümanlar o kadar inandırıcıydı ki yerine oturduğu zaman bütün salonu da ikna etmişti."

"Moskova'dayken onunla temas kurma girişiminiz oldu mu?"

"Hayır, çünkü ertesi gün İngiltere'ye dönüyordu ve itiraf ederim ki, Batı'daki pek çok kampanya gibi bunun da hemen unutulup gideceğini sanmıştım."

“Fakat bu kampanya unutulmadı?”

“Hayır, davalı belli ki kendini Babakov’un doğru söylediğine inandırmıştı ve kitabı yayınlanırsa bütün dünyanın da inanacağını sanıyordu. Bu yıl içinde davalı karısının ailesine ait lüks bir yolcu gemisiyle Amerika’ya gitti. New York’ta çok tanınmış bir yayıncıyı ziyaret etti, hiç kuşkusuz Babakov’un kitabının basılmasını konuştular çünkü ertesi gün bir trene binip sadece hainin karısı Yelena Babakov’u görmek için Pittsburgh’a gitti. Elimdeki dosyada ajanlarımızdan birinin Pittsburgh’ta çektiği çeşitli fotoğraflar var.”

Marinkin dosyayı mahkeme kâtibine uzattı o da Oturum Başkanı’na verdi. Üç yargıç bir süre fotoğrafları incelediler. Sonra Başkan “Mahkûm, Bayan Babakov’un yanında ne kadar kaldı?” diye sordu.

“Dört saatten fazla. Sonra da New York’a döndü. Ertesi sabah yayıncısına bir daha gitti ve yine aynı gün karısının ailesine ait gemiyle İngiltere’ye hareket etti.”

“İngiltere’ye döndükten sonra da üst düzey takibi sürdürdünüz mü?”

“Evet. Kıdemli ajanlarımızdan biri günlük aktivitelerini takip etti ve davalının yaşadıkları yere yakın olan Bristol Üniversitesi’nde Rusça derslerine katıldığını rapor etti. Ajanlarımızdan biri de aynı kursa yazıldı ve suçlunun çok iyi bir öğrenci olduğunu, sınıf arkadaşlarından çok daha fazla çalıştığını bildirdi. Kursu bitirmesinden kısa süre sonra da, vizesinin bitmesine birkaç hafta kala Leningrad’a uçtu.”

“Neden uçaktan iner inmez tutuklamadınız?”

“Çünkü Rusya’da suç ortakları olup olmadığını görmek istedim.”

“Var mıydı?”

“Hayır, adam yalnızlığı seven romantik biri, tam Babakov’un kurgu kitabına inanacak türden bir insan.”

“Peki başarılı oldu mu?”

“Evet oldu. Belli ki Babakov’un karısı, kocasının kitabını nerede bulacağını gayet iyi tarif etmiş, çünkü Leningrad’a gelir gelmez hemen bir taksiye binip Puşkin adlı sahaf dükkanına gitti. Aradığı kitabın yerini bulması sadece birkaç dakika sürdü. Kitap başka bir kitabın şömizinin içine saklanmış durumdaydı ve anlaşılan tam tarif edildiği yerdeydi. O kitapla birlikte iki tane daha aldı ve bekleyen taksiye binip tekrar alana döndü.”

“Yani tutukladığınız yere?”

“Evet, ama hemen değil, çünkü havaalanında kitabı vermeye çalışacağı bir suç ortağı olup olmadığını görmek istedim. Ama o sadece aynı uçağa bilet aldı. Biz de tam sıraya girmişken tutukladık.”

“Kitap nerede şimdi?” diye sordu Oturum Başkanı.

“İmha edildi Başkan yoldaş, ama kayıtlara geçmesi için başlık sayfasını alıkoydum. Mahkeme bunun prova baskı olduğunu görebilir, yani muhtemelen var olan son kopyaydı.”

“Davalıyı tutuklarken nasıl davrandı?” diye sordu Savcı.

“İşlediği suçun ciddiyetinden haberi olmadığı belliydi çünkü sürekli ne suçu olduğunu sordu.”

“Şoför ve kitapçıda çalışan yaşlı kadınla da konuştunuz mu, sanıkla bir ilgileri var mıydı?” diye sordu Savcı.

“Evet konuştum. Her ikisinin de resmi parti üyesi olduğu anlaşıldı ve sanıkla daha önce hiç temasları olmadığı ortaya çıktı. Kısa bir sorgudan sonra serbest bıraktım, soruşturma hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi olacağını düşündüm.”

“Teşekkürler Albay, başka sorum yok ama meslektaşımın olabilir,” dedi Savcı ve oturdu.

Başkan sıranın öbür ucunda oturan genç adama baktı. Adam da kalkıp kıdemli Yargıç’a baktı ama bir şey demedi.

“Tanığı çapraz sorguya almak istiyor musunuz?” diye sordu kadın.

“Gerek yok Başkan Yoldaş. Polis şefinin sunduğu kanıtları yeterli buldum.” Tekrar yerine oturdu.

Başkan dikkatini Albay’a çevirdi.

“Sizi tebrik ederim Albay yoldaş, gerçekten başarılı bir dedektiflik sergilediniz. Ama kararımızı vermemize yardımcı olan başka bir şey varsa söyleyebilirsiniz.”

“Evet yoldaş. Sanığın sadece saf ve kolay aldanan bir idealist olduğunu düşünüyorum. Babakov’un sahiden Kremlin’de çalıştığına inanmış. Bence itirafını imzalaması için bir şans daha verilmeli. Bunu yaparsa, sınır dışı edilmesine bizzat ben eşlik edeceğim.”

“Teşekkürler Albay, bunu da aklımda tutarım. Şimdi önemli görevinize dönebilirsiniz.”

Albay selam verdi. Odadan çıkarken Harry’ye bir göz attı. Bir an sonra gitmişti.

Harry bunun farklı bir göstermelik mahkeme olduğunu o an anladı. Tek amacı onu Anatoly Babakov’un bir sahtekâr olduğuna inandırmaktı, böylece İngiltere’ye dönüp herkese gerçeği anlatacaktı. Fakat özenle hazırlanmış bu oyun yine de bir itiraf imzalamasını gerektiriyordu ve Harry amaçlarına ulaşmak için ne kadar ileri gideceklerini merak ediyordu.

“Savcı yoldaş,” dedi Oturum Başkanı. “bir sonraki tanığınızı çağırabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim yoldaş,” dedi Savcı tekrar ayağa kalkarak. “Anatoly Babakov’u çağırıyorum.”

Giles kahvaltaya oturup sabah gazetelerini gözden geçirmeye başladı. Sebastian yanına geldiğinde ikinci kahvesine geçmişti.

“Neler var?”

“Galiba bir tiyatro eleştirmeni olsa, açılış günü için görüşler çeşitli, derdi.”

“Yargıç’ın jüriye gazeteleri okumamalarını söylemesi iyi bir şeydir belki de,” dedi Seb.

“Okurlar sen merak etme,” dedi Giles. “Özellikle de Yargıç, Trelford’on annemin vasiyetnamesinde Victoria’ya ne dediğini söylemesine izin vermediği için. Kendine bir kahve al da okuyayım sana.” Giles *Daily Mail*’i alıp Seb’in dönmesini bekledi. Sonra da gözlüğünü takıp okumaya başladı. ““Geri kalan tüm servetimi diledikleri şekilde değerlendirmeleri için sevgili kızlarım Emma ve Grace’e bırakıyorum, Siyam kedim Kleopatra ise Leydi Virginia’ya kalıyor, çünkü çok ortak noktaları var. İkisi de güzel, bakımlı, kibirli, fettan, çıkarıcı yırtıcılar, dünyadaki herkesin onlara hizmet etmesini bekliyorlar ki bunlara benim aptal oğlum da dahil. Onun için de tek dileğim bu kadının büyüünden çok geç olmadan kurtulması.””

Dayısı gazeteyi masaya bırakırken Seb “Bravo,” dedi. “Ne yaman bir kadın. Keşke tanık kürsüsünde birlikte olsaydık. Peki genel olarak neler demişler?”

“*The Telegraph* iki tarafı eşit görmüş ama Makepeace’in Emma’yı sorgulamasını başarılı bulmuş. *The Times*, Fisher’ı

niye davacı tarafın değil de savunmanın tanık olarak çağırdığı hakkında tahmin yürütmüş.” Giles *The Times* gazetesini Seb’in önüne itip “‘Düşman Tanık’ başlığının altındaki yazı,” dedi.

“İçimden bir ses Fisher’ın çeşitli görüşlere yol açmayacağını söylüyor.”

“Tanık kürsüsüne çıkınca gözünü ayırmadan ona bakmayı unutma. Hiç hoşuna gitmez.”

“Garip olan şey,” dedi Seb. “Kadın jüri üyelerinden biri de devamlı bana bakması.”

“Bu iyi işte,” dedi Giles. “Ara sıra gülümse sen de, ama Yargıç fark etmesin, çok abartma.”

O sırada Emma içeri girdi.

Gazetelere bakıp “Nasıl?” diye sordu.

“Beklediğimiz kadar iyi sayılır,” dedi Giles. “*The Mail* anemnin vasiyetini masala çevirmiş, ciddi gazeteciler de Fisher’ı niye onların değil de bizim çağırdığımızı merak ediyor.”

“Yakında anlarlar,” dedi Emma ve bir sandalye çekip oturdu. “Ee, hangisiyle başlamam lazım?”

“Belki *The Times*’le,” dedi Giles. “Ama *The Telegraph* için zahmet etme.”

“İlk defa olmayacak,” dedi Emma *The Telegraph*’ı alarak. “Keşke yarınki gazeteleri okuyabilsem.”

Jüri yerine yerleşince Yargıç Bayan Lane “Günaydın,” dedi. “Bugün duruşma biraz değişik biçimde ilerleyecek. Bay Trelford’ın şimdiki tanığı Binbaşı Alexander Fisher kendi isteğiyle değil savunmanın celbiyle ifade verecek. Bay Trelford celp için başvurunca bu tanıklığın geçerli sayılıp sayılmayacağına karar vermem gerekti. Sonuçta, bu davaya konu olan Bayan Clifton ile Leydi Virginia konuşmasında adı geçtiği için Bay

Trelford'ın buna hakkı olduğuna karar verdim." Sonra mahkeme kâtibine bakıp "Binbaşı Fisher geldi mi?" diye sordu.

"Geldi Sayın Yargıç."

"O zaman çağırın lütfen."

"Milletvekili Binbaşı Alexander Fisher çağrılıyor," diye bağırdı Kâtip.

Mahkeme salonunun arka tarafındaki çift kanatlı kapı açıldı ve Fisher, Giles'ı bile şaşırtan bir kasıntıyla içeri girdi. Belli ki Parlamento üyesi olmak zaten kabarık olan egosuna bir şeyler daha katmıştı.

İncil'i sağ eline alıp, kâtibin elindeki karta bir kere bile bakmadan yemin etti. Bay Trelford yerinden kalkınca da düşmanını görmüş gibi baktı.

"Günaydın Binbaşı Fisher," dedi Trelford ama cevap almadı. "Mahkeme kayıtları için isminizi ve mesleğinizi söyler misiniz lütfen?"

"İsmim Binbaşı Alexander Fisher ve Bristol Rıhtımları Bölgesi'nin milletvekiliyim." Bunu doğruca Giles'a bakarak söylemişti.

"Barrington Gemicilik'in davaya konu olan yıllık genel kurul toplantısında orada mıydınız?"

"Oradaydım."

"Ve sizi kurulda oturmaya davet eden Bayan Clifton mıydı?"

"Hayır değildi."

"Peki kendisini kurulda temsil etmenizi isteyen kimdi?"

"Leydi Virginia Fenwick."

"Peki neden sorabilir miyim? Arkadaş mıydınız, yoksa sadece profesyonel bir ilişkiniz mi vardı?"

Fisher, Leydi Virginia'ya baktı, o da gülümseyerek başını salladı. "Ben ikisinin de geçerli olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

"Peki Leydi Virginia'ya sunacak nasıl bir tecrübeniz vardı?"

“Milletvekili olmadan önce meslek olarak borsa simsarlığı yapıyordum.”

“Anlıyorum,” dedi Trelford. “Yani Leydi Virginia’ya senet portföyü hakkında tavsiyeler verebilecek konumdaydınız ve akıllıca tavsiyeleriniz yüzünden sizi Barrington yönetim kuruluunda kendisini temsil etmeye davet etti.”

“Ben de bundan iyi anlatamazdım Bay Trelford,” dedi Fisher. Yüzünde sırnaşık bir tebessüm belirmişti.

“Ama Leydi Virginia’nın sizi seçmesinin tek nedeninin bu olduğundan emin misiniz binbaşı?”

“Evet, eminim,” diye kükredi Fisher, tebessümü siliniyordu.

“Biraz şaşırdım da Binbaşı, nasıl oluyor da Bristol’de bulunan bir borsa simsarı, Londra’da yaşayan ve şehirdeki pek çok önemli simsara erişme imkânı olan bir leydinin profesyonel danışmanı oluyor. Belki de ilk olarak nasıl tanıştığınızı sormam lazım.”

“Bristol Rıhtımları Bölgesi için Muhafazakâr Parti’den ilk kez milletvekili adayı olduğumda Leydi Virginia beni desteklemişti.”

“O seçimde İşçi Partisi’nin adayı kimdi?”

“Sör Giles Barrington.”

“Leydi Virginia’nın eski kocası ve Bayan Clifton’ın ağabeyi mi?”

“Evet.”

“Şimdi Leydi Virginia’nın kurulda temsilcisi olarak niye seçtiğini biliyoruz.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye hırladı Fisher.

“Oldukça basit, başka bir seçim bölgesinden aday olsaydınız Leydi Virginia ile hiç karşılaşmayacaktınız.” Bay Trelford. Fisher’in cevabını beklerken jüriye baktı, çünkü bir cevap gelmeyeceğinden emindi. “Şimdi davacıyla ilişkinizi belirledikten sonra profesyonel tavsiyenizin değerine ve önemine ge-

lelim. Hatırlayacaksınız Binbaşı, daha önce size Leydi Virginia'ya senet portföyü için tavsiyede bulunup bulunmadığınızı sordum, siz de tavsiyede bulunduğunuzu onayladınız."

"Doğru."

"O zaman belki jüriye, Leydi Virginia'ya Barrington Nakliyat dışında hangi hisseleri önerdiğinizi de söylersiniz?" Bay Trelford yine sabırla bekledikten sonra konuştu. "Galiba cevap hiç, çünkü onun tek ilgisini çeken sizin içeriden bilgi vermenizdi, Barringtons'ta neler olup bittiğini söylemenizdi, böylece ikiniz de şirketin yönetim kurulunda olmanızın getirdiği avantajlardan yararlanabilecektiniz."

"Bu çok çirkin bir itham," dedi Fisher Yargıç'a bakarak. Ama Yargıç tepki vermedi.

"Durum buysa Binbaşı, üç ayrı tarihte Leydi Virginia'ya Barrington's hisselerini satmasını önerdiğinizi —önümde tarihler, saatler ve tutarlar var— ve her seferinde sadece bir-iki gün sonra şirketin bazı kötü haberler verdiğini inkar edebilir misiniz?"

"Danışmanlar bunun içindir Bay Trelford."

"Sonra birkaç hafta geçince hisseleri geri aldınız ki ben bunu iki nedenle yaptığınızı düşünüyorum. Birincisi, çabucak kâr elde etmek ve ikincisi, yönetim kurulundaki yerinizi kaybetmemek için şirketin yüzde yedi buçukluk hissesini elde tutmak. Yoksa içeriden bilgi alma ayrıcalığınızı kaybederdiniz, değil mi?"

"Bu benim mesleki ünüme yapılan çirkin bir karalama," diye bağırdı Fisher.

"Öyle mi?" dedi Trelford dlindeki kâğıdı herkes görsün diye kaldırarak. "Söz konusu üç işlem sonucunda Leydi Virginia sırasıyla 17.400 pound, 29.320 pound ve 70.100 pound kâr sağlamış."

"İnsanın müşterisine kâr sağlaması suç değildir Bay Trelford."

“Yok, kesinlikle değildir Binbaşı, fakat niçin bu işlemleri yapmak için Hong Kong’taki bir simsarı, Bay Benny Driscoll’ü kullanma ihtiyacı duydunuz?”

“Benny eskiden burada iş yapan bir arkadaşım ve arkadaşlarıma sadık biriyimdir Bay Trelford.”

“Eminim öylesinizdir Binbaşı, fakat o sırada İrlanda polisinin sahtekârlık ve hisse manipülasyonu nedeniyle Bay Driscoll için tutuklama emri çıkarttığının farkında mıydınız acaba?”

Sör Edward hemen ayağa kalktı.

“Evet, evet Sör Edward,” dedi Yargıç. “Bay Trelford, umarım Binbaşı’nın bu durumu bile bile Bay Driscoll’le iş yaptığını ileri sürmüyorsunuzdur?”

“Sıradaki sorum bu olabilirdi leydim.” Trelford yine o masum okul çocuğu pozuna dönmüştü.

“Hayır, bilmiyordum,” diye itiraz etti Fisher. “Bilmiş olsaydım kesinlikle onunla iş yapmaya devam etmezdim.”

“Bu güven verici,” dedi Trelford. Önündeki kalın siyah dosyayı açıp tek bir kâğıt çıkardı, kâğıt sayılarla doluydu. “Leydi Virginia adına hisse satın aldığınız zaman ödemeniz nasıl yapıldı?”

“Komisyonla. Alış ya da satış fiyatının yüzde biri. Standart uygulama budur.”

“Çok doğru,” diyen Trelford gösterişli bir tavırla kâğıdı dosyaya geri koydu. Sonra başka bir kâğıt çıkarıp aynı ilgiyle inceledi. “Söyleyin Binbaşı, sadık arkadaşınız Bay Driscoll’ün sizin Leydi Virginia adına yaptığınız her işlemten sonra Barrington’tan kendi adına da hisse alıp sattığından haberiniz var mıydı, ki kendisinin bunun yasa dışı olduğunu bilmesi gerekirdi?”

“Bunu yaptığını bilmiyordum, bilseydim Menkul Değerler Borsası’na şikâyet ederdim.”

“Gerçekten eder miydiniz? Yani sizin işlemlerinizi sayesinde binlerce poundu cebe attığından haberiniz yoktu?”

“Hayır yoktu.”

“Ve kısa süre önce, profesyonel olmayan uygulamaları yüzünden Hong Kong Borsası tarafından işlem yapmaktan men edildiğini de bilmiyor muydunuz?”

“Bilmiyordum, ama zaten yıllardır kendisiyle iş yapmıyorum.”

İkinci kâğıdı da dosyaya bırakıp bir üçüncüsünü alan Trelford “Bilmiyor muydunuz?” dedi. Gözlüğünü düzelterip kâğıttaki bir dizi rakama baktı. “Peki bu üç ayrı işlemde kendi adınıza da hisse alıp satarak her seferinde iyi kâr elde etmediniz mi?”

Trelford elindeki kâğıda bakmaya devam etti, Fisher’ın tek yapması gerekenin “Hayır yapmadım,” demek olduğunun farkındaydı ve böylece blöfü işe yaramazdı. Ama Binbaşı bir anlık bir duraksama geçirince Trelford o arada konuşma fırsatı buldu. “Size bir parlamento üyesi olarak yemin etmiş olduğunuzu ve yalan beyanda bulunmanın sonuçlarını hatırlatmama gerek yoktur sanırım binbaşı.”

“Ama üçüncü işlemde kâr etmedim,” diye ağzından kaçırıldı Fisher. “Hatta zarar ettim.”

Salonda önce nefesler tutuldu, sonra bir uğultu yükseldi. Trelford sözüne devam etmeden önce ortamın tamamen sessizleşmesini bekledi. “Demek ilk iki işlemde kâr ettiniz ama üçüncüde zarar ettiniz Binbaşı?”

Fisher yerinde huzursuzca kıpırdandı ama cevap vermeye kalkmadı.

“Binbaşı Fisher daha önce mahkemeye birinin müşterisi için kâr etmesinin suç olmadığını söylemişsiniz.” Bunu diyen Trelford, Binbaşı’nın sözlerini kaydettiği kâğıda bakıyordu.

“Evet söyledim,” dedi Fisher toparlanmaya çalışarak.

“Fakat donanımlı bir borsa simsarı olarak bunun bir suç olduğunu bilmeniz gerekir.” Trelford önündeki kırmızı ciltli kalın yasa kitabında kâğıt koyarak işaretlediği yeri açtı. “Yöne-

tim kurulunda olduğunuz bir şirkette hisse alım satımı yapmak, şirketin başkanma bilgi verilmediği ve yasal yardım istenmediği sürece suçtur.” Sözlerinin hazmedilmesini bekledikten sonra kitabı kapatıp sakın bir sesle “Bayan Clifton’a danışmış mıydınız, veya yasal yardım istediniz mi?” diye sordu Trelford.

Fisher ellerinin titremesini kesmek için tanık kürsüsünü sıkıca kavramıştı.

“Mahkemeye kendi Barrington hisselerinizi alıp satınca ne kadar kâr elde ettiğinizi söyler misiniz?” Trelford Hong Kong’a son gidişinde kaldığı otelin faturasına bakıyordu. Faturayı yerine koymadan önce biraz bekledi, sonra Yargıç’a bakarak “Sayın Yargıç, Binbaşı Fisher sorulara cevap vermek niyetinde olmadığına göre devam etmek için bir sebep göremiyorum,” dedi. Yerine oturup Emma’ya gülümsedi.

“Sör Edward,” dedi Yargıç Bayan Lane, “tanığı çapraz sorguya almak istiyor musunuz?”

“Sadece birkaç soru Sayın Yargıç.” Sör Edward’ın sesi alışılmadık bir biçimde az çıkmıştı.

“Binbaşı Fisher, Leydi Virginia Fenwick sizin kendi adınıza da Barrington hissesi alıp sattığınızı biliyor muydu?”

“Hayır efendim.”

“Yanılıyorsam düzeltin, ama siz kendisinin danışmanıydınız ve onun adına yaptığınız tüm işlemler tamamen yasaldı değil mi?”

“Öyleydi Sör Edward.”

“Bu açıklamanıza teşekkür ederim. Başka sorum yok leydim.”

Fisher tanık kürsüsünde gözüne ışık tutulmuş bir tavşan gibi kıpırdamadan dururken Yargıç hararetle notlar alıyordu. Sonunda kalemini bırakıp Binbaşı’ya baktı. “Mahkemeden ayrılmadan önce, ifadenizin bir kopyasını Kamu Savcılığı’na göndereceğimi bilmenizi isterim Binbaşı Fisher. Yapılması gereken yasal bir işlem olup olmadığına onlar karar verirler.”

Binbaşı tanık kürsüsünden inip mahkeme salonundan geçerken basın mensupları yaralı tilki bulmuş tazılar gibi peşine takılmıştı.

Giles öne eğilip Trelford'ın sırtına vurdu. "Bravo beyefendi, onu çarmıha gerdiniz," dedi.

"Onu evet ama Leydi Virginia'yı hayır. Sör Edward'ın dikkatle dile getirdiği o iki soru sayesinde dövüşü bir başka güne bırakıp hayatta kaldı."

Bir yanlışlık vardı. Bu kesinlikle Anatoly Babakov olamazdı. Harry ayaklarını sürüye sürüye içeri girip Savcı'nın karşısındaki tabureye çöken iskelete bakakalmıştı.

Babakov'un üstündeki takım elbise ve gömlek askıya asılmış gibiydi, beş-altı numara büyüktü. Harry'nin ilk aklına gelen o sabah birinden ödünç aldığı olmuştur. Sonra bunların adamın kendi giysileri olduğunu anladı; sadece hapiste olduğu onca yıl hiç giymemişti. Saçları dökülmüştü, kalan üç-beş tel-se griydi. Grileşen gözleri de çukurlarına gömülmüştü ve kırış kırış olan derisi parşömene benziyordu. Bu hale güneşten değil Sibiryâ düzlüklerinde esen dondurucu rüzgârlara maruz kalmaktan ötürü gelmişti. Babakov yetmiş, hatta seksen yaşında görünüyordu ama Harry akran olduklarını biliyordu ve elli yaşımdan fazla olamazdı.

Savcı yerinden kalktı, dalkavuşun yerini kabadayı almıştı. Babakov yaklaşımı az önce Albay yoldaşa yaklaşımından dağlar kadar farklıydı.

"Mahkemeye adını, numaranı söyle," dedi.

"Babakov, yedi-dört-bir-altı-iki Savcı yoldaş."

"Bana bu şekilde hitap etme."

Mahkûm başını eğdi. "Özür dilerim efendim "

"Hükûm giymeden önce ne iş yapıyordun?"

"Moskova'daki yedinci bölgede öğretmendim."

"O okulda kaç yıl görev yaptın?"

“On üç yıl efendim.”

“Ne öğretiyordun?”

“İngilizce.”

“Öğrenim durumun nedir?”

“1941’de Moskova Yabancı Diller Enstitüsü’nden mezun oldum.”

“Yani mezun olduktan sonra öğretmen oldun ve başka hiçbir yerde çalışmadın?”

“Hayır efendim çalışmadım.”

“O on üç yıllık öğretmenliğin boyunca Kremlin’e gittin mi hiç?”

“Hayır efendim, hiç gitmedim.”

Hiç kelimesini vurgulayışı belli ki Babakov’un bu duruşmanın sahteliğini anlatma yoluydu. Bütün öğrenciler Kremlin’e, Lenin’in mezarına saygılarını sunmaya giderdi. Babakov öğretmenlik yaptıysa en azından bu ziyaretlere nezaret etmiş olmalıydı. Harry ona mesajını aldığını iletecek bir yol bulamadı.

“Saygıdeğer devlet başkanımız Yoldaş Stalin’le hiç karşılaştın mı?” diye devam etti Devlet Savcısı.

“Evet, ben öğrenciyken yıllık ödülleri dağıtmak üzere bir kez Yabancı Diller Enstitüsü’ne gelmişti.”

“Seninle konuştu mu?”

“Evet, derece aldığım için kutladı.”

Harry, Babakov’un Lenin madalyası kazandığını ve sınıf birincisi olduğunu biliyordu. Bundan niye söz etmemiști? Çünkü eline verilen metinde yoktu. Herhalde cevapları yazanla soruları yazan aynı kişiydi.

“O kısa karşılaşma dışında bir daha Yoldaş Stalin’le hiç bir araya geldiniz mi?”

“Hayır efendim, asla.” Asla kelimesini de aynı abartılı vurguyla söylemişti.

Harry kafasında bir plan oluşturmaya başladı. O taş suratlı

üç yoldaşı, Babakov'un söylediği her şeye inandığına ve böyle birine inandığı için dehşete düştüğüne inandıracaktı.

"1954'te bir kitap yayınlattım kalktın. Kitapta, aslında Kremlin'e bir kere bile girmediğin halde on üç yıl boyunca Başkan'ın özel tercümanı olduğunu iddia ediyordun. Nasıl oldu da böyle bir yalandan kurtulabileceğini sandın?"

"Çünkü benim gibi Sarkoski Yayıncılık'ta çalışan hiç kimse hiçbir zaman Kremlin'in içinde bulunmamıştı. Yoldaş Stalin'i sadece 1 Mayıs töreninde uzaktan görmüşlerdi. Yani ona yakın biri olduğuma inandırmak zor değildi."

Harry tiksintiyle başını sallayıp kaşlarını çatarak Babakov'a baktı, fazla abartmadığını umuyordu. Başkan'm önündeki deftere not aldığı gördü. Hatta tatmin olmuş bir şekilde tebessüm de etmiş gibiydi.

"Kitabını Batı'da bastırmak için kaçmayı da planlıyordun değil mi, hem de sadece çok para kazanmak için?"

"Evet, Sarkoski Yayıncılık'taki insanları Başkan'la çalıştı-ğımı kandırabilirsem Amerikalılarla İngilizleri çok daha kolay inandırabilirim diye düşündüm. Ne de olsa, tek kelime İngilizce konuşmadığı bilinen Başkan'la görüşmek bir yana Batı'dan kaç kişi Sovyetler Birliği'ne gelmişti ki?"

Harry başım ellerinin arasına aldı ve tekrar kaldırıp Babakov'a tiksintiyle baktı. Başkan da tekrar not aldı.

"Kitabı bitirince niçin ilk fırsatta kaçıp gitmedin?"

"Yeterli param yoktu. Kitap basıldığı gün avans alacaktım ama alamadan tutuklandım."

"Ama karın kaçtı."

"Evet, biriktirdiğim paralarla önden yolladım onu, sonra ben de yanına giderim diye umuyordum."

Harry, Savcı'nın gerçekte yalanı böyle harmanlamasına hayran kalmış ve bir an bile olsa bu pandomimi yutacağına nasıl inandıklarına şaşırmıştı. Ama bu da onların zaafiydi işte.

Belli ki hepsi kendi propagandalarının etkisindeydi. Harry de onlara kendi oyunları ile cevap vermek niyetindeydi.

Savcı ne zaman önemli bir şeyi vurguladığına inansa Harry de başını sallamaya başladı ama sonra okuldaki drama hocasının abartılı oyunculuk konusundaki sözlerini hatırladı ve kendini dizginledi.

“Karın kitabın bir kopyasını yanında götürdü mü?” diye sordu Savcı.

“Hayır. O zaman daha yayınlanmamıştı ve zaten yanında olması tehlikeliydi. Sınırı geçerken üstünde kitapla yakalanırsa tutuklanıp Moskova’ya geri getirilirdi.”

“Ama neyse ki tek bir kitabın bile piyasaya çıkamadan sen tutuklandın, suçlandın ve mahkûm edildin.”

“Evet,” diyen Babakov başını yine öne eğdi.

“Peki devlete karşı suç işlemekle suçlandığında nasıl savunma yaptın?”

“Bütün suçlamaları kabul ettim.”

“Ve halk mahkemesi seni yirmi yıl küreğe mahkûm etti.”

“Evet efendim. Halkıma karşı işlediğim bu büyük suçtan sonra böyle hafif bir ceza aldığım için şanslıyım.”

Harry, Babakov’un bütün bu duruşmanın düzmece olduğunu anlaması için çaba harcadığını bir kez daha gördü. Ama Harry açısından oyunu yutmuş görünmek önemliydi.

“Bu tanığı sorgulamam bitmiştir Başkan yoldaş,” dedi Savcı, başını eğip yerine oturdu.

Başkan yine genç avukata baktı.

“Sizin tanığa sorunuz var mı?”

Genç adam tereddüt ile ayağa kalktı. “Hayır yok Başkan yoldaş. Mahkûm Babakov belli ki devlet düşmanı.”

Harry, muhtemelen o sabah mahkemede duyduğu her şeyi doğru sanan genç adam için üzüldü. Harry hafif bir baş hareketiyle kendisinin de aynı fikirde olduğunu gösterdi ama genç

adamın hamlığı bir kez daha ortaya çıktı. Biraz daha Çehov okumuş olsaydı sessizliğin çoğu zaman sözlerden daha güçlü olabildiğini bilirdi.

“Götürün onu,” dedi Oturum Başkanı.

Babakov odadan çıkarılırken Harry artık bu adamla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi başını öne eğmişti.

“Yoldaşlar uzun bir gün oldu,” dedi Başkan jüriye dönerek. “Pazartesi günü ulusal bayram, hepimiz Leningrad Kuşatması’nda hayatını feda eden o yürekli kadın ve erkekleri anacağımız için bu mahkeme salı sabahından önce toplanmayacak. Salı günü devletin bakış açısını özetleyeceğim, sonra da siz mahkûmun suçlu olup olmadığına karar vereceksiniz.”

Harry gülmek istedi. Kendisinin kanıt sunmasına bile izin yoktu, ama artık bunun bir komedi değil, trajedi olduğunu gayet iyi biliyordu ve daha kendi rolünü oynamamıştı.

Üçlü mahkeme heyetinin başkanı ayağa kalkıp diğer ikisiyle birlikte salondan çıktı. Daha onların çıktığı kapı kapanır kapanmaz iki gardiyan Harry’nin kollarına yapıştı ve odadan dışarı sürükledi.

Daha önünde hemen hemen dört günlük bir yalnızlık olduğu için daha şimdiden *Joe Amca*’yı ne kadar hatırlayabildiğini kontrol etmeye başlamıştı bile. Mahkemede derdest edildiği andan beri dudakları kıpırdıyordu.

Stalin sadece tarih yazmadı, büyük bir memnuniyetle tarihi yeniden de yazdı ve bunu anlatmanın en iyi yolu ailesine karşı davranışlarıdır. İkinci karısı Nadya kendi canına kıydı çünkü böyle şeytani bir tiranla evli kalmaktansa ölmeyi tercih etti. Nadya’nın ölümünü duymasıyla Stalin derhal intiharın devlet sırrı olarak gizli kalmasını emretti çünkü gerçeği duyacak yoldaşlarının ve aynı şekilde düşmanlarının gözünde kötü algılanmaktan korkuyordu...

Gardiyanlardan biri ağır hücre kapısını açtı, diğeri de mahkûmu içeri itti.

Harry yere düştüğünde bile yalnız olmadığını hissetmişti. Başını kaldırıp bakınca bir köşeye büzülen adamı gördü, parmağını dudakların götürmüş sus işareti yapıyordu.

“Sadece İngilizce konuşun,” oldu Babakov’un ilk sözleri.

Harry başıyla onaylayıp, parmaklıkların arasından içeriyi süzen gardiyana baktı. Maskaralık hâlâ devam ediyordu. Babakov’un otuz santim ötesine çömeldi.

“Az önce gördüğünüz her şeye inanmanızı istiyorlar,” diye fısıldadı Babakov. “O zaman eve dönmenize izin verecekler.”

“Ama bunun size ne yararı olacak?” diye sordu Harry. “Özellikle de ben bütün uydurduklarına inandığıma dair itirafı imzalarsam?”

“Ama ben size *Joe Amca*’nın bir kopyasını yakalanmadan nasıl ele geçireceğinizi söyleyeceğim.”

“Bu hâlâ mümkün mü?”

“Evet,” dedi Babakov.

Yeni hücre arkadaşının fısıldayarak yaptığı açıklamayı dikkatle dinleyen Harry gülümsedi. “Ben niye düşünemedim ki bunu?”

“Bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim,” dedi Griff, “özellikle de kardeşinin duruşmasının ortasındaiken.”

“Acil kelimesini pek sık kullanmazsın,” diye yanıt verdi Giles. “Hem Londra’ya gelen ilk trene atladığına göre önemli bir şey olmalı.”

“Birkaç gün daha halka açıklanmayacak ama,” dedi Griff, “fakat Muhafazakâr Parti’nin yerel gurubundaki adamım bu akşam yönetim komitesinin toplanacağını ve gündemde tek bir madde olduğunu söyledi. O da bir milletvekilinin istifasının istenmesi.”

“Bu da ara seçim demektir,” dedi Giles düşünceli bir tavırla.
“O yüzden ilk trenle Londra’ya geldim.”

“Ama Muhafazakâr Parti üst yönetimi, hükümet anketlerde böyle geri giderken Fisher’ın istifa etmesini asla kabul etmez.”

“Basın Fisher’ın üstüne böyle gitmeye devam ederse başka şansları kalmayacak ve senin de gayet iyi bildiğin gibi kan kokusu aldılar mı işin peşini bırakmazlar. Açıkçası Fisher’ın birkaç günden fazla dayanacağını sanmıyorum. Yani seçim bölgene ne kadar çabuk dönersen o kadar iyi olacak.”

“Duruşma biter bitmez gelirim.”

“Aşağı yukarı ne zaman biter?”

“Birkaç gün daha var. En çok bir hafta.”

“Hafta sonu gelip, cumartesi sabahı Broadmead’da alışveriş yaparken görünsen ve öğleden sonra Rovers’m maçını seyretsen, sonra da pazar günü St. Mary Redcliffe Kilisesi’ndeki sabah ayinine katılsan insanlar hâlâ hayatta ve göreve hazır olduğunu anlar.”

“Ara seçim olursa sence ne kadar şansım olur?”

“Yeniden aday seçilmek için mi yoksa koltuğu tekrar kazanmak için mi?”

“İkisi için de.”

“Aday seçilmek için hâlâ favorisin ama bazı kadın yöneticiler iki kere boşanmış olduğunu hatırlatıp duruyor. Ama ben onlarla ilgileniyorum, ayrıca mücadele edecek bir mevkide kalabilmek için Lordlar Kamarası’ndaki görevi kabul etmemenin de yararı oluyor.”

“Ben onu sana çok gizli kaydıyla söylemiştim,” dedi Giles.

“Ben de yönetim komitesindeki on altı kişiye çok gizli kaydıyla söyledim,” diye karşılık verdi Griff.

Giles gülümsedi. “Peki koltuğumu yeniden kazanma şansım?”

“Ted Heath her grev olduğunda çıkıp olağanüstü hal ilan

etmeyi sürdürürse kırmızı rozetli bir fino bile ara seçimi kazanır.”

“O zaman belki sana öbür haberi vermemin zamanı gelmiştir.”

Griff’in tek kaşı havaya kalktı.

“Karin’e evlenme teklif edeceğim.”

“Lütfen ara seçimden sonra olsun,” diye yalvardı Griff.

İftira duruşmasında yer alan herkes için hafta sonu uzun oldu.

Mahkemeden hemen sonra Bay Trelford'la yapılan kısa konuşmanın ardından Giles, Emma'yı arabayla Gloucestershire'a götürdü.

"Hafta sonunda benim evde kalmak ister misin? Marsden sana bakar."

"Çok kibarsın ama evde olmam lazım, belki Harry arar," dedi Emma.

"Pek mümkün değil bence," dedi Giles alçak sesle.

"Niçin?" dedi Emma.

"Dün sabah mahkemeden önce On Numara'da Sör Alan'ı görmeye gittim ve Harry'nin geçen cuma akşamı için BO-AC'ın Londra uçağında yer satın aldığını ama uçağa binmediğini söyledi."

"Tutuklanmış olmalı."

"Ben de ondan korkuyorum."

"Niye hemen söylemedin bana?"

"Tam tanık kürsüsüne çıkacakken mi? Pek iyi olmazdı sanırım."

"Sör Alan'da başka haber de var mıydı?"

"Pazartesi sabahına kadar Harry'den haber almazsak Dışişleri Bakanı, Rus Büyükelçisi'ni arayıp bir açıklama isteyecekmiş."

"Peki ne diyecekmiş?"

"Serbest bırakmazlarsa ertesi sabahtan itibaren dünyadaki

bütün gazetelerin baş sayfalarında Harry'nin olacağını ve bu, Rusların isteyeceği en son şey.”

“İyi de ne diye tutukladılar o zaman?” diye sordu Emma.

“Belli bir amaçları var mutlaka ama Sör Alan bile ne olduğunu çözememiş.”

Giles, Emma'ya Doğu Berlin'e girmeye çalışırken başına gelenleri anlatmamıştı, çünkü Harry'nin pasaport kontrolünden geçemeyip ters yüzü dönme şansı olduğunu sanmıyordu. İyi bir nedeni olmasa İngiliz Yazarlar Kulübü başkanını orada tutamazlardı. Sovyetler bile mümkün olduğu kadar kötü reklamdan kaçınırdı. Sör Alan gibi Giles da onların niyetlerini anlayamıyordu.

Uykusuz geçen hafta sonunda Emma kendini mektuplara cevap yazarak, okuyarak, hatta aile gümüşlerinden bir kısmını parlatarak oyaladı ama telefonun birkaç adım uzağına bile gitmedi.

Cumartesi sabahı Sebastian aradı ve bir anlığına, sadece bir anlığına onun Harry olduğunu sandı.

Cuma akşamı odasında Leydi Virginia ile değerlendirme yaparken Sör Edward devamlı olarak “Kaybedecek şeyi olan biziz,” ifadesini kullanıyordu. Kadına sakın bir hafta sonu geçirmesini, geceleri geç yatmamasını ve çok fazla içmemesini tavsiye etti. Dinlenmesi lazımdı, pazartesi sabahı tanık kürsüsünde Trelford'la baş edebilmek için sakın olmalıydı.

“Barrington Gemicilik'teki işlerinizi halletmeyi her zaman profesyonel danışmanınız Binbaşı Fisher'a bıraktığınızı tekrarlayın. Bay Benny Driscoll diye birini hiç duymadınız ve Cedric Hardcastle'ın genel kurul öncesindeki hafta sonunda

tüm hisselerini piyasaya sürdüğünü keşfedince şok geçirdiniz. Bir hissedar olarak Bayan Clifton'ın size gerçeği söylemek zorunda olduğuna inanıyordunuz ve boş laflarla sizi oyalamaya kalkmasını beklemiyordunuz. Ve her ne yaparsanız yapın asla Trelford'ın uzattığı yeme kanmayın, çünkü sürekli sizi tahrik etmeye çalışacaktır. Daima dipten yüzün ve yüzeye çıkmaya çalışmayın, çünkü bunu yaparsanız kancayı size geçiririr ve ağır ağır yukarı çeker. Ve son olarak, şu ana kadar işler iyi gitti diye sakın aşırı özgüvene kapılmayın. Müvekkillerimin duruşmanın son gününde dava kaybettiğine çok tanık oldum, çünkü çoktan kazandık diye düşünüyorlardı. Unutmayın, kaybedecek şeyi olan biziz.”

Sebastian hafta sonunun çoğunu bankada geçirdi. gecikmiş işlerini toparlamaya, Rachel'in masasına bıraktığı acil işleri halletmeye çalışıyordu. Birikmiş ilk yığını temizlemesi bütün cumartesi sabahını doldurdu.

Bay Bishara'nın Farthings Bankası'nın yeni başkanı olarak seçtiği isim kentte alkışlarla kabul görmüştü ve bu da Seb'in hayatını kolaylaştırıyordu. Sloane gidince hesabını kapatan birkaç müşteri vardı ama bir çoğu da Ross Buchanan adını duyunca geri gelmişti. *Sunday Times*, Buchanan'ı deneyimli, başarılı bir uygulamacı, sağlam bir başkan olarak yorumluyordu.

Sebastian cumartesi, öğle vakti annesini aradı ve endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştı.

“Belki de sadece bize ulaşamıyordur. Düşünsene, kim bilir Rusya'da telefon hizmeti ne haldedir.”

Ama söylediklerine kendi bile inanmıyordu. Babası mahkemeye mutlaka yetişeceğini söylemişti ve elinde olmadan Papa'nın en sevdiği özdeyişi hatırlıyordu. “Bir hanımefendiye geç kalmak için mazur görülecek tek bir sebep vardır: Ölümlü.”

Seb, Vic Kaufman'la çabucak bir şeyler atıştırdı, o da kendi babası için endişe duyuyordu ama farklı bir nedenle. O gün ilk defa Alzheimer'dan söz etti.

“Üzülerek anlıyorum ki babam tek kişilik bir orkestra. Geri kalan bizler ara sıra çimballiye vurabiliyoruz, o ise büyük davulu çalıyor. Belki de Farthings ile Kaufman'ı birleştirme vakti gelmiştir.”

“Duruşma biter bitmez bu konuyu konuşalım. Ve bu arada, gözünü Sloane'dan ayırma, çünkü babanın sağlığını yakından izlediği şeklinde söylentiler var.”

Seb saat ikide tekrar masasının başına geçti ve günün geri kalanını açılmamış postalarını incelemekle geçirdi. Gece yarısına kadar eve gitmedi.

Pazar sabahı bir güvenlik görevlisi onu bankaya aldı ama üzerinde *Özel ve Gizli* yazan krem rengi zarf akşam üzerine doğru geldi. Zarfın sağ üst köşesinde altı tane George Washington pulu vardı. Zarfı yırtarak açıp Rosemary Wolfe'dan gelen mektubu okudu. Şu anda Amerika'ya gidecek vakti nasıl bulabilirdi? Gitmemek nasıl mümkün olabilirdi?

Giles ona söyleneni gibi yaptı. Cumartesi sabahını elinde boş bir Marks and Spencer poşetiyle Broadmead'de bir aşağı bir yukarı yürüyerek geçirdi. Yolda korkunç Muhafazakâr hükümet ve Ted Heath hakkında konuşmak için durduran herkesle tokalaştı. Binbaşı Fisher konusunu açan olursa da diplomatça davrandı.

“Keşke hâlâ milletvekilimiz olsaydınız.”

“Bilsem ona asla oy vermezdim.”

“Skandal. O rezil adam istifa etmeli.” Giles bütün bunlara iyi hazırlanmış bir yanıt veriyordu: “Bu Binbaşı Fisher'a ve seçim bölgesi parti yönetimine kalmış bir karar, bekleyim görelim en iyisi.”

Daha sonra tıklım tıklım dolu, gürültülü bir yerin barında oturup Griff'le köylü usulü öğle yemeği yedi ve yanında yerel bira içti.

"Fisher istifa eder de ara seçim yapılırsa, *Bristol Evening News*'a İşçi Partisi yerel teşkilatının eski adaydan başkasıyla görüşmeyeceğini söyledim," dedi Griff.

"Kutlarım," dedi Giles bardağını kaldırarak. "Nasıl başardın bunu?"

"Birkaç kol büküm, birkaç tehdit savurdum, arada bir rüşvet teklif ettim ve Başkan'a bir kraliyeT ödülü vaat ettim."

"Yani bildiğimiz şeyler?"

"Komiteye eğer Muhafazakârlar oy pusulasına yeni bir isim koyarsa bizim tanınan bir isimde ısrar etmemizin daha iyi olacağını hatırlatmam dışında yeni bir şey yok evet."

"Filton'dan gelen uçak gürültüsünün iyice artmasına karşı ne yapıyorsunuz? Berbat bir şey!"

Giles kapıya doğru yürürken bu soruyu soran adama "Ben artık sizin milletvekiliniz değilim," diye kibarca hatırlattı.

"Bilmiyordum. Ne zaman oldu bu?"

Griff bile kendini tutamayıp güldü. Oradan çıkınca ikisi de mavi beyaz atkılarını takıp altı bin taraftarla birlikte Bristol Rovers takımının Chesterfield'i 3-2 yenmesini seyrettiler.

Akşam, Emma yemek için Barrington Hall'a geldi ama arkadaşlığı pek iyi değildi. Daha Marsden kahveleri getirmeden de kalktı.

Giles bir elinde viskisi bir elinde sigarasıyla büyükbabasının en sevdiği koltuğa gömüldü. Telefon çaldığında Karin'i düşünüyordu. Harry'nin sesini duymak ümidiyle almacı kaptı ama arayan Griff'ti. Zaten gecenin bu saatinde başka kim arardı? Griff, Fisher'la ilgili haberi verince Giles hayatında ilk kez adama acıdı.

Bay Trelford hafta sonunu Leydi Virginia'nın çapraz sorgusuna hazırlanarak geçirdi. Ama kolay olmayacaktı. Kadın, Fisher'ın hatasından ders almıştı ve avukatı Eddie Makepeace'in ona her zaman sakın olmasını, Trelford'ın tahriklerine kapılmamasını sıkı sıkı tembih edeceğini biliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kadının savunmasını kıracak bir taktik kuramamıştı.

Çöp sepeti ağzına kadar dolu, önündeki A4 kâğıtsa boştu. Jüriye, Emma'nın annesinin Virginia ile Siyam kedisi Kleopatra'yı kıyaslarken ne kadar haklı olduğunu nasıl anlatabilirdi?

İkisi de güzel, bakımlı, kendini beğenmiş, fettan, kendi çıkarları için başkalarını kullanan avcılar, dünyadaki diğer herkesin kendilerine hizmet etmesi gerektiğine inanıyorlar.

Sabahın ikisi olmuştu ve Barrington'ın bazı eski yönetim kurulu tutanaklarını karıştırırken karşısına yepyeni bir sorgulama konusu çıktı.

Binbaşı Fisher, cuma, öğleden sonraki meclis toplantısı bitince Kamara'nın otoparkından çıktı. Bir-iki meslektaşı iyi şanslar diledi ama sesleri pek inandırıcı değildi. Araba sürerken, yerel yönetim komitesi tarafından desteklenmediği takdirde yazması gereken mektubu düşünüyordu.

Bütün gün dairesinden çıkmadı, ne gazetelerin ön sayfalarına baktı, ne kahvaltı etti, ne de öğle yemeği yedi. Güneş batmadan çok önce içmeye başladı. Bütün gece telefon başında oturup sabırla komiteden gelecek kararı duymayı bekledi. Mutfağa gidip bir kutu bira açtı ama elini bile sürmeden orada bıraktı. Oturma odasında oturup televizyonda komik bir dizi izlemeye çalıştı fakat hiç gülmedi. Sonunda cuma gününün *Bristol Evening Post* gazetesini alıp ön sayfadaki manşete bir daha baktı:

YEREL MUHAFAZAKÂRLAR MİLLETVEKİLİNİN
KADERİNİ TAYİN EDECEK.
BAŞYAZI ON BİRİNCİ SAYFADA.

On birinci sayfayı açtı. Gazetenin editörüyle her zaman iyi geçinmişlerdi, o yüzden belki de... Ama sadece yazının başlığını gördü:

ONURLU OLANI YAP BİNBAŞI

Gazeteyi bir yana fırlatıp güneş battığı halde ışık yakmadı.

Saat onu on iki geçe telefon çaldı. Almacı kaptı ve anında yerel parti başkanının sesini tanıdı. “İyi geceler Peter.”

“İyi geceler Binbaşı. Haberler iyi değil. Maalesef komite seni desteklemedi.”

“Kapalı oylama mıydı?”

“Hayır,” dedi Maynard. “Oy birliğiyle. Yani senin açından istifa dilekçesi yazmak, komitenin seni resmen milletvekilliğini çıkarılmasını beklemekten daha iyi olur. Böylesi çok daha medenice olmaz mı? Kusura bakma Alex.”

Almacı yerine koyar koymaz telefon bir daha çaldı. *Post* gazetesinden bir muhabir oybirliğiyle istifasının istenmesi hakkında yorum yapıp yapmayacağını soruyordu. Fisher “Yorum yok,” demeye bile zahmet etmeden küt diye kapattı telefonu.

Kafası alkolden bulanmış vaziyette sallana sallana çalışma odasına gitti ve başını ellerinin arasına alıp yazacağı istifa mektubunu düşündü. Parlamento başlıklı kâğıt destesinden bir tane alıp yazmaya başladı. Bitirince mürekkebi kurusun diye bekledi, katladı, bir zarfa koyup mühürledi ve masasına bıraktı.

Uzanıp masasının üst çekmecesini açtı, beylik tabancasını aldı, namluyu ağızına sokup tetiğe bastı.

Mahkeme salonu tıklım tıklım dolmuştu ve taraflar dövüşe hazırıldı. İlk gong sesi duyulur duyulmaz ilk yumruk atılabilirdi.

Ringin bir tarafında sorularını son kez gözden geçiren Bay Trelford vardı. Giles, Emma ve Seb de arkasındaki sırada oturmuş, onu rahatsız etmemek için alçak sesle konuşuyorlardı.

Giles başını kaldırınca bir polis memurunun salona girdiğini ve Bay Trelford'a bir zarf verdiğini gördü. Zarfta adının altında ACİL yazıyordu. Trelford zarfı açıp içindeki mektubu çıkardı ve ağır ağır okudu. Giles, avukatın yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlayamadı ama kâğıdın başlığını tanımıştı.

Sör Edward, ringin öbür tarafında müvekkiliyle baş başa oturmuş son talimatlarını veriyordu. "Soğukkanlı olun, her soruya yanıt vermeden önce iyice düşünün," diye fısıldadı. "Aceleniz yok. Yüzünüz jüriye dönük olsun ve bu salonda sadece onların önemli olduğunu hiç unutmayın."

İlk round için zil çalınca kalabalık sessizleşti, herkes ayağa kalktı ve hakem ringe girdi. Yargıç Bayan Lane, pazartesi sabahı salondaki basın bölümünün tıka basa dolu olmasına şaşırıyorsa da belli etmedi. Başıyla selam verdi ve salonu dolduran herkes de aynı biçimde karşılık verdi. Hâlâ ayakta duran Sör Edward dışında herkes yerine yerleşince, Yargıç ilk tanığını çağırmasını söyledi.

Virginia ağır ağır tanık kürsüne yürüdü ve yemin ederken sesi zar zor duyuldu. İnce hatlarını ortaya koyan siyah, özel

dikim bir kıyafet giyip küçük siyah bir şapka takmış, çok hafif makyaj yapmıştı. Mücevher de takmamıştı. Belli ki salondaki herkese Binbaşı Fisher'ın zamansız ölümünü hatırlatmak istiyordu. Jüri o anda karar verecek olsa, karar oybirliğiyle çıkardı ve Sör Edward buna bayıla bayıla razı olurdu.

“Kayıtlara geçmesi için mahkemeye isminizi ve nerede yaşadığınızı söyler misiniz?” dedi peruğunu düzelten Sör Edward.

“Virginia Fenwick. Cadogan Bahçeleri, SW3 numaralı mutevazı dairede yalnız yaşıyorum.”

Giles gülümsedi. Adım Leydi Virginia Alice Sarah Lucinda Fenwick, dokuzuncu Fenwick Kontu'nun biricik kızıyım ve Scotland'da, Tuscany'de köşklerim, Knightbridge'de üç katlı geniş bir evim var, uşağım, hizmetçim ve şoförüm de var, dese daha doğru olurdu.

“Daha önce, şimdi boşanmış olduğunuz Sör Giles Barrington'la mı evliydiniz?”

“Maalesef evet,” dedi Virginia jüriye dönerek. “Giles hayatımın aşkıydı ama ailesi beni hiçbir zaman ona layık bulmadı.”

Giles kadını rahatlıkla gırtlaklayabilirdi, Emma ise ayağa fırlayıp itiraz etmemek için kendini zor tutuyordu. Bay Trelford iyi hazırlanmış sorularından dört tanesini çizdi.

“Fakat buna rağmen ve başınıza gelenlere rağmen Bayan Clifton'a karşı husumetiniz yok?”

“Hayır, yok. Aslında sonunda bu mahkeme dilekçesini bile çok zor yazdım çünkü Bayan Clifton'ın birçok hayran oluncak özelliği var ve halka açık şirketin başkanı olarak çok başarılı olduğu kesin, kendisi bütün çalışan kadınlara örnek teşkil ediyor.”

Bay Trelford bazı yeni sorular yazmaya başladı.

“O zaman niye yazdınız dilekçeyi?”

“Çünkü beni ailesinin şirketine bilerek ve isteyerek zarar vermekle suçladı. Hiçbir şey gerçeğe bundan daha aykırı ola-

maz. Ben sadece benim gibi sıradan hissedarlar adına direktörlerinden birinin genel kurul öncesinde bütün hisselerini satıp satmadığını bilmek istedim, çünkü bana göre bu durum şirkete büyük zarar verirdi. Fakat kendisi soruma cevap vermek yerine beni küçük düşürmeyi, salondaki herkeste ne dediğini bilmeyen biri olduğum izlenimi yaratmayı seçti.”

Giles dudaklarının arasından “Mükemmel performans,” deyince Bay Trelford’ın gülümsemesine yol açtı. “Aynı fikirdeyim ama karşısında duran Sör Edward olunca hangi sorunun geleceğini biliyor. Ben çapraz sorgu yaparken önünde kopya kağıdı olmayacak,” diye fısıldadı Trelford dönerek.

“Yani Bayan Clifton’ın bu cevabı genel kurul toplantısında kendisine yönelttiğiniz gayet makul bir soru karşılığında verdiğini belirtiyorsunuz,” diye devam etti Sör Edward.

“Evet, soruya cevap vermek yerine beni aşağılamaya, ismi mi lekelemeye karar verdi, hem de o kadar izleyicinin, pek çok dostumun önünde. Ben de kanuna başvurmaktan başka çare bulamadım.”

“Ve o sırada Bayan Clifton’ın sandığı gibi Binbaşı Fisher’ı değil, Bay Cedric Hardcastle’ı kastediyordunuz, ki kendisi, sizin de belirttiğiniz gibi genel kurul toplantısından bir hafta önce bütün hisselerini satıp şirketi tehlikeye atmıştı.”

“Doğru Sör Edward.”

“Gerçekten kirpiklerini mi kırıştırdı demin?” diye fısıldadı Giles.

“Ve merhum Binbaşı Fisher mali danışmanlarınızdan biriydi?”

“Evet, ve ne zaman hisse almamı ya da satmamı söylese dediğini yapardım. Onu daima dürüst, güvenilir ve son derece profesyonel bulurdum.”

Emma elinde olmadan jüriye baktı. Giles da aynı şeyi yapınca Virginia’nın ağzından çıkan her kelimeyi yutar gibi dinlediklerini gördü.

Sör Edward, son sorusunu yöneltirken büyük bir aktör gibi

sesini alçalttı. “Son olarak şunu sorayım Leydi Virginia, Bayan Clifton’a bu davayı açtığınız için herhangi bir pişmanlık duyuyor musunuz?”

“Evet duyuyorum Sör Edward. Sevgili dostum Binbaşı Alex Fisher’ın trajik ve anlamsız ölümü bu davanın sonucunu önemsizleştirdi. Bu davayı geri çekmekle onu kurtarabileceğimi bilseydim hiç duraksamadan çekerdim.” Jüriye dönüp kolundan bir mendil çıkardı ve hayali gözyaşlarını sildi.

“Sizi dostunuz ve danışmanınız Binbaşı Fisher’ın ölümünden bu kadar kısa süre sonra bu duruma soktuğum için özür dilerim Leydi Virginia. Başka sorum yok Sayın Yargıç.”

İkisi baş başa olsalardı Trelford bu ustalık gösterisinden sonra meslektaşını tebrik ederdi. Dosyasını açınca Giles’in ilk sayfanın üstüne yazdığı tavsiyeyi gördü. ÇİLEDEN ÇIKMA-SINI SAĞLAYIN. Sonra yeni yazdığı ilk soruya baktı.

“Leydi Virginia,” dedi Trelford leydi kelimesini iyice vurgulayarak, “mahkemeye Bayan Clifton’a hayran olduğunuzu ve ağabeyi Sör Giles Barrington yüzünden yıkıldığımızı söylediniz ama buna rağmen ne Barringtonlardan ne de Cliftonlardan tek bir kişiyi düğününüze davet ettiniz.”

“Bu ortak kararımızdı Bay Trelford. Giles da benimle tamamen aynı fikirdeydi.”

“Durum buysa Leydi Virginia, belki babanızın düğünde söylediklerini açıklayabilirsiniz. *Daily Express* gazetesinde William Hickey tarafından kaleme alınmış: *Giles isteklerini kabul etmeseydi kızım her şeyi iptal etmeye hazırды.*”

“Dedikodu sütunu Bay Trelford, o insanlar gazete satсын diye her şeyi yazar. Böyle bir taktiğe ihtiyaç duymanıza şaşırdım.”

Sör Edward elinde olmadan gülümsedi. Belli ki müvekkili ne geleceğini görmüştü.

Trelford lafı çevirerek devam etti. “Daha sonra ifadenizde Bayan Clifton’ı boşanmanızdan sorumlu gösterdiniz.”

“İsteyince çok kararlı bir kadın olabilir,” dedi Virginia. “Eminim ki siz de fark etmişsinizdir.”

“Ama tabii ki boşanmanızın Bayan Clifton’la bir ilgisi yoktu, daha ziyade eşinizle, annesinin vasiyetinden çıkarılması yüzünden yaptığınız kavgalar yüzündendi.”

“Bu doğru değil Bay Trelford. Giles’ın mirası beni hiçbir zaman ilgilendirmedir. Ben onunla fakir mi zengin mi diye düşünmeden evlendim ve açıkçası, konuyu siz açmışken söyleyeyim, ben ondan zengindim.”

Sözleri salonda kahkahalara yol açınca Yargıç tehditkâr bir tavırla kaşlarını çatmıştı.

“Yani Sör Giles’a kendi kardeşine karşı dava açması için, annesinin vasiyetinin geçersiz ilan edilmesi için ısrar eden siz değildiniz? Bu da başka bir ortak karardı?”

“Hayır, bu Giles’ın kararıydı. Galiba o zaman itiraz bile etmiştim.”

“Belki bu cevabınızı bir daha düşünmek istersiniz Leydi Virginia, çünkü Sör Giles’ı da tanık olarak çağırıp işin doğrusunu sorabilirim.”

“Ailesinin Giles’a karşı kötü davrandığını hissettiğimi itiraf edebilirim, en azından annesinin vasiyetinin geçerliliğini sorgulamaya hakkı vardı. Çünkü zavallı kadın hastanedeyken, ölümünden birkaç gün önce vasiyeti yeniden yazılmıştı.”

“Peki o mahkemenin kararı ne oldu?”

“Yargıç Bayan Clifton’a iyilik yaptı.”

“Hayır Leydi Virginia, öyle yapmadı. Yargıç Bay Cameron’ın mütalaası elimde. Vasiyetnamenin geçerli olduğuna ve Bayan Clifton’ın annesinin vasiyetnameyi yazarken aklı başında olduğuna hükmetmiş. Zaten vasiyetnamede hakkınızda yazmak zorunda kaldıklarını göz önüne alırsak bu kararın kolumuzla özellikle ilgisi var.”

Sör Edward hemen ayağa fırladı.

Yargıç daha o bir şey diyemeden sert bir sesle "Bay Trelford," dedi, "o yoldan zaten geçtik ve çıkmaz sokağa girdik. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Özür dilerim leydim. Acaba Leydi Virginia'ya o sözleri okuyabilir miyim diye sorsam itirazınız olur mu?"

"Evet, olur Bay Trelford. Devam edin."

Trelford jüriye göz attı. Yargıcın uyarısına rağmen gazetelerden vasiyetnamedeki sözleri okudukları belliydi ve Bayan Clifton'm annesinin Leydi Virginia hakkındaki düşüncelerini gayet iyi biliyorlardı. Yargıç'ın kararına memnuniyetle uyup devam etti.

"Leydi Virginia, Sayın Yargıç'ın bu kararına rağmen Bayan Clifton'la kardeşi Dr. Grace Barrington'm, ağabeylerinin Gloucestershire'daki aile evinde oturmaya devam etmesine karar verdiklerini biliyor muydunuz? Aynı şekilde Londra'da, Smith Caddesi'ndeki evlerinde? Üstelik Bayan Clifton ve eşinin çok daha mütevazı olan Manor'da oturmaya devam ettiklerini?"

"Ben sadakatsizliği yüzünden boşandıktan sonra bırakın Bayan Clifton'ı Giles'in nerede oturduğuyla bile ilgilenmedim."

"Demek Bayan Clifton'ın ne yaptığıyla ilgilenmediniz Leydi Virginia," dedi Bay Trelford. "O zaman hafızanız ya çok zayıf ya da çok seçici olmalı, çünkü daha biraz önce Bayan Clifton'a hayran olduğunuzu söylemiştiniz. İsterseniz tam olarak ne dediğinizi okuyayım." Ağır ağır dosyasındaki bir sayfayı aradı. 'Emma'nın pek çok hayran olunacak özelliği vardır ve şirket başkanı olarak çok başarılı olmuş, çalışan kadınlara örnek teşkil etmiştir.' Bayan Clifton hakkında her zaman böyle düşünmüyordunuz değil mi Leydi Virginia?"

"Bayan Clifton'la ilgili fikrim değişmedi, sözlerimin de arkasındayım."

“Barrington Gemicilik’in yüzde yedi buçuk hissesini satın aldınız mı?”

“Benim adıma Binbaşı Fisher aldı.”

“Ne amaçla?”

“Uzun vadeli yatırım olarak.”

“Şirket yönetim kurulunda bir yer istediğiniz için değil yani?”

“Hayır. Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi Binbaşı Fisher kurulda benim yatırıma temsil ediyordu.”

“1958’de etmiyordu, çünkü o yıl Bristol’de Barrington’ın Olağanüstü Genel Kurulu’nda çıkıp kurulda bulunma ve başkan seçimi için oy verme hakkının size ait olduğunu iddia ettiniz. Kayıtlara geçmesi için, kime oy vermiştiniz Leydi Virginia?”

“Binbaşı Fisher’e oy verdim.”

“Yani Bayan Clifton’a karşı oy kullandınız?”

“Kesinlikle hayır. İki tarafı da büyük bir dikkatle dinledim ve Binbaşı Fisher lehine karar verdim.”

“Peki o zaman, belli ki o esnada söylediklerinizi unutmuşsunuz. Ama toplantı tutanağında kayıtlı olduğu için izninizle size okuyayım. *Kadınların Londra kentinde başkan koltuğuna otursun, sendika liderleriyle pazarlık yapsın, lüks gemiler inşa etsin veya bankalardan çok miktarda para temin etsin diye yaratıldığına inanmıyorum.* Çalışan kadınlara örnek teşkil eden bir kadın için pek destekleyici sözler değil.”

“Belki de okumaya devam etmelisiniz Bay Trelford, yaptığınız alıntılarda bu kadar seçici olmamalısınız.”

Trelford altını çizmiş olduğu paragrafın ilerisine bakıp duraksadı.

Yargıç Bayan Lane uyarıda bulundu. “Leydi Virginia’nın o esnada başka neler dediğini de duymak istiyorum.”

Sör Edward da mahkemedeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle “Ben de,” dedi.

Trelford gönülsüzce sonraki satırları okumaya başladı. “Ben

Binbaşı Fisher'ı destekleyeceğim ve umarım Bayan Clifton da Binbaşı'nın cömert teklifini kabul edip kendisinin yardımcısı olur." Bay Trelford başını kaldırıp baktı.

"Lütfen devam edin Bay Trelford", diye kışkırttı Leydi Virginia.

"Buraya açık fikirli olarak geldim ve kendisini desteklemeye de hazırdım ama maalesef beklentilerimi yerine getirmede."

"Sanırım anlayacaksınız Bay Trelford," dedi Leydi Virginia. "Hafızası zayıf ya da seçici olan ben değilim. sizsiniz."

Sör Edward ses çıkarmadan alkışlar gibi yaptı.

Bay Trelford hemen konuyu değiştirdi. "Bayan Clifton'ın sizi karaladığını ve küçük düşürdüğünü iddia ettiğiniz sözlerine geçelim mi artık?"

"Çok memnun olurum."

"Niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, o zaman başaramadınız demektir, fena halde yanıldınız, çünkü bu şirketin bir başarı hikâyesi olmasını isteyen düzgün, sıradan insanlar tarafından yenildiniz." Şimdi, Binbaşı Fisher kendi Barrington hisseleriyle para kazandığını itiraf etti ki bu bir suç..."

"Onun açısından öyle ama benim için değil," dedi Leydi Virginia. "Benim vakamda sadece benim adıma hareket ediyordu. Tüm bildiğim başka müşterilerine de aynı tavsiyelerde bulunduğu."

"Yani Binbaşı Fisher, size Barrington'ın yönetim kurulunda olup bitenleri aktaran yakın bir dost değil sadece profesyonel danışmanınızdı?"

"Dost olsak bile, iş söz konusu olduğunda kendisinin benim adıma yaptığı her şey iş ilişkisi çerçevesimdeydi."

"Bense iş söz konusu olduğunda pek o çerçevede olduğunuzu düşünmüyorum Leydi Virginia, tam da Bayan Clifton'ın belirttiği gibi ikiniz üç ayrı durumda şirketi batırmak için el ele vermişsiniz."

“Bay Trelford, bence siz beni Cedric Hardcastle ile karıştırıyorsunuz, yani bütün hisselerini genel kuruldan bir hafta önce satan şirket direktörüyle. Ben gayet makul şekilde Bayan Clifton’a o direktörün kim olduğunu sorduğumda, nasıl olduysa o ismi hatırlamadı. Bence hafızası zayıf ve seçici olan biri daha var.”

O anda Trelford giderek kendine güvenini kaybediyormuş gibi görünürken Sör Edward’ın tebessümü de giderek genişliyordu.

“Hepimiz Binbaşı Fisher’ın trajik ölümüne üzüldük...”

“Ben kesinlikle üzüldüm,” dedi Virginia. “Daha önce de dediğim gibi, ki eminim kelimesi kelimesine kaydetmişsinizdir Bay Trelford, bu davanın sevgili dostumun trajik ve gereksiz ölümüne yol açacağını bilseydim, asla başvuruda bulunmazdım.”

“Sözlerinizi gerçekten de hatırlıyorum Leydi Virginia, ama bilmiyorum fark ettiniz mi, bu sabah duruşma başlamadan hemen önce bir polis mahkeme salonuna geldi ve bana bir zarf verdi?”

Sör Edward ayağa fırlamaya hazırlanarak doğruldu.

“Zarfın üstünde adının yazdığını ve merhum dostunuz Binbaşı Fisher tarafından gönderildiğini duysanız şaşırır mıydınız?”

Trelford konuşmaya devam etseydi, o an salonda kopan gürültü yüzünden sözleri duyulmayacaktı. Sadece Yargıç’la jüri üyeleri sakin kalmıştı. Devam etmeden önce mutlak sessizliğin sağlanmasını bekledi.

“Leydi Virginia, sevgili dostunuz Binbaşı Fisher’ın ölmeden saniyeler önce yazdıklarını mahkemeye okumamı ister misiniz?”

Sör Edward yerinden fırladı. “Sayın Yargıç, bu mektup kanıtlar arasında yoktu, o yüzden kabul edilebilir olup olmadığını, hatta gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Mektup zarfındaki kan izi gerçek olduğunun kanıtı Sayın Yargıç,” dedi Trelford ve zarfı jüriye doğru salladı.

“Ben de mektubu görmedim Sör Edward,” dedi Yargıç.

“Yani ben onaylayana kadar kesinlikle kabul edilebilir değil.”

Trelford onların bu tartışmasından gayet memnundu, çünkü herhangi bir kanıt sunmadan da belirtmek istediği şeyi belirtmiş oluyordu.

Giles, Trelford’ın ifadesiz yüzüne baktı ve Emma’nın avukatının mektubun okunmasını isteyip istemediğini anlayamadı, ama Leydi Virginia açısından zaferle başlayan sabaha rağmen jürinin gözlerinde yine kuşku tohumları belirlediğini görüyordu.

Bay Trelford zarfı ceketinin cebine koydu. Yargıç’a gülümsedi. “Başka sorum yok leydim,” dedi.

Salı sabahı hücre kapısı açılınca iki gardiyan içeri girdiler ve Harry'yle Babakov'u ayrı köşelerde konuşmadan otururken buldular.

Babakov'u yakalayıp sürükleyerek hücreden çıkarırken, Harry bu adamla hiç ilgisi olmamasını ister gibi başını öne eğdi. Bir an sonra, daha ağır adımlarla yürüyen başka iki gardiyan geldi. Harry'yi kollarından sertçe tutsalar da ne dürttüler, ne ittiler, ne de hücreden sürüyerek çıkardılar. Harry acaba Babakov'un planı işe yaraymış olabilir mi diye merak etti. Yine de yol boyu Harry'nin kollarını bırakmadılar, sanki kaçmasından korkuyorlardı. İyi ama nereye kaçacaktı ki ve ne kadar uzaklaşabileceğini sanıyorlardı?

Harry, küçücük hücredeki ince şiltede Babakov'un uyu-ması için ısrar etmişti. Fakat Rus kabul etmemişti, salı gecesi Sibirya'da taş zemine döneceği için böyle bir lükse alışmak istemiyordu. Bir hafta sonu boyunca samanların üstünde uyu-mak bile onun için yeterli bir konfordu. Aslında ikisi de gece uyuyumamıştı, bu da Harry'ye düşman hatlarının gerisindeki günlerini hatırlatmıştı. Salı sabahı gardiyanlar onları almaya geldiğinde ikisi de hem zihinsel hem fiziksel olarak aşırı yor-gun düşmüştü.

Gardiyanlar Harry'yi mahkemeye sokunca Baş Savcı'yla jürinin çoktan yerini aldığını görüp şaşırdı. Daha nefesini dü-

zeltmeden de arkadaki kapı açıldı ve üçlü mahkeme heyeti içeri girip yerine yerleşti.

Bir kere daha üçlünün başkanı Harry'den yana bakmadı bile, ama hemen jüriye döndü. Önündeki dosyayı açıp Harry'nin duruşmanın özeti olarak tahmin ettiği metni okumaya başladı. Okuması sadece birkaç dakika sürdü, o arada nadiren başını kaldırmıştı. Harry yazıyı kimin yazdığını ve ne zaman yazdığını tahmin bile edemiyordu.

“Yoldaşlar, bütün kanıtları duydunuz ve karar vermek için bol bol zamanınız oldu. Mahkûmun kendisine yöneltilen bütün suçları işlediğinden ve uzun bir süre hapis cezası alması gerektiğinden şüpheniz var mı? Ayrıca bunun ilk hapis deneyimi olmadığını da bilmeniz gerekir. Amerika’da da cinayet suçundan hapis yatmış ama bunun sizi etkilemesine izin vermeyin. çünkü suçlu olup olmadığına siz ve sadece siz karar vereceksiniz.”

Harry diğer iki hâkimin bu süre boyunca yüzlerinde hiçbir ifade olmadan oturmasına hayran kaldığını itiraf etmek zorundaydı.

“Yoldaşlar, önce kararınızı tekrar düşünmeniz gerekip gerekmediğini soracağım?”

Ön sıranın sağında oturan adam figuran oyuncu gibi ayağa kalkıp senaryoya uygun şekilde “Hayır Başkan yoldaş,” dedi.

“Bir karara vardınız mı?”

“Evet vardık Başkan yoldaş.”

“Peki kararı oybirliğiyle mi aldınız?”

“Evet, öyle yaptık Başkan yoldaş.”

“Nedir kararınız?”

Bütün jüri üyeleri ellerindeki kâğıtları kaldırıp SUÇLU yazısını gösterdi.

Harry her iskemlede sadece bir kâğıt bırakıldığını belirtmek istese de, mahkeme başkanı ilk kez ona baktığında Babakov’un tavsiye ettiği gibi pişman bir yüz ifadesi takındı.

“Jüri oybirliğiyle sizi devlete karşı önceden tasarlanmış suçlar işlediğinize karar verdi ve ben de sizi bir işçi kampında on iki yıla mahkûm etmekte bir sakınca görmüyorum, hücrenizi yine suçlu dostunuz Babakov’la paylaşabileceksiniz.” Dosyasını kapatıp belli bir süre bekledikten sonra “Ancak, Albay Marinkin’in önerdiği gibi size son bir şans tanıyacağım. Suçunuzu ve korkunç bir hata yaptığınızı itiraf ettiğiniz belgeyi imzalarsanız ve bir daha asla Sovyetler Birliği’ne veya uydu-larına gelmemek şartını kabul ederseniz cezanız ertelenecektir. Gelmeye kalkıştığınız takdirde cezanız otomatik olarak uygu-lamaya konur.” Kısa bir duraksamadan sonra “İtirafı imzala-mayı istiyor musunuz?” diye sordu.

Harry başını öne eğip zor duyulur bir sesle “Evet istiyorum,” dedi.

İlk kez üç hâkim de bir duygu belirtisi gösterdi: Şaşkınlık. Hatta Başkan rahatladığını gizleyemiyordu.

“O zaman kürsüye yaklaşabilirsiniz,” dedi.

Harry ayağa kalkıp üç yargıca doğru yürüdü. İtirafnamenin iki kopyasını gösterdiler, biri Rusça diğeri İngilizceydi ve Harry ikisini de dikkatle okudu.

“Şimdi itirafınızı mahkemeye okuyacaksınız.”

Harry önce Rusça versiyonu okudu ve bu Başkan’ın yüzün-de hafif bir tebessüm belirmesine yol açtı. Sonra İngilizce ver-siyonu alıp ezbere okumaya başladı. Karşısındaki boş bakışları görünce içeride tek kelime İngilizce bilen biri olup olmadığını merak etti. Bir risk almaya karar verip arada bir kelimeleri de-ğiştirdi ve nasıl tepki gösterdiklerine baktı.

“Ben, Birleşik Krallık vatandaşı ve İngiliz Yazarlar Derneği Başkanı Harry Clifton, bu saçmalığı istemeden ve baskı altında imzaladım. Son üç yılı Anatoly Babakov’la geçirdim ve beni Kremlin’de çalıştığına, Yoldaş Başkan Stalin’le, ödülünü alırken de olmak üzere pek çok kez karşılaştığına ikna etti. Ba-

bakov ayrıca Stalin Yoldaş hakkında yazdığı kitabın tamamen gerçek olduğunu ve kendi hayal gücünün eseri olmadığını da itiraf etti.

“Babakov’un serbest bırakılmasını istemeye devam edeceğim, şimdi bu mahkemenin halkı kandırmak niyetiyle kollarının nereye kadar uzandığını da biliyorum. Bu davadaki gevşekliği ve ülkeme dönmeme izin verdiği için mahkeme heyetine minnettarım.”

Başkan elindeki kalemi uzattı ve Harry tam iki kopyayı da imzalamak üzereyken bir risk daha almaya karar verdi.

“Jüri üyeleri,” dedi Yargıç Bayan Lane. “Şimdi bu karmaşık davada da olup bitenleri özetlemek bana düşüyor. Bazı gerçekler tartışma konusu değil. Bayan Clifton aile şirketinin kalabalık genel kuruluna seslenirken, Leydi Virginia Fenwick’in bir sorusu üzerine *‘Eğer niyetiniz şirketi batırmaksa Leydi Virginia, o zaman başaramadınız, hem de korkunç şekilde yenildiniz. çünkü bu şirketin bir başarı hikâyesi olmasını isteyen düzgün, sıradan insanlar tarafından yenildiniz.’* diye cevap verdiğini inkar etmiyor.

“Davalı Bayan Clifton, sözlerinin haklı olduğunu ileri sürüyor, davacı Leydi Virginia ise bunların iftira olduğunu söylüyor. Bu dava, hangisinin haklı olduğunu belirlemek için ve son karar sizlere ait.

“En zor işiniz bu davadaki iki kadın hakkında hüküm verebilmek. İkisini de tanık kürsüsünde gördünüz ve kararınızı hangisini daha güvenilir bulduğunuza göre vereceğinizi düşünüyorum. Bayan Clifton’m halka açık bir şirketin başkanı olması yüzünden muhalif olduğuna inandığı birine dilediği cevabı verebileceğini düşünmeyin. Onun Leydi Virginia’ya iftira atıp atmadığına karar verin sadece.

“Aynı şekilde Leydi Virginia’nın bir kontun kızı olmasından da etkilenmeyin. Onu da kapı komşunuzu değerlendirdiğiniz gibi değerlendirin.

“Karar vermek üzere jüri odasına çekilince acele etmeyin. Benim bir acelem yok. Ve unutmayın ki vereceğiniz karar iki kadını da ömür boyu etkileyecek.

“Fakat önce, kendinize bir başkan seçmeniz lazım. Karar verince lütfen jüri kâtibine mahkemeye dönmek istediğinizi söyleyin ki ben de bu davayla doğrudan veya dolaylı olarak ilgili olan kişilere kararınızı dinlemek üzere toplanmalarını söyleyebileyim. Şimdi jüri kâtibinden sizlere jüri odasına kadar eşlik etmesini istiyorum, böylece tartışmalarınıza başlayabilirsiniz.”

Uzun boylu, asker havalı, cübbe giymiş bir adam öne çıktı ve yedi erkekle beş kadından oluşan jüriyi mahkeme salonundan çıkardı. Birkaç saniye sonra da Yargıç yerinden kalkıp salondakileri başıyla selamladı ve kendi odasına gitti.

“Özetten ne çıkardınız?” diye sordu Emma.

“Ölçülü ve adildi,” dedi Trelford. “Şikâyet edeceğiniz bir şey yoktu.”

“Peki karar vermeleri ne kadar sürer sizce?” dedi Giles.

“Tahmin etmek imkânsız. Hepsi aynı fikirdeyse, ki bence pek mümkün değil, birkaç saatte biter. Ama farklı fikirler varsa birkaç gün sürebilir.”

“Binbaşı Fisher’ın mektubunu okuyabilir miyim?” dedi Sebastian masum bir tavırla.

Trelford cebindeki zarfı iyice içeri itip “Hayır okuyamazsınız Bay Clifton,” dedi. “Yargıç izin vermediği sürece ne siz okuyabilirsiniz ne de başkası. Yargıç Lane’in emrini hiçe saymam da saymam da. Yine de iyi denemeydi,” dedi ve Seb’e sırtıttı.

Virgina da salonun öbür ucunda avukatıyla konuşuyordu. “Ne kadar beklememiz gerekecek?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Sör Edward. “Tahmin yürütecek olsaydım bir veya iki gün derdim.”

“Peki Binbaşı Fisher niye o mektubu Trelford’a göndermiş de size göndermemiş?”

“O konuyu henüz düşünemedim. Fakat itiraf ederim ki Trelford, Yargıç’a mektubu jüriye okumasına izin versin diye daha fazla baskı yapmayınca şaşırdım, demek ki tamamen müvekkilinin lehine değilmiş.”

“Belki de blöf yapıyordu?”

“Ya da çifte blöf.”

“Birkaç saatliğine gitmemde mahzur var mı?” diye sordu Virginia. “Yapmam gereken bir şey var da.”

“Neden olmasın? Jüri en erken öğleden sonra döner ancak.”

Harry şoförlü bir arabayla havaalanına bırakılmayı beklemiyordu ve şoförün kim olduğunu anlayınca daha da şaşırdı.

“Uçağa bindiğinizden emin olmak istedim,” dedi Albay Manikin.

“Ne kadar düşüncelisiniz Albay,” diye cevap verdi Harry oynadığı rolü unutup.

“Bana ukalalık taslamayın Bay Clifton. Tren istasyonu havaalanından daha yakın ve henüz Babakov’la gitmek için geç kalmış değilsiniz.”

Harry alttan alır gibi yaptı. “Ama itirafnameyi imzaladım ya.”

“Herhalde Batı’daki gazetelerde *New York Times* ile *Guardian* başta olmak üzere, çoktan gönderildiğini duyunca sevinirsiniz. Siz daha Heathrow’a ayak basmadan baş sayfalarda çıkmış olur. Yani inkâr etmeye kalkarsanız...”

“Sizi temin ederim ki inkâr etmeme hiç gerek yok Albay. Babakov’un ne olduğunu gördüm. Ayrıca ne olursa olsun, İngilizler sözünü tutar.”

“Bunu duyduğuma memnun oldum,” deyip iyice gaza bastı Albay. Birkaç saniye içinde hız göstergesi saatte yüz yirmi kilometreye çıkmıştı. Albay trafikte makas yaparak giderken Harry sıkıca tutunuyordu ve Rusya’ya ayak bastığından beri ilk kez gerçekten korkmuştu. “Hermitage’a hiç gittiniz mi Bay Clifton?”

“Hayır, ama hep gitmek istemişimdir,” dedi Harry.

“Yazık, hiç gidemeyeceksiniz,” dedi Albay bir sıra kamyonu sollarken.

Havaalanı terminali görünüp de Albay aracın hızını seksen kilometreye düşürünce Harry gevşemeye başladı. Gazetelerin ilk baskıları meydana çıkmadan uçak kalkar diye umuyordu, yoksa kendini Sibirya’ya giden trende bulabilirdi ve gümrükten birkaç saatten önce geçemeyeceği için ucu ucuna kurtulması söz konusuydu.

Araba aniden otoyoldan çıkıp iki nöbetçinin açık tuttuğu kapıdan bir piste daldı. Albay bekleyen uçakların arasından geçerek ilerliyordu, bu da trafikte makas yapması kadar ürkütücüydü. Sonunda lastikleri öttürerek bir uçağın merdiveninin dibinde durdu. Kendini beklediği anlaşılan iki nöbetçi hemen hazırola geçip selam verdi. Arabadan atlayan Marinkin’in peşinden Harry de indi.

“Sizi bir daha yakalamama yol açmayın,” dedi Albay. “Asla buraya dönmeyin çünkü dönerseniz uçağın dibinde sizi bekliyor olacağım.” El sıkışmadılar.

Harry merdiveni olabildiğince hızlı çıktı, uçak kalkana kadar kendini güvende hissetmeyeceğini biliyordu. Merdiveni çıkınca sahanlıkta baş hostes tarafından karşılandı. “Uçağa hoş geldiniz Bay Clifton,” dedi kadın. “Buyrun yerinize götürüyim.” Belli ki bekleniyordu. Hostes onu birinci sınıfın en arka sırasına götürdü ve Harry yanındaki koltuğun boş olduğunu görünce rahatladı. O yerine oturur oturmaz uçağın kapısı kapandı ve kemer ikaz ışıkları yandı. Harry hâlâ derin bir oh çekmekten uzaktı.

“Kalkıştan sonra getirmemi arzu ettiğiniz bir şey var mı Bay Clifton,” dedi hostes.

“Uçuş süresi ne kadar?”

“Beş buçuk saat. Stockholm’den aktarmalı uçuyoruz.”

“Sert, sade kahve, iki kalem ve bulabildiğiniz kadar kâğıt lütfen. Rus hava sahasından çıkınca haber verebilir misiniz?”

Hostes sanki bu tür isteklerle her gün karşılaşmış gibi “Elbette efendim,” dedi.

Uçak kalkışa hazırlanmak üzere pistin öbür ucuna doğru ilerlerken Harry gözlerini yumup konsantre olmaya çalıştı. Anatoly kitabın tamamını ezbere bildiğini söylemişti, son on altı yıl boyunca da, günün birinde serbest kalıp bastırmak umuduyla tamamını zihninde sürekli tekrarlıyordu.

Kemer ikaz ışıkları söner sönmez hostes geri gelip Harry’ye BOAC başlıklı on iki kâğıt ve iki tane tükenmez kalem getirdi.

“Maalesef bu kadarı birinci bölüme bile yetmez,” dedi Harry, “arada tekrar getirebilir misiniz?”

“Elimden geleni yaparım. Uçuş süresi içinde uyumayı arzu ediyor musunuz?”

“Becerebilirsem hayır.”

“O zaman okuma lambanızı yakın isterseniz, kabin ışıkları kısılınca rahat edersiniz.”

“Teşekkür ederim.”

“Birinci sınıf mönüsünü görmek ister misiniz efendim?”

“Arkasında yazı yazabileceksem evet.”

“Peki bir içki?”

“Hayır, kahve yeterli, teşekkür ederim. Bir de bir şey rica edeceğim ama kabalık saymayın lütfen, sizinle bir ilgisi yok.”

“Buyrun efendim.”

“Lütfen Stockholme’e inene kadar bir daha benimle konuşmayın olur mu?”

“Nasıl arzu ederseniz efendim.”

“Ama Rus hava sahasından çıkınca haber verin lütfen.” Baş hostes başını salladı. Harry “Teşekkür ederim,” deyip kalemlerden birini aldı ve yazmaya başladı.

Josef Stalin 'le ilk kez 1941 'de Yabancı Diller Enstitüsü 'nde ödülümü alırken tanıştım ve biri çıkıp da on üç yılı Hitler 'i bile gölgede bırakacak bir canavarla çalışarak geçireceğimi söylese buna inanmazdım. Fakat bu durumda ancak kendimi suçlayabilirim çünkü sınıf birincisi olmasam ve Lenin Madalyası ile ödüllendirilmesem asla Kremlin 'de böyle bir iş önerilmezdi. İkinci olsaydım karım Yelena 'ya katılır, bir devlet okulunda İngilizce öğretilirdim ve tarihte bir dipnot bile olmazdım.

Harry durup, İlk altı ay... diye başlayan paragrafı hatırlamaya çalıştı.

İlk altı ay, kırmızı duvarlarla çevrili 69 dönümlük Kremlin 'in içindeki bir sürü binanın birinde, küçük bir odada çalıştım. Görevim liderin konuşmalarını Rusçadan İngilizceye çevirmektir, bunları okuyan var mı hiç bilmiyordum. Fakat sonra bir gün iki Gizli Polis (NKVD) üyesi masamın yanına geldi ve onlarla gitmemi emretti. Binadan çıkıp bir avludan geçtik ve daha önce hiç girmedığım Senato binasına girdik. Kendimi Parti Genel Sekreteri Yoldaş Stalin 'in huzurunda bulmama izin çıkmadan önce, hakkımda en az on iki araştırma yapılmış olmalıydı. Boyum sadece bir yetmiş beş olduğu halde ona tepeden bakıyordum ama en çok aklımda kalan o delici sarı gözler oldu. Titrediğimi göremediğini umdum. Yıllar sonra, onu ilk kez görüp de titremeyen devlet çalışanlarına hiç güvenmediğini öğrendim. Beni niye görmek istemişti? O sırada İngiltere 'de Clement Attlee yeni başbakan seçilmişti ve Stalin böyle önemsiz, ufak tefek birinin (Attlee, Stalin 'den iki buçuk santim uzundu), kendisinin hayranlık ve saygı duyduğu Churchill 'in yerine nasıl geçebildiğini öğrenmek istiyordu. Ona İngiliz seçim sisteminin tuhaf kurallarını anlatınca bütün söylediği "Bu da demokrasinin işe yaramadığının en güzel kanıtı," olmuştu.

O arada baş hostes hiç konuşmadan Harry'ye ikinci kahvesini ve bulabildiği çeşitli boy ve biçimdeki kâğıdı getirdi.

Sebastian saat on birden az sonra bir taksiye atlayıp Yüksek Mahkeme'ye gitti. Tam ofisinden çıkarken Rachel masasına sabah gazetelerini ve üç tane kalın dosya bırakmıştı. Seb, gelecek hafta her şeyin normale döneceğini düşündü. Ross Buchanan'a Amerika'ya gidip, kendisini görmeyi kabul edeceğini bile bilmesede, Samantha'yı tekrar kazanmak için küçücük de olsa bir şansı olup olmadığını anlamak niyetinde olduğunu bir an önce söylemesi lazımdı. Ross, *Buckingham*'m ilk seferinde Samantha ile tanışmıştı ve sonradan onu elinden kaçırdığı en değerli şey olarak tanımlamıştı.

"Gitmesini ben istemedim," diye açıklamaya çalışmıştı Seb. "Ve onu geri getirebilsem getirirdim, ne pahasına olursa olsun."

Taksi sabah trafiğinde ilerleme çalışırken sürekli saatine bakıyor, jüri dönmeden mahkemede olmayı ümit ediyordu.

Virginia'yı gördüğünde kadın şoföre parasını ödüyordu. Donup kaldı. Arkasından görüyordu ama ondan başkası olamazdı. O kuşaklar boyunca edinilmiş özgüven, o tarz, o hava, Virginia'nın kalabalıkta bile kolayca tanınmasına sebep olurdu. İyi ama bir arka sokakta, hem de Desmond Mellor'la gizli gizli ne iş çeviriyordu? Seb daha önce ikisinin birbirlerini tanıdığını bilmiyordu ama şaşırmadı. Durumu derhal Giles dayısına söyleyecek ve Emma'ya söyleyip söylememeyi ona bırakacaktı. Belki duruşma bitene kadar söylemezdi.

Onlar kendisini görmesin diye kalabalığın arasına karıştı. Adliyeye girince peruklu avukatların, orada olmamayı isteyen sanıkların arasından kıvrıla kıvrıla yukarı koştu ve on dördüncü mahkeme salonunun önündeki lobiye geldi.

"Buraya Seb," dedi bir ses.

Seb bakınca Giles ile annesinin lobinin bir köşesinde oturmuş, Bay Trelford'la laflayarak vakit geçirdiğini gördü.

Onlara doğru yürüdü. Giles henüz jüriden ses çıkmadığını söyledi. Annesinin Bay Trelford'la derin bir sohbete dalmasını fırsat bilip Giles'ı bir kenara çekti ve az önce tanık olduğu sahneyi anlattı. Son olarak "Cedric Hardcastle tesadüflere inanma demişti," diye sözünü bitirdi.

"Hele işin içinde Virginia varsa. O olunca her şey en küçük ayrıntısına kadar planlanmış demektir. Yine de annene söylemenin sırası olduğunu sanmıyorum."

"İyi de o ikisi nereden tanışıyor olabilir?"

"Ortak nokta Alex Fisher olmalı," dedi Giles. "Fakat beni endişelendiren Desmond Mellor'un Fisher'dan çok daha tehlikeli ve uyanık olması. Başkan yardımcısı olduktan hemen sonra Barrington'tan niye istifa ettiğini hiç anlamadım."

"Ondan ben sorumluyum," dedi Seb ve Hakim Bishara ile yaptığı anlaşmayı anlattı.

"Zekice, ama dikkat et, Mellor bağışlayacak ya da unutacak biri değil."

"Fenwick – Clifton davasıyla ilgisi olanlar, lütfen on dört numaralı salona buyurun, jüri birkaç dakikaya kadar dönmüş olacak."

Dördü birden kalkıp hemen salona girdiler. Yargıç çoktan yerini almıştı bile. Herkes, perdenin açılmasını bekleyen tiyatro seyircileri gibi jürinin geleceği kapıya bakıyordu.

Sonunda kapı açılınca salondaki sesler kesildi, jüri kâtibi üyeleri salona soktu, sonra kenara çekilip onlara yol verdi. Hepsi yerine yerleşince jüri başkanının ayağa kalkmasını istedi.

Başkan seçilen kişi, bunca farklı insan arasında bile ılık bakışta hiç lidere benzemiyordu. Atmış yaş civarı olmalıydı, kısa boylu, kel bir adamdı ve üç parçalı takım ile beyaz gömlek giymişti. Giles taktığı çizgili kravatın adamın kulübünü veya

eski okulunu temsil ettiğini tahmin etti. Yolda hiç fark etmeden yanından geçilip gidilecek insanlardandı. Giles adamın hukukçu, okul müdürü ya da üst düzey bürokrat olduğunu duysa şaşırmasdı.

“Sayın jüri başkanı,” dedi Yargıç öne eğilerek, “hepinizin fikir birliği yaptığı bir karara vardınız mı?” diye sordu.

“Hayır leydim,” diye yanıt verdi adam sakın, ölçülü bir sesle. “Fakat ulaştığımız kördüğümü size anlatmam gerektiğini hissettim, belki bundan sonra ne yapmamız gerekiyor onu söyleyebilirsiniz.”

“Denerim elbette,” dedi Yargıç Bayan Lane güvenilik bir meslektaşıyla anlaşma yapıyormuş gibi.

“Birkaç kere oylama yaptık ve her seferinde sekize dört oy çıktı. Devam etmemizde bir yarar var mı yok mu emin olamadık.”

“Daha bu aşamada vazgeçmenizi istemem,” dedi Yargıç. “Bu dava için büyük zaman, emek ve para harcandı. Hepimiz bir karar çıkması için elimizden geleni yaptığımızdan kesinlikle emin olmalıyız. Yararı olacağını düşünürseniz, ona iki gibi bir çoğunlukla alınacak kararı da kabul ederim, ama bundan aşağısı kabul edilemez.”

“O zaman tekrar deneyelim Sayın Yargıç.” Jüri başkanı başka bir şey demeden küçük grubunu toparlayıp salondan çıktı, jüri kâtibi de sadece on iki üyeye has bu özel kulübün peşinden gitti.

“Acaba kim sekiz oy aldı, kim dört oy aldı?” oldu Virginia’nın ilk sorusu.

“Sekiz oyu siz almışsınız,” dedi Sör Edward. “Ve o sekiz kişiyi tek tek sayabilirim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“İki sebeple. Jüri başkanı Yargıç’la konuşurken ben jüriden gözümü ayırmadım ve çoğu size bakıyordu. Tecrübeme göre, jüri üyeleri kaybedene bakmaz.”

“Ya öteki sebep?”

“Trelford’a bakarsanız mutsuz bir adam görürsünüz, çünkü o da aynı tecrübeye sahiptir.”

“Çoğunluk kimden yana?” diye sormuştu Giles da.

“Jürilerin ne yapacağı hiç belli olmaz,” dedi Trelford cebindeki zarfa dokunarak. Ama fazladan iki oya ihtiyaç duyan kişinin kendi müvekkili olmadığından emin sayılırdı. Yani belki de Bayan Clifton’ın Binbaşı’nın mektubunu görmesinin ve mahkeme önünde okunmasını isteyip istemeyeceğine karar vermesinin zamanı gelmişti.

Davayı kazanmak istiyorsa bunu yapmasını önerirdi ama son beş ayda tanıdığı kadarıyla, bu hanımefendi aksi bir karar alırsa hiç şaşırmasdı.

Stalin ilk hapis cezası tecrübesini 1902’de yaşamış ve pek çok hırslı parti üyesi gibi o da Almanca öğrenip Karl Marx’ı orijinalinden okumaya heves etmişti. Ama sadece gelişi güzel bir şeyler öğrenebilmişti. Hapiste geçirdiği sürede katillerden ve serserilerden oluşan siyasi bir komite oluşturmuş ve diğer mahkûmlar üzerinde tahakküm kurmuştu. Ona itaat etmeyen herkes dayak yiyordu. Kısa sürede gardiyanların bile gözü korkmuştu ve muhtemelen kaçtığı zaman rahatlamışlardı. Bana bir keresinde kimseyi öldürmediğini söylemişti ve muhtemelen doğrudu, çünkü en ufak bir işaretiyle insanların ortadan kaybolmasını sağlayabiliyordu.

Kremlin’de geçirdiğim süre içinde Stalin hakkında öğrendiğim ve ondan soğumasın diye karım dahil asla kimseye söylemediğim en berbat şey, gençken Sibiry’a’daki Kuneika’ya sürüldüğü zaman on üç yaşındaki Lidia Pereprygina adlı öğrenciden iki çocuk yapması ve Kuneika’dan ayrılınca bir daha onları hiç aramamasıydı.

Harry kemerini çözüp kabinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek bir sonraki bölümü hatırlamaya çalıştı. Sonra yerine oturup yeniden yazmaya başladı.

Stalin'in hepimizi eğlendiren bir başka vakası da devrim sırasında Lenin'e yardımcı olmak için ülkenin dört bir yanında banka soyduğu hikâyesiydi. Bu olaylar yüzünden ünü çabucak yayılmıştı ama o sadece bir Kafkas haydudu olarak değil politikacı olarak da ün kazanmak istiyordu. Arkadaşı Yoldaş Leonov'a hırslarından bahsedince adam gülümsemiş ve "Devrim ipek eldivenle yapılmaz." demişti. Bunun üzerine Stalin adamlarından birine bir baş işaret yapmıştı ve adam Leonov'un arkasından odadan çıkmıştı. Leonov'u bir daha gören olmadı.

Hostes gelip "Rus hava sahasından çıktık Bay Clifton," dedi. Harry teşekkür etti.

Büyük film yönetmeni Sergei Eisenstein, Ekim Devrimi'nin onuncu yılı münasebetiyle Bolşoy Tiyatrosu'nda sergilenecek "Ekim" adlı filmin yönetmeni olarak seçilince Stalin'in kibri ve güvensizliği iyice gülünç bir noktaya yükselmişti. Filmin ilk gösteriminden bir gün önce ortaya çıktı ve filmi görünce Eisenstein'e Troçki ile ilgili her şeyi çıkarıp atmasını emretti. Bolşevik Parti'nin ekim darbesinin ardındaki dahi olarak kabul ettiği adam, şimdi Stalin tarafından en tehlikeli rakip olarak görülüyordu. Ertesi gün film halka gösterildiğinde Troçki'den hiç bahis yoktu çünkü onunla ilgili parçalar kesilip atılmıştı. Pravda filmi bir şaheser olarak niteledi ve Troçki'den iz olmamasından söz etmedi. Gazetenin önceki editörü Sergei Peresky de Stalin'i eleştirdiği için bir gecede ortadan kaybolanlar arasındaydı.

“Kâğıdımız kalmadı,” dedi erkek bir hostes.

“Stockholm’e ne kadar kaldı?” diye sordu Harry.

“Yaklaşık bir saat efendim.” Adam duraksadı. “Belki başka bir kaynak bulabilirim.”

“Bir saat kaybetmektense her şey olur.”

“İki seçeneğimiz var, birinci sınıf veya ekonomi,” dedi hostes. “Ama ekonomi daha çok işinize yarar çünkü dokusu daha sık ve daha az emici.”

Hostes az sonra iki çeşit tuvalet kâğıdıyla dönünce ikisi de çocuk gibi kıkırdadılar ve Harry ekonomi kâğıdını tercih etti.

“Bu arada, kitaplarınıza bayılıyorum efendim.”

“Ama bu benim kitabım değil,” dedi Harry yazmaya devam ederek.

Düşmanlarının ısrarla yaydığı başka bir söylenti de Stalin'in gençken çift taraflı ajan olduğu, bir taraftan Lenin'in en güvenilir adamlarından biriymken bir taraftan da çar için çalıştığıydı. Düşmanları çarın gizli polisiyle muntazam olarak görüştüğünü ortaya çıkarınca, onları çift taraflı ajan yapıp devrimciler için çalışmalarını sağlamak amacıyla görüştüğünü iddia etti. Bu arada onu ihbar edenler gizemli bir şekilde ortadan kayboluyordu. O yüzden hiç kimse Stalin'in kimin için çalıştığından emin olamadı; hatta biri çıkıp kim kazanırsa ondan yana olduğunu söyledi. Bu kişiden de bir daha hiç haber alınamadı.

Harry durup, bir sonraki bölümün başını hatırlamaya çalıştı.

Şu ana kadar kendi hayatım için korkup korkmadığımı merak etmiş olabilirsiniz. Korkmuyordum çünkü duvara yapıştırılmış kâğıt gibiydim, kimse benim farkımda değildi. Stalin'in yakınındakilerden çok azı adımlı bilirdi. Kimsenin herhangi bir

konuda bırakın desteğime, fikrime bile ihtiyacı yoktu. Hiçbir önemi olmayan kідemsiz bir memurdum ve yerime başka bir duvar kâğıdı gelse beni bir saate kalmaz unutulardı.

Hiç kimsenin ne yüzüne karşı ne de arkasından korkmadan konuşmadığı bu adam hakkında bir kitap yazmak aklıma ilk geldiğinde bir yılı aşkın süredir Kremlin'de çalışıyordum. Ama ilk sayfayı yazacak cesareti bulmam bir senemi daha aldı. Üç yıl sonra, özgüvenim arttığında, her akşam küçük daireme dönünce o gün olanlar hakkında bir veya iki sayfa yazar oldum. Ve yatağa gitmeden önce, bir aktör gibi, yazdıklarımı ezberleyip kâğıtları imha ettim.

Yakalanmaktan o kadar korkuyordum ki , olur da birisi habersiz çıkagelirse diye ben yazarken Yelena pencerenin önünde oturup gözcülük yapıyordu. Böyle bir durumda yazdığım kâğıdı hemen ateşe atacaktım. Fakat gelen giden olmadı, çünkü kimse beni bir tehdit olarak görmüyordu.

“Lütfen kemerinizi bağlar mısınız, birkaç dakikaya kadar Stockholm'e iniyoruz.”

“Ben uçakta kalabilir miyim?” diye sordu Harry.

“Maalesef hayır efendim, ama kahvaltı servisi yapılan birinci sınıf salonumuz var, üstelik orada dilediğiniz kadar kâğıt da bulabilirsiniz.”

Harry uçaktan ilk inendi ve birkaç dakika sonra birinci sınıf salonunda masa başına oturmuş, sade kahvesiyle bir şeyler atıştırıyordu. Önünde koca bir tomar daktilo kâğıdı vardı. Herhalde uçağın mekanik bir arıza yüzünden tehir yapacağını duyunca sevinen tek yolcu da oydu.

Romanovskaya belediye başkanı Yakov Bulgukov, Stalin onuruna kendi boyunun iki katı uzunlukta bir heykel yapmaya karar verince potansiyel bir tehlikeyle yüz yüze geldi. Vol-

ga-Don Kanalı kıyısına dikilecek olan heykel için yakınlardaki bir hapishaneden getirttiği mahkûmları kullanıyordu. Belediye başkanı her sabah işe gelirken liderinin kafasının kuş pisliğiyle kaplı olduğunu görünce dehşete düşüyordu. Sonunda etkili bir çözüm buldu. Heykelin başının üzerine bir tel gerip, tele sürekli elektrik vermelerini emretti. Küçük bir memur, her sabah güneş doğmadan gelip minik cesetleri toplamakla görevliydi.

Harry üçüncü bölüme başlamadan önce düşüncelerini toparladı.

Stalin'in etrafında özenle seçilmiş güvenlik güçlerinden oluşan bir duvar vardı ve bunların başında hayatını emanet edecek kadar güvendiği General Nikolay Sidoroviç Vlasik bulunuyordu. Buna ihtiyaç duyuyordu çünkü yaptığı temizlikler yüzünden o kadar çok düşman edinmişti ki herkesi potansiyel düşman olarak görürdü. Kaç kişinin bugün dost yarın düşman olup, ortadan kaybolduğunu hatırlamıyorum bile. Yakın çevresinden biri, belli bir kişinin ona karşı iş çevirdiğini çıtlattırsa o kişiden bir daha asla haber alınamazdı. Stalin erken emekliliğe veya emeklilik planlarına inanmazdı. Bir keresinde bana, bir kişiyi öldürürsen katil olursun, binlerce insan öldürürsen sadece istatistik olur, demişti.

Stalin, kendi korunma tedbirlerinin Birleşik Devletler Başkanı'nın Amerikan Gizli Servisi'nden aldığı korunma hizmetinden çok daha üstün olduğunu söyleyerek övünürdü ve buna inanmak zor değildi. Her akşam Kremlin'den çıkıp duçasına giderken ve her sabah Kremlin'e dönerken, Vlasik, suikastçı kurşunlarına göğsünü siper etmek üzere daima yanında olurdu. Oysa dokuz kilometrelik rotada üç bin silahlı ajan bulunurdu ve kurşun geçirmez Zil marka limuzini saatte seksen kilometrenin üzerine pek çıkmazdı.

Londra yolcularının tekrar uçağa gelmesi anons edildiğinde Harry el yazmasının 79. sayfasında, Stalin'in kendini VIII. Henry ile Çariçe Katerina arası bir yerde gördüğü kısımdaydı.

“Beni bir sonraki uçağa geçirmeniz mümkün mü?”

“Elbette efendim. İki saat sonra Amsterdam üstünden giden bir uçak var ama onunla bağlantılı Londra uçağı maalesef dört saat sonra.”

“Mükemmel.”

Giles, *The Times*'ın ön sayfasında bulunan William Warwick imzalı itirafı ertesi sabah okudu ve kahkahalarını tutamadı.

Bunun Harry'nin imzası olmadığını nasıl fark etmemişlerdi? Herhalde Ruslar o İngiltere'ye dönmeden önce itirafı ele geçirmek ve uluslararası basın kuruluşlarına dağıtmak için o kadar acele ediyorlardı ki faka basmışlardı. Giles bakan yardımcısıyken Dışişleri'nde de böyle şeyler olurdu ama basın departmanından pek atlamazdı. Mesela, Churchill'in savaştan hemen sonra yaptığı Amerika ziyaretinde elçilikten ünlü filozof Isaiah Berlin'le bir toplantı ayarlamalarını istemişti, sonunda Irving Berlin'le çay içmek zorunda kalmıştı.

Harry'nin fotoğrafları, çoğu gazetenin baş sayfasını kaplıyordu ve iç sayfalardaki köşe yazılarında da ünlü yazarın Anatoly Babakov için yaptığı mücadeleye dair yorumlar yer alıyordu.

Karikatüristler için adeta bayram günüydü. Harry, ya ejderi katleden George olarak, ya da Goliath'ı deviren David olarak çizmişlerdi. Fakat Giles'ın en beğendiği *Daily Express*'teydi. Harry elindeki kalemle karşısındaki ayının kılıcını kırıyordu. Başlıkta ise *Kılıçtan Kudretli* yazıyordu.

William Warwick'in itirafını ikinci kez okuyan Giles hâlâ gülüyordu. Rusya'da, belki de kelimenin gerçek anlamıyla kellelerin uçtuğunu tahmin etti.

"Neymiş o kadar komik olan?" diye sordu Emma kahvaltı

için yanına gelince. Hâlâ yatsa bir güzel uyuyacak gibi görünüyordu.

“Harry bir günde Rusları bizim Dışişleri’nin bir yılda yapamadığı kadar utandırmış. Hatta daha güzeli de var. *Telegraph*’ın manşetine baksana. Gazeteyi Emma’nın okuyabileceği şekilde tuttu.

WILLIAM WARWICK CASUS OLDUĞUNU İTİRAF ETTİ.

“Bu gülünecek bir şey değil,” dedi Emma. “İlk baskılar çıktığında hâlâ Rusya’da olsaydı bambaşka manşetler görürdük.”

“En azından iyi tarafından bak bari.”

“İyi tarafı mı var?”

“Kesinlikle. Şu ana kadar herkes Harry niye mahkemede yanında değil diye soruyordu. Artık hepsi biliyor, bu da jüri üstünde olumlu etki yapar.”

“Tabii Virginia’nın tanık kürsüsünde harika olması hariç.”

“Ama bence jüri artık gerçek yüzünü görmüştür.”

“Seni düşünürsek bayağı uzun sürmüştü görmem.”

Giles utanmış gibi yaptı.

“Az önce Harry ile konuştuk telefonla,” dedi Emma. “Stockholm’de takılıp kalmış. Dalgın gibiydi, dişe dokunur bir şey demedi. Bu akşamüstü beşten önce Heathrow’da olmayacakmış.”

“Peki Babakov’un kitabı elinde miymiş?” diye sordu Giles.

“Sormama vakit kalmadan bozuk parası bitti.” Emma kendine kahve aldı. “Her neyse, ben asıl birkaç saatte halledeceği bir iş için niye bir hafta kaldığını merak ediyorum.”

“Peki açıklama yaptı mı?”

“Yapmadı. Eve gelince her şeyi anlatacağını söyledi.” Emma kahvesinden bir yudum alıp, “Bana anlatmadığı bir şey var,” diye ekledi. “Ön sayfalarda olmayan bir şey.”

“Bahse girerim Babakov’un kitabıyla ilgili bir şeydir.”

“Lanet kitap,” dedi Emma. “Onu ele geçirmek için hapse girmeyi bile göze aldı.”

“Unutma, aynı adam bir tabanca, bir cip ve bir İrlandalı çavuşla koca bir Alman tümenine karşı çıktı.”

“O zaman da şanslıydı.”

“Nasıl biri olduğunu evlenmeden çok önce bile biliyordun.” Giles kardeşinin elini tuttu.

“İyi ama, geçen hafta boyunca ailesini ne hale soktuğunu, uçakla İngiltere’ye gönderilmek yerine dostu Babakov’la birlikte trenle Sibirya’ya gönderilmediği için ne kadar şanslı olduğunu anlayacak mı artık?”

“İçimden bir ses, bir yanıyla o trende olmayı tercih ederdi diyor,” dedi Giles alçak sesle. “İkimiz de o yüzden bu kadar hayranız ya ona.”

“Bir daha tek başına yurt dışına göndermeyeceğim,” dedi Emma duygulu bir sesle.

“Yönü batıya doğru oldukça bence bir sakınca yok,” dedi Giles kardeşini neşelendirmeye çalışarak.

Emma başını öne eğdi ve aniden gözyaşlarına boğuldu. “İnsan bir daha göremeyeceği hissine kapılana kadar birini ne kadar sevdiğini anlamıyor.”

“Ne hissettiğini anlıyorum,” dedi Giles.

Savaş zamanında Harry’nin otuz altı saat uyumadığı olmuştu ama o zamanlar çok daha gençti.

Kimsenin Stalin’e açmaya cesaret edemediği pek çok koldan biri de Moskova kuşatması sırasında, İkinci Dünya Savaşı’nı kimin kazanacağı henüz belli değilken oynadığı roldü. Çoğu hakan ve bürokrat gibi alelacele Volga kıyısındaki Kuybişev’e mi çekilmişti, yoksa kendisinin iddia ettiği gibi başkentten ayrılmayı reddedip Kremlin’de kalarak şehrin savunmasını bizzat organize mi etmişti? Kendi anlattığı hikâye res-

mi Sovyet tarihinin bir efsanesi olmuştı ama bazı kişiler onu Kuybişev treninin kalkmasından az önce peronda gördüğünü söylüyordu. Ve, Rus ordusu düşmanı kentten atana kadar Moskova'da görüldüğüne dair güvenilir bir rapor yoktu. Stalin'in sözlerinden şüphe duyanlardan pek azı bunu anlatacak kadar hayatta kaldı.

Harry, bir elinde tükenmez kalem, bir elinde Edam peyniri, sayfalar dolusu yazmayı sürdürdü. Kulağına Jessica'nın itirazları geliyordu. Rembrandt, Vermeer, Steens, De Wittes eserlerinin bir taksi mesafesi uzağında olduğu bir yerde nasıl olur da oturup başkasının kitabını yazarsın? Harry'nin Jessica'yı düşünmediği tek bir gün yoktu. Şimdi Rembrandt'ın yerine Babakov'la niye ilgilendiğini Jessica'nın anlamasını dileye-biliyordu sadece. Harry tekrar düşüncelerini toparlamak için durakladı.

Stalin daima Nadya'nın cenazesinde tabutun arkasından yürüdüğünü iddia ederdi. Aslında, bunu sadece birkaç dakikalığına yapmıştı çünkü sürekli suikaste uğrayacağı korkusu taşıyordu. Kortej, Manege Meydanı'ndaki ilk binalara erişince kendini bir arabaya atmış, yerine kayın biraderi Alyoşa Svanidze geçmişti. O da kısa boylu, tıknaz bir adamdı, onun da gür siyah bıyığı vardı. Kalabalık onu yaşlı koca zannetsin diye Stalin'in kocaman paltosunu giymişti.

“Tüm yolcularımız lütfen...”

Yargıç Bayan Lane, jürinin o gün bir karara varmayacağına emin olduktan sonra saat dörtte on dört numaralı mahkeme salonundaki herkesi serbest bıraktı.

“Ben Heathrow’a gidiyorum,” dedi Emma saatine bakarak. “Şansım yaver giderse Harry uçaktan inerken orada olurum.”

“Bizim de gelmemizi ister misin?” diye sordu Giles.

“Kesinlikle hayır. İlk birkaç saat onu sadece kendime istiyorum, ama akşam Smith Meydan’ma getiririm, hep birlikte yemek yeriz.”

Taksi şoförleri alacakları dolgun ücret yüzünden Heathrow’a gitmeye bayılırdı. Emma taksiye bindiğinde uçak inmeden alanda olabileceğine inanmıştı.

Terminal binasına girince ilk yaptığı şey gelen uçakları gösteren tabelaya bakmaktı. Birkaç saniyede bir yanıp sönen minik sayılar ve harfler her uçuşun son durumunu gösteriyordu. BOAC 786 ile Amsterdam’dan gelen yolcular şu an bagaj bekliyor gibi görünüyordu. Ama sonra Harry’nin sadece küçük valiziyle gittiğini hatırladı. Zaten her zaman uçaktan ilk inenler arasında olurdu, daha son yolcular gümrükten çıkmadan o Bristol otoyoluna varırdı. Harry böylece zamandan çaldığı duygusuna kapılır ve bundan hoşlanırdı.

Valizlerinde Amsterdam etiketiyle geçen yolcuları görünce, onu kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Harry görüldüğünde, gidip ismini anons ettirmek üzereydi.

“Çok özür dilerim,” dedi kollarını karısına dolayan Harry. “Beni beklediğini bilmiyordum. Hâlâ mahkemedesindir sanıyordum.”

“Jüri bugün karar verecek gibi görünmediği için yargıç gönderdi hepimizi.”

“Acayip bir ricada bulunabilir miyim?” dedi Harry karısını bırakarak.

“Ne olursa canım.”

“Birkaç saatliğine havaalanı otellerinden birine gidebilir miyiz?”

“Ne zamandır böyle bir şey yapmamıştık,” dedi Emma sırıtarak.

“Nedenini sonra söylerim,” dedi Harry. Otel resepsiyonunda kayıt yaptırıp odalarına gidene kadar da başka bir şey söylemedi.

Emma yatağa uzanıp Harry’nin cam kenarındaki küçük masaya yerleşmesini ve hayatı buna bağlı gibi harıl harıl yazmasını seyretti. Konuşmasına, televizyonu açmasına, hatta oda servisini arayıp bir şeyler ısmarlamasına izin yoktu, o yüzden herhalde en son William Warwick romanıdır diyerek ilk bölümü alıp okumaya başladı.

İlk cümleden itibaren kendini kaptırmıştı. Sonunda Harry kalemi bıraktığında, yani iki-üç saat sonra Emma’nın tek söylediği “Sakin konuşma, ikinci bölümü ver sadece,” oldu.

Ne zaman daçaya lazım olsam (pek sık değildi) yemeğimi mutfakta yedim. Benim için büyük nimetti çünkü Stalin’in baş aşçısı Spiridon Ivanoviç Putin bana ve üç tadımcıya Stalin’le konuklarına ikram edilecek yemeklerin aynısını verirdi. Bunda şaşacak bir şey yoktu, o üç tadımcı da Stalin’in paranoyasının başka bir örneğiydi. Birinin onu zehirlemeye kalkacağından da korkuyordu. Sessizce mutfak masasında otururlar, yemek yemek dışında ağızlarını açmazlardı. Şef Putin’in de sohbeti sınırlıydı, mutfağına giren herkesi –mutfak personeli, garsonlar, korumalar, tadımcılar– ben de dahil ajan sayardı. Konuştuğu zaman, ki bu asla yemekler toplanıp son konuk da gitmeden olmazdı, sadece ailesinden söz ederdi. Ailesiyle aşırı ölçüde gurur duyardı, özellikle de en son torunu Vladimir’le.

Konuklar gittikten sonra Stalin çalışma odasına çekilir ve sabahın erken saatlerine kadar okurdu. Masasının arkasındaki duvara usulı olan Lenin portresi masa lambasıyla aydınlanırdı. Rus yazarlarını okumaya bayılır, arada kenarlara notlar kara-

lardı. Uyku tutmazsa bahçeye çıkar, güllerini budar ve hayran hayran tavuskuşlarını seyrederdi.

Sonunda eve döndüğünde son ana kadar hangi odada uyuyacağına karar veremezdi. Genç bir devrimciyken hep hareket halinde olduğunu, nerede yatacağını hiç bilemediğini hatırlardı. Sonra bir kanepede birkaç saat uyurdu, uyuduğu odanın kapısı kilitlenir, dışarıda nöbetçiler bekler ve kapının kilidi ancak o içeriden seslenince açılırdı. Stalin nadiren öğleden önce kalkardı. Sonra hafif bir kahvaltı eder, bir şey içmezdi. Evinden Kremlin'e daima konvoyla gitse de asla aynı arabaya binmezdi. Kremlin'e geldiğinde hemen altı sekreteriyle birlikte çalışmaya başlardı. Bir kere bile esnediğini görmedim.

Emma sayfayı çevirdi, Harry ise derin bir uykuya dalmıştı.

O gece yarısı uyandığında Emma on ikinci bölüme gelmişti, bölümün giriş kısmı birinci sınıf mönüsünün arkasındaydı. Kalkıp kâğıtları topladı, düzgün bir şekilde Harry'nin valizine yerleştirdi, sonra kocasının yataktan çıkmasına yardım etti ve en yakın asansöre gittiler. Emma, faturayı ödedikten sonra bir taksi istedi. Otelin valesi arka kapıyı açıp yorgun, yaşlı adamla kız arkadaşının binmesine yardım etti.

"Nereye?" diye sordu şoför.

"Smith Meydanı, 23 numaraya."

Şehre dönerken Emma, Harry'ye duruşmada olanları, Fisher'ın ölümünü ve Giles'ın ara seçime hazırlandığını, Virginia'nın tannık kürsüsündeki başarısını ve Fisher'dan o sabah gelen mektubu anlattı.

"Ne yazmış?" diye sordu Harry.

"Bilmiyorum, hatta bilmek istediğimi de sanmıyorum."

"Ama dava için yardımı dokunabilir."

“İşin içinde Fisher varsa dokunmaz.”

“İyi ki sadece bir hafta yokmuşum,” dedi Harry, taksi evlerinin önünde dururken.

Ön kapının zili çalınca Giles hemen açtı ve en yakın dostuyla kardeşini gördü. Harry düşmemek için bir eliyle karısına bir eliyle de korkuluğa tutunmuştu. Giles’la Emma yeni gardiyanları olarak onu içeri sokup birinci kattaki konuk odasına götürdüler. Giles “İyi uykular eski dostum,” dediğinde cevap alamadı ve odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Emma kocasını soyup takımını asarken Rusya’da bir hapisanenin nasıl koktuğunu üzüntüyle fark etti. Çoraplarını çıkarırken Harry uyumuştur bile.

Emma da yanına süzüldü ve duyamayacağını bildiği halde “Bundan sonra doğu yönünde bensiz ancak Cambridge’e kadar gidebilirsin,” diye fısıldadı. Sonra baş ucu lambasını yakıp *Joe Amca*’yı okumaya devam etti. Sonunda Rusların bu kitap kimsenin eline geçmesin diye neden o kadar uğraştığını anladığında aradan bir saat geçmişti.

Yoldaş Stalin’in yetmişinci yaş günü bütün Sovyet imparatorluğunda Sezar’ı bile kışkandıracak biçimde kutlandı. Yaşamak isteyen hiç kimse emekliliği hakkında ağzını açmıyordu. Genç erkekler erken yükselmekten korkuyordu çünkü bu genelde erken emeklilik habercisiydi ve Stalin gücü elinden bırakmamakta kararlı olduğu için ölümden söz eden herkes onunkini değil kendi cenazesini hazırlamış oluyordu.

Stalin’in başarılarının kutlandığı bitmek bilmez toplantılarda arkada otururken ben de kendi küçük ölümsüzlüğümü planlamaya başladım. Gayrı resmi Stalin biyografimin yayınlanmasını. Ama bir yayıncıya, cesur bir yayıncıya yaklaşmak için bile muhtemelen Stalin’in ölümünden sonra yıllarca beklemem gerekecekti.

Tahmin yürütemediğim şey Stalin'in ne kadar dayanacağıydı ve defnedilinceye kadar dizginleri elden bırakmaya niyeti olmadığı belliydi. Hatta bir-iki düşmanı, belki yine canlanır diye ölümünden günler sonra bile konuşamamıştı.

Harry, Babakov'un son anlattıklarını hatırlamaya çalıştı.

Stalin'in ölümüyle ilgili çok şey yazıldı. Resmi duyuruda, ki uluslararası basın için çevirisini ben yapmıştım, geçirdiği felç sonucunda Kremlin'deki masasının başında öldüğü yazılıyordu ve yıllarca bunun doğru olduğuna inanıldı. Oysa aslında da-çasında kalıyordu ve yakın çevresiyle birlikte bol içkili bir yemekten ve ancak bütün konukların gitmesinden sonra odasına çekilmişti. Konukları kıdemli yardımcısı ve eski gizli polis şefi Lavrenti Beria, Nikita Kruşçev ve Georgy Malenkov'du.

Beria, Malenkov ve Kruşçev kendi hayatlarından korkuyorlardı çünkü Stalin'in yerlerine daha genç, daha sadık yardımcıları koymak istediğinin farkındaydılar. Ne de olsa kendileri de aynı şekilde göreve getirilmişti.

Ertesi gün, Stalin öğleden sonra olmasına rağmen kalkmadı ve nöbetçilerinden biri hasta olabileceğinden korkup Beria'ya telefon etti. Beria adamın korkusunu yatıştırıp Stalin'in muhtemelen akşamdan kalma olduğunu söyledi. Bir saat sonra nöbetçi Beria'yı tekrar aradı. Bu sefer Beria, Kruşçev ile Malenkov'a da haber verdi ve derhal daçaya geldiler.

Beria kilidin açılmasını emretti ve üçü birden çekinerek içeri girip Stalin'i yerde yatar vaziyette buldular. Bilinci kapalıydı ama hâlâ nefes alıyordu. Kruşçev eğilip nabzını tuttu ve aniden Stalin'in bir kası oynadı. Gözlerini dikip Beria'ya baktı ve adamı kolundan yakaladı.

Kruşçev dizlerinin üstüne çöküp ellerini boynuna koydu ve

Stalin'i boğdu. Stalin bir-iki dakika mücadele ettiyse de Beria ile Malenkov icabına baktılar.

Öldüğünden emin olunca odadan çıkıp kapıyı kilitlediler. Beria derhal Stalin'in bütün şahsi korumalarının --on altı kişiydiler-- vurulacağına dair bir emir yayınladı, böylece onların tanığı kalmayacaktı. Birkaç saat sonra resmi duyuru yayınlanana kadar da Stalin'in öldüğü hiç kimseye söylenmedi. İşte benim çevirisini yaptığım o resmi duyuruda Kremlin'de çalışırken öldüğü yazıyordu. Aslında Kruşçev tarafından boğulmuş ve cesedi daçadan alınana kadar kendi idrarının içinde saatlerce yatmıştı.

Sonraki on dört gün boyunca Stalin'in cesedi üzerinde askeri üniformasıyla, Sovyetler Birliği Kahramanı ve Sosyalist İşçileri Kahramanı madalyalarıyla birlikte Hall of Columns'ta yattı. Beria, Malenkov ve Kruşçev de başlarını saygıyla öne eğerek eski liderlerinin mumyalanmış cesedinin yanında beklediler.

Daha sonra bu üç adam onun yerine gücü ele geçiren bir troyka oldular. Aslında Stalin hiçbirini adam yerine koymazdı ve onlar da bunu bilirdi. Sıradan bir köylü olan Kruşçev parti sekreteri oldu. Stalin'in bir keresinde şişko, omurgasız dalkavuk diye tanımladığı Malenkov başbakan olarak atandı. Stalin'in aşağılık bir seks bağımlısı dediği Beria ise gizli servislerin kontrolünü ele geçirdi.

Birkaç ay sonra, Haziran 1953'te, Kruşçev, Beria'yı tutuklattı ve çok geçmeden vatana ihanet suçlamasıyla idam ettirdi. Bir yıl içinde Malenkov'u da görevden alıp kendisini başbakan ve yüce lider ilan etti. Malenkov'un hayatını da ancak Stalin'i öldürenin Beria olduğunu halka ilan etmeyi kabul etmesi üzerine bağışladı.

Emma da uykuya daldı.

Ertesi sabah Emma uyanınca Harry'yi yerde çömelmiş çeşitli kâğıtları toparlayıp sıraya dizmeye çalışırken buldu. Kâğıtlar arasında BOAC başlıklı sayfalar, yemek mönüleri, hatta tuvalet kâğıdı bile vardı. Emma da yardıma geldi. Kırk dakika sonra bir kitap oluşmuştu.

“Kaçta mahkemede olmamız lazım?” diye sordu Harry, aşağı Giles'in yanına kahvaltıya inerken.

“Teorik olarak saat onda,” dedi Emma. “Ama Bay Trelford jürinin öğleden önce geleceğini sanmıyor.”

Kahvaltı Harry'nin ne zamandır yediği ilk doğru dürüst öğündü ama buna rağmen ne kadar az yiyebildiğini görünce şaşırdı. O başından geçenleri anlatırken diğer üçü sessizce dinlediler. Taksi şoförünü, kitapçıdaki yaşlı kadını, KGB albayını, mahkeme başkanını, savcayı, savunma avukatını, jüriyi ve son olarak da Anatoly Babakov'u tanıdılar. Harry ondan hem hoşlanmış hem de hayranlık duymuştu. Harry adamın uyanık kalabildiği her anı ona öyküsünü aktarmak için geçirdiğini anlattı.

“Kitap yayınlanırsa adam büyük tehlike içinde olmaz mı?” diye sordu Giles.

“Evet, olacak ama kendisi ölmeden önce *Joe Amca*'nın basılması konusunda çok istekli ve kararlı. Böylece karısının ömrünün geri kalanında rahat edeceğine inanıyor. O yüzden mahkeme bitince Amerika'ya uçup el yazmasını Harold Guinzburg'a elden teslim etmeyi düşünüyorum. Sonra da Pittsbur-

gh'a gidip Yelena Babakov'u görmek ve kocasının mesajlarını iletmek istiyorum." O sırada Big Ben ilk on vuruşunu yaptı.

"Bu kadar geç kalmış olamam," dedi Emma masadan fırlayarak. "Seb, biz hazırlanana kadar hemen gidip taksi bul."

Seb gülümsedi. Acaba anneler ne zaman çocuklarına on beş yaşındaymış gibi davranmaktan vazgeçer diye merak ediyordu.

On dakika sonra hep birlikte yola koyulmuşlardı.

Downing Sokağı'ndan geçerken Harry "Kamara'ya dönmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu.

"Henüz aday bile seçilmedim," dedi Giles.

"En azından bu sefer Alex Fisher başına dert açmayacak."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Giles.

"Mutlaka sen kazanacaksın," dedi Emma.

"Politikada mutlaka diye bir şey yoktur," diye yanıt verdi Giles. O arada adliyeye varmışlardı.

Daha Emma taksiden adımını atmadan flaşlar patlamaya başladı. Harry ile kol kola gazetecilerin arasından geçerken, bir çoğu davalıdan çok kocasıyla ilgileniyor gibiydi.

"Yurda dönünce rahatladınız mı efendim?" diye seslendi içlerinden biri.

"Londra, Sibiry'a'dan soğuk mu?" diye atıldı başka biri.

Emma, Giles'ın altın kuralını bozdu. "Evet, kesinlikle öyle," dedi Harry'nin elini sıkarken.

"Bugün kazanacağınızı düşünüyor musunuz?" diye sorunca başka biri, Emma duymazlıktan geldi. Seb onları bekliyordu ve geçsinler diye kapıyı açtı.

"Ara seçimde İşçi Partisi'nin adayı olmayı bekliyor musunuz Sör Giles?" Ama Giles sadece gülümseyerek el sallayıp poz verdi ve binaya girdi.

Mermer basamakları tırmanıp birinci kattaki lobide her zamanki köşesinde oturan Bay Trelford'la buluştular. Emma avukatıyla kocasını tanıştırdı.

“Günaydın Dedektif Müfettiş Warwick,” dedi Trelford. “Ben de sizinle tanışmak istiyordum hep.”

Harry, avukatla içtenlikle tokalaştı. “Daha önce burada olmadığımı için özür dilemem lazım, ama...”

“Biliyorum,” dedi Trelford. “Okumak için dört gözle bekleyeceğim.”

Hoparlörden bir cızırtı duyuldu. “Leydi Virginia Fenwick – Bayan Emma Clifton davası ile ilgili olanlar...”

“Jüri karar verdi demek ki,” dedi Trelford. Çoktan yürümeye başlamıştı bile. Dönüp onların da gelip gelmediğine bakarken biriyle çarpıştı. Özür diledi ama genç adam arkasına bakmadı. Önden giden Sebastian on dört numaralı mahkeme salonunun kapısını tutup annesiyle avukatının geçmesini bekledi.

Emma konuşamayacak kadar gergindi, en kötüsünden korkuyor, sürekli omzunun üzerinden endişeyle arka sırada oturan Harry’ye bakıyordu.

Yargıç Bayan Lane salona girince herkes kalktı. Emma gözünü jürinin geleceği kapıya dikmişti. Çok beklemesine gerek kalmadı, kapı açıldı ve jüri kâtibi peşinde on iki kişilik ekibiyle içeri girdi. Hepsinin yerine yerleşmesi biraz zaman aldı, sineadaki gibi, önünden geçerken birbirlerinin ayaklarını ezdiler. Jüri kâtibi herkes oturunca asasını üç kez yere vurup “Jüri başkanı lütfen ayağa kalsın” diye bağırdı.

“Hepinizin oy birliğiyle bir karara vardınız mı?” diye sordu Yargıç Bayan Lane öne eğilerek.

Emma adamın cevabını beklerken kalbinin duracağını sandı.

“Hayır Sayın Yargıç.”

“O zaman en az on oy çoğunluğuyla bir karar verdiniz mi?”

“Verdik leydim,” dedi jüri başkanı. “Fakat maalesef son anda bir üyemiz fikir değiştirdi ve son bir saattir dokuza üç oy kaldık. Bu durumun değişeceğinden kuşkuluyum, o yüzden tekrar tavsiyenizi rica ediyorum, bundan sonra ne yapmalıyız?”

“Size biraz daha süre versem ona iki çoğunluğa ulaşabileceğinize inanıyor musunuz?”

“İnanıyorum Sayın Yargıç, ama tek bir konuda on ikimiz de aynı fikirdeyiz.”

“Nedir o?”

“Binbaşı Fisher’ın Bay Trelford’a yazdığı mektubun içeriğini bilmemize müsaade edilirse, çok daha çabuk karar verebileceğimize inanıyoruz.”

Bir tek kişi dışında tüm gözler Yargıç’a kilitlendi, sadece Sör Edward Makepeace dikkatle Trelford’a bakıyordu. Adam ya sağlam bir poker oyuncusuydu ya da jürinin mektupta yazanları bilmesini istemiyordu.

Trelford yerinden kalkıp elini cebine soktu ama mektup orada değildi. Mahkemenin öbür tarafındaki Leydi Virginia’ya bakınca kadının gülümsediğini gördü.

Trelford da kadına gülümsedi.